

DOSIJE ΩMEGA

novi svetski poredak kao novi satanizam

Milan Vidojević

"Ne može biti svetskog mira bez smirenog uma,
i nema smirenog uma pod kontrolom uma"

Keti O'Brajen

Još pre raspada Jugoslavije zainteresovao sam se za politički fenomen, poznat u javnosti pod dosta neodređenom sintagmom "novi svetski poredak". Intuitivno sam znao da se pojavljuju obrisi novog, mračnog koncepta svetske dominacije, već osmišljenog i sada spremnog za realizaciju. Zalivski rat, raspad Sovjetskog Saveza i stvaranje novih država u Aziji, kao i raspad Varšavskog pakta i nastanak novih država u Evropi, razbijanje Jugoslavije, pa zatim pritisak da se ona dalje usitnjava, uz činjenicu da Sjedinjene Američke Države u poslednjih dvadeset godina naglo jačaju vojno-industrijski kompleks sa ciljem da preuzmu ulogu neporecive svetske sile, novog Rimskog carstva, šu bili neka vrsta iznudice da sada počnem da objavljujem prikupljeni materijal.

Očigledno je da su stare vrednosti pravnog sistema sveta pale u vodu, postale podložne manipulaciji i relativizaciji prema trenutnoj potrebi. Pravda se pretvorila u karikaturu legitimnosti. U ovoj travestiji, licememom zaklanjanju iza navodno slobodno izglasanih odluka Ujedinjenih Nacija, Saveta bezbednosti i Evropske zajednice, i dalje stoji ogoljena sila i interesi nadnacionalnog centra moći, konglomerata politike, tajnih društava, bankarskog kapitala i čitave prateće medijske buluraente u službi takozvanog Novog svetskog poretka. Aktivnu ulogu u njegovom stvaranju je odigrala i Katolička crkva, od trenutka kada se na njenom čelu našao Jovan Pavle II. Oživelo papstvo se ponovo našlo u svojoj omiljenoj ulozi aktivnog političkog aktera u svetovnoj areni.

Izbor Jovana Pavla II, 1978 godine, bio je signalni događaj. Njegovo učestvovanje u rušenju komunizma u Poljskoj imalo je efekat doraina koje padaju i u nizu ruše ceo red. Pri tom je u susretu sa Ronaldom Reganom, 7 juna 1982 godine, formalizovan ovaj pakt sveopšte kampanje U rušnju komunističkog carstva. Ričard Alen, Reganovog savetnik za nacionalnu bezbednost, nazvao je ovaj savez Svetom Alijansom.. Ključni članovi i učesnici iz američke administracije bili su svi od reda pobožni katolici i članovi Malteških vitezova: Šef CIA, Vilijam Kejsi; Aleksandar Hcjj; Alen, Klark; Volters i Vilijam Vilson, Reganov ambasador u Rimu. Ova imena spominjem zato što će se mnogi od njih pojaviti kasnije u našoj priči, kao Članovi tajnih i polujavnih društava koja čine okosnicu "vlade u senci" Amerike i osnovnu snagu Novog svetskog poretka. Ne može se reći da nagoveštaja nije bilo. Džems Varburg, u svedočenju pred Senatskim komitetom za inostrane poslove, 17 februara 1950 godine, otvoreno je pripretilo:

"Imaćemo svetsku vladu, sviđalo se to vama ili ne, milom ili silom."

U vesti agencije "Asošijeted Pres", od 26 jula 1968 godine, se kaže:

"Guverner Njujorka, Nelson A. Rokfeler, izjavljuje da će kao predsednik raditi na međunarodnom stvaranju 'Novog svetskog poretka'."

U listu "Sijetl Post Intelidžens", od 18 aprila 1975 godine, Henri Kisindžer je izjavio:

"Naša nacija je jedinstveno nadarena da igra stvaralačku i presudnu ulogu u Novom svetskom poretku koji se uobličava oko nas."

Vrlo brzo nakon ove izjave, u Americi je obnarodovana inicijativa trideset i dva Člana Senata i devedeset i dva člana predstavničkog doma. Ovaj dokuraent od 30 januara 1976 godine, poznat kao "Deklaracija o međuzavisnosti", nedvosmisleno kaže:

"Pre dve stotine godina naši preci stvorili su novu naciju. Mi sada moramo da se udruzimo sa drugima i da stvorimo Novi svetski poredak."

Uvod

Američki predsjednik Džordž Buš je, 12. maja 1989. godine, u jednom javnom istupu rekao:

"Konačno, naša stvarnost je da ponovo primimo Sovjetski Savez u Svetski poredak. Možda će Svetski poredak u budućnosti biti istinska porodica nacija."

Da podsetim koliko je pamćenje sveta kratko i koliko se istorija sveta zaista ponavlja, pogotovo onda kada neki procesi nisu dovedeni do kraja, citiraću Adolfa Hitlera koji je rekao:

"Nacional-socijalizam će iskoristiti svoju revoluciju za uspostavljanje Novog svetskog poretka."

I Deo

Moj prvi pokušaj, objavljivanje materijala o Redu Četvrtog Rajha, bio je više nego ohrabrujući. Citaoci su sa zanimanjem, i često nevericom, propratili pojavljivanje ovog teksta i zato sam ga uključio u ovu knjigu kao neku vrstu "prvog poglavlja", a u daljim. poglavljima ću se vraćati na neke od tema, produbljivati ih i širiti novim podacima.

RED ČETVRTOG RAJHA

Pred Apelacionim sudom Četvrtog distrikta, krajem 1991 godine, pojavio se neobičan slučaj. Tužitelj je bio Majkl Akvino, potpukovnik američke armije u rezervi, a tuženi, tadašnji vojni sekretar, Majkl Stoun. Razlog za tužbu je bio taj što je protiv Akvina vođena istraga od strane Vojne kriminalističke istražne službe, CID (Criminal Investigation Division), u vezi optužbe za seksualnu zlorupotrebu dece, a taj izveštaj je naneo moralnu štetu Akvinu, koji je tražio da se njegovo ime briše iz dokumenata u vezi sa ovim slučajem. Sud je procenio da se pod članove zakona o zaštiti privatnosti ne može svrstati relevantna istraga CID-a, jer ostaju osnovane sumnje da je Akvino umešan u delovanje satanskog kulta i seksualnu zlorupotrebu dece. Novinari su se odmah bacili u sopstvenu istragu ovog slučaja i uskoro su se pojavili obrisi monstroznih aktivnosti povezanih ne samo sa pedofilijom, već i sa satanizmom, neonacizmom, ispiranjem mozga i drugim zlorupotrebama koje su išle do najviših instanci CIA, Pentagona i Bele kuće, a predstavljale su deo svesne, koordinirane akcije na Širokom planu, sa ciljem osvajanja svetske vlasti.

Zlorupotreba dece u bazi Prezidio

Naša priča počinje u novembru 1986 godine. Tada su policija San Franciska, FBI i CID započeli istragu na osnovu optužbe da je Geri Hembrajt seksualno zlorupotrebljavao decu koja su mu bila poverena na čuvanje, u "Dečijem centru za razvoj", pri vojnoj bazi "Prezidio". Kapetan američke armije, Leri Adams Tomson, je 12 avgusta 1987 godine prijavio vlastima da se njegova trogodišnja ćerka, koja je

pohađala centar u vreme kada je tamo radio Hembrajt, vidljivo prestrašila kada je ugledala Akvina i njegovu ženu prilikom slučajnog susreta u pošti vojne baze. Tada je ocu rekla da je plaše Miki i Sembi (Akvino i njegova žena). U razgovoru sa agentom FBI, devojčica je ponovila da su nju i drugu decu, Miki, Sembi i gospodin Geri vodili u stan gospodina Gerija i tamo se sa njima "igrali". Tako je policijska istraga proširena i na visokog oficira američke armije. Policijski inspektor Glen Pamfilov je 14 avgusta 1987 godine izvršio pretres Akvinovog stana, zaplenio fotografsku opremu, filmove, dnevnike i telefonske adrese. Potom je obavio seriju razgovora sa roditeljima i osumnjičenima, i sastavio policijski izveštaj, čiju kopiju imam i iz kojeg ću vam citirati jedan deo. Specijalni agent Klajd Formen obavio je razgovor sa Leri Tomsonom, njegovom ženom Mišel i njenom ćerkora Kinsi Adams i zabeležio sledeće;

"U vreme kada je datirano čudno zbivanje u dečijem centru (1986 godine), Leri Tomson je dolazio da uzme malu Kinsi i u dva maha mu je Geri Hembrajt rekao da se Kinsi upiščila u gaćice, što je bilo neobično, jer je Kinsi to prestala da radi godinu dana pre toga i to joj se više nije dešavalo. U to vreme, Kinsi je počela da doživljava noćne more i upiskila bi se pri tom od straha. U januaru 1987 godine Kinsi je započela sa medicinskom terapijom, a u februaru 1987 godine, posle četiri seanse, terapeutu je postalo jasno da je bila seksualno zlorabljena od strane ljudi čije je nadimke znala. Bili su to Miki i Šembi. U sredu, 12 avgusta 1987 godine, Lari, Mišel i Kinsi su bili u pošti baze Prezidio, kada je Kinsl pritrčala Leriju i grcevito se uhvatila za njegovu nogu. Leri je podigao pogled i ugledao Majkla Akvina. Leri je upitao Kinsi da ti poznaje tog čoveka u beloj košulji. Kinsi je rekla: 'Da, to je Miki. Zatim je dodala: 'On je loš čovek i ja ga se bojim'. Leri je pratio kolima Akvina do njegove kuće, gde su ugledali njegovu ženu. Kada je Leri upitao Kinsi da li poznaje tu ženu, ona je odgovorila: 'Da, to je Sembi'. Zatim se Leri odvezao svojoj kući i pozvao nas. Sledećeg jutra, agent Formen je obavio razgovor sa Kinsi, koja je prvo prepoznala na fotografiji Gerija Hembrajta i rekla da joj je Geri stavljao svoj penis u usta, vaginu i zadnjicu, da ju je odvezao svojoj kući. i da ju je tu fotografisao. U stanu su bili prisutni Miki i Šembi. Miki je radio isto što i Geri. Miki i Geri su bili obučeni u žensku odeću, a Šembi u tnušku. Kinsi je izjavila da se u kupatilu nalazi kada sa lavljim sapama. Policijskom proverom je utvrđeno da se na adresi gde ih je

Kinsi odvela zapravo nalazi stan Majkla Akvina, u kome postoji kada sa lavljim šapama. U razgovoru koji je agent Formen obavio sledećeg dana, Kinsi je izjavila da je snimana filmskom kamerom dok se kupala u kadi. Takođe je izjavila da dnevna soba ima crne zidove, a na plafonu sobe je naslikan krst."

Istraga se oteгла tri godine. Armija se finansijski nagodila sa porodicama navodnih žrtava, kako je cinično rečeno, a Geri Hembrajt je nekako u isto vreme umro od side, ili je bar tako rečeno.

Nacisti i crna magija

Akvino je ne samo ostao na slobodi, već je tužio sudu sve one koji su naneli štetu njegovom ugledu. Naravno, niko se nije potrudio da razjasni tajnu satanističkog kulta Hram Seta, kojeg je osnovao Akvino, niti ko su bili njegovi Članovi i čime su se bavili. Ali tragovi aktivnosti ovog čoveka se ipak otkrivaju. U jednom privatnora pismu Akvino opisuje svoj boravak u Londonu. Pre toga je bio u delegaciji Saveta za međunarodne odnose koja je obilazila instalacije NATO pakta u Engleskoj, Belgiji i Nemačkoj. Privatni deo posete u Engleskoj je posvetio obilasku knjižara sa okultnom literaturom i bio oduševljen što je našao retku knjigu pod naslovom "Set, bog konfuzije". Kao oduševljeni pristalica nacističkog okultizma, o čemu je pisao u američkim okultnim časopisima, odlučio je da posle Engleske oputuje u Nemačku i poseti Himlerov zamak "Vevelsburg", koji je bio uređen prema crnomagijskim ritualnim potrebama SS-a. Akvino u pismu detaljno opisuje svoj put i boravak u Nemačkoj, a posebno ističe da je uz čuvarevu dozvolu nekoliko sati sam proveo u Sali mrtvih. Ono što je raanije poznato je fla je Majkl Akvino (dok je bio u službi) radio za "Odeljenje psihološkog rata" američke armije, kao programer "kontrole uma" i sličnih projekata, i da je jezuita sa otvorenim pronacističkim stavovima!

U isto vreme, na drugom kraju Amerike, izbila je nova afera sa decom. Februara 1987 godine u gradu Talahasi, Florida, uhapšena su dvojica ljudi u Čijem društvu je bilo šestoro dece, od kojih je najstarije imalo sedam, a najmlađe dve godine. Deca su bila gladna, zapuštena

i neuredna. Dvojica elegantnih belaca su identifikovani kao Daglas Emerman i Džems Havel. Ono što je bilo interesantno je to da su pripadali misterioznoj organizaciji Nalazači (The Finders), za koju se predposlavljalno da ne radi samostalno, već za neku drugu organizaciju. U stanu, koji je pripadao grupi, nađena su uputstva kako da se obezbedi deca za nepoznate svrhe, fotografije gole dece i ostali materijal koji je ukazivao na razvijen posao kidnapovanja dece, dečije pornografije, ritualnog zlostupotrebljavanja dece i dečijeg ropstva. Bilo je potrebno sedam godina da se otkrije da iza Nalazača stoje CIA i FCIA (Foreign Counter Intelligence Agency, autonomna organizacija u okviru FBI). Istraga je utvrdila da postoji globalna, svetska mreža za trgovinu decom. U kompjuterima je nađena kompletna šema kupovine, transporta i isporuke dece, kao i uputstva kako se izbegavaju carinske i druge službe. Nađeni su foto-albumi sa fotografijama odraslih i dece u seksualnira pozama, kao i fotografije dece i odraslih kako učestvuju u krvavim ritualima žrtvovanja životinja, u ovom slučaju dve koze. Fotografije pokazuju klanje, otvaranje utrobe životinja, dranje kože i čerećenje životinja izvedeno od strane dece. Citava serija fotografija pokazuje u detalje uklanjanje testisa kod jarca, "otkriće materice kod koze i male koze unutar materice". Sve što je pronađeno govorilo je ne samo o raširenosti mreže, jer su filijale postojale u Londonu, Nemačkoj, na Bahamima, Japanu, Hong Kongu, Maleziji, Africi i Kostariki, već i o njenim dubljim ciljevima, jer je jedna fascikla nosila naziv "Palestinac", a druga "Prodor u Pentagon". Pritisnuta otkrićem, CIA je priznala da je nadležna za organizaciju Nalazači, koju je osnovala kao paravan za obuku na kompjuterima za svoje članove, ali su se Nalazači navodno oteli kontroli. CIA je stoga prekinula odnose sa FCIA i na taj način pokušala da opere ruke. Ali, Pandorina kutija je bila otvorena...

Učešće dece u seksualnim i magijskim ritualima izazvalo je reakciju svih onih koji se bave fenomenom kontrole uma (mind control). Mnogo se špekuliše sa fenomenom ispiranja mozga i kontrole uma, a sve to je preuvelicano u filmovima i knjigama do fantastičnih proporcija, često i namerno kako bi se zavarali tragovi. Međutim, neke stvari su se zadnjih dvadeset godina prečesto ponavljale da bi se reklo kako je reč o čistim koincidencijama. Počele su da kruže priče o projektu Mk Ultra i projektu Monarh u okviru njega. Od 1977 godine održano je više saslušanja pred senatskim komitetima na ove teme. Nije se mnogo saznalo, nije se mnogo objavilo, ali nešto se ipak zna. Mk Ultra

je program CIA, koji je trajao od 1953 godine do šezdesetih godina veka, u svom osnovnom vidu. Nastao je kao reakcija na mnogo naprednije programe ispiranja mozga koje su imali Rusi i Kinezi, a cilj mu je bio otkrivanje tehnika ispitivanja uhvaćenih špijuna i izvlačenje tajni iz njih. Agencija je ubrzo shvatila da se tehnike kontrole uma mogu proširiti na programiranje atentatora ili nepoželjnih političara (sa sopstvene ili protivničke strane) i poslovnih ljudi, kako bi služili ciljevima i interesima nalogodavca. Šezdesetih godina su vršeni eksperimenti na bolesnicima u psihijatrijskim bolnicama i na kriminalcima u zatvorima, uglavnom bez njihovog znanja i pristanka. Sredstva su u početku bila primitivna (droga i elektrošokovi), tako da su ranoge žrtve ovih eksperimenata završile tragično.

Jedan od najmračnijih rukovodilaca eksperimentima bio je kanadski psihijatar dr D. Iven Kameron. Iz jednog njegovog memoranduma "Društvu za istraživanje ljudske ekologije" (paravan za CIA, finansiran program kontrole ljudskog ponašanja) vidi se procedura slamanja tekućeg ponašanja pacijenta, sa vrlo jakim elektrošokovima i u nekim slučajevima ponovljenim davanjem jakih doza LSD-a. Ovu proceduru je pratilo intenzivno ponavljanje poruke sniranjene na traci, do Šesnaest Časova dnevno, šest do sedam dana uzastopce, dok se pacijent nalazio u delimičnoj čulnoj izolaciji. Kameron je predlagao isprobavanje raznih vrsta droga, uključujući kurare (paralitik), kao deo nove tehnike. Jedan od najdrastičnijih slučajeva je Kameronova pacijentkinja Rita Cimerman, koja je "razgrađena" sa trideset elektrošokova, koje je pratilo pedeset i šest dana davanja droge koja izaziva san. Eksperiment ju je ostavio dezorijentisanom. Drugi pacijenti su doživeli oštećenje mozga, imali problem adaptacije, gubili posao. Oni koji su preživeli su podneli tužbe protiv CIA u Americi i Kanadi, a 1988 godine CIA je platila velike sume kao odštetu nekim žrtvama ovih eksperimenata. Slučajevi u kojima su zatvorenicima i vojnicima davane razne droge bez njihovog znanja, na sudu su bili odbačeni sa presudora da tužioci, iako nisu znali da su subjekt eksperimenta, nisu potražili pravnu pomoć odmah pošto su počeli da doživljavaju negativne efekte i "flešbekove", te posle dvadeset godina nemaju pravo na kompenzaciju. Zvanični predstavnici CIA priznali su na suđenjima da je od stotina ljudi, na kojima su vršeni eksperimenti iz programa Mk Ultra, samo četmaestoro unapred obavješteno o tome. Njima je agent CIA u San Francisku dao LSD, kako bi se ispitalo delovanje droge u operativno realističkom

okruženju. Danas programi iz oblasti kontrole uma funkcionišu na mnogo suptilnijem i mračnijem planu. Prograra Monarh ima za cilj stvaranje dece špijuna, koja će biti podmetnuta pedofilima na visokim funkcijama u vladi, armiji i velikim firmama, što će te ljude dovesti u poziciju da budu ucenjeni. Kao i u nacističkom programu Lebensborn, postoje dokazi o selektivnom odabiranju dece, davanju dece u posebno odabrane porodice, gde se odgajaju po posebnom programu, do uzrasta kada prelaze u centre CIA ili vojne baze, gde se radi na tajnim programima i gde se obuka kompletira. Ima dokaza da su začetnici ovog programa u Americi bivši nacisti, ma koliko to Čudno zvučalo u današnje vreme.

Vratimo se Nalazačima. Oni se ne bave samo trgovinom dece, već i obaveštajnim radom. Ima ih u Los Anđelesu, San Francisku i mnogim drugim američkim gradovima. Naročito su brojni u Vašingtonu. Sem što rade u kongresnoj biblioteci i kancelarijama kongresmena kao saradnici i službenici, odlaze i na aktuelna mesta širom sveta. Osnivač Nalazača je Marion Peti, penzionisani podoficir američkog vazduhoplovstva, koji živi na velikom imanju u Virdžiniji i koga sledbenici smatraju guruom, a daju mu imena kao što su "Student", "Setač", "Prozivač", "Nalazač staze" i slično. Voli da drži predavanja u rasponu od načina života u Nju Ejdzu (New Age) do istočnog misticizma. Ono što su Nalazači započeli kao eksperimentalni život u komuni, završilo se kao kult koji je imao za cilj obučavanje dece koja će biti podmetana radi ucene političarima, diplomatama, poslovnim ljudima i službenicima organizacija koje čuvaju red i zakon. Podmetanje dece bogatim perverznicima ima za cilj prikupljanje novca za tajne operacije, kao i obuku dece da budu operativci i profesionalne ubice, tužni proizvod "poremećaja visestruke ličnosti" ("multiple-personality disorder"), koji ovu decu pretvara u bezosećajne robote pod punom kontrolom i koja se koriste za nepojmljivo mračne ciljeve.

Afera u Nebraski

Zatvaranje "Frenklin Komjuniti Federal Kredit Junion" u Omahi, Nebraska, novembra 1988 godine, od stranc federalnih organa, izazva-

lo je šok sve do Vašingtona. Nedostajalo je četrdeset miliona dolara. Uhapšen je direktor Lorens E. King mlađi, poznatiji kao Leri, iza čijeg je munjevitog uspona do uspeha i slave stajao čitav niz moćnih ličnosti iz politike i biznisa Nebraske. Ono što je u početku izgledalo kao finansijski skandal, eskaliralo je u gnusnu priču o seksualnoj zloupotrebi dece, trgovini drogom, pranju novca i ritualnom ubistvu. Leri King (tada četrdeset i četiri godine star) je bio prominentni aktivista Republikanske stranke, "zvezda" u političkom usponu, koji je na konvencijama stranke 1984 i 1988 godine pevao nacionalnu hiranu prilikom otvaranja. Mnogi su bili šokirani saznanjem da je King pedofil i homoseksualac, da je mkovodio organizacijom koja je decu šetala po Americi, od prijema do prijema, gde su ona seksualno zloupotrebljavana od strane bogatih i uticajnih članova Republikanske stranke. Skandal je uporno istraživao, i napisao knjigu o njemu, senator iz Nebraske Džon De Kemp, koji je šesnaest godina bio jedan od najuspešnijih zakonodavaca ove američke države. Istražni tim države Nebraska, koji je radio na ovom slučaju, na svom čelu je imao odgovornog i upornog šefa, Gerija Karadorija. Uskoro pošto je preuzeo ovaj posao, počele su da mu se događaju neprijatne stvari. U septembru 1989 godine neko mu je provalio u kuću. U aprilu 1990 godine je otkriveno da mu se telefon prisluškuje, a 11 jula 1990 godine njegov mali privatni avion, u kome je leteo sa sinom, misteriozno se srušio, usled čega su obojica poginuli u toj nesreći. Očevdici nesreće su tvrdili da su pre pada aviona čuli eksploziju. Zvanični izveštaj o nesreći nikada nije objavljen. Već sutrađan po smrti G. Karadorija, FBI je zaplenio svu dokumentaciju iz njegove službene kancelarije.

Seksualna zloupotreba dece, učešće dece u satanskim ritualima i njihovo nestajanje je jedna od najčešće zataškavanih istina u Americi, u čemu zdušno učestvuju i sudovi i istražni organi. Ted Ganderson, bivši visoki funkcioner FBI, koji je posle dvadeset i osam godina službe napustio ovu organizaciju i osnovao sopstvenu konsalting firmu za pitanja sigurnosti, ovako je prokomentarisao podatak iz "Riders Dajdžesta" da u Americi svake godine nestane oko sto hiljada dece:

"FBI ima precizne podatke o broju ukradenih automobila. Znaju broj ubistava, silovanja i pljački, ali nemaju pojma koliko dece nestane svake godine! Jednostavno ne traze te podatke. Svakog meseca, svako veliko policijsko odeljenje u Americi popunjava standardne formulare

radi kriminalističke statistike i šalje ih u FBI. Birou bi bilo lako da doda još jednu rubriku ovoj statistici i tako učini preokret u korist svakog prijavljenog nestanka deteta, da ne spominjemo slučajeve kidnapovanja dece u ritualne svrhe, iii u nekim slučajevima i uhistva dece. Ubeđen sam da FBI ne traži ove podatke, jer ne želi da ih vidi. Suočili bi se sa trenutnim zahtevom javnosti za akcijom, jer bi cifre pokazale da je reč o velikom društvenom problemu. Taj problem bi zahtevao akciju. Ono što otežava akciju pronalaženja dece, sem neadekvatne zakonske regulative, je i podatak da u novije vreme pedofili rade plastične operacije kidnapovanoj deci kako bi zaturili trag."

Pedofili i homoseksualci na slobodi, žrtve na robiji

Koristeći vlast u državi Nebraska, rukovodeći tim, uz znanje guvernera Boba Kerija, je u nekoliko godina počinio neverovatne zloupotrebe. Ukrali su, finansijskim malverzacijama, između četiri i deset miliona dolara kroz "Stejt sikjuriiti sejjvings", i oko četrdeset railiona dolara kroz "Komonvelt sejjvings kompani". Osnovali su novu državnu agenciju, "Nebraska Investment Fajmens Autoriti", preko koje su uzimali milione dolara kredita sa malim karaatama. Prevarili su farmere u državi za dve stotine miliona dolara u neisplaćenim kompenzacijama, kroz onemogućavanje dobijanja povlašćenih zajmova, a pri tom su koristili sva sredstva da se zataškaju afere sa drogom, skandali sa zloupotrebom dece u pomografskoj industriji, pedofilsku zloupotrebu i prostituciju maloletnika. Vrhunac te osionosti je suđenje koje je održano 1991 godine, po tužbi devojke Ališe Oven i dečaka Pola Bonačija. Ališa Oven je tvrdila da je bila žrtva seksualnih zloupotreba od strane oblasnog sudije, šefa policije grada Omaha, Lerija Kinga i drugih. Sud je na kraju, umesto osude ovih ljudi, osudio Ališu Oven za osam dela krivokletstva, na kaznu od devet do dvadeset i sedam godina zatvora! Pol Bonači, čije je svedočenje bilo šokantno, proglašen je takođe krivim, pa je otišao u zatvor zbog "napastvovanja dečaka"! Lari King je dobio petnaest godina zatvora, ali zbog finansijskih malverzacija! I ostali slučajevi, devojčice Lorete Smit i Neli Veb, koje su silovali ljudi koji su ih usvojili, su odbačeni kao fantazija.

Javno mnjenje je bilo zgroženo ovim zataškavanjem. Anketa je pokazala da devedeset i tri odsto ispitanika veruje da su deca govorila istinu. Po zvaničnim podacima, u reonu Omahe je registrovano oko pet stotina pedofila. Svaki pedofil iskoristi u proseku sedamdeset i sedmoru dece pre nego što ga uhvate. U zatvorenoj, provincijskoj sredini kao što je Omaha, ovo nije razlog za zabrinutost. Pogotovo što se kroz sva svedočenja dece provlače imena lokalne elite: Bob Vadmen, šef policije u Omahi, homoseksualac pedofiličar, uvek dobro opskrbljen drogom koju je donosio na zabave i verovatni otac deteta koje je rodila maloletna Ališa Oven; Alan Ber, naslednik velikih robnih kuća i finansijer elitnog kluba "Ak Sar Ben" koji čine najbogatiji i najuticajniji građani Omahe i čija je godišnja skupština i njeni rituali "događaj sezone" u gradu; Harold Anderson, izdavač "Omaha World Herald"; Duar Finč, bivši direktor škole; Teodor Karlson, sudija, pedofil povezan sa trgovinom droge; P. J. Morgan, gradonačelnik Omahe, umešan u poslove sa drogom; Tom Mekini, pomoćnik oblasnog tužioca, umešan u poslove sa drogom. U zaključku svog izveštaja, De Kemp je konstatovao da je ovde bila posredi ne samo pedofilija i pornografija, vec i trgovina drogom koju su deca raznosila na svojim brojnim putovanjima širom SAD-a.

Lažne banke

Ostalo je nerazjašnjeno pitanje šta je bilo sa četrdeset miliona dolara. Prozirna je konstatacija suda da je tu sumu King potrošio na automobile, cvede, zlatne satove za svoje ljubavnike i slično. Zbog zataškavanja ovog slučaja i umešanosti visokih ličnosti FBI iz Vašingtona, De Kemp nudi drugi scenario kao objašnjenje. Prema istraživanjima nezavisnih organizacija, Leri King je jedan od mnogobrojnih vlasnika i direktora štedno-kreditnih firmi i drugih finansijskih institucija koje je CIA koristila za finansiranje tajnih operacija. Sema je bila vrlo prosta. King bi pozajmio novac ulagača na rok od trideset dana. CIA je novac prebacivala u Švajcarsku ili na Bahame, gde bi se ove velike sume kratkoročno pozajmljivale drugiraa, ili bi isle u rizične berzanske transakcije koje su potencijalno nudile velike profite. Pozajmljeni novac se

zatim vraćao u Ameriku, u male štedionice kao što je Kingova, pre nego što bi kontrola ustanovila da ga nema, a zarađena razlika je išla u lajne fondove.

Na saslušanju održanom pred "Bankarskim komitetom" Predstavničkog doma 1989 godine, u vezi poslovanja "Frenklin Kredit Juniona", nepobitno je utvrđeno da je osamdesetih godina King putovao na Jamajku, gde je potpukovnik Oliver Nort imao centar iz koga se krijumčarilo oružje za "kontraše" u Nikaragvi! Takođe je utvrđeno da je glavni knjigovođa "Frenklina" nekoliko puta putovao u Švajcarsku, upravo u vreme kada su velike sume novca nestajale sa računa Štedionice, kao i da je King imao brojne telefonske razgovore sa Švajcarskom. Pretpostavka je da je King donosio novac na Jamajku, a njegov knjigovođa Tom Harvi ga je nosio dalje u Svajcarsku i Spaniju. Sve je sjajno funkcionisalo dok je CIA vraćala novac štedionicama. Kongresni komitet je 1990 godine raorao da započne sa istragom, jer su učestali glasovi da su operacije CIA uzrok propasti i bankrotstva najmanje dvadeset i dve finansijske institucije.

Jedna od imenovanih finansijskih zadruga bila je i "Silverado Savings end Loan" iz Denvera, u čijem je upravnom odboru sedeo Nil Buš, sin tadašnjeg američkog predsednika Džordža Buša. Takođe je ustanovljeno da je firma "Karmen, Karmen end Hjugel", koju je King angažovao za odnose sa javnošću, bila u direktnoj vezi sa CIA, jer je Maks Hjugel bio zamenik direktora CIA za tajne operacije, u vreme kada je Vilijem Kejsi bio šef CIA, a Džerald Karmen je bio američki ambasador u Ženevi. Bilo je to vreme najveće aktivnosti operacije Iran-Kontra, od 1984 do 1986 godine. Još jedan čovek iz Nebraske bio je predmet skandala i istrage osamdesetih godina. Robert Kejt Grej, direktor jedne od najvećih svetskih firmi za odnose sa javnošću, "Hil end Nolton", jedno je vreme radio za CIA. Počeo je karijeru 1976 godine u izbornom štabu Ronalda Regana, a 1980 godine bio je zamenik direktora za komunikacije kod Bila Kejsija u CIA. Sem toga, Grej je bio specijalista za operacije homoseksualnih ucena u CIA. U vreme afere Votergejt, radio je u konsultantskoj firmi "Konsultants internešenel", koju je osnovao CIA agent Edvin Vilson. Kako je izjavio bivši agent CIA, Frenk Terpil, upravo u to vreme Vilson je rukovodio operacijama seksualnih ucena. Zadatak je bio usmeren na članove Kongresa, koje je trebalo uceniti svim dozvoljenim i nedozvoljenim sredstvima. Kamere i tehničke usluge je obezbeđivala TSD (Technical Services

Division), tehnička služba CIA. Po rečima Terpila, mnogi tada učenjeni političari su napredovali u karijeri i danas zauzimaju visoke položaje u administraciji.

Satanistički rituali pod kontrolom CIA i FBI

Pred smrt, Geri Karadori je svoju istragu vodio na dva nivoa - vezi sa Vašingtonom i satanizmu. Satanske aktivnosti nisu bile novost u Nebraski i okolnim državama Srednjeg zapada. Još 1974 godine naširoko se pisalo o satanskom kultu čiji su Članovi hvatali stoku na ispaši i vadili joj krv, koju su koristili u satanskim ritualima. Prema svedočenju Pola Bonačija, Leri King je pristupio satanističkom kultu krajem 1980 godine. Bonači svedoči da ga je King odveo na sastanak satanista i da je tom prilikom u ritualu žrtvovan jedan dečak. Pošto su iskasapili dečaka, svi prisutni (i Bonači s njima) su pili krv žrtve pomešanu sa urinom i recitovali:

"Satana je naš bog i kralj. Carstvo mraka je došlo i daje snagu nama, tvojim robovima."

Da ovo nije plod Bonačijeve mašte, potvrđuje i intervju Ketlin Sorensen na "Hrišćanskoj TV", 1989 godine. Njena saznanja su rezultat razgovora sa devojkicama Neli i Kimberli Veb, koje je preuzela posle hapšenja Vebovih zbog seksualnih zloupotreba usvojcnih devojčica. Iz intervjuja je jasno da, sem seksualnih zloupotreba od najranijeg detinjstva, paralelno ide i uvođenje dece u krvave satanske rituale. Sve je povezano sa pretnjama da ako ikome kažu nešto o onome što su videli, biće sledeće žrtve rituala! Ovo ima razorni uticaj na dečiju psihu. Njihov život se pretvara u košmar, većina njih završavaju na klinikama kao psihički obolele ličnosti. Kako i da ostanu normalna kada učestvuju u ritualima gde ubadaju žrtve noževima i u kojima ima kani-balizma, ili se žrtve polivaju benzinom, pa ih deca sa svećama zapale, a ono što preostane od skeleta se samelje i razbaca kako ne bi bilo fizičkih tragova ubistva!

U oktobru 1989 godine, Ketlin Sorensen je poginula u saobraćajnoj nesreći. Bivši funkcioner FBI, Ted Ganderson, koji je istraživao okolnosti ove nesreće, tvrdi da je nesreća namerao izazvana i da je reč o ubistvu Sorensenove. Doktor Densen Gerber, koja je kao psihijatar ispitala Pola Bonačija, izjavila je pred istražnim senatskim komitetom Nebraske da Bonaci ima izuzetnu memoriju, da ne laže i da je sa izuzetno mnogo detalja opisao satanske rituale, koje inače ne bi mogao da izmisli, već je jasno da im je prisustvovao. Ova tvrdnja ugledne doktorke, specijaliste za nasilje nad decom, imala je posebnu težinu, jer je Bonači značajan deo svog svedočenja posvetio projektu Monarh.

Robotizovanje dece

Bonači je ispričao da je više puta voden u Vašington, jednom čak i u Belu Kuću, gde je lobista po imenu Krejg Spens organizovao zabave sa maloletnim muškim prostitutkama. Takođe, spomenuo je Majkla Akvina i svog "komandira" Bila Plemonsa iz vojne vazduhoplovne baze "Ofut", gde se odvijao program kontrole uma koji je imao razrađenu metodiku i podprograme (Master Programmer i Black master). Ovi programi koristili su likove iz dečije knjige "Carobnjak iz Oza", ili Miki Mause i bića iz svemira, u koja su se programeri prerađivali kako bi izazvali potpunu zbrku u dečijoj psihi i osigurali programe od "provaljivanja", jer ko će verovati deci da su ih seksualno zlorabljivali Miki Maus i vanzemaljci.

Kao obučeni proizvod programa Monarh, Bonači je radio kao kurir za prenos droge i novca, ne samo Širom Amerike, već i u Holandiju i Englesku, dok je u Nemačku nosio pornografski materijal. Usput je obavljao i kurirske aktivnosti za organizaciju "NAMBLA" ("North American Man-Boy Love Association"), pedofilsku organizaciju koja ima poluzvaničan status i u Ujedinjenim Nacijama, a čiji reklamni slogan sve govori o njenom karakteru:

"Seks pre osme godine, jer je posle kasno!"

Na saslušanju, Bonači je objasnio da je reč "monarh" u isto vreme bila ne samo ime programa, već i ključna reč, "obarač" - deo šifre koja samim izgovaranjem brise sećanja na aktivnosti programa Monarh. Tragično zvuči Bonačijeva priča, koja kao da se ne tice čoveka, već mašine kojom se briše program. Šifra - reč koja služi u ove svrhe, aktivira sve višestruke ličnosti njegove psihe, koje počinju da se "oglašavaju" jedna po jedna, pričajući bez reda, jer misle da je došlo vreme deprogramiranja i da je vreme da ispričaju sve. Bonači kaže da je u početku njegovo izlaganje bilo potpuno zbrkano i bez smisla, jer jednostavno nije uspevao da organizuje svoj iskaz. Njegovo programiranje je počelo kada je irao pet godina, a trajalo je do njegove dvadeset i druge godine.

"Ovo je zbog toga što u tom periodu završavate sa školovanjem i spremni ste za vojnu sluibu u kojoj ima mnogo onih koji su bili obučavani kroz ove programe."

Ova izjava ne čudi. Još četrdesetih godina obaveštajna služba američke mornarice je započela eksperimente sa hipnozom i ova istraživanja su dostigla vrhunac u programu Artičoka, u kome se pokušalo da se hipnozom programira atentator. U poverljivom izveštaju iz 1966 godine, pod naslovom "Tehnički izveštaj - hipnoza u obaveštajnom radu", daje se niz dokaza o radu na takozvanoj posthipnotičkoj sugestiji, čiji je nedostatak taj što je njeno trajanje bilo moguće održati samo nekoliko meseci, a ako su se želeli duži efekti, morala se redovno obnavljati. CIA je takođe posvetila punu pažnju tehnikama samohipnoze i autosugestije. O ovim istraživanjima javnost je više saznala krajem 1986 godine, kada je protiv izvesnog Ričarda Bandlera podignuta optužnica za ubistvo Korine Kristensen, prostitutke i dilerke kokaina. Bandler je na sudu oslobođen, jer je ocenjeno da je reč o nesrećnom slučaju koji je izazvala žrtva. Bandler je bio jedan od osnivača kontraverzne discipline, "Neuro-lingvističkog programiranja" ("Neuro-lingvistics Programming"), mešavine hipnoze i lingvistike, koja je proučavala kako ljudi mogu uticati jedni na druge na podsvesnom planu. Bandler je u javnim nastupima govorio kako je uz pomoć ove tehnike, primenjene u terapeutske svrhe, lečio ljude od zavisnosti prema alkoholu, duvanu, hrani, drogama i drugim ljudskim slabostima. Ono što je manje poznato, Bandler je radio na priraeni ovih programa za potrebe američke armije i CIA. Projekti su bili u rasponu od postvijetnamskog stres sindroma, preko obuke strelac-

ca radi poboljšanja preciznosti gađanja, do uklanjanja stranog akcenta iz govora, krajnje osetljivih programa za CIA i treninga potencijalnih talaca da izdrže torturu i ispitivanje. Nije li onda jasnije zašto je ovakav ckspert oslobođen optužbe za ubistvo?

Keti O'Brajen

Vrhunac ovih optužbi je program Mk Ultra, o kome je svedočila i o korae govori Keti O'Brajen koja je kroz njega prošla i jedina je za sada deprogramirana žrtva. Ovaj traumatski bazirani program je zamišljen kao samouništavajući mehanizam, usađen svitna onima što znaju tajne koje se ne smeju otkriti ni po koju cenu. Ovi programi su zamcnili kapsule cijanida, koje su nosili svi špijuni, pre nego što su razvijene tehnike kontrole uma koje utiču i kontrolišu najdublje, najprimitivnije delove mozga - one koji regulišu disanje i rad srca. Pre nego što spijun odluči da oda tajne koje zna, njegov mozak signalizira srcu da prestane da kuca ili njegovim plućima da prestanu da rade. Tvorac programa kroz koji je prošla O'Brajenova je već spomenuti Majkl Akvino. O'Brajenova potiče iz porodice koja je višegeneracijski incestuozna i sa muške i sa ženske strane. Njen otac, Erl O'Brajen, pedofil kojij je prvi seksualno zloupotrebljavao Keti i ostalu svoju decu, poticao je iz porodice u kojoj su se deca, pa i on, sistematski seksualno i okultno zloupotrebljavala. Ketina majka, Kerol Tennis, potiče iz bogatije, ali takođe pedofilske porodice, koja je seksualno zloupotrebljavala svoju decu, pa je Ketina majka to radila sa svojom decom. Kao posledica ovih zloupotreba, Keti je obolela od sindroma višestruke ličnosti, čime se njena psiha branila od trauma kojima je bila izložena, ali u isto vreme je to postalo i preduslov da se kasnije primeni programiranje na ovako podeljenu psihi, gde su razni programi "slagani u pregrade". Obuku je započela kod Akvina, koji je programirao devojčice za ulogu seksualnih robinja u "školi šarma" u Jangstaunu, Ohajo. Uvod u programiranje je totalno fizičko iscrpljivanje organizma, uskraćivanje hrane, vode i sna koje traje daniima, kako bi ego kao odbrambeni mehanizam popustio i program se lakše implementirao. Program se bazirao na liko-

vima iz dečijih knjiga, kao što je "Čarobnjak iz Oza" ili "Alisa u zemlji čuda", zbog njihovog kriptičkog, dvosmislenog jezika i igri reči, kojih je u engleskom jeziku ranogo, jer se reci različitog značenja izgovaraju istovetno, a samo pišu različito. U knjigama se često kao bitan predmet spominje ogledalo, koje služi kao druga stvarnost, kao nešto u šta se može uroniti, preći u drugu dimenziju postojanja ili u drugu realnost. I voda (ocean) služi kao ogledalo, kojim se kod programiranih osoba, kao što je bila Ketī, brisao osećaj za vreme i prostorne dimenzije. Programe kontrole uma Akvino je nad Ketī sprovodio u bazi "Fort Kembel" u Kentakiju, gde je bio potpukovnik u "Psi ops" ("Operacije psihološkog rata" - "Defense Intelligence Agency's Psychological Warfare Division"), zatim u bazama "Fort Meklilan" u Anistonu (Alabama), u "Redstoun Arsenal" i "Maršal Spejs flajt centar" Hantsvil (Alabama), kao i u centru NASA, "Kenedijevom vasijskom centru" u Titusvilu na Floridi. Akvino je O'Brajenovu programirao koristeći ideju bezvremenog, interdimenzionalnog putovanja. Akvinova teza je da vreme postoji samo u glavi ljudi i stoga se njime može manipulirati kao i samim umom:

"Bez obzira, konkretno ili u teoriji, rezultati su isti, pošto je koncept vremena sam po sebi apstraktan."

Ovaj program, smešten u bezvremenost, onemogućavao je O'Brajenovu da shvati da je vreme zaista prošlo i da se događaj desio. Njeno zbrkano sećanje "interdimenzionalnih" iskustava bi zauvek ostalo nepoznato javnosti, da nije uspešno deprogramirana od strane Marka Filipa i shvatila da su njena sećanja doživljeno iskustvo i da su fotografski registrovana upravo u ovoj dimenziji.

U "igri" i Atlantida

U trinaestoj godini, pošto je iskusila nebrojena seksualna iskustva od strane oca, ujaka, njihovih prijatelja, Akvina i drugih "programera", među kojima je bilo poznatih ličnosti iz sveta šou biznisa, naročito poznatih pevača kantri muzike, pedofiličara i satanista iz krugova poli-

tičara,* Ketí O'Brajen je "poklonjena" da bude seksualna robinja američkom senatoru Robertu C. Birdu. On je znao kako da aktivira njene seksualne programe, a kao primer interdimenzionalnog programiranja neka posluži priča Roberta C. Birda, kako je navodi Ketí O'Brajen:

"Atlantida je dugo vremena bila epicentar aktivnosti vanzemaljaca. Staza je bila tako dobro utabana da su postojale rupe u tkivu vremena i prostora, u kojima su avioni i brodovi, čak i ljudi, nestajali, transformisani u drugu dimenziju, stranu ovom svetu. Isto tako smo dolazili kroz odsjaj ogledala, mpe u prostom dubokog plavog mora. Neki od nas su usli u zemaljsku dimenzije kao kitovi i delfini. I kada smo se pojavili iz mora, neki od nas su izleteli napolje. Ili je to bilo uletanje unutra? U svakom slučaju, ovde smo! Pokušaj da vidiš leteću ribu kad budeš posmutrala more. Kad ugledas neku, znaćeš da je sa mnom. u srodstvu.**"

Po rečima Ketí O'Brajen, druga mračna ličnost iz ovog kruga je Džerald Ford, alias Lesli Linč King mlađi, koji je, pre nego što je postao predsednik SAD-a. bio član "Podkomiteta za sredstva" americkog kongresa (iz kojih se finansira rad CIA), član Vorenove komisije za istraživanje Kenedijevog ubistva, a u isto vreme i Šef organizacije koja je u državi Mičigen kontrolisala pornografiju. O'Brajenova nadugačko i naširoko piše o njegovim mračnim pedofilskim sklonostima. Jedan od mračnih programatora kontrole uma nad Ketí O'Brajen, bio je američki kongresmen Gaj Vander Jagt, koji je Ketí uveo u program Zavet ćutanja. Ovaj program baziran je na zavetu koji daju jezuiti, "ne samo da čuvaju tajne, već i da bi umirili svoj um i čuli glas unutrašnjeg vođenja". Evo kako je Vander Jagt, posle Ketinog pričešća u crkvi Svetog Franje Asiškog u gradiću Muskegon, uz pomoć svog saradnika jezuite, oca Dona, započeo programiranje:

"Ja radim za Vatikan, a sada i ti. Upravo si ušla u savez sa svetom katoličkom crkvom. Nikada ne stneš da raskineš taj savez. Savez je obećanje da se čuvaju tajne koje crkva zna. Papa je sve tajne zaključao u Vatikanu. Došlo je vreme da stupis u sveti savez i saznaš

* Spisak ovih ljudi dat je u Dodatku 1.

** Teško prevodiva igra reči sa engleskog; stalno preplitanje glagola "see" - videti, imenice "sea" - more, i srednjeg slova njegovog imena "C" - koje se izgovara "si"

tajne crkve koje su napisane mnogo pre nego što je Hrist postojao. Monasi dominikanci sačuvali su ugovor koji je Noje doneo u novi svet. Bio je napisan na pergamentu i čuvan na tajnom mestu u Vatikanu. Dali su zavet ćutanja da nikada ne otkriju mesto ili njegov sadržaj. I ti moraš ući u ovaj savez. Nosićeš tajnu do groba."

Drugi deo se odnosi na interdimenzionalno programiranje, koje u jezuitskoj varijanti zvuči ovako:

"Hrist ih je sve video. To su dimenzije, mesta koja možeš da vidiš na svom putu ka smrti. Zato se zovu dimenzije. Sećaš se da je Hrist umro i vratio se da nam ispriča sve što je video na svom putu u nebo. Nije ga bilo tri dana, ali tamo gde je bio to je mnogo duže, jer vreme nije isto u drugim dimenzijama. Čistilište je jedna od tih dimenzija. Pakao je jedna od dimenzija. Između njih ima mnogo drugih dimenzija, Oz je jedna dimenzija. Nebo nije granica svetovima koji čekaju da budu istraženi. Možeš putovati iz jedne u drugu dimenziju, učeći tajne svemira. Ti si izabrana* da istražiš druge svetove za crkvu. Slušaj u tišini i čućeš glas koji te vodi** u tvojim mislima. Nikada ne skidaj svoj ružin krst, Ketu, kada putuješ drugim dimenzijama i uvek ćeš biti u stanju da se vratiš kući."

Sledeći korak u programiranju Ketu je doživela 1974 godine, u američkoj vojnoj bazi "Mekdil", gde je na njoj rađen program koji je označen kao "Top secret high tech behavioral modification programming", prevedeno na naš jezik: "Tajni visoko- tehnološki program modifikacije ponašanja", koji je bio tretiran kao vrhunska tajna. Bez obzira kako se program kodirano zvao, uvek je imao neke osnovne elemente: fizičku i psihološku traumu, uskraćivanje vode, hrane i sna, elektrošokove od dvanaest hiljada volti, zadate pomoću specijalnog pištolja po genitalijama, potiljku, leđima, licu, i hipnotičko i harmonično programiranje specifičnih delova memorije i stvaranje višestrukih ličnosti od kojih je svaka obavljala zadatke za koje je programirana. Ovakvo programiranje je dovelo do potpunog gubljenja slobodne volje, svesnog mišljenja i sposobnosti za rasuđivanje. Ketu je postojala samo kroz programiranu podsvest i radila je sve ono što se od nje tražilo kada bi se

*Robovi projekta Monarh su označavani kao "izabrani".

** Glas koji čuje su instrukcije programera.

aktivirao određeni program. Interesantno je da je Sajentološka crkva i njen osnivač L. Ron Habard tvrdio da je otkrio opštu terapiju za lečenje mentalnih bolesti kroz modifikaciju ponašanja. Habard, uspešni pisac naučne fantastike, navodno je stekao znanja o tehnikama podsvesne kontrole uma u toku svoje službe u Obaveštajnoj službi američke mornarice. Svoj program modifikacije ponašanja nazvao je Dijanetika, po svojoj prvoj ženi Dijani.

U američkoj javnosti, veliku buru je izazvao proces protiv Lerija Flinta, izdavača magazina "Hastler", zbog trgovine drogom. Ketí O'Brajen je Flinta označila kao osobu koja je za CIA rukovala proizvodnjom pornografskih časopisa i filmova u kojima je i Ketí igrala. Uskoro je bila uključena u krug poznatih muzičara i pevača kantri muzike u Nešvilu, koji su zbog svoje ogromne popularnosti i veza sa visokim krugovima američkog društva bili idealni za nesmetan transport i rasturanje droge širom Amerike i za uvlačenje poznatih ličnosti u razne oblike perverzije, što je omogućavalo kasnije učenjivanje.* U tom svetu je upoznala i člana muzičke grupe "Desperado", Vejna Koksa. Šef grupe je bio Džek Grin, operativac CIA umešan u trgovinu kokainom i belim robljem. Koks je prošao obuku za člana plaćeničkih paravojnih formacija, pod vođstvom američkog senatora iz Lujzijane, Beneta Džonstona. Senator J. Benet Džonston, takođe ekspert za kontrolu uraa, iz Šrivporta, Lujzijana, pričao je Ketí da je učestvovao u Filadelfija eksperimentu, bio na drugoj planeti i vratio se sa vanzemaljcem, a sve to koristio za kontrolisanje Ketinih programa. Vejn Koks, okultni, serijalni ubica, po rečima O'Brajenove ima na duši preko trideset ubistava za račun CIA. Njegova majka, Meri Koks Farmer, sveštenica je okultne grupe i umešana u trgovinu belim robljem. Džek Grin je bio na čelu onoga što se kriptički zvalo "Voz slobode", a svi koji su umešani u projekt Monarh znaju da se ova šifra odnosi na robove koji se koriste u ovom projektu. Ketí O'Brajen su udali za Vejna Koksa, a februara 1980 godine rodila je devojčicu koja je dobila ime Keli. Vejn Koks, potpuno pod uticajem svoje demonske majke, razvio je sistem verovanja koji ga svrstava u opasne ludake. Obožava Satanu, veruje u komunikaciju sa duhovima prirode i demone, smatra da je Isus vanzemaljac, a da je Bermudski trougao kapija za drugu dimenziju. Njegovi idoli su bili Čarli Menson i Džim Džons, a za masakr u Džonstaunu

* Dodatak 1

javno je izjavio da je najbolji primer raoći CIA u kontroli uma. U strukturi projekta Monarh, senator Bird je bio "vlasnik" Ketí O'Brajen, a njen muž Koks bio je primarni "hendler", koji je sprovodio Birdova naređenja kada je bilo potrebno da Ketí bude na određenim mestima u određeno vreme i da je drži u programu kontrole uma. Koks i njegova majka satanista su živeli u gradiću Čatam, na ivici velikih močvara Lujzijane. Tu je u krvavim ritualima ubijao ljude brojnim ubodima nožem, jer je verovao da su mu "odlazeći duh" umirućeg i krv žrtava kojom je bio isprskan davali snagu da kontroliše Ketí.

U toku tri godine, koliko je bila sa Koksom, Ketí je ostala šest puta trudna i naterana na pobačaj, a fetuse je Koks zadržao i prodavao onima kojima su trebali za satanske rituale. Takođe je svim svojim žrtvaraa odsecao šake, koje je njegova majka sušila i koristila u magijskim ritualima, a tela žrtava je bacao u močvaru gde su ih jeli aligatori, tako da nije ostajao trag njegovih zločina. Poste Koks, Ketin "hendler" postaje Aleks Hjuston, zabavljač, trbuhozborac koji nastupa sa lutkom koja "govori", a u stvari je umešan u CIA operacije sa drogom, pranjem novca, prostitucijom dece i trgovinom belim robljem. Hjuston je voleo male, crne dečake, a njegove veze su sezale do Bele Kuće. Jedna od obaveza Aleksa Hjustona bila je da dovede Ketí i njenu ćerku Keli u "Bohemijan Grouv", tajni i zatvoreni centar elite Novog svetskog poretka, radi prostituisanja. Kada je Mark Filips, poslovni čovek koji je bio uvučen u saradnju sa Aleksom Hjustonom, ne znajući da treba da posluži kao paravan za prljave poslove, otkrio mračni svet kontrolora uma, odlučio je da deprogramira Ketí O'Brajen i spasi nju i njenu ćerku mračne sudbine. Raskrstio je sa prethodnim životom uspešnog poslovnog čoveka i posvetio se borbi protiv "vladara u senci", koji ne prezaju ni od jednog zla radi ostvarenja svojih ciljeva. Početak je bio težak, jer ništa nije znao o tehnikama kontrole uma i mehanizmima funkcionisanja robova iz programa Monarh. Od prijatelja, generala u penziji, koji je radio u Obaveštajnoj službi američkog vazduhoplovstva, saznao je tehniku kako da stupi u vezu sa Ketí O'Brajen. General mu je rekao:

"Pozovi je telefonom, zazvoni dva puta, prekini vezu. Pozovi ponovo, zazvoni jednom, prekini. Pozvoni ponovo. Reci joj da si Bog. Izgovori neki biblijski odeljak jer su svi programirani preko hrišćanstva. Sve što joj kažeš, uradiće."

Interesantno je da su i nacisti, Himler i nacistički krug okultista, napadali najčešće katolike u svojim eksperimentima kontrole uma. Iskreni katolici su potencijalno lake žrtve, zbog ugrađenog osećaja krivice koji katolička crkva vešto usađuje u svoje vernike. Ketu je prvo bila katolik, a onda je Koks naterao da pređe u mormonsku veru, kako bi dokazao da je Satana prisutan, posebno u mormonskoj crkvi u Munrou, Lujzijana, gde je izvodio okultne rituale. Među pripadnicima mormonske crkve ima dosta incestuoznih afera, što ih čini vrlo podložnim programiranju i ucenama. Mormonski biskup Glen Pejs je jula 1990 godine napisao izveštaj biskupskom komitetu u Solt Lejk sitiju sa temom o ritualnoj zloupotrebi dece, vernicima i pripadnicima mormonske crkve. Od šezdeset žrtava sa kojima je razgovarao, a raisli da je broj traumatizovanih bar tri puta veći, pedeset i troje su bile devojčice, a sedmoro dečaci. Bili su učesnici u satanskim ritualima kojima su sistematski i metodичno zloupotrebljavani, mučeni i terorisani, često u prisustvu roditelja i često od strane roditelja i rođaka. Policija u Solt Lejk sitiju je pokušala da istraži ove zločine, ali deca su cutala, jer su oni koji su ih zloupotrebljavali verovatno bili pripadnici crkvene hijerarhije, a decu su toliko mučili da su ona razvijala sindrom višestruke ličnosti i nisu mogla da se sete detalja onda kada je to od njih traženo.

Posle "kidnapovanja" robova CIA, Ketu i njene ćerke Keli, započela je borba za preživljavanje, Ketino lečenje i vraćanje u normalan život koji će "otključati" program. Sa Keli su stvari bile teže. Programiranje je bilo urađeno na nepoznat način, a svaka greška je mogla devojčicu da košta života. Njen otac, Vejn Koks, ju je programirao (uz pomoć Hjustona) da umre, koristeći kliničku tehniku poznatu kao "hipnosan". Keli je kroz program dobila astmu, čiji su je povremeni napadi strašno mučili, onemogućavajući deprogramiranje. Postepeno je iz Ketine podsvesti pocela da izlazi priča van ljudskog poimanja. U programiranje i korišćenje seksualnih robova bile su uključene mnoge poznate ličnosti iz sveta politike. Jedan od njih bio je Pjer Trido, izabrani premijer Kanade 1968 godine. Bio je programer i umešan u katoličko-jezuitski aspekt programa Monarh. On je koristio seksualne usluge Ketu O'Brajen, koje su bile deo njenog treninga. Ketu se posebno plašila Dika Čejnija, koji je bio šef predsedničkog osoblja Džeralda Forda, a kasnije ministar odbrane Džordža Buša, Član Saveta za međunarodne odnose, čak potencijalni predsednički kandidat 1996 godine. Bio je veliki ljubitelj "Najopasnije igre", koja je smišljena da obučava vojno osoblje u

uslovima borbe i preživljavanja. Zabavni deo predslavljao je lov na robove iz programa Monarh, koje su progonili kroz Šumu, dok su ovi goli bežali i pokušavali da se spasu. I Ketj je bila "lovina" u ovim igrama koje su se održavale u Grejbulu (Vajoming), Maunt Šasli (Kalifornija) i "Svis Vila" u Lampeu (Misuri). Sem kao seksualna robinja, Ketj je, kao i Bonači, prenosila drogu. Put droge, koji kontroliše CIA u Americi, bio je: luka Majami, vazduhoplovna vojna baza "Vornor-Robins" u Makonu (Džordžija), zatim Mormonska crkva u Hendersonvilu (Tenesi) i Nešvil (Tenesi). Ketj je prenosila drogu i poruke između senatora Birda, haćanskog diktatora Bejbi Doka Divalijeja i portorikanskog narko bosa Hoze Busta, putujući na Haiti, Bahame, Devičanska ostrva i u Meksiko. I američka vojna baza "Tinkcr" bila je rasc'eto preko koga je u Ameriku stizao kokain. Ketj O'Brajen je bila programirana kao Zvončica* iz "Petra Pana" i lično jc predala kokain Bilu Klintonu kao poklon senatora Džonstona. Priča o narkomanskim sklonostima Bila Klintona potvrđena je iz više izvora. Jedna od njih je otkrivena 19 jula 1993 godine kada jc policija u Džankšnu, Teksas, u kamionu otkrila dvc tona kokaina. Među zaplenjenim paketima bio je i jedan (verovatno lična pošiljka) na kome je pisalo "Klinton"**. Sm što je bio ljubitelj kokaina, od 1983 godine, kada jc već bio guverner Arkanzasa, koristio je i devojke - robove iz programa Monarh, a nisu mu bile stranci ni biseksualne orgije u "Svis Vila". Jedan od najvećih donatora i prijatelja Bila Klintona bio je poznati biseksualac Bil Hol. Da su CIA i američka armija direktno uključeni u krijumčarenje droge, dokumentovala je Ketj u toku procesa deprogramiranja, kada je opisala i precizno nacrtala mesta na koja jc odnosila drogu. Jedno od tih mesta je napušteni zabavni park na putu između gradova Kanton i Akron u Ohaju. Ketj i Keli su, pod vođstvom Aleksa Hjustona, u zabavni park dolazile nekoliko puta, donoseći kokain, a odnoseći novac. Kokain jc bio spakovan u turističke ruksake koje su nosile na ledima, a na njima jc bila izvezena ptica kao znak raspoznavanja. Sem toga, Keli je oko glave nosila traku za kosu koja je takođ imala amblem ptice. Ponekad bi videle džip pun naoružanih ljudi, sa stražarima naoružanim mašinskim puškama, koji su obzbedjvali primopredaju, koju bi obavio Hju-

*Zvončica, na engleskom - Tinker-belle, što se podudara sa imenom baze i služi kao "okidač" za Ketj.

ston. Zabavni park je korišćen od 1984 do 1985 godine, kao raesto isporuke kokaina. Posle 1986 godine korišćeno je drugo mesto, farma u Dajmond Kavernsu, Kentaki. Tu se nalazio CIA centar za kontrolu uma, u kome se radilo izuzetno složeno programiranje, poznato kao Trauma btiške smrti (Near Death Trauma). Posle izmeštanja centra, zabačena farma je služila kao mesto isporuke kokaina, gde je Hjuston dovodio Ket i Keli. Pošto bi stigli, u roku od petnaest do dvadeset minuta bi se pojavio vojni helikopter koji je preuzimao drogu. Kao vodič, na farmi ih je dočekivala Li En Gilon, koja je bila zaposlena u "Trauma Centru", a možda je bila i žrtva koja je prošla program u njemu. Posle izvršene primopredaje, Hjuston je svoje "robove" odvodio u jednu od pećina, koja je bila preuređena u mučilište sa električnom stolicom, gde su Ket i njena ćerka traumatizovane elektrošokovima kako bi zaboravile operaciju u kojoj su učestvovali.

Umešanost SAD-a u svetsku trgovinu drogom seže u sredinu prošlog veka. Mnogi članovi bogate i uticajne porodice ("američka aristokracija") su se obogatili na drogi. Jedna od takvih je i porodica Rasel, čiji su članovi studirali na "Jelu" i bili deo tajnog društva Skal and Boun. Svoje bogatstvo stekli su kroz nezakonitu trgovinu opijumom. Semjuel Rasel je 1823 godine osnovao firmu "Rasel and Ko." koja je brzim jedrenjacima odvoziila u Kinu opijum kupljen u Turskoj. Do 1830 godine Rasel je otkupio bostonski opijumski sindikat i postao najveći Švercer opijuma u Konektikatu. Njegov čovek u Kini bio je Voren Delano mlađi, deda Fvenciklina Ruzvelta, američkog predsednika u vreme Drugog svetskog rata. Ostali Raselovi partneri bile su porodice Kulidž, Perkins, Sterdžis, Forbs i Lou, koje se smatraju "stubovima društva". Rodak Semjuela Rasela, Vilijem Hantington, osnovao je prvu američku granu društva Skal and Boun i u nju privukao članove najuticajnijih američkih porodica koji su studirali na "Jelu": Lord, Vitni, Taft, Džej, Bandi, Hari-man, Vejerhauzer, Pinčot, Rokfeler, Gudjir, Sloun, Simpson, Felps, Pilsburi, Perkins, Kelog, Vanderbilt, Buš i Lavet. Interesantno je da su članovi društva uvek bili bliski američkoj špijunskoj strukturi. Član društva, Džordž Buš, pre nego što je postao američki predsednik, bio je direktor CIA od 1974 do 1975 godine. Do 1903 godine, "Diviniti" (škola univerziteta "Jel") je osnovala veliki broj škola i bolnica u Kini. Mao Cedung je bio jedan od zaposlenih u školi. Do 1930 godine, uticaj ove "kineske veze" bio je toliki da je američka administracija molila da članovi ovih misija obavljaju obaveštajne zadatke za američku državu.

Prodaja opijata u Americi bila je slobodna. Zna se da je prvi sastojak koka-kole (kako samo ime kaže) bilo lišće koke, preko koga se prelivala šećerna vodica. Tek u vreme uvođenja prohibicije na alkohol. 1920 godine, kokain i heroin su stavljeni van zakona, i to ne zbog razvijene svesti o štetnosti droga, već zbog pritiska Lige naroda. Jugoistočnu Aziju, centar proizvodnje droge u ovom veku, na početku je kontrolisala Francuska, jer je njeno kolonijalno carstvo obuhvatalo Vijetnam, Kambodžu, Laos i Tajland. U ovim zemljama Francuska je imala razgranatu obaveštajnu mrežu koju je finansirala opijumom. Morris Bel, nekadašnji šef SDECE, francuske obaveštajne službe, opisao je kako je sistem funkcionisao. Francuski padobranc, koji su neprekidno bili u ratu sa nepokornim brdskim plemenima, su služili kao skupljači sirovog opijuma. Ovaj je francuskim vojnim avionima transportovan u Sajgon, gde ga je preuzimala kinesko-vijetnamska mafija radi prerade j dalje distribucije. Značajan krak trgovine drogom u to vreme je bila korzikanska mafija, koja je u Marseju imala fabrike za proizvodnju heroína, koji je odatle išao u SAD. Ova mreža je bila poznata kao Francuska veza, o kojoj je kasnije snimljen i film posle njenog razbijanja. Nakon gubitka Indokine, 1954 godine, francuske poslove sa drogom preuzimaju Amerikanci. Rat protiv Vijetnama, Kambodže i Laosa bio je lični rat CIA za ovladavanje "sirovinskom bazom". Moćnici Novog svetskog poretka nisu se rukovodili pobedom u vijetnamskom ratu, a jedan od razloga je što su im bila potrebna ogromna sredstva koja su se van budžeta države mogla obezbediti sarao trgovinora drogom. I zaista, CIA je vrlo brzo razvila ovaj biznis do neslučenih granica. Proizvodnja, a samim tim i broj ovisnika, se drastično povećavao u Evropi, Severnoj Americi, pa i u samom Vijetnamu, raedu američkim vojnicima. Po nekim podacima, čak trećinu američkih vojnika su činili heroinski ovisnici. Prodaja droge je bila glavni biznis južnovijetnamskih generala. Jedna od glavnih figura bio je general Dang Van Kuang, pomoćnik bezbednosti predsednika Ngujen Van Tija, Kuang je razvio mrežu preko vijetnamskih specijalnih snaga koje su operisale u Laosu.

Laos je bio najveći proizvođač opijuma, pod upravom generala Vang Paoa, vođe plemena Meo, koje je ratovalo na strani CIA. Vang Pao je skupljao sirovi opijum uzgajan u severnom Laosu i transportovao ga helikopterima "Er Amerike" (vazduhoplovne kompanije koju je osnovala CIA) do Long Tijena, ogromnog kompleksa koji su izgradili Amerikanci, poznatog kao "Raj droge" ili "Alternativa 20". Ovde je

sirovi opijum generala Paoa prerađivan u kineski "beli heroin broj 4", vrhunske čistoće. U međuvremenu, CIA je generalu obezbedila i avione, koje su neki u šali zvali "Er Opijum", i kojima se droga transportovala direktno u Sajgon, u veliku američku vazduhoplovnu bazu "Ton Son Nat". Ovde je deo istovarivan radi prodaje američkim vojnicima, a ostatak je brodovima odlazio korzikanskom sindikatu u Marseju. Odatle je droga odlazila na Kubu, čije aerodrome je kontrolisao šef mafije sa Floride, Santos Trafikante. Posle gubitka Kube i dolaska Fidela Kastro na vlast, rute su promenjene, pa i taktika. Tako da je deo droge stizao direktno u Ameriku, ušiven u trbušne duplje poginulih američkih vojnika, koji su transportovani u Americu kako bi bili sahranjeni sa svim vojnim počastima. U SAD-u, protagonisti i zagovornici rata nisu bili zabrinuti zbog porasta upotrebe droge među američkim vojnicima. Bio je to deo plana grupe ljudi, usmeren na potkopavanje ukupne odbrambene moći zemlje. Ogromni prihodi od droge prali su se kroz australijsku banku "Nugan Hend" i koristili za subverzivni rat koji je CIA neprestano proširivala. U maju 1970 godine izvršena je invazija na Kambodžu. Tako je formiran još jedan heroinski kanal. Oblasti pogodne za gajenje opijuma, pritom nedostupne, odmah su uključene u lanac proizvodnje. Svercersku mrežu kontrolisala je vijetnamska ratna moraarica iz baza u Pnom Penu i reke Mekong. Samo nedelju dana nakon invazije stiglo je stotinu i četrdeset vijetnamskih i američkih brodova pod komandom Ngujen Taana Čaua. Pozdravljeni su kao "velika vojna humanitarna flota". Odmah su se bacili na posao i počeli da prebacuju velike količine opijuma u Južni Vijetnam. Kada su se SAD povukle iz Južnog Vijetnama, general Kuang, najveći diler Južnog Vijetnama, preselio se u Montreal, preko američke vojne baze "Fort Safi" u Arkanzasu. Amerika je izvršila potajni, ali vrlo snažni pritisak na Kanadu da ga primi.

Naizgled paradoksalna situacija, da CIA finansira svoje operacije kroz svetsku kontrolu tržišta drogom, a s druge strane velike kampanje za borbu protiv droge u Americi i borbe koju vodi DEA ("Agencija za borbu protiv droge") samo je prividno nespojiva. Profesor Alfred Mekoj je ovaj nesklad okarakterisao kao "institucionalni odnos između CIA i DEA". Još tridesetih godina ovog veka osnovan je "Federalni biro za borbu protiv narkotika" (FBN), prethodnik DEA, čiji su agenti radili na tajnim zadacima radi suzbijanja trgovine drogama. Početkom Drugog svetskog rata, agenti FBN-a su uključeni u OSS ("Kancelariju strateških službi"), prethodnicu CIA, da bi se naučili njihovom sistemu

rada. Ovaj odnos se zadržao do današnjih dana. Iz ovoga se može zaključiti da je osnovni zadatak DEA da spreči priliv droge iz izvora koje nije odobrila CIA, a da akcije, spektakularno nazivane "ratoviraa protiv droge" u Americi, nisu ništa drugo do istrebljivanje konkurencije. Logičan zaključak je da će dileri koji imaju odobrenje CIA. kontrolisati u sve većoj meri globalne poslove s drogom, što će vladu SAD-a staviti na mesto najvećeg dilera heroina na svetu. Ovo je već odavno zacrtani strateski cilj "vladara iz senke", jer je trgovina i monopol nad drogom jedan od najunosnijih, neoporezovanih poslova na svetu, čiji profiti konstantno rastu.

Vođe Novog svetskog poretka kontrolišu priliv droge u Ameriku, jer iz njene prodaje finansiraju svoju subverzivnu delatnost. Jedan od takvih šefova je bio i araerički kongresmen Geri Akerman, koji je kontrolisao ulazak droge u Long Ajlend, a koga je Ketu upoznala 1981 godine. U to vreme je bio član senatskog "Komiteta pošta i javnih usluga" i "Komiteta za azijske i pacifičke poslove". Akerman je za svoje poslove koristio Ketu i poznatu pevačicu Loretu Lin. Loreta je takođe bila žrtva CIA programa kontrole uma, a njen menadžer i hendler bio je neonacista i pedofil Ken Rili, najbolji prijatelj Aleksa Hjustona. Kakva slučajnost. Heroin stiže u SAD iz dva glavna opijumska monopola, jednog u Jugoistočnoj Aziji, a drugog u Turskoj. Još 1949 godine, oblast Jugoistočne Azije postala je uporište poraženih snaga Čang Kaj Šeka, pošto ih je Maova Crvena armija isterala iz Kine. CIA je organizovala veliku obaveštajnu mrežu u kojoj je upotrebila ove snage da prikupljaju obaveštajne podatke o Kini, da se povremeno sukobe sa vojskom komunističke Kine i da služe kao "kamen spoticanja" u Jugoistočnoj Aziji, kako bi Amerika opravdala svoje angažovanje u ovom delu sveta. Ovako zamišljeni subverzivni rat finansiran je crnim fondovima od prodaje droge. Upravo tada je OSS obavio svoj najznačajniji zadatak, tako što je ovaj region pretvorio u najvećeg proizvođača opijuma na svetu, sa godišnjom proizvodnjom od hiljadu tona.

Interesantna je priča iz perioda posle vijetnamskog rata, u koju je bio umešan jedan od zapovednika Specijalnih snaga SAD-a u regionu Južne komande, potpukovnik Džejms Bo Gric. On je bio jedan od oficira koji je istraživao misterioznu smrt pukovnika Edvarda P. Kutola, koji je pod zakletvom svedočio da je bio umešan u šverc kokaina iz Kolumbije do Paname, pod kontrolom vojske SAD-a. On i neki drugi oficiri su kasnije poginuli pod čudnim okolnostima. Sa ovog zadatka

Gric je prebačen da vodi kampanju za oslobađanje američkih vojnika nestalih u akcijama u toku vijetnamskog rata. Naime, tekšaški milijarder i predsednički kandidat Ros Pero, obavestio je američku vojsku da ima saznanja da se tri američka vojnika nalaze u rukama Huna Saa i da je ovaj spreman da ih vrati. Preko kontakata sa kineskom vladom, ugovoren je kontakt sa Hun Saom, u nepristupačnim brdima oblasti Šan. Međutim, Gric je znao da može mnogo brže da uđe i izađe iz te oblasti ako iskoristi svoju mrežu kontakata u regionu, pa je pošao na put u novembru 1986 godine, sa nekolicinom pripadnika specijalnih snaga koje je sam odabrao. Gricovom timu su trebala tri dana da prođu kroz Šan. Kada se sreo sa začuđenim Hun Saom, saznao je da Sa nikada nije držao američke ratne zarobljenike. Međutim, Gric ga je tokom razgovora pitao zasto je toliko umešan u trgovinu opijumom i objasnio mu kakve probleme ovo stvara u Americi. Odgovor ga je zabezeknuo. Hun Sa je izjavio da sav opijum koji on proizvede, otprilike devet stotina tona godišnje, otkupi vlada SAD-a! Time je krug bio zatvoren, Hun Sa je čak ponudio da prestane sa proizvodnjom opijuma ako mu američka vlada pomogne da ovu kulturu zameni nekom drugom, što neće preći deset odsto surae koju troši na "borbu protiv droge". Iznenadeni Gric je preneo predlog američkoj vladi i bio je još više iznenađen kada je predlog odbijen. Potpukovnik Zelenih beretki je takode upozoren da će postati meta raznih podmetanja ako ne odustane od ove teme. Gric je ponovo otputovao u Burmu i u maju 1987 godine ponovo se sreo sa Hun Saom. Ovaj put je Hun Sa u video kameru izdiktirao imena ljudi iz američke administracije sa kojima obavlja transakcije. Prvi na spisku je bio Ričard Armitidž, visoki funkcioner zadužen za kupovinu opijuma. Za transport je bio zadužen šef mafije, Santos Trafikante. Gric je pokušao da za ovaj problem zainteresuje lično tadašnjeg potpredsednika SAD-a, Džordža Buša, ali nije uspeo. I na drugim mestima su odbili da ga saslušaju. Bio je to i suviše dobar biznis da bi ga ometao zabrinuti oficir. U toku jednog predavanja, 1991 godine, Gric je opisao Hun Saov "posao" sa američkom administracijom. CIA je plaćala Hun Sa tri stotine hiljada dolara po toni, a vrednost droge na ulicama Araerike je bila dva miliona dolara po kilogramu!

Gric nije odustao od svoje borbe protiv ovakve nezamislive prakse američke administracije i malo po malo, obrisi delovanja Ričarda Armitidža su počeli da se ocrtavaju. Ovaj vrlo moćni "igrač u senci" je otišao tako daleko da je manipulisao i američkog predsednika Regana.

Uspeo je da ubaci svog čoveka, pukovnika Dejva Brauna, na mesto oficira za vezu u najuži krug predsednika SAD-a. Cilj ovog poteza bio je da se svakodnevno suptilno utiče na predsednikove stavove. Slične operacije sprovedene su i u drugim telima i agencijama administracije. Na ovaj način Armitidž i njegov krug saradnika su bili nedodirljivi. Bar za izvesno vreme.

Mada je već bio na funkciji pomoćnika sekretara odbranc, Armitidž je februara 1989 godine, posle Bušovog izbora za predsednika, nominovan za državnog podsekretara za dalekoistočne poslove. Ovaj predlog je blokiran, a umesto toga Armitidž je predložen za mesto ministra vojske. Iza scene, vodio se pravi rat u kome su ministarstvo pravde i FBI pokušavali da optuže Armitidža za njegove narko i druge kriminalne aktivnosti. Ovome se oštro suprotstavljao državni javni tužilac Tornburg, koga je na ovu funkciju naimenovao predsednik Buš. Protiv Armitidža se vodila istraga od strane predsedničke "Komisije za istraživanje organizovanog kriminala", a fokus je bio na istraživanju stranog organizovanog kriminala povezanog sa krijumčarenjem droge i kockom. Osnov za istragu je bila Armitidžova bliska saradnja sa Vijetnamkom Ndiyet Tui O'Rurk, poznatijom po nadimku Nanet. Nanet je bila centar izuzetno velikog lanca kocke kojim su upravljali Vijetnamci u Americi. Za nju je jedan izvor tvrdio da je dobila američko državljanstvo pod veoma sumnjivim okolnostima. Takode se sumnjalo da se bavi prostitucijom. Pretpostavka je da Armitidžovo poznanstvo sa Nanet datira iz vremena vijetnamskog rata, kada se pričalo da njih dvoje imaju bar u Sajgonu. Takode se sumnjalo da Nanet radi kao njegov "kurir". Drugi izvor koji je učestvovao u istrazi, primetio je kako je skoro svaka Vijetnamka, umešana u rad tajnih kockarnica na istočnoj obali (SAD), udana za Amerikanca koji je u CIA ili ima veze sa Agencijom, uključujući Nanetinog muža. Zbog opraćanja istrage sa visokog nivoa, istraga o Armitidžovim kriminalnim aktivnostima je zaustavljena, ali ne pre nego što je prikupljeno dovoljno neprijatnih dokaza. Bilo je jasno da su uticajni politički faktori iznutra, možda i Armitidž, bili ucenjivani, pogotovo što je pronađena fotografija razodevene Nanet i delimično svučenog Armitidža iz vremena rata u Vijetnamu, pa su neki tvrdili da je Armitidž bio prinuđen da radi za severovijetnamsku obaveštajnu službu. Ros Pero, predsednički kandidat, bio je uveren da je Armitidž Špijun. Ova fotografija je bila dovoljna da Armitidž odustane od nominacije za mesto ministra, ali su njegovi zaštitnici bili dovoljno moćni da zaustave

krivičnu istragu. Poznat kao "Mister Fu" ("Bogati gospodin") među Vijetnamcima. Armitidž je znao dovoljno o prljavim poslovima američke vlade, u kojima je igrao aktivnu ulogu skoro tri dekade, pa je lako izbegao zatvor. Procenjuje se da je u periodu od 1991 do 1992 godine žetva opijuma u regionu Zlatnog trougla, koju kontroliše Hun Sa, dostigla neverovatnih tri hiljade tona. Ovo je toliko dobar biznis za CIA. da je do planina izgrađen asfaltirani put, kako bi kamioni mogli da pridu i kako bi droga brzo stigla do aerodroma u Tajlandu. Odatle, heroin je spreman za put direktno u SAD i druge destinacije u svetu.

Ali, vralimo se priči o Ketu O'Braju. Ketin život je postao još komplikovaniji kada je 1982 godine, na prijemu u Beloj Kući. predstavljena Ronaldu Reganu. "Čika Roni" je bio dobro upoznat sa kriptičkim šiframa za uključivanje Ketinog seksualnog programa, a sem što je bila njegova žrtva, Ketu je glumila u mnogim porno filmovima koje je za Regana snimao njegov omiljeni pomograf Majkl Dante. Regan je voleo da gleda te filmove dok se izživljavao na Ketu. Dante je bio veza između mafije, Bele Kuće, porno industrije i ozbiljnih poslova kladjenja na bejzbol timove. Naime, velika zabava i ljubav Rnald Regana je bio bejzbol, a posebno tim "Dodžersi", sa čijim je menadžerom Tomi Lasordom bio lični prijatelj. Ketu O'Braju. kao i druge devojke, sem što su bile podvodene menadžerima i igračima, bile su programirane kao živi kompjuteri sa bezbroj podataka o timovima i igračima, pogotovo onim koji su bili na programu kontrole uma i na koje se moglo, po potrebi, uticati da igraju dobro ili loše, kako bi se opklade u velike sume mogle ostvariti u korist onih koji su to kontrolisali. Iako je Dante bio porno šef Bele Kuće, nije bio toliko poznat u javnosti kao Lari Flint, izdavač "Hastlera", jer se bavio tajnim snimanjima perverzija poznatih političara radi ucecnjivanja, ali je zato krug njegovih klijenata bio impresivan. Sem predsednika Regana, Buša i Forda, to su bili šef CIA Bil Kejsi, zatim tadašnji ambasador UN-a, Madlen Olbrajt, kojoj je Ketu O'Braju pružala oralne usluge, pa senatori Bird i Spektar, kongresmeni Trafikant i Vander Jagt, guverner Tornborou iz Pensilvanije, koji je bio na kokainu i duboko umešan u program Monarh, pa samim tim i kontrolor prostitucije. pornografije i prodaje kokaina u svojoj državi, zatim Blanšar, Aleksander i mnogi svetski lideri kao što su bili premijer Kanade Malruni, predsednik Meksika de la Madrid, saudijski kralj Fahd i drugi. Sve ove ličnosti, kao i mnoge druge, mogu se sresti u već spomenutom "Bohemijan Grouvu", gde se lako stiže helikopterom iz vojne

baze "Prezidio" kod San Franciska. Tu se nalazi odmaralište za visoke američke funkcionere i njihove goste iz celog sveta, gde je obezbeđena diskrecija i mogućnost da se ljudi "zabavljaju" bez straha u društvu seksualnih robova kao što je bila Ketí O'Brajen.

Najekskluzivniji klub na svetu

Jasno je da se ovde nalazi jedan od centara svetske moći, mesto gde se donose važne, stratezijske odluke. Po mestu održavanja, ovaj ekskluzivni klub dobio je ime "Bohemijanski klub". Za postojanje ovog kluba saznalo se početkom sedamdesetih godina, jer su njegovi članovi imali poseban doprinos u kreiranju strategije poraza svetskog komunizma, odnosno slamanja tadašnjeg Sovjetskog Saveza i Varšavskog pakta. "Bohemijanski klub" ima dve do tri hiljade članova, koji se okupljaju u kampu, u šumi, na obalama Ruske reke u blizini kalifornijskog gradića Monte Riu, nedaleko od San Franciska. Okupljanje je svakog jula, što nije slučajno, pošto je taj mesec posvećen Crnbogu. O najznačajnijim stvarima se diskutuje tokom vikenda, kada u kamp dolaze i specijalni gosti - predsednik "Svetske bank", izvršni direktor "Medunarodnog monetarnog fonda", članovi najužeg štaba američkog predsednika, direktori FBI i CIA, vlasnici i predsednici najmoćnijih multinacionalnih kompanija.

Kompleks "Bohemijanskog kluba" se sastoji od stotinu i dvadeset i dva kamp odmarališta, koja se nalaze duž puta šlo prolazi kroz šumu sekvoja. Novinari su 1982 godine uspeali da dođu do mape sa preciznim lokacijama ovih kampova u šumi, a tada je ustanovljeno da na kompleksu postoji i malo jezero na čijim obalama se vode "jezerske diskusije". Na obali jezera se obavlja ceremonija spaljivanja "mračnih briga", odnosno statue sove, koja je i simbol "Bohemijanskog kluba". Od svih kampova, verovatno je najpoznatiji, najznačajniji i najprestižniji "Mendelej kamp", čiji su članovi, među ostalima, Ford, Fajerston, Behtel, Kajzer, Kisindžer, Mekoun, Šulc i Frenč Smit. Ceremonijalno spaljivanje simbola "mračnih briga" je misteriozni ritual koji izvode sveštenici nalik na kelt-ske druide, odeveni u crvene mantije. Sveštenici se kreću sa upaljenim bakljama u procesiji duž obale jezera, pevajući himne Velikoj sovi. Sa

Dosije Omega

sredine jezera potom prilazi barka na kojoj su simbolička tela "mračnih briga". Vrhovni sveštenik tada započinje pogrebni čin spaljivanja, Čime se kamperi oslobađaju svojih svetskih problema. Članovi kluba mogu biti samo muškarci, a sve što se radi u ovom kampu, koji se prostire na oko dve hiljade i sedam stotina hektara, predstavlja tajnu i članovi su obavezni da se ponašaju u skladu sa tim. Obezbeđenje u ovom ekskluzivnom kampu je izuzetno, posebno od kada se nekolicina novinara infiltrirala u kamp, sredinom osamdesetih godina. Poslugu u kampu čine, takođe, samo muškarci, koji brinu da se "Bohemijanci" osećaju prijatno.

Od najpoznatijih Članova "Bohemijanskog kluba" svakako treba spomenuti Džordža Buša, Vilijema Baklija. RiČarda Niksona, Ronalda Regana, Džordža Šulca, Henrija Kisindžera, Kaspara Vajnbergera, Viliijama Kolbija, Dejvida Pakarda, Džeralda Forda, Aleksandra Hejga, Pola Vokera i Džejmsa Bejkera. U "Bohemijanskom klubu" okupljeni su i najuticajniji biznismeni sveta: Tom Klauzen, Dejvid Rokfeler, Leonard Fajerston, Edgar Kajzer, Džon Dipon, Stiven Behtel, Edvard Teler i Alen Furta. Prema poslednjem dostupnom spisku članova "Bohemijanskog kluba", iz 1993 godine, u njemu se nalazi i nekoliko ljudi našeg porekla: Sava Ateljević u kampu "Band", Tomas Kostić u kampu "Taliija" i Stiven Franjić u kampu "Rand Redi". Kao što se rad odvija po "komisijama" (kampovima), tako se i seksualne orgije, po svedocenju Ketii O'Brajen, odvijaju prema afinitetima. Postoji sobe, kao što je soba zvana "Nekrofilija", opremljena potrebnim rekvizitima i "Tamna soba". U "Kožnoj sobi", Ketii O'Brajen je imala brutalni sadomazohistički odnos sa Dikom Čejnijem, sekretarora odbrane u vladi Džordža Buša.

Dosije Buš

Bez sumnje, najuticajnija i najmoćnija politička ličnost u tom trenutku je bio potpredsednik SAD-a, Džordž Buš, Nije bilo potrebno biti veliki vidovnjak, pa shvatiti da je Regan bio figura iza koje je mračni potpredsednik, pre toga šef CIA, vukao konce politike, ne samo SAD-a, već i "vladara u senci". On je znao, kao i ostali moćnici, da koristi programe robova iz programa Monarh, pa je Ketii O'Brajen i dalje igraia

ulogu prenosioca kodiranih poruka svetskim liderima, usput im bila podvodena, a u povratku donosila drogu. Tako je bila podvedena meksičkom predsedniku Salinasu Gortariju, koji je, kao i njegov prethodnik de la Madrid, imao vrlo tesnu saradnju sa potpredsednikom Bušom. Svi /njedno su radili na potpisivanju sporazuma NAFTA. o slobodnoj trgovini, što je naročito bilo važno za razvoj Meksika, koji se nalazi u susedstvu Novog svetskog poretka. Naravno, nikome nije palo na pamet da se slobodna trgovina odnosi i na unos droge iz Meksika u Ameriku, kao i priliv robovske radne snage koja tobože ilegalno ulazi u Ameriku, gde živi i radi bez ikakvih prava i zloupotrebljava se na sve moguće nacine.

Za mnoge neobaveštene, obračun sa panamskim diktatorom Manuelom Ortegom ličio je na obračun demokratije sa diktaturom. U stvari, razlozi za vojnu intervenciju, hapšenje i suđenje Norijegi su dmgačiji. Norijega je bio aktivni saradnik CIA u krijumčarenju narkotika u Americu. Međutim, počeo je da greši u raspodeli. Izgleda da je "grešio" u svoju korist, pa je morao da bude kažnjen kada su greške postale prevelike. CIA i njeni šefovi ne praštaju.

Od trenutka kada ga je tadašnji predsednik, Džerald Ford, 1975 godine naimenovao za šefa CIA, pa do danas, Buš ostaje jedan od najmoćnijih i najmračnijih vođa Novog svetskog poretka. Iako je njegova politička karijera prepuna kikseva, počev od totalnog neuspeha državnih organizacija za suzbijanje krijumčarenja droge, do situacije da se u vreme njegovog rukovođenja količina unete droge u Ameriku udvostručila, bio je toliko moćan da niko nije mogao da uzdrma njegov položaj. Održavao je bliske veze sa antisemitima koji su izražavali otvorene pronacističke stavove. Pomogao je "Dženeral Motorsu" da se blokiraju sve zakonske inicijative za zaštitu čovekove sredine. Aktivno je učestvovao, 1980 godine, u operaciji Oktobarsko iznenađenje, u grupi koja je sabotirala napore Džimija Kartera da oslobodi američke taoce u Iranu. Igrao je aktivnu ulogu u ometanju istrage u aferi Votergejt, posto ga je Nikson stavio na čelo "Republikanskog nacionalnog komiteta". Ponovo je aktivirao učešće CIA u tajnim i prljavim operacijama širom sveta. Dao je jaku podršku tajnim pošiljkama oružja Iranu, 1986 godine, i odigrao misterioznu ulogu u Kenedijevom ubistvu. Za one rnanje upućene, prvo što pada u oči je optužba za veze sa neonacistima. Ko poznaje zbivanja u ovom veku, na planu stvaranja tajnih saveza moćnih svetskih političkih i poslovnih krugova, zna da su nacisti imali partnere širom sveta, od dolaska na vlast do kraja Drugog svetskog rata, a i

posle toga. Najbliži Bušov prijatelj osamdesetih godina, bio je teksaški milijarder Vilijem Stemps Feriš III, koji je vodio Bušove finansije, što je bio pravi izbor za Buša, jer je Feriš jako dobro krio poreklo ogromnog novca kojim raspolaže njegova porodica, pa je to dobro radio i za Buša. Otkriveno je da je Ferišov deda jedva izbegao sudenje po optužbi da je poslovaao sa nacistima. Kao direktor "Standard oila Nju Džersi", deda Feriš je kontrolisao kartel koji su osnovali "Standard oil" i nemački koncern "I. G. Farben". Zajednička firma je 1940 godine otvorila logor Aušvic, radi proizvodnje veštačke gume i sintetičkog benzina u uglja, Saradnja ova dva koncerna se nastavila do propasti Trećeg Rajha.

Veze sa nacistima

Hemičar "I. G. Farbena" bio je i Karol Vojtila, sadašnji papa, a najvažniji pronalazak koncerna bio je gas Ciklon B, koji je korišćen u gasnim komorama Aušvica. Otkriće da se u predsedničkom komitetu za izbore 1988 godine nalaze najekstremniji desničari, poreklom iz Istočne Evrope, sa otvorenim pronacističkim simpatijama i prošlošću, dovelo je do otpuštanja sedmoro aktivista. Bili su organizovani u "Heritidž Kaunsilu", čiji je politički credo bio poznat od 1949 godine. Buš je imao njihovu podršku još od sedamdesetih godina, jer se njihova delatnost jako dobro uklapala u tvrdi antikomunističku platformu Republikanske stranke. Dvojica od njih su bili poznati od ranije. Filip Gvarino, bivši katolički sveštenik, bio je optužen da je Član italijanske masonske grupe P2. Drugi, Laslo Pastor, priznao je da je bio član mađarske fašističke partije Strela-Krst, a Drugi svetski rat je proveo kao njen izaslanik u Nemačkoj. Bušov saveznik sa neskrivenom prošlošću bio je Jaroslav Stecko*. Kao ekstremni ukrajinski nacionalista, bio je jedno vreme predsednik vlade u Galiciji, a zaplenjeni nacistički dokumenti pokazuju da je u Lvovu za dve godine likvidirano sto hiljada Jevreja. U predsedničkoj kampanji 1988 i 1992 godine, u Bušovom timu je bio Fred Malek, poznati nacistički kolaboracionista. Stvari postaju sasvim jasne

*Umro je 1985 godine.

uko se pogleda biografija Bušovog oca, Preskota Buša. Roden je 1885 godine u porodici industrijalca. Studirao je na "Jelu", gde je postao član tajnog bratstva Mrtvačka glava. Oženio se ćerkom Džordža Vokera, predsednika privatne banke "M. A. Hariraan & Co.", a sa njegovim partnerima, Averelom i Rolandom, bio je blizak prijatelj. Koristeći protežiranje tasta, Preskot Buš je tridesetih godina postao direktor najmoćnije privatne bankarske kuće tog doba, "Braun, Braders, Hariman". U to vreme počelo je kreditiranje nacističke partije u Nemačkoj, uz posredovanje ukih holandskih banaka, o čemu je na sudu 1945 godine svedočio Fric Tisen. Slične poslove Hariman je imao i sa SSSR-om. Još od 1922 godine, finansirao je kopanje rude mangana u SSSR-u i ostvario ogromne profite. Iako je predsednik SAD-a, Hari Truma, ove poslove nazvao "poslovima na granici izdajstva", Preskot Buš i Hariman su se iz svčga elegantno izvukli bez posledica. Preskot je nastavio sa uspešnom karijerom i dva puta bio biran u američki Senat. U takvoj atmosferi je rastao i formirao se Džordž Buš. Neka istraživanja pokazuju da je Preskot Buš treća generacija Amerikanaca, a njegovi preci su se doselili iz Engleske. Sto nije beznačajno kada se vidi kakvu je podršku kasnije imao. Iz Drugog svetskog rata, Džordž izlazi kao poručnik i ženi se Barbarom Pirs. cerkom izdavača Marvina Pirs. Njegov šurak, Skot Pirs, direktor firme "F. F. Haton", biće umešan u velike finansijske prevare, koje će Džordž Buš, tada potpredsednik SAD-a, 1985 go-dine zataškati, a krivci će se izvući sa smešnim kaznama. Naravno, ne treba zaboraviti da je i Džordž Buš, kao i njegov otac, postao Član tajnog bratstva Mrtvačka glava, što jc nezaobilazni stepenik u uspinjanju ka vrhovima raoći i vlasti.

Džordž Buš je svoju karijeru poslovnog čoveka započeo u industriji nafte, što će ostati njegova ljubav do današnjih dana. Prvo je radio u firmi u kojoj je njegov otac bio Član upravnog odbora, a 1953 godine osniva sopstvenu firmu, "Zapata petroleum corp." u Hjustonu, Teksas. Kasnije će ova firma ući u "Penzoil", jednu od danas najmoćnijih naftaških kompanija. "Zapata" je 1985 godine prijavila prihod od preko dve stoline i pedeset miliona dolara. Nije loše za nepoznatu kompaniju! Dok je Buš bio potpredsednik, njegov sin, Džordž mlađi, postao je predsednik kompanije "Zapata Ofšor". Toj kompaniji je bio potreban veći prihod, pa je zbog toga potpredsednik Amerike odleteo početkom 1986 godine na Bliski Istok, da arapskim zemljama, proizvođačima nafte, sugeriše povećanje cene sirove nafte, jer američka bezbednost zavisi od toga! Cene su odmah porasle dva dolara po barelu, što je izazvalo kon-

sternaciju u Beloj Kući. Međutim, Buš je već toliko politički bio moćan, da ovakav potez nije imao nikakvih posledica za njega. Naprotiv, zadobio je verne prijatelje i finansijere iz redova naftaške oligarhije u Americi. "Zapata oil" je Džordžu Bušu služila ne samo za zgrtanje novca, već i kao dobar paravan za delovanje CIA (čiji je agent bio pre 1961 godine), odnosno invazije na Kubu u Zalivu svinja. To nije bilo čudno, jer je "Zapata" imala bliske veze sa kubanskim diktatorom Batistom.

U vezi ubistva Džona Kenedija, ime Džordža Buša se pojavilo u vrlo nejasnom kontekstu, što je Džerald Ford, Član "Vorenove komisije", znao i defmitivno zataškao onog trenutka kada je Buša imenovao za šefa CIA. Interesantan je izveštaj Edgara Huvera, napisan samo nedelju dana posle Kenedijcvg ubistva, upućen "Birou za obaveštajni rad" Stejt departmenta, u kome Huvcr opisuje brifing sa Džordžom Bušom iz CIA, održan samo jedan dan posle ubistva Džona Kenedija. Razgovor je održan, prema zapisu dircktora FBI, zbog straha Stejt departmenta da bi "neke zabludele anti-Kastro grupe mogle profitirati iz sadašnje situacije i preduzeti neodobren napad na Kubu, verujući da je ubistvo predsednika Kenedija znak promene američke politike, što nije istina". Buš je opisao naimenovanje za šefa CIA kao pravi Šok:

"Znao sam o radu CIA samo uopstene stvari, a moje iskustvo sa inostranstvom potiče iz sfere biznisa."

Kada ga je američki novinar Mekbrajd, 1988 godine, upitao za Huverov memorandum, Buš je odgovorio da je u to vreme bio samo biznismen koji se bavio naftom i da je u to vreme za CIA radio "neki drugi Džordž Buš". I zaista, postojao je čovek u Agenciji istog imena, Džordž Vilijam Buš, ali je imao jako nizak rang u organizaciji (GS-5), odnosno, radio je kao analitičar i nije bilo šanse da ga agent FBI, poslat od strane Huvera, brifuje o bilo čemu! Novootkrivena dokumenta FBI potvrđuju da je Džordž Buš, iako je živio formalno u Hjustonu, u toku 1960 i 1961 godine često boravio u Majamiju, gde je vrbovao Kubance desničare za eventualnu invaziju na Kubu. Tu je upoznao Feliksa Rodrigeza, koji je postao član "tima strelaca" u CIA i uvežbavao "paljbi u trouglu"*, u Meksiku, u bazi koju je formalno držalo "Odeljenje 5"**, a koje for-

*Paljba u trouglu" - termin koji označava tri atentatora, koji unakrsnom vatrom gađaju isti cilj.

**"Odeljenje 5" - deo službe FBI koje se bavi poslovima u inostranstvu, iako po ustavu SAD-a FBI ima ovlašćenja za delovanje samo u SAD-u.

macijski pripada FBI. Feliks Rodrigez je u oktobru 1986 godine priznao da se kao agent CIA bavio prevozom oružja iz Irana u Nikaragvu. Prilikom pada jednog od tih aviona, Rodrigez je napravio grešku i pozvao svog CIA supervizora Donalda Grega, koji je bio savetnik za nacionalnu bezbednost potpredsednika Buša. Buš je negirao da je umešan u ove operacije, ali kada je počela kongresna istraga protiv potpukovnika Olivera Norta, postalo je jasno da je Buš ne samo znao za ove ilegalne operacije, već da je i učestvovao u njihovom kreiranju. I preko ovih Bušovih laži olako se prešlo, iako je bilo jasno da je u izjavi pred Kongresom, 1988 godine, Buš svesno lagao o svom učešću u operaciji pomaganja "kontraša" u Nikaragvi.

Rat sa Irakom

Sledeća velika afera u koju je Buš bio umešan je sa Irakom. Neki sjajni američki novinari, koje masni honorari i velike plate u uticajnim novinama i televizijama nisu otupeli, u svojim analizama tvrde da je američka administracija ohrabivala Sadama Huseina u njegovim pogledima ka bogatim naftonosnim poljima Al Rumeilah. Buš je aktivno ohrabrivao Sadama da traži veće cene nafte na sastanku OPEC-a, sedam meseci pre invazije Kuvajta. Tajming je bio odličan. U januaru 1990 godine Sadam Husein je bankrotirao i borio se za opstanak. Bila je to posledica dugotrajnog rata sa Iranom. Godišnji prihod od nafte, dvanaest do trinaest milijardi dolara, nije bio dovoljan. Uvoz za civilne potrebe je prešao jedanaest milijardi u 1990 godini, od toga tri milijarde za hranu. Vojni uvoz je došao do sedam milijardi dolara, a ostali troškovi prema inostranstvu iznosili su jednu milijardu dolara. Dodalnih sedam milijardi bilo je potrebno da se pokriju tekući troškovi. Dug prema inostranstvu, koji je 1979 godine iznosio jednu milijardu dolara, sada je narastao na sto milijardi. Istovremeno, Sadam je trebalo da demobilise sedam stotina hiljada ljudi koji nisu mogli da nadu civilni posao, a buntovnički oficirski hor kovao je zaveru za njegovo rušenje. 6 januara, atentat na njega zamalo da nije uspeo. Politički, bio je pod opsadom. Ratom iscrpljeni Iranci su očekivali, a bilo im je to i obećano,

ustavne i demokratske reforme. Ali Sadam ne bi politički preživeo proces demokratizacije, pa je stega režima postala još veća, rezultirajući krajem te godine naimenovanjem njegovog sina i polubrata za šefove snaga bezbednosti. U ovim kritičnim okolnostima, Amerika je predložila podizanje cena nafte Sadamu Huseinu. U januaru 1990 godine, cena nafte bila je dvadeset i jedan dolar za barel, ali su analitičari očekivali da će u drugom kvartalu cena pasti na oko petnaest dolara po barelu, što se i obistinilo. Da se u leto ne bi suočio sa krizom, Sadam je naručio studiju o kretanju cena nafte, od centra za strateške i međunarodne studije. Detalji su ostali tajna, ali nije spomenuo da su sugerisali agresivnu politiku cena nafte za arapske proizvođače, i cenu između dvadeset i četiri i dvadeset i pet dolara za barel. To je odgovaralo Americi, jer je i ona veliki proizvođač nafte, kojom zadovoljava pedeset odsto sopstvenih potreba, pa bi i američke naftne kompanije u zemlji i inostranstvu profitirale, a nije bez značaja ni podatak da su i predsednik Buš i državni sekretar Bejker imali jake poslovne veze u tim krugovima. U jesen 1989 godine, kada je do invazije Kuvajta ostalo devet meseci, a Irak bio u očajnoj situaciji, jer nije imao novca da kupi novo oružje, Buš je izdao tajnu direktivu o uspostavljanju bližih veza sa Bagdadom i otvaranje mogućnosti da Irak dobije ekonomsku pomoć od jedne milijarde dolara! Ova podrška u bankarskim garancijama, za kupovinu američkih poljoprivrednih proizvoda, omogućila je Sadamu Huseinu da sopstvena oskudna sredstva usmeri na kupovinu oružja. Rat je bio sve bliži, a zna se da kada zapreti ratna opasnost na Bliskom Istoku, cena nafte počinje da raste do dvadeset i pet dolara za barel, a možda i više. Za laike, ovo su bili nesmotreni potezi američkog predsednika. Za one bolje upućene, ovo je bio samo nastavak politike pomoći Iraku, koja je vukla korene još iz perioda rata sa Iranom. Ovo približavanje usledilo je na predlog tadašnjeg predsednika Regana, jer je trebalo zaustaviti muslimanski fundamentalizam očišćen u Iranu. Prvo je u februaru 1982 godine Irak skinut sa liste terorističkih zemalja, iako su se tome protivili mnogi visoki službenici američke administracije. Bilo je poznato da je Irak pružao utočište mnogim arapskim grupama i pojedincima umešanim u međunarodni terorizam, između ostalih i Abu Abasu, napadaču na brod "Akile Lauro". Iste godine Amerikanci su ponudili svoje minobacače u zamenu za jedan ruski tenk T-72, jer je bio zaštićen oklopom nepoznatim američkoj armiji. U drugoj polovini 1983 godine, Irak je dobio mogućnost da kupi američku vojnu opremu za četrdeset i pet miliona dolara - topove

velikog dometa, 175 milimetara, i municiju. 1984 godine Buš je naterao "Eksport-Import banku" da garantuje Iraku kredit od pet stotina miliona dolara za izgradnju naftovoda. Taj trend se nastavio i 1987 godine, ponovo preko "Eksport-Import banke", iako je bilo mnogo upozorenja da se krediti neće vratiti. Kao potpredsednik, te iste godine Buš se sastao sa Nizarom Hamdunom, iračkim ambasadorom u Ujedinjenim Nacijama, i obećao da će pomoći u nastojanjima Iraka da kupi opremu koja se vodila kao "tehnologija dvostruke upotrebe".* Posle potpisivanja direktive, 1989 godine, državni sekretar Džejms Bejker je nagovorio ministra poljoprivrede da se ne suprotstavlja ovoj odluci. Polovina sume stavljena je Iraku na raspolaganje početkom 1990 godine. U julu iste godine, samo mesec dana pre početka invazije na Kuvajt, Savet za nacionalnu bezbednost Amerike je isforsirao drugi deo kredita, iako je bilo jasno da se taj novac koristi za program proizvodnje balističkih raketa i proizvodnji nuklearnog oružja. Sve u svemu, za osam godina, Irak je dobio pet milijardi dolara kredita, a kasnio je sa vraćanjem čitave dve milijarde iz tog paketa. U istom periodu, filijala italijanske banke "BNL"** u Atlanti, odobrila je Sadamu četiri i po milijardi dolara kredita u periodu od 1986 do 1989 godine. Krajem iste godine, "Volstrit Džumal" je objavio da su inspektori poreske službe, IRS, ustanovili da su direktori "BNL" dobijali mito. Tek je skandal sa "BCCI" bankom*** pokazao koliko su mračni i razgranati poslovi između pojedinih zemalja, kao i službi i pojedinaca. U toku istrage počela su da se pojavljuju imena Džordža Buša, Sadama Huseina i Manuela Norijege.

U toku istrage počela su da se pojavljuju imena Džordža Buša, Sadama Huseina i Manuela Norijege. "BCCI" je osnovana sedamdesetih godina od strane arapskih i azijskih finansijera i njen prevashodni zadatak bio je da služi naftaškim magnatima i drugim multimilijarderima, koji su iraali razloga da se kriju od poreskih i drugih organa u svojim zemljama. Ova tajnovitost poslovanja banke bila je idealan paravan za CIA i Mosad, da kroz nju finansiraju svoje tajne operacije, pa su kroz ovu banku išla sredstva za građanski rat u Avganistanu, tajne prodaje oružja Iranu, finansiranje pobunjenika u Nikaragvi i rat u bivšoj SFRJ. Počele su da se pronose priče kako se kroz banku pere novac od trgo-

*Oprema koja se može koristiti i u vojne i u civilne svrhe

** "Banca Nazionale del Lavoro"

*** "Bank of Commerce and Credit International"

vine drogom, ali je neuporedivo najveći skandal bio vezan za Sadama Huseina i njegove američke prijatelje, u prvom redu Buša. "BCCI" i italijanska "BNL" banka, filijala u Čikagu, bile su predmet tužbe broj 90 C 6863, u kojoj je država Ilinois i kongresmen Henri Gonzales, zamenik predsedavajućeg "Komiteta za bankarstvo" Kongresa, tražio da se stave na uvid dokumenta iz kojih bi se videlo da li je u periodu od deset godina "oprano" dve stotine i pedeset milijardi dolara od naftnih kompanija iz regiona Bliskog Istoka, a uz pomoć Sadama Huseina. Odbor "Federalne rezerve" SAD-a tražio je od Gonzalesa da potpiše obavezu da ono što će dobiti na uvid nikada neće upotrebiti u nekora od svojih kongresnih izveštaja. Kongresmen je odbio da potpiše izjavu o tajnosti, a banka je izjavila da je reč o "non-bank" podacima, za koje ne želi da budu objavljeni.

Iz cele afere jasno je da je Sadam Husein izigravao "siledžiju" u regionu, održavajući određeni nivo napetosti i time visoku cenu nafte. Zemlje regiona, odnosno naftne kompanije, plaćale su "danak" kako bi se očuvao mir. Prihod od naftnih kompanija delio se na "učesnike u poslu". "BCCI" je služila da "opere" taj novac, što nije bilo teško, jer ima četiri stotine filijala u sedamdeset i tri zemlje sveta. Iračku naftu je prodavao "Teksako". Na zahtev kompanije "Penzoil", sud u Teksasu je dosudio ogroman odštetni zahtev u korist ove kompanije, a na štetu "Teksaka", zato što je navodno osujetio ugovor između "Penzoila" i "Geti oila". Mnogi misle da je to bila kazna za neposlušnost, a bila je odrezana na dve stotine milijardi dolara. Proviziju od pet odsto, što iznosi deset milijardi dolara, podelili su Irak i "Penzoil".

Grupa

Ono što će proisteći, kao zaključak ove knjige, mračna je slika zastrašujućih razmera. U Drugom svetskom ratu, poražena je samo Nemačka i Vermaht, ali NACIZAM NIJE PORAŽEN! Nije, iz vrlo prostog razloga, jer je nacistička Nemačka bila "eksperiment uživo" države, kakva treba da se uspostavi na svetskom nivou. Korporativna država nacističkog tipa je ideal Novog svetskog poretka. Nema ni jednog mračnog i

nezamislivog zločina koji već nije počinjen ili će se sprovesti, kako bi se ovaj cilj ostvario. Za obične ljude, čiji moral bez dvoumljenja odbacuje zlo u bilo kom vidu kao okvir življenja, biće zaprepasčujuće kada otkriju da su ljudi koji su učestvovali u stvaranju nacističke Nemačke i danas na vlasti, sa istim ciljevima, ali novim tehnikama kako da taj cilj ostvare. Danas je to zadatak mnogih tajnih društava, vlada unutar vlada, široke mreže subverzivnih aktivnosti koje su premrežile čovečanstvo i mentalno ga pripremaju za novo doba, "novu eru napredne civilizacije", a zapravo se čovečanstvo priprema za ropstvo. Možda su nauka i pozitivizam postale religije ovog veka, ali se ključne stvari organizacije, sadržaja i delovanja pojedinih socijalnih i ekonomskih zajednica nisu promenile. Govoriti danas o tajnim dmštvima mnogim čitaocima može izgledati smešno i van konteksta vremena u kome živimo. Ali tajna društva i danas egzistiraju. Nisu prekidala rad hiljadama godina, pa to ne čine ni danas. Potpuno negiranje postojanja, tajnost ciljeva, delimična tajnost šireg i potpuna tajnost užeg kruga članstva, ostale su nepromenjene konstante svih tajnih društava. To je važno pogotovo u slučaju kada je cilj velik - porobljavanje celog sveta. Upravo oni krugovi koji su najviše omalovažavali i kompromitovali istraživače rada tajnih društava, pripadali su, po pravilu, tajnim društvima. Odnos između tajnih društava i Novog svetskog poretka oduvek je bio jak. Jedno bez drugoga kao da nije postojalo, iako je ovaj drugi pojam novijeg datuma. Međutim, on je samo drugačija jezička formulacija prastarog cilja svih tajnih društava, a to je neograničena moć i kontrola nad ljudima. O najmonstruoznijem i najbeskrupuloznijem tajnom društvu, koje sebe prosto zove Grupa, saznalo se od članova koji su pobjegli iz njegovih kandži. Oni koji su im pomogli u bekstvu i kasnijem razotkrivanju delovanja Grupe u prvoj fazi, od 1983 do 1992 godine, morali su svoja istraživanja da objave pod lažnim imenima, jer je opasnost, kao što se videlo iz njihovog rada, bila stalno prisutna. Zato ćemo istraživača rada Grupe označiti inicijalima R. D., a begunce. svedoke i žrtve Grupe, imenima DŽeri Smit i En Vajt. Prve indicije da se dešava nešto protivzakonito, pojavile su se kod R. D.-a dok je kao pravnik za radno pravo radio u kompaniji "Atlantik Ričfild", od 1973 do maja meseca 1984 godine. U tom periodu prikupio je mnogo dokaza da se u Pitsburgu događaju prevare, krivokletstva, falsifikati i druga kriminalna dela. Ona su uključivala fizičku torturu i prinudno obučavanje radnika u fabrici, u mestu Monaka, poznatoj i kao fabrika u Biver Veliju. Ova dela su izvršena od strane

članova Grupe. Istraživanja bazirana na svedočenju En Vajt iz Pitsburga i Suzane Smit iz Atlante. kao i mnogih drugih radnika i službenika kompanije, prezentirano je u pismu upravi kompanije, u martu mesecu 1984 godine. Posebna pažnja bila je usmerena na torturu pod hipnozom indukovanom drogom, u periodu od 1977 do 1980 godine. Očigledno je i da su žrtve bile izložene radijaciji, u julu 1986 godine, kao posledice tajne proizvodnje radioaktivnih uređaja od strane Grupe. Kada je "ARCO" saznao za ovu istragu, menadžment Pravnog odeljenja je naredio R. D.-u da prestane ili će biti otpušten. Posle četvrte opomene i posle četvrtog odbijanja usledilo je otpuštanje u maju te godine. Godinu dana kasnije, za vreme ispitivanja gospodina Džerija Smita u Pitsburgu, saznao je verovatni razlog za otpuštanje iz "ARCO"-a. Gospodin Srait je identifikovao bivšeg direktora "ARCO"-a, Roberta O. Andresona, kao člana Grupe, čiji će rad kasnije biti opisan na osnovu svedočenja Smita, koji je prisustvovao razgovoru između Andresona i dr Jozefa Mengelea. Uz Smitovu pomoć, R. D. je sakupio ogroman raaterijal koji se sastoji od beležaka, audio i video kasete, fotografija, dokumenata i drugih materijala o delatnosti Grupe.

Grupa koja zeli da kontroliše svet

Ovaj prikupljeni materijal u bitnim crtama objašnjava subverzivnu delatnost organizacije, čije ime je spomenuo Smit za vreme snimanog ispitivanja u decembru 1984 godine. Ime je glasilo Red Četvrtog Rajha! Smitov opis Grupe, posle 1984 godine, nagoveštava da su njeni ciljevi mnogo širi i mnogo opasniji nego što se moglo očekivati od obične neonacističke organizacije. Njen krajnji cilj je uspostavljanje svetske vlade, a ne samo novog nemačkog Rajha. Grupu čine moćni članovi iz evropskih kraljevskih kuća, međunarodnog bankarstva i multinaционаlnih firmi, visoki vojni funkcioneri u najvažnijim zapadnim armijama i bivšem Sovjetskom Savezu, politički radnici širom sveta i profesionalci iz raznih profesija. Njihov cilj je da uspostave novu svetsku vladu i socijalnu strukturu koja će uključivati tri stvari, koje smatram gnusnim. To je genocid masovnih razmera, kontrola uma kroz veštačke promene ljudske genetske strukture i ponovno uspostavljanje ropstva,

kao državno sankcionisane institucije. Gore spomenuti ciljevi su toliko zli da im se mora suprotstaviti svaki pošten čovek. Gospodin Smit je izjavio da njegovo znanje o Grupi potiče sa brojnih sastanaka na kojima je bio u "Heritidž Fondaciji", u Njujorku, sedamdesetih godina. Nekim od ovih sastanaka su prisustvovali i oficiri visokih činova. Smit je memorisao imena Članova Grupe sa liste koju je video u "Heritidžu", od osnivanja Grupe tridesetih godina, do kraja sedamdesetih godina, kao i posle toga na raznim drugim mestima. U ranoj fazi istraživanja, Smit i gospođa En Vajt su imenovali neke od lidera Grupe. To su bili: Helga Laroš, žena Lindona Laroša; Kurt Valdhajm, bivši generalni sekretar OUN-a; Ričard Helms, bivši direktor CIA, i drugi. Identifikaciju Ričarda Helmsa uradila je prvo gospođa Vajt, za vreme razgovora sa dr Raselom Skotom iz Pitsburga, dok je bila pod hipnozom. Prepoznala ga je kasnije na seriji fotografija koje je dr Skot dobio od R. D.-a. Identifikovala ga je kao čoveka "koji je uvek razgovarao sa Džerijem" i koji je, izgleda, naređivao fizičku torturu gospodina Smita, kako je izjavila. U Vestburiju, 11 marta 1992 godine, Smit je konačno potvrdio da je Helms bio "Amerikanac" o kome je govorio u prvim intervjuima. Opisao je tog čoveka kao osobu blisko povezanu sa Grupom i sa dr Mengeleom. Smit je potvrdio da je Helms bio prisutan kada je dr Mengele fizički mučio Smita. U početnoj fazi istrage, koju je sproveo R. D., Larošova organizacija je izgledala kao najvažnija grupa upletena u ovu šemu. Posle prvih intervjua shvatio je da je organizacija mnogo veća i značajnija. Više od pedeset godina Grupa je ubacivala svoje članove na ključna mesta u mnogim zemljama, kako bi pripremila eventualnu primenu svoje doktrine kroz zbacivanje legalnih vlada. Njen plan je bio da državni udari započnu 1990 godinu. Operacija je, u stvari, započeta 1989 godine, kada je seme zbacivanja komunističkih vlada u Sovjetskom Savezu i Kini po prvi put javno posejano.

Ko je ko

Gospođa Vajt i gospodin Smit su odrasli u različitim delovima Pensilvanije. Vajtova je odrasla u Pitsburgu, a Smit u Matamorasu. Po

prvi put su se sreli 1977 godine, jer su oboje radili u fabrici u Biver Veliju. Na razne načine su ih povezali agenti Grupe. Oboje su bili podvrgnuti mučenju i naterani da gledaju mučenje onog drugog. Držani su na istom mestu duži period vremena. Iako su R. D.-u uvek izgledali povezani, nije mu pala na pamet pomisao da su bili i u krvnom srodstvu, sve do leta 1985 godine. Tada je Smit počeo da ga ispituje o poreklu Vajtove i pokazao interesovanje za nacističke logore za odgajanje dece, gde je možda i sam bio začet. Ukupni zaključak, koji se mogao izvesti posle razgovora sa Smitom, jeste da su Vajtova i Smit deca visokog funkcionera nacističke Nemačke i da su oni, ili njihova trudna majka, prokrijumčareni u Ameriku negde 1943 godine. Oboje su smešteni u porodice Amerikanaca, gde je nad njima godinama sprovedena kontrola od strane Grupe. Oboje su rođeni 1943 godine. Agenti Grupe iz Biver Velija koristili su tehnike kontrole uma na Smitu i Vajtovoj, kako bi deci potisnuli sećanja na rođendane i rano detinjstvo. Gospođa Vajt je ispričala u seriji intervjuja, od maja do jula 1984 godine, da je njena majka, tada pokojna, verovatno bila programirana da zaboravi okolnosti njenog rođenja. Gospodin Smit ne liči ni na jednog člana u svojoj americkoj porodici. R.D. je uočio indikaciju da je i njegova surogat majka, gospođa Smit, takođe prošla trening po pitanju njegovog rođenja. Krštenice Džerija Smita (postoje dva takva dokumenta, iz dva različita grada blizu Bingamtona, država Njujork) su verovatno falsifikati. U leto 1985 godine, Smit je rekao R.D.-U da je Vajtova njegova sestra. Sličnost je postojala između oblika lica Vajtove i Smita. Ovu njegovu izjavu R. D. nije saopštio Vajtovoj. Otprilike godinu dana kasnije, dr Skot je preneo R. D.-u informaciju da je gospođa Vajt, u dubokoj hipnozi, izjavila da je Smit njen brat. Oboje su ispoljili osećanja i iskustva koja ukazuju na to da su brat i sestra blizanci! Smitova navodna baka, koja ga je odgajila, ispričala je svojoj ćerki Olivi da je Džerijev "ujak", Gustav Šlos, bio uraešan u izdaju nacista za vreme Drugog svetskog rata. Šlos je često viđao Džerija, dok je ovaj bio mali. Džerijeva "tetka" Oliva je ispričala R. D.-u da je, kada je Džeri imao šest godina, stalno govorio ljudima, uključujući i druge u školi, da je njegov pravi otac bio oficir nemačke vojske. Džeri se seća kako su mu kazali da je njegov pravi otac bio oficir nemačke vojske i da mu je to pričao jedan stari Nemač, koji ga je posećivao dok je bio mali. Čovek je ponekad bio u društvu žene. Drugi značajan podatak je da je jedna fondacija pokazala interesovanje za Džerijevo

zdravlje, učenje i status. Fondacija se dopisivala sa Džerijevom "majkom" u vezi njega, od najranijeg doba, i svake godine je dobijala upitnike koje je popunjavala. Čudne stvari su se desile sa Džerijevom "porodicom" u Milriftu. Njegovog Medu" je ubio nepoznati ubica, raznevši ga hicem iz lovačke puške, u njegovoj planinskoj kući. Šlosova žena takođe je umrla na bizaran način. Ostali članovi familije misle da ju je ubio Gustav. Smit je ispričao R. D.-u, 1985 godine, da mu je saopšteno na jednom od sastanaka "Heritidž fondacije", da je njegov otac bio istaknuti član Trećeg Rajha. Tom prilikom mu je rečeno da su on i Ana začeti u Nemačkoj i da je njihova majka došla u Ameriku. Zatim je Smit, prilikom rođenja, bio zamenjen sa biološkim detetom svojih američkih roditelja. En je takođe ubačena u svoju američku porodicu, prostom zamenom u bolničkoj kolevci, odmah po rođenju.

U martu 1986 godine, obavljen je razgovor sa Smitom, u vezi Lindona Laroša i identifikacije imena članova Grupe. Razgovor je vođen telefonom, jer je Smit radio na SBA programu u Klarksburgu, Zapadna Virdžinija. Jedne večeri, Smit je ušao u svoja kola i na zadnjem sedištu je bio čovek koji je u njega uperio magnum 357, Smit je kasnije ispričao R. D.-u ovaj događaj. Čovek je za sebe rekao da je član Larošove organizacije. U tom razgovoru, Čovek je rekao Smitu da ako ima i malo poštovanja prema svom ocu, prestaće da razgovara sa R. D.-om. Bilo kako bilo, u razgovoru u Voterberiju, 24 novembra 1992 godine, Smit je ispričao ono što mu je jednom davno ispričao stari Nemač. Starac mu je ispričao priču o nemačkom oficiru, članu Grupe, koji je imao plemićko poreklo i bio uspešan bankar i poslovni čovek pre rata. Grupa je želela da ga infiltrira u Hitlerov režim, pa ga je postavila u nacističku organizaciju kao obaveštajnog oficira. Postao je najuspešniji špijun na svetu - kameleon koji je mogao da ude na svaka vrata u svakoj vladi sveta. Podnosio je izveštaje lično Hitleru. Izgradio je najbolju obaveštajnu mrežu u Evropi. Negde 1943 godine, Hitler mu je rekao da izabere sebi partnerku u nekom od nacističkih logora za uzgajanje dece. Izabrao je ženu u koju se zaljubio i koja je takođe imala "plave krvi" u svom poreklu. Ostala je u drugom stanju. Bila je teško ranjena u savezničkom bombardovanju 1943 godine. U tom trenutku, šanse da Nemačka dobije rat izgledale su jadno. Grupa je odlučila da uskrati svoju pomoć Nemačkoj. Ovaj čovek je postao ključna ličnost u pperacijama dvostrukih agenata, uključujući zamenu jednog varalice za Rudolfa Hesa, bekstvo mnogih nacističkih glavešina i otkrivanje

nemačkih planova Americi, Britaniji i Francuskoj. Želeo je da mu njegova žena rodi dete. Organizovao je prebacivanje ranjene žene u Ameriku. Smitov "ujka Gas" je bio nemački agent u oblasti Njujorka. Njegov šurak, Smitov američki "otac", imao je takođe trudnu ženu. Gas i šurak su se dogovorili da zamene nemačku bebu za njegovu biološku bebu prilikom rođenja i Gasov šurak je prihvatio da dete odgoji kao svoje. Pristao je i da Gasovi "prijatelji" s vremena na vreme posećuju dete. Džerijeva prava majka umrla je ubrzo posle njegovog rođenja. Kada se Nemačka predala, pravi otac je sklopio jedinstven sporazum sa američkom vladom. On i mnogobrojni članovi njegove organizacije, odigrali su ključnu ulogu u stvaranju onoga što je kasnije postala CIA. Otac je ostao ključna ličnost tajnih operacija sve do svoje smrti. Brinuo se o detetu dok je bio živ, na diskretan način. Smit je rekao R. D.-u da ne zna kako se En Vajt uklapa u sve ovo. Možda je njegova sestra bliznakinja, ali lično misli da nije. Možda su povezani na neki drugi način. U svakom slučaju, jesu povezani nečim.

Na osnovu ove priče, postoji samo jedan čovek koji se uklapa u ovaj opis - general Rajnhard Gelen, koga su opisivali kao "špijuna stoleća". Još 1943 godine, budući šef CIA, Alen Dals, bavarski iluminat, sklopio je sporazum sa nacističkom obaveštajnom službom. Ovo će posle rata rezultirati masovnom infiltracijom nacista u CIA, koji će za dobijeni azil, za uzvrat, započeti globalni program zbacivanja vlada zemalja trećeg sveta i njihovu zamenu kontrolisanim diktatorskim režimima. Kasnije će od Nemaca, koji su stigli u Ameriku, biti formirana i NSA. Sada se o ovim operacijama, Svitanje, Naoblačenje i Spajalica, dosta zna. Poznato je da su Nemci odlucili da sklone svoju "arijevsku elitu", decu i druge bitne elemente, naučna i tehnička dostignuća. Sklanjali su ih u već pripremljene baze širom Južne Amerike, Antarktika i Severne Amerike. General Hans Kamler, koji je nestao aprila meseca 1945 godine, bio je ključna ličnost operacije evakuisanja, kao i general Nebe. Sada je jasno zašto se toliko funkcionera CIA brinulo o Džeriju Smitu. Gelen je najzaslužniji što je CIA postala najbolja obaveštajna organizacija na svetu i odgovoran je za sedamdeset odsto obaveštajnog rada NATO-a. Navodno je imao agente u svakoj važnoj armiji i vladi za vreme rata. Čak ima podataka da je imao svoje agente i u sovjetskoj armiji 1943 godine, a ključna je figura u mnogim najvažnijim obaveštajnim operacijama za vreme rata u Nemačkoj i Americi, i najmanje dvadeset godina posle rata.

Vratimo se Smitu. Poznato je da je 1943 godine princeza Stefani Henleve, jedna od Hitlerovih vrlo bliskih prijateljica i raožda ljubavnica, uhapšena u Njujorku kao nemački špijun. Možda je ona bila ta koja je prokrijumčarila ranjenu ženu u Njujork, pre nego što je rodila dete ili decu. Zašto je Grupa odlučila da Smitu saopšti informacije o članstvu i tehničkim znanjima, može se objasniti samo na jedan način. Razlog leži u ulozi koju mu je Grupa namenila u svojim planovima za subverzivno delovanje širom sveta, radi ostvarenja krajnjeg cilja - ponovne pobede nacista. Verovatno su oboje ovih ljudi, Smit i Vajtova, trebali da budu upotrebljeni kao ikona, simboli nekih aspekata Novog svetskog poretka, zbog krvi koja je tekla u njima i zbog njihovih gena. Pretpostavka je da su to saopštili Smitu i da je on odbio da dobrovoljno obavlja ovu ulogu. To je bio razlog zašto je podvrgnut torturi i programiranju od strane dr Mengelea i drugih. Kako bi se što preciznije utvrdio spisak članova, R. D. i Smit su primenili jedan metod. Proces identifikacije je ostvaren u dve faze. R. D. bi pripremio seriju "slepih" lista, obično bez ikakve indikacije o kojim se ljudima radi i obično sa pomešanim kategorijama - sudije sa novinarima, a ovi sa generalima. Prvi stepen identifikacije bio je baziran na čitanju imena potencijalnih članova i agenata, od strane R. D.-a, preko telefona. Smit je stalno ponavljao da bi bilo sigurnije ako bi dobio listu sa otkucanim imenima, što je R. D. učinio krajem jula 1986 godine. Smit je napravio seriju identifikacija, poslao spiskove nazad, a u nekim slučajevima je on diktirao imena preko telefona. Drugi stepen identifikacije je zapravo vezan za sve one koji pročitaju ova imena i ukrste ih sa Bvojira znanjem, koristeći imena kao istražni trag, a ne kao konačni sud. Tamo gde se imena uklapaju sa drugim izvorima, vrlo je verovatno da su identifikovani ljudi bili, ili su sada članovi. Mnoga imena članova Grupe su Smitu poznata ne sa liste, već iz razgovora kojima je prisustvovao, kao što su Ričard Helms, Kler Džordž i drugi. Po ovom principu, Smitu su poznata imena i francuskog predsednika Miterana; ruskih predsednika Mihaila Gorbačova i Borisa Jeljcina; nacista Rudolfa Hesa i Martina Bormana; američkog predsednika Lindona Džonsona; potpredsednika Den Kvejlja; sudije Erl Vorena; šefa CIA, Alena Dalsa; naučnika Alena Grinspena, Džona Majnarda Kejnsa i Martina Orna; šefa FBI, J. Edgara Huvera; šefova mafije, Frenka Kostela i Karlosa Marčela; zatim Džona D. Rokfelera, Lindona i Helge Laroš i Boba Vudvorda iz "Vašington Posta".

Prema Smitu, jedni od preteča Grupe bili su Članovi Iluminata krajem XVIII veka i kasnije masoni. Grupa u dvadesetom veku nije nastala kao "naslednik" tih organizacija. Plan za formiranje fašističkih vlada u našem veku, širom sveta, prvobitno je formulisan na konferenciji, koja je održana u Engleskoj, tridesetih godina. Glavni sponzor ovog sastanka bili su članovi engleske vladajuće kuće. Oni koji su sigurno identifikovani kao učesnici su Vinston Čerčil, Georgij Žukov, baron Rotšild i Džon D. Rokfeler. Identifikacija je napravljena i za mnoge druge ljude, članove drugih evropskih kraljevskih kuća, britanskih, holandskih i nemačkih industrijskih firmi i banaka, kao i vojnih lidera tih zemalja. Svrha konferencije bila je da stvori strukturu, nezavisnu od bilo koje vlade, koja će u narednih pet dekada stvoriti svetsku vladu. Ovaj Novi svetski poredak će uvesti "mir" u celom svetu. Ovaj mir će biti baziran na prosperitetu kroz visoku produktivnost i korporativnu strukturu države. Smit je sve ovo opisao kao mir koji će trajati hiljadu godina. Opisao je da će taj mir biti "rukavica na gvozdenoj pesnici". Novi svetski poredak će stvoriti, i kasnije silom nametnuti, novu socijalnu strukturu u svim zemljama. Smitov opis, iz januara 1989 godine, prikazuje novo društvo, suštinski slično onom u knjizi "Vrli novi svet" Oldosa Hakslija. Smit je identifikovao Hakslijevog oca, Džulijana Sorela Hakslija, kao člana Grupe. Originalan model za društvo bio je nemački Treći Rajh. Rasne teorije, kasnije nametnute od nacista, bile su usvojene na konferenciji kao osnovna socijalna hijerarhija Novog svetskog poretka. Ipak, Smit je više puta upozorio da se ne precenjuje značaj nacističke povezanosti sa Grupom, koja je pomogla u formiranju i finansiranju nacističke partije i njene filozofije tridesetih godina, ali je to koristila samo kao diverziju ili paravan za rad Grupe. Podržavali su Hitlera, dok se ovaj nije otrgao kontroli sredinom Drugog svetskog rata. Grupa samo teži svetskoj vlasti. Nemaju posebnu političku filozofiju, osim superiornosti arijevske rase i potpune kontrole nad svim aspektima ljudskog ponasanja. Za vreme intervju sa Džerijem Smitom, 16 maja 1990, R. D. je postavio pitanje da li je engleski kralj Džordž VI bio vrhovni vođa Grupe za vreme Drugog svetskog rata. Smit je odgovorio da nikada nije postojao, niti sada postoji, jedan vođa. Grupa je oli-

garhija, a Džordž VI je bio samo jedan od principala organizacije, sa zadatkom da nadzire Edvarda VIII, koji je na engleskom prestolu bio od 20 januara do 11 decembra 1936 godine. Smitova naznaka o "stataljskoj" ulozi kralja Džordža, mora da se stavi u dva konteksta, pre nego što za njih dara objašnjenje. Prvo, ljudi koje je Smit identifikovao sa specijalne liste odigrali su važnu ulogu u abdikaciji kralja Edvarda, 1936 godine. Najvažnije ime koje je Smit identifikovao u vezi abdikacije bila je Edvardova američka supruga, Besi Volis Vorfeld, poznatija kao Volis Simpson. Drugo, engleska aristokratija je tridesetih godina bila otvoreni simpatizer Adolfa Hitlera i otvoreno je zagovarala savez Engleske i Nemačke. Ovakav stav bio je vrlo nepopularan u engleskoj javnosti i vrlo brzo je "sklonjen u ilegalu". Kada je Smit analizirao specijalnu listu iraena, rekao je da je kralja Edvarda u Grupi regrutovala Besi Vorfeld. Plan je bio da Edvard abdicira i javno zagovara savez sa Hitlerom. Grupa je planirala da Hitler dobije rat i da Nemačka, kao posledica toga, vlada svetom. Kada Hitler pobedi, kralj Edvard se vraća na presto, kao popularni kralj koji je bio u pravu, jer se zalagao za pakt sa Nemačkom. U slučaju da tako dode na presto, Edvard se složio da sprovede socijalne reforme koje je Grupa tražila, a kao primer očigledne izdaje, u kojoj su učestvovali članovi kraljevske porodice i neki pripadnici engleske aristokratije, Smit je identifikovao dva visoka oficira engleske armije iz vremena Drugog svetskog rata. Prvi je bio Džon Stendiš Sartis Prendergast. Ovaj čovek je u vojnim krugovima bio poznat kao vikont Gort, britanski general koji je komandovao odbranom istočne Francuske 1940 godine. Kada je nemačka armija ušla u Francusku, feldmaršal fon Rundštet je svoj glavni udar usmerio pravo u područje koje je branio Gort. Danima je Gort oklevao sa protivnapadom. Sa njim se nije moglo stupiti u kontakt u ovorn kritičnom periodu. Kada je konačno Vrhovna komanda dobila od vikonta Gorta izveštaj o situaciji na frontu, bilo je prekasno za protivnapad. Ovo je bio ključni pojedinačni vojni događaj u padu Francuske 1940 godine. Na drugom mestu, Smit je identifikovao, kao člana Grupe, britanskog admirala Čarlsa Forbsa, koji je naredio kompletnoj britanskoj floti iz Severnog mora da krene u poturu za nepostojećom nemačkom podmornicom, upravo u trenutku kad se nemačka mornarica pripremala za invaziju Norveške. Britanska flota bila je toliko udaljena od Norveške kada su Nemci uočeni, da praktično nije bilo nikoga na moru da brani norvešku obalu.

Nacistička Nemačka

Grupa je, tridesetih godina, videla Hitlera kao "pridošlicu" u neraačku politiku. Odlučili su da mu pomognu u dolasku na vlast, jer se njegova filozofija delimično poklapala sa njihovom. Ipak, Hitler nije bio glavni "igrač" Grupe. Najvažniji članovi Grupe, u nacističkoj Nemačkoj, bili su: Rudolf Hes; Martin Borman, Šef bankarske grupacije; Šreder; Krup, i izvesni članovi nemačke aristokratije, a posebno princeza Stefani Hoenleve. Smit je identifikovao i brojne značajne članove iz velikih nemačkih preduzeća i banaka, kao članove Grupe. Rudolf Hes i Martin Borman su posebno bili važni u subverziji Hitlerovog režima i njegovog potčinjavanja interesima Grupe. Ditrih Step, Hitlerov lični telohranitelj, bio je vrlo važan agent Grupe. Ipak, iz Smitovog izlaganja, čini se da je Borman bio najvažniji. Smit ga je označio kao "originalnog eksperimentatora Grupe". Tačnije, Borman je pokušao da izgradi u nacističkoj Nemačkoj onakav tip društva kakav je Grupa želela da nametne celom svetu. Na kraju rata organizovana je akcija izvlačenja Bormana iz opkoljenog Berlina. Smit misli da je Borman bio živ i prebivao u Argentini sve do 1984 godine. Novija istraživanja pokazuju da je Borman, dobro zaštićen, sve vreme živeo u Engleskoj! Posle smrti, njegov kostur je vraćen u Berlin i zakopan u podzeranim hodnicima Berlina, a posle par godina spektakularno otkriven i otkopan, kako bi se podržala uvrežena istorijska "istina" da je poginuo u Berlinu 1945 godine.

Po mišljenju Grupe, Hitler se otrgao kontroli. Ponašao se poput Džona Vejna, rekao je Smit, glumca koji je odlučio da postane uloga koju je trebalo da glumi! Kao rezultat, cela Hitlerova vlada bila je pod kontrolom Grupe. Hitlerovo ponašanje su kontrolisali Step i doktor Morel, tajni agenti Grupe, koji su Hitlera pretvorili u narkomana, kako bi njime manipulisali, i koji je slabo bio upoznat sa svakodnevnim zbivanjima oko sebe. Grupa je zamislila genocid nad Jevrejima, kao eksperiment da se utvrdi da li se cele rase ili narodi mogu tajno istrebiti bez mešanja sa strane ili revolta. Eksperiment je u suštini bio uspešan, jer je Grupa naučila kako se takav genocid može izvršiti na svetskom nivou, tiho i bez značajnih protesta! Smit je o genocidu nad Jevrejima govorio u dva navrata. U raaju 1988 godine jednostavno je rekao:

"Jevreji su ubijani, jer je Borman bio nevernik."

U drugom razgovoru na ovu temu, 1990 godine, dopunio je samog sebe:

"Borman je bio nevernik, svi bi trebali da budu nevernici! Borman jc mislio da svako u Nemačkoj treba da bude nevernik. Jevreji veruju u viši autoritet, stoga moraju biti ubijeni."

Smjtvov drugi komentar je bio:

"Ne mogu postojati dve više rase. Jevreji su mislili da su superiorniji."

Arijevcu kontrolišu društvo

Rasa i socijalna struktura postavljeni su tako da će na vrhu strukture biti pripadnici arijevske rase. Oni će gospodariti socijalnim i političkim sistemima. Svi ispod njih će biti potčinjeni rasi "gospodara". Srednji socijalni sloj biće odgajan u potpunoj pokornosti, kroz genetski inženjering, primenjen tajno ili silom. Intelektualne osobine i crte koje iznedruju nezavisnost i samostalnost, bide ukinute za veliku većinu ljudi. Smitov komentar bio je da će se u toku jedne generacije većina ljudi odgajati u duhu pokornosti. Ponašanje masa biće kontrolisano uz pomoć droga, tajnih aditiva u hrani i vodi, kroz državnu kontrolu medija i komunikacija. Deca će se odgajati u institucijama pod kontrolom države. Izbor obrazovanja i zanimanja će prestati da bude stvar slobodnog izbora. Najnižu socijalnu grupu će činiti robovi. Opravdanje Grupe, za ponovno uspostavljanje ove omražene institucije, bazirano je na istoriji, jer su sve "velike" svetske civilizacije imale ropstvo. Oni koji ne mogu da rade, stari i slabi, ili oni bez produktivne funkcije, biće usmrćeni. Nepoželjne rase i ljudi nepotrebnih zanimanja biće istrebljeni. Jedna od Smitovih najstrašnijih izjava, koju je ponovio više puta, bila je:

"Mnoge rase će nestati sa lica zemlje!"

Prva rasa koja će biti likvidirana je crna rasa. Istu sudbinu će imati pripadnici hispanske rase. Što se tiče Jevreja, postoji nesklad između dve Smitove izjave, prve iz 1985 i druge, iz 1989 godine. Bazirano na opštem utisku i uverljivosti, više kredibiliteta se može dati diskusiji iz 1985 godine. U tom razgovoru tvrdio je da će politika prema Jevrejima

biti ista onakva kakva je bila u nacističkoj Nemačkoj. Kao sredstvo za uništenje, Smit je rekao da postoje planovi za otvaranje logora smrti, ali da ne zna detalje. Rekao je da postoje tehnološke mogućnosti za masovno uništenje ljudi, koje ne ostavljaju tragove. Politička moć biće skoncentrisana u svetskoj vladi. Po Smitovoj identifikaciji, ova vlada će delovati po istim principima kao što su delovale monarhije. Smit potvrđuje da su mnogi vodeći ljudi Grupe iz evropskih kraljevskih kuća. Prime-re za ovo dao je u intervjuu 28 novembra 1990 godine. Oni uključuju imena Margarete II Danske; Huana Karlosa; pokojnog kralja Engleske, Džordža VI, i Karla Gustava, kralja Švedske. Smit je identifikovao i cara Japana, Hirohita, a u drugom krugu identifikacije jednu od Hirohi-tovih kćeri. Smit je izjavio da neće postojati jedna vladajuća porodica u Novom svetskom poretku. To će biti oligarhija, poput Vitezova okroglog stola. Koncept monarhije će sadržavati u sebi elemente "božanskog prava". Smit misli da će ova politička struktura biti uspešna, "jer svi vole kralja i kraljicu". Ispoljavanje političke moći biće kroz tribunal, koji će arbitrirati i rešavati sporove među državama. Nacija koja odbije da se povinuje odluci tribunala biće kažnjena i po Smitovim rečima "zbrisana sa lica zemlje". Da bi se obezbedilo opšte prihvatanje monarhija širom sveta, moraju se, između ostalog, obezbediti neki uslovi. Svi demokratski i komunistički oblici vlasti moraju izgledati neuspešni i nefunkcionalni. Kraljevske porodice na vrhu strukture Grupe moraju se predstaviti kao "prosvetljeni" vladari. Sve velike religijske denominacije i svi informativni mediji moraju biti kontrolisani od strane Grupe.

Subverzija zapadnih religija

Smit je nedvosmisleno izjavio da Grupa teži da ukine ili kontroliše judaizam i katolicizam zbog snage ovih religija. Crkvom će upravljati agenti Grupe iz redova crkvene hijerarhije. Smit je identifikovao osamnaest članova u Kolegijumu kardinala 1991 godine, uključujući prefekta "Kongregacije za doktrinu vere", Jozefa Racionera. U razgovoru od 13 oktobra 1990 godine, Smit je sa liste od trideset imena identifikovao kao članove Grupe i Eudeniya Pačelija (papu Piju XII) i Đovani

Montinija (papu Pavla VI). Zatim je identifikovao, kao agenta Grupe, Turčina Ali Agdžu, koji je pokušao atentat na Jovana Pavla II. Smit misli da je pokušaj atentata usledio zato što je Grupa želela da ustoliči svog čoveka u Vatikanu. Takode je identifikovao Edmonda L. Brauninga, vrhovnog nadbiskupa Američke episkopalne crkve i bivšeg nadbiskupa Kenterberija, kao članove Grupe. Gore navedeni podaci samo su vrh ledenog brega onoga što je široka subverzija religije.

Subverzifa demokratije

Subverzija demokratije za vreme Vajmarske republike, bila je model za subverziju demokratskih principa širom sveta.

"Mislim da će nove istočne i centralne evropske demokratije doživeti propast, prouzrokovan delovanjem članova Grupe", izjavio je Smit.

Jedna od prvih stvari koju je Smit rekao R. D.-u, u vezi metoda zbacivanja američke vlade, je da će "društvo eksplodirati iznutra". Ovo potvrđuje činjenica da su Članovi Grupe, od Drugog svetskog rata, sistematski radili na subverzivnom delovanju u svim aspektima američkog društva. Na spiskovima identifikovanih su se našli članovi Vrhovnog suda, koji donose najvažnije odluke iz ustavnog i krivičnog prava, religijskih i ličnih sloboda građana. U članstvo Grupe su uključeni ljudi koji drže značajne funkcije u industrijskim i bankarskim firmama, obrazovanju, medicini, društvenim naukama, policiji i srodnim službama, vojsci, gangsterskim organizacijama, političkim partijama. Smit smatra da najveću podršku Grupi daje američka armija, ali misli da se preuzimanje vlasti neće desiti državnim udarom. Meni se čini da je uloga vojne podrške u svojevrstnoj uceni. Sve dok su na svojim mestima, legitimna vlast te zemlje ne može delovati protiv Grupe, iako zna za njeno postojanje i identitet mnogih izdajnika. Razlog je visoka koncentracija članova Grupe u Stejt departmentu, "Federalnoj banci" i drugim državnim institucijama. Smit je više puta ponovio da će konačni korak u zbacivanju američkog ustava i sistema vlasti biti izazivanje masovnih građanskih nereda, koji će nastupiti kao posledica veštački izazvane

ekonomske depresije. Njegov opis tako planiranog rata je huškanje crnaca protiv Jevreja i latinoamerikanaca, i protivnapad od strane drugih rasa. Armija će kolabirati u toku ovih nereda i tako će nestati ustav kakav je postojao u ovih dve stotine godina. Smitove prognoze iz 1985 i 1989 godine su da će 1990 godine kockice početi da se slažu na svoje mesto. ne samo u Americi nego i u celom svetu. U januaru 1989 godine je dopunio ovu izjavu, tvrdnjom da će deo plana Grupe, za svetski prevrat, biti serija novih "demokratskih" promena širom komunističkog sveta. Da ovo nije prazna priča, svedoče perfidni potezi izvršne vlasti, od Drugog svetskog rata do danas, koji imaju jasni cilj slabljenja ustavnih i zakonskih funkcija američkog društva. Ja ću navesti samo neke od tih poteza. 20 septembra 1945 godine, Verner fon Braun stiže, sa drugim kolegama iz raketnog programa, u Boston, u okviru projekta Spajalica. Kroz taj projekat je oko tri hiljade važnih nacista dobilo nov identitet u SAD-u i nastavilo da radi na formiranju Četvrtog Rajha. Ovi naučnici su ušli u razne programe "vlade u senci" - genetiku i kloniranje, koje su obavljali doktori iz nacističkih logora (kao što je Mengele), veštačke droge i kontrolu uma, koju su obavljali tvorci prvih sintetičkih droga (metadona i metedrina). 1946 godine, nacisti pomažu da se u okviru CIA formira operativno odeljenje, uz Rokfелcrovu podršku. Uvezeni SS obaveštajni oficiri pomogli su da se osnuju "Radio Liberti" i "Glas Amerike". 1947 godine, u vojnoj bolnici "Betesda", započinju CIA projekti kontrole uma. 1947 godine donet je "National Security Act", koji je govorio o opasnosti infiltracije SS nacista u CIA i NSA. Na žalost, već je bilo kasno, jer su nacisti već raspoređeni unutar vojnoindustrijskog kompleksa, uz pomoć porodice Rokfeler i bavarske crnomagijske sekte obožavalaca Zmije. U tome su im pomogli jezuiti, kao kontrolori naftaško-vojnoindustrijskog kompleksa. 10 aprila 1951 godine Truman je oslobodio komande generala Mekartura i zamenio ga generalom Ridžvejom, članom Saveta za međunarodne odnose. Mekartur je prethodno prekršio direktive UN-a, izvevši tajni napad na komunističko uporište u Inčonu, što je dovelo do brzog okončanja rata u Koreji. On i njegovi vojni komandanti su sumnjali da prosocijalistički zvaničnici UN-a odaju njegove planove Severnim Korejancima. Truman se sklonio u Kemp Dejvid, u toku dve nedelje posle povratka Mekartura, plašeći se da će ga najviši američki general uhapsiti zbog izdaje. 1952 godine, Rajnhard Gelen i Alen Dals postaju malteški vitezovi. Veliki broj jezuita je pomagao u razvoju i bio u članstvu SS-a. Da li su masovna ubistva Jevreja i pravoslavnih Srba, u toku Dru-

gog svetskog rata, bila nastavak delovanja inkvizicije protiv neprijatelja Vatikana? Drevno Društvo vavilonske misterije, ostvarilo je snažno prisustvo unutar nacističkog SS-a. Društvo je održavalo tajnu lozu Pontifeks Maksimusa (od vremena kralja Nimroda) i koristilo takozvano Sveto rimsko carstvo, kao paravan za svoje tajne aktivnosti. Sarađivali su sa Jezuitskom ložom, koja je stvorila Škotski ritual kao sredstvo za infiltriranje u masoneriju Jorkširskog obreda. Jezuiti, po nekim autorima, stoje iza iluminata Adama Vajshaupta, jer imaju cilj isti - ostvarivanje magijske kontrole nad tajnim društvima. Organizacija kontrolisana od strane jezuita je Svetska vizija. Ona tera crkve da im daju novac, pod izgovorom da im treba za širenje svetskog mira. Ono što ne govore je da taj novac, u stvari, finansira plan svetskog mira pod kontrolom uma. Ključ Kraljevstva definisao je Bil Benet, u skladu sa jezuitskim programiranjem:

"U osvit hrišćanstva, Apostoli su prikupili sve informacije koje su dohili od Hrista i stvorili Svetu katoličku apostolsku crkvu. Hrist je namera-vao da stvori jednu svetsku crkvu - istinu, svetlost i put, Tajne su čuvane u Zavetnom Kovčegu i prenošene sa generacije na generaciju. Hrist je pro-uzrokovao to da se više piše - plodovi njegovih napora objasnili su istinu. Sada je Kovčeg postao arhiv - bogatstvo informacija. Ova informacija dostupna je mmo nekolicini - nekolicini koji drže Ključeve Kraljevstva."

Od kad je Katolička crkva udružila snage sa Ujedinjenim Nacija-ma, da preuzme vlast kroz masovnu kontrolu uma, uticaj jezuita na Haiti bio je potpun. Katolicizam i UN su postali jedno u istom, održavajući ceremonije, stavljajući bukvalnu interpretaciju na "jedenje tela i pijenje krvi", omogućujući zamenu dobra zlom i katolicizam vuduom. Haiti, jed-nom prototip kontrole Novog svetskog poretka, sada je isceden i odba-čen od CIA i jezuita. Mirovne snage UN-a su stvorile dimnu zavesu i iluziju u ogledalu mira, držeći ga podalje od stanovnika Haitija.

1953 godine Dvajt Ajzenhauer postaje predsednik. Ajzenhauer je naimenovao Nelsona Rokfelera, u martu 1955 godine, na čelo komisi-je koja je trebala da reorganizuje američku vladu. Rokfeler je bio taj koji je, u saradnji sa nacistima, pomogao u formiranju MJ-12 (kasnije nazvana PI-40 ili ALFA-2). NSA i CIA su bile paravana "bavarske obaveštajne službe" u okviru ustavne vlade. Mnogi koji su se približili najvećoj tajni CIA, da su SS nacisti kontrolori njenog rada, likvidirani su od strane CIA ubica. Alen Dals, direktor CIA, odobrio je rad na projektu kontrole uma Mk Delta. Serijom memoranduma Saveta za

nacionalnu bezbednost* SAD-a, CIA je dobila rnoğućnost da se ne bavi samo prikupljanjem obaveštajnih podataka iz inostranstva, već je postepeno legalizovana direktna aktivnost kroz formu tajnih operacija. Memorandum, uključujući NSC-10/1 i NSC-10/2, su uspostavili tampion između predsednika SAD-a i aktivnosti CIA, kako bi Ajzenhauer raogao poreći da išta zna o tajnim operacijama. Naravno, sve ove aktivnosti su bile neustavne. Na nesreću, američki Kongres nije bio svestan onoga što se tada dešavalo. Bio je to početak procesa u kome su predstavnici vojno-industrijskog kompleksa počeli da preuzimaju kontrolu nad američkom vladom, odnosno da potiskuju legalno izabrane predstavnike Kongresa i Senata iz procesa odlučivanja, koje je prelazilo na tajne organizacije. Sada se zna da je 1947 godine čak pedeset odsto osoblja CIA bilo sastavljeno od obaveštajnih oficira SS-a, koji su dobili azil u Americi! 1959 godine. "Rand korporejšn" je uz pomoć "Behtela", najveće građevinske firme na svetu, počela izgradnju podzemnih baza u Americi. Finansiranje vladinih podzemnih projekata ide iz posebnih fondova koje je stvorila CIA, kada je po nalogu MJ-12 preuzela kontrolu trgovine drogom u svetu. Ova procedura traje i danas. U slučaju vanrednog stanja, predviđeno je da zemlju vodi vlada iz podzemne baze "Maunt Veder" blizu Blumonta, Virdžinija. 1963 godine, Džon Kenedi postavlja ultimatum članu MJ-12, Gordonu Greju, rekavši da ćc otkriti umešanost CIA u nezakonite poslove (međunarodnu trgovinu drogora, projekte kontrole uma, saradnju sa nacističkim naučnicima koji su dobili azil i nov identitet u Americi). Kenedi je deo ovih inforracija dobio od Rusa, otkrio da su informacije tačne i zapretio da će "raspustiti" CIA ako se suprotstave kongresnoj istrazi i kontroli nad njenim radom.

22 novembra 1963 godine predsednik Kenedi je ubijen u pokušaju nacističkog državnog udara, koji su izveli operativci CIA i ubice mafije, pod supervizijom MJ-12 (MAJI ili Crni monasi). Njihov Čovek, Lindon Džonson, postaje predsednik. Od 1975 do 1978 godine rađeno je na Projektu Gabrijel - razvoju soničnog oružja izvedenog iz nacističke tehnologije. 1976 godine, član nemačkog kulta Mrtvačka glava, Džordž Buš, postaje direktor CIA. Baza "Dulsi" u Novom Meksiku postaje glavni podzerani operativni i kontrolni centar Novog svetskog poretka za zapadnu hemisferu. Sličan objekat se gradi u Australiji, u regionu Pajn Gep, blizu Alis Springsa, kao kontrolni centar za istok. 19 juna

*NSC - National Security Council.

1978 godine predsednik Karter potpisuje neustavnu Izvršnu odredbu kojom stvara organizaciju FEMA. Kasnije izvršne odredbe ovlašćuju suspendovanje Ustava SAD-a i Povelje slobode u slučaju nacionalne opasnosti, a sve izvršne funkcije prenose se na FEMU.

FEMA

Državna agencija za upravljanje krizom, FEMA ("The Federal Emergency Management Agency"), stvorena je nizom predsedničkih izvršnih odluka u zadnjih petnaest godina, koje su FEMU ovlastile za čitav niz protivustavnih dejstava u slučaju vanrednih situacija. Između ostalog, FEMA može da hapsi, deportuje i drži zatvorene građane SAD-a, da konfiskuje njihovu imovinu, uvede vojnu upravu i praktično zaobiđe američki ustav, zavodeći vojnu diktaturu. Izvršnom odlukom, koju je potpisao predsednik Džordž Buš 1989 godine, FEMI je odobrena izgradnja četrdeset i tri "primarna logora", od kojih svaki ima kapacitet Od trideset i pet do četrdeset i pet hiljada zatvorenika. Interesantno je da su mnoge stare, nekorišćene vojne baze, iz perioda Drugog svetskog rata, ponovo aktivirane za potrebe FEME, a neke od njih mogu da prime stotinu hiljada zatvorenika. Ovi objekti su adaptirani i većina je kompletirana potrebnom opremom, ali su prazni, sem minimalnog broja osoblja koje ih održava. Čeka se trenutak kada će FEMA biti aktivirana, a to je "svaka vanredna situacija od nacionalnog značaja, koja može ugroziti vladu". Trenutkom aktiviranja FEME, biće automatski sprovedene sledeće Izvršne odluke:

I.O.12148 - FEMA nacionalna krizna situacija, kao što je: elementarna nepogoda, socijalni nemiri, pobuna, nacionalna finansijska kriza.

I.O.10995 - "...obezbeđuje zaplenu svih medija za komunikaciju u SAD-u".

I.O.10997 - "...obezbeđuje zaplenu celokupne električne energije, benzina, gasa, goriva i minerala, bilo javnih bilo privatnih".

I.O.10998 - "...obezbeđuje zaplenu svih rezervi hrane i resursa, javnih i privatnih, sve farme, zemlju i mehanizaciju".

I.O.10999 - "...obezbeđuje zaplenu svih prevoznih sredstava, uključujući privatne automobile, kamione ili vozila bilo koje vrste, kao i potpunu

kontrolu nad svim autoputevima, lukaraa i vodenim putevima".

I.O.11000 - "...obezbeđuje angažovanje svih američkih građana, kao radne snage pod federalnom upravom, uključujući razdvajanje članova porodice ako vlada tako odluči".

I.O.11001 - "...obezbeđuje vladi zaplenu svih zdravstvenih, obrazovnih i socijalnih funkcija".

I.O.11002 - "...određuje da direktor savezne pošte rukovodi nacionalnom registracijom svih građana". (Pod ovom izvršnom odlukom građani su obavezni da se prijave u lokalnu poštu, gde će se porodice razdvajati i biti relocirane u nove oblasti).

I.O.11003 - "...obezbeđuje vladi da preuzme sve aerodrome i avione, komercijalne, javne i privatne".

I.O.11004 - "...obezbeđuje ministarstvu za finansije i nastanjivanje da izmešta naselja, određuje koje će oblasti biti napuštene i ustanovljava nove lokacije za stanovništvo".

I.O.11005 - "...obezbeđuje vladi da preuzme celokupnu železnicu, unutrašnje vodne puteve i javni skladišni prostor".

I.O.11051 - "...Odeljenje za krizno planiranje ima sva ovlašćenja da stavi spomenute odluke u funkciju, u vreme povećane međunarodne napetosti ili ekonomske i finansijske krize".

Sve gore pomenute Izvršne odluke objedinio je predsednik Ričard Nikson u Izvršnu odluku 11490, koja obezbeđuje da se sve ovo aktivira ako predsednik SAD-a objavi vanredno stanje. Nemiri u Los Anđelesu, u slučaju ubistva crnca Rodnija Kinga od strane policije, delimično su aktivirali neke od ovih Izvršnih odluka. Isto se dogodilo u Sijetlu 2000-te godine, prilikom zasedanja MMF, kada je protiv demonstiranata surovo intervenisala specijalna policija obučena u crne uniforme, koja se aktivira kada to naredi FEMA. Ove policijske snage poznate su pod imenom FINCEN. Izvršna odluka 12919, "Priprema industrijskih resursa za nacionalnu odbranu", potpisana je 3 juna 1994 godine, od strane predsednika Bila Klintonu. Ova odluka raspoređuje ovlašćenja i odgovornosti, određuje primenu Izvršnih odluka FEME za konfiskaciju celokupne imovine američkih građana, kao i njihovo okupljanje i raspoređivanje u "radne" logore. Ona zamenjuje ili opoziva jedanaest prethodnih Izvršnih odluka, donetih u vremenu od 1939 do 1991 godine, i dopunjuje Izvršne odluke 10789 i 11790. Ova Izvršna odluka je objava rata protiv američkog naroda, od strane tajne vlade Sjedinjenih Država, koja radi u dogovoru sa Ujedinjenim Nacijama na porobljavanju Amerike. U okviru

sistema iz ove Izvršne odluke, razradena je i operacija Mreža za ptice, po kojoj državni javni tužilac Dženet Rino može aktivirati ovu operaciju na osnovu naloga predsednika. Nalozi za hapšenje će biti spremljeni za privođenje milion američkih građana, koji se budu opirali Novom svetskom poretku. Ovi ljudi su označeni kao "politički neispravni". Posebno su pomenuti hrišćani i oni koji čitaju Bibliju, jer je i za njih pripremljeno mesto izolacije. Ovo ne treba previše da čudi, jer jedan od osnovnih ciljeva Novog svetskog poretka jeste ukidanje hrišćanstva i njegova zamena religijom bez Boga, iz bogatog arsenala Nju Ejdža. Savršen primer za rušenje hrišćanstva daju i nemački luterani, koji su lako kapitulirali pred nacistima, iza kojih su stajali luciferijanski kultovi kojima su morali da se suprotstave. Umesto toga, ovi prividni hrišćani u Nemačkoj su zažmurili i čak podržali zločine svojih nacističkih vođa, koji su poslali u smrt milione Slovena, Jevreja i Cigana, ljudi, žena i dece. Kao da su zaboravili kako je Martin Luter sam ustao protiv crkvenih birokrata na koncilu u Vormsu i optužio ih za bogohuljenje, pokazujući šta lična hrabrost i integritet znače u borbi protiv laži i zla.

Operacija Nadolazeća Oluja je operacija koja uključuje pretres kuća, nasilan ulazak, zaplenu oružja i zaliha hrane od strane BATF (nacionalne garde), aktivne vojske i lokalne policije. Ovom funkcijom rukovodi i koordinira je FEMA. "Javni Zakon 100-690" zabranjuje sva javna religiozna okupljanja. Ovaj zakon se još ne primenjuje, ali kada stupi na snagu značiće ne samo kršenje svih ustavnih prava američkih građana, već će biti i uvod u operaciju nasilnog deportovanja stanovništva. "Opšti zakon o kriminalu" iz 1990 godine, propisuje od konfiskacije celokupne privatne imovine, do pranja novca, od kršenja propisa o zaštiti prirodne sredine, do seksualne zloupotrebe dece. Ovaj zakon takođe koordinira aktivnosti kroz FEMU i Ministarstvo vojske, Vrhovnu komandu i Komandu američke vojske u bazi "Mekferson", Džordžija, gde se čuvaju sve kopije operativnih planova FEME, uključujući i one koje je razvila sama armija da bi podržala FEMU. Po njima bi ustav bio privremeno suspendovan i stavljen van snage, dok se stvama ili zamišljena pretnja ne ukloni. Doduše, praksa pokazuje da se jednom ukinuti zakon, ovaj put Ustav, retko vraćao i primenjivao u izvornom obliku. 8 marta 1990 godine praktično je ukinut 4. amandman američkog Ustava. Vlastima više nije potreban sudski nalog ili verovatan razlog ("probable cause") za ulazak u nečiji stan. Dovoljna je "sumnja". Krivični zakon iz 1994 godine zabranjuje posedovanje svih vrsti oružja

koje su potrebne za formiranje narodnih milicija, i zabranjuje nabavku druge vojne opreme za jedinice narodne milicije, što je uvod u zaplenu ličnog naoružanja i razoružanja armeričkog naroda i ukidanje zagarantovanih sloboda po Prvom amandmanu ustava. Time se onemogućava potencijalni narodni otpor, kada dođe trenutak za rusenje ustavnog sistema SAD-a i uvođenje diktature po receptu Novog svetskog poretka. Ovaj scenario ide i korak dalje. Pretpostavka je da američki vojnici u ogromnoj većini ne bi upotrebili oružje protiv svog naroda. Zato je zamisljen koncept međudržavne saradnje, "Partnerstvo za mir", koji podrazumeva i obuku vojnih jedinica zemalja koje pretenduju da jednog dana postanu ravnopravni članovi NATO pakta. Po ovom planu, obuka se često održava u Americi, u njihovim vojnim bazama i na vojnim poligonima, ali ima i mnogo perfidniji i mračniji cilj. Strane trupe treba da posluže kao okupaciona, kvislinška vojska, koja će intervenisati na mestima gde se pojavi oružani otpor americkog naroda. Ove jedinice, sastavljene od stranih vojnika, imaju naziv FINCEN i nose crne uniforme, voze crna vozila bez oznaka i iste takve helikoptere. Većina identifikovanih FINCEN jedinica su jačine čete (oko stotinu i šezdeset ljudi), a neke imaju formacijski oblik brigade (oko dve hiljade i šest stotina ljudi). Zadaci FINCENA su: pretres kuća i zaplena imovine i oružja; razdvajanje i kategorizacija ljudi, žena i dece, kao zatvorenika u velikom broju i prevoz svih zatvorenika u pripremljene centre. Kroz amandman na budžet za 1991 godinu, ministarstvu odbrane su dodeljena sredstva za otvaranje dvadeset centara za izolaciju ljudi, što sa već postojeća dvadeset i tri FEMA objekta daje ukupan broj od četrdeset i tri logora, raspoređenih najviše u Vajomingu, Nebraski, Teksasu, Viskonsinu, Mičigenu, Indijani, Ohaju i Njujorku. Svaki logor može da primi između trideset i dve i četrdeset i četiri hiljade ljudi. Ima indicija da su logori u Teksasu, i novi koji se grade na Aljasci, mnogo većeg kapaciteta i bolje zaštićeni. Za oblasti zapadno od reke Misisipi, centralna tačka razvrstavanja je Oklahoma Siti, koja u podzemnim objektima može da drži sto hiljada uhapšenih ljudi. Za istočni deo zemlje glavni centar još nije identifikovan.

Kada krenu FINCEN trupe, od grada do grada, od kuće do kuće, svaki tim će nositi tri liste građana, koje je kompjuter razvrstao na crnu, belu i sivu listu. Građani na crnoj listi biće uhapšeni, ukrcani u crne helikoptere i odvedeni u logore, po unapred određenom rasporedu. Oni na beloj listi (možda kolaboracionisti) biće takode premešteni, zbog njihove sigurnosti. Ljudi sa sive liste biće locirani i na njih će trupe obrati-

ti posebnu pažnju, dok se ne ustanovi da li spadaju na cmu ili belu listu. Ima podataka da su kroz obuku pripadništva FINCEN-u i njegovim zadacima, do sada prošli Rodezijanci, Istočni Nemci, Bugari, Mađari, Estonci, Afganistanci, Pakistanci, Gurke i Južnoafrikanci. Jasno je da je reč o pripadnicima armija zemalja koje više ne postoje, ili koje su smajile brojno stanje svojih armija, pa se pojavio višak vojnog personala sa kojim se nije znalo gde će. Ovi profesionalci, sada bez domovine i pripadnosti nacionalnoj armiji zemlje u kojoj su rođeni, postali su idealni plaćenici bez ikakvog moralnog odnosa prema američkom stanovništvu. Oni će činiti jezgro budućih interventnih snaga, formiranih pod okriljem Ujedinjenih Nacija, kao njena stalna, anacionalna, plaćenička vojska, koju će kontrolisati vrhovi Novog svetskog poretka.

Eliminacija komunističke filozofije

U proleće 1989 godine, Smit se sreo sa "starim prijateljem", kasnije identifikovanim kao Kler Džordž, koji mu je rekao da će plan za pokoravanje sveta početi godinu dana pre nego što je planirano. Kao primer metoda, koji će se koristiti u budućim "demokratskim" pokretima, je pokušaj da se zbaci sa vlasti kinesko rukovodstvo, 1989 godine. Manje od mesec dana pre studentskih nemira u Pekingu, Smit jerekao R. D.-u da Li Peng nije član Grupe. U skladu sa tim, nije bilo iznenađenje kada su se pojavili studenti, koji su nosili transparente na kojima se traži skidanje Li Penga sa vlasti. Ovo je očigledno bio događaj iz razgovora Smita i R. D.-a, u januaru 1989 godine, kada je Smit rekao da će se desiti nešto krupno. Nije bilo nikakvog prethodnog događaja u Kini, koji bi generisao protest na takav način. Izgledao je kao događaj pripremljen od početka. Smit je kasnije objasnio da je pokušaj državnog udara bio jedna iz niza Feniks operacija. CIA je, za vreme vijetnarskog rata, koristila operacije Feniks kao paravan za tajne operacije Grupe u Sjedinjenim Državaraa i na drugim raestima. Kada je R. D. to spomenuo Smitu, pošto Li Peng nije srušen, Smit je odgovorio:

"Sada će početi da rade na kineskom dvoglavom zmaju - Armiji!"

Kontrola štampe

Britanske novinske kuće Smit je odavno identifikovao kao deo Grupe, naročito Ruperta Mardoka, kao i druge evropske firme koje kupuju američke radio i tv stanice, i novinske koncerne, pojačanim tempom u poslednjih desetak godina. Jedan od zadataka kontrolisane štampe je i "prodaja prosvetljenih monarhija", kao pogodnije alternative od demokratije i komunizma. Grupa je uspešno primenila svoju strategiju. Posle Drugog svetskog rata, monarhije iz Grupe su dale prividnu nezavisnost bivšim kolonijama, zadržavši u javnosti samo ostatke svoje bivše suverenosti nad tim zemljama. Pokupili su sva moguća priznanja zbog "davanja nezavisnosti" zemljama Trećeg sveta, Njihova mašinerija za odnose sa javnošću je ovo, i naredne događaje, iskoristila da uspostavi i ojača imidž "prosvetljenih monarhija". U okvirima stvarne vlasti, monarhije nisu nikada prestale da kontrolišu većinu nacija Zapada i zemalja Trećeg sveta. Ovo je ostvareno kroz regrutovanje, zapošljavanje i plaćanje izdajnika u tim zemljama. Preko bankara Grupe i njihove sposobnosti da regrutuju buduće lidere na svim poljima, postavili su svoje agente na ključna mesta sa kojih se uspešno kontrolišu aktivnosti većine nacija, potpomognuto pritom neznanjem drugih lidera u tim zemljama. Grupa nikada nije javno ili privatno isticala svoju direktnu kontrolu nad najvažnijim oružjem koje ima - ekonomskom sferom. Kroz sistem tajnih operacija, ekonomsku moć i kontrolu medija, umešane monarhije su bile u stanju da izbegnu odgovornost za planiranje i sprovođenje genocida u toku Drugog svetskog rata, kao i za druge ratne zločine. Zadržali su i moć i dobar imidž, uprkos odgovornosti za nacistički "eksperiment".

Ekonomski rat

Smit je više puta isticao da je ključni metod kontrole i zbacivanja vlasti u Sjedinjenim Državama ekonomska moć. Glavni cilj je tržište akcija, protiv koga je već bilo nekoliko "testova", kao i bankarski sistem.

Njegova identifikaciona lista iz 1986 godine, u prvom i drugom talasu identifikacije, pokazuje da je umešano nekoliko najvećih banaka u namerno potkopavanje američke bankarske strukture. Izgleda da je strategija rušenja u tome da se dovede do sloma uništenjem mnogih manjih bankarskih institucija, kao i manipulacijom monete prcko članova Grupe u "Banci federalne rezervc". Smitova identifikacija, od 11 marta 1992 godine, uključuje predsedavajućeg banke, Alena Grinspena, kao člana Grupe, i nagoveštava nastavak manipulacije ekonomije u skladu sa ciljevima Grupe. Izazvaće se kratkotrajna depresija u Americi. Cilj depresije će biti da se pomogne Grupa i zbaci ustavna demokratija, koja vlada zemljom od njenog osnivanja. U opštim crtama je rekao da će ekonomska moć nastaviti da se konsoliduje u nekoliko banaka i velikih korporacija. Veći deo industrije i institucija biće u vlasnistvu Nemaca i Japanaca. Buduće korporacije biće dodatak korporativno državnog oblika vlasti, sličnog fašizmu. Dva događaja pokazuju da se ratni plan testiranja privredc ostvaruje. Došlo je skoro do kolapsa berze, samo dan pošto je Donald Tramp objavio da nije u stanju da obezbedi finansiranje kupovine avio kompanije. Čini se da je Trampova objava bila dogovoreni signal za paničnu prodaju u Njujorku. Napad Iraka na Kuvajt je druga epizoda, osmišljena da izazove ozbiljne poremećaje i povećanje cena nafte. Odsecanje kuvajtske i saudijske nafte sa američkog tržišta imalo bi ozbiljne posledice po američku ekonomiju. Smit je identifikovao Trampa i Sadama Huseina kao članove Grupe, sa liste u ranoj fazi drugog talasa identifikacija, u periodu od jeseni 1996 do januara 1997 godine.

Kontrola kroz obaveštajne agencije

Najvažniji element dnevne kontrole rada drugih država, od strane Grupe, je kontrola obaveštajnih i drugih tajnih agencija i njihovog rada. Ovo su idealne institucije za praćenje aktivnosti vlada koje žele da obore, a u isto vreme sačuvaju tajnost delovanja Grupe. Smit je identifikovao ključne ličnosti u najvažnijim službama, kao članove Grupe. Ovo uključuje bivšeg šefa britanske obaveštajne službe (za koga se misli da upravlja celim sistemom); bivše šefove KGB-a, Juri Andropova i Viktora Čebrikova; šefove CIA, Dalsa, Kolbija, Helmsa i druge, i šefovi vojnih

obaveštajnih službi, kako na Zapadu tako i na Istoku i Bliskom Istoku. Smitov opis načina kontrole CIA je model za način kontrole bilo gde u svetu. Članovi Grupe u CIA nisu na nivou agenata. Oni su na nivou veza, posredničke supervizije između različitih nivoa organizacije. Obično su to ljudi koji prenose (ili potajno zaustavljaju) informacije sa jednog nivoa na drugi. Do nedavno je Šef Grupinih operacija u okviru CIA bio Kler Džordž, bivši šef odeljenja CIA za tajne operacije. Džordž, koga je Smit poznao petnaest godina kao "Halorana", bio je među optuženima u protivustavnim akcijama snabdevanja oružjem kontraša u Nikaragvi. Grupa koristi atentate da bi se oslobodila lidera koji im se suprotstavljaju i koje ne može da eliminiše političkim sredstvima, Smitova identifikacija sa spiska atentata navodi na zaključak da je Grupa planirala i izvela ubistva i pokušaje ubistava Josifa Visarionoviča Staljina, Mahatma Gandija, Džordž Valasa, Ulof Palmea, Ronalda Regana, pape Jovana Pavla II i Delano Ruzvelta. Smit je detaljno opisao planove i ljude umešane u ubistva Džona Kenedija, Roberta Kenedija i Martina Luter Kinga. Grupa je za izvršenje atentata razvila čitav niz specifičnih metoda, kao što su davanje injekcija, ili drugi način davanja supstanci, koje izazivaju srčani udar, moždani udar i Alchajmerovu bolest. Sumnja se da je jedna od ovih supstanci korišćena da se ukloni senator iz Alabame, Džon Sparkman. Smit je rekao da veruje da su agenti Grupe likvidirali senatore Hajnca i Tauera, iako ih je februara 1991 godine identifikovao kao članove Grupe. Surovo uklanjanje sledi svira članovima Grupe koji ne izvrše data naređenja.

Razgovor sa Smitom, iz 1986 godine, navodi na zaključak da je čovek o kome on govori kao o "Amerikancu" (bivši direktor CIA, Ričard Helms), začetnik ideje o korišćenju terorista za vršenje pritisaka na vlade. Smitovo spominjanje "Amerikanca" desilo se u kontekstu prepričavanja razgovora koji je čuo, između ovog čoveka i dr Jozefa Mengelea. Evropski teroristi su finansirani i kontrolisani kroz zapadnonemačku grupu Helge Laroš. Teroriste zapadne hemisfere kontrolišu Članovi Grupe u CIA. Oni se finansiraju iz sredstava koja potiču iz nelegalnih izvora. U razgovoru vođenom na terau finansiranja "crnih operacija", 11 marta 1992 godine, Smit je objasnio da su "crne operacije", koje su podrazumevale atentate i terorizam, godinama bile finansirane iz ilegalne trgovine drogama i oružjem pod kontrolom CIA. Novac je išao kroz banke na Kajmanskim ostrvima. Po Smitu, CIA je umešana u trgovinu drogama najranije od vremena kada je on radio za CIA, šezdesetih godina.

U organizaciji Grupe započet je i tajni biološki rat, u skladu sa rasističkim teorijama i monstruoznim konceptom eliminacije nepoželjnih rasa. Još u leto 1986 godine, Smit je ispričao da je virus side pronađen i proizveden od strane Grupe i uveden u SAD preko agenata Larošove organizacije. Takode je identifikovao Haiti kao "laboratoriju" za razvoj virusa. Smit je tvrdio da su članovi CIA vršili eksperimente sa virusom i izveli inicijalno zaraživanje muških i ženskih prostitutki u San Francisku. Drugi monstruočni način uvođenja virusa među rase, koje Grupa planira da desetkuje, odvija se preko službi "Svetske zdravstvene organizacije" u Africi. Prilikom drugog talasa identifikacije, Smit je identifikovao ključne ljude iz SZO u Africi, kao članove Grupe. Rekao je, 1986 godine, da je Larošova organizacija imala neku vrstu protivotrova i mislio je da je epidemija izazvana kako bi Laroš mogao da se kandiduje na predsedničkim izborima i pobedi, jer bi se pojavio sa lekom. Smit takođe veruje da se epidemija koristi kako bi se uništile rase i ljudi koji smetaju Grupi. Fil Šnajder, inženjer geologije, koji je radio na izgradnji podzemnih gradova u Americi, odlučio je da javno progovori o mračnim operacijama "vlade u senci", što ga je koštalo života. Po Šnajderu, sida je stvorena u "National Ordinance Laboratory" u Čikagu, 1972 godine, a preko vojne laboratorije "Biogenetics facility", u bazi "Fort Detrik", Merilend, ubačena je u vakcinu malih boginja za Afriku i vakcinu hepatitisa-2 u Americi. Ovo su potvrdili i lekari dr Vilijem Kembel Daglas, Alan Kantvel mlađi i Robert Streker. Po Šnajderu, sida se širi uz pomoć UN-a, kroz "Svetsku zdravstvenu organizaciju" koja navodno pomaže zemljama u razvoju. Stavove Fila Šnajdera potvrdio je i jugoslovenski naučnik, dr Todor Jovanović, svojim istraživanjem i otkrićem da se sida koristi za genocid nad "manje vrednira narodima" i da se svi lekovi na kojima se radi i sva istraživanja, namerno upućuju pogrešnim smerom. Neki istraživači fenomena Novog svetskog poretka misle da je cilj epidemije side prilika da se dobije pretekst za masovnu primenu vakcine, koja bi poremetila genetsku ćelijsku strukturu, što bi otvorilo put za razvoj "pitomih" i manje inteligentnih ljudi, kakvi su im potrebni u budućnosti. Ovo smatraju zato što je epidemija side jedina prilika u poslednjih nekoliko godina da se tajno ostvari jedan od ciljeva Grupe, a to je snižavanje opšteg nivoa inteligencije nacije korišćenjem vimsa, pošto se pružilo idealno medicinsko "pokriće". Smit je rekao da je virus mnogo veću pretnja za obične građane, nego što može i da se pretpostavi.

Povezanost sa organizovanim kriminalom

Grupa održava tesne veze sa šefovima organizovanog kriminala i narko baronima Centralne i Južne Amerike. Počeci ove saradnje su u periodu pedesetih i šezdesetih godina veka. Od tada su agenti Grupe u CIA odgovorni za zaštitu šefova podzemlja i dovoz droge u Ameriku, uprkos naporima vlade da se bori protiv droge i kriminala. Smit je uporedio upotrebu kriminalaca od strane Grupe, sa sličnom strategijom u nacističkoj Nemačkoj. Nacisti su kriminalce koristili za politički terorizam, kontrolu opozicionih grupa i kao čuare u koncentracionim logorima. U proleće 1989 godine, Smit je identifikovao vrlo visok procenat imena među masovnim ubicama i drugim kriminalcima. Ovo je indicija da je značajan obim uličnog kriminala, deo strategije koju Grupa koristi protiv Sjedinjenih Država.

Nestanak dece

Jedan od najstrašnijih delova ove istrage odnosi se na Smitov opis onoga što naziva "žetvom", a koji je snimljen na video traci 1985 godine. U pitanju je tema o kojoj je bilo teško govoriti. Radi se o kidnapovanju dece "nižih rasa" širom Amerike i njihovom prebacivanju u Mengeleov logor. Do 1980 godine logor se nalazio u Everglejdsu, u južnoj Floridi. Smit je bio jedno vreme zatočen u tom logoru, u ćeliji koja se nalazila pored ćelije sa decom. Rekao je da su tamošnji čuvari govorili o deci kao o "doktorovim bebama". Mogao je da ih čuje kako vrište u susednoj zgradi, Mengeleovoj "operacionoj" sali, a viđao je vraćenu decu umotanu u zavoje. Sve vreme su izgledala kao zombiji. U tom stadijumu ispitivanja, Smit je rekao da o tome više ne želi da govori. Kasnije je rekao da Mengele voli eksperimente sa decom. U februaru 1992 godine, Smit je izjavio da su Mengeleovi eksperimenti bili u oblasti genetike i da je boravak dece u Floridi bio preliminaran, pre njihovog prebacivanja u veću genetsku laboratoriju, "Dulsi" u Novom Meksiku.

Napad na pravni sistem

Svrha Grupe da podržava organizovani kriminal, trgovinu drogom, ubice, silovatelje i kidnapere dece, dvostruka je. Prvo, logično je zaključiti da će dramatično povećanje kriminalne aktivnosti, praćeno redukcijom snaga za održavanje reda, što će značajno smanjiti sposobnost za borbu protiv kriminala, dovesti do toga da Amerika "eksplodira iznutra", kako je Smit predvideo. Ovu aktivnost će pratiti stav da društvo koje ne može da zaštiti građane ne treba ni da postoji. Drugo, i važnije, posle preuzimanja vlasti od strane Grupe, kriminalci će biti korišćeni za kontrolu masa kroz svakodnevni teror. Preci nekih monarha, koji su danas članovi Grupe, vladali su svojim zemljama u srednjem veku na ovaj način, a i nacisti su koristili istu tehniku. U bližoj prošlosti, jedan od članova Grupe, diktator sa Haitija, Žan Klod Divalije, koristio je kriminalce kao tobožnje pripadnike policije, kako bi se terorom nad stanovništvom održao na vlasti. Napad na pravni sistem se stoga može identifikovati kao napad iz tri pravca. Prvo, kao očigledna subverzija zakona i procedure hvatanja, suđenja i kažnjavanja kriminalaca. Zatim podsticanje dramatičnog povećanja kriminalnih aktivnosti i nasilja kroz drogu, organizovani kriminalci i američku advokaturu, koja je većim svojim delom lišena svake moralnosti. I na kraju rutinsko i rašireno potkopavanje sistema podmetanjem nevinih ljudi i osuđivanjem za zločine koje nisu počinili.

Smit tvrdi da Grupa rutinski, bukvalno svakog dana, upliće mnoge nevine ljude širom zemlje u zločine koje nisu počinili. Oni koji su izabrani za ove nameštaljke obično su iz siromašnih slojeva i niže srednje klase. Po Smitu, ima mnogo nevinih ljudi u zatvorima, zato što ne mogu da plate dobrog advokata. Personal, treniran od strane CIA, upliće ih u zločine, pa lokalni istražni organi nemaju razloga da tražaju za njiraa, a ukoliko istraga i krene u njihovom pravcu, tu je CIA da ih zaštiti. Oni su nevidljivi stručnjaci za podmetanje drugima. Žrtve njihovih nameštaljki nemaju načina da se izvuku, pogotovo što ne znaju ko je to prouzrokovao i zašto. Sa liste svedoka, uzetih iz novinskih izveštaja sa suđenja širom Amerike, Smit je identifikovao, kao agente Grupe, ključne svedoke, koji sami nisu bili osumnjičeni ili optuženi u ovim slučajevima. Prilikom razgovora, oktobra 1990 godine, upitan šta je svrha ovih masovnih operacija, Smit je objasnio da je

cela akcija zamišljena da uništi kod ljudi poverenje u pravni sistem, njihovu volju da koriste osnovne ustavne slobode i želju da preduzimaju nezavisne aktivnosti kao pojedinci. Po Smitovim rečima, ako dovoljno nevinih ljudi ode u zatvor, široka populacija će steći uverenje da nema nade za one koji ne slušaju naređenja onih što su na vlasti i da je besciljno boriti se "protiv sudbine". Ljudi će pre "leći i umreti", nego se žaliti oniraa na vlasti. Cela šema zamišljena je da bi se stvorilo poslušno stanovništvo.

Politička i društvena manipulacija

Grupa koristi dobro pozicionirane agente, kako bi uništila osnovne institucije Amerike. Napadnut je sistem javnog obrazovanja, preko agenta Grupe u pokretima za ljudska prava i profesorskim strukturama na mnogim univerzitetima. Tu je delovao Erl Vorena, dok je bio na čelu Vrhovnog suda, i Laroš, kontrolor lokalnih školskih odbora. Erl Voren, kao sudija Vrhovnog suda i predsednik Vorenove komisije koja je istraživala Kenedijevo ubistvo, naneo je više štete američkim društvenim interesima nego što bi to uspele armije drugih. Drastično je umanjio mogućnost policijskih snaga da se bore protiv kriminala i dao tumačenje Ustava koje je lišilo religiju bilo kakve smislene uloge u životu zajednice. Smit je citirao Mengelea, koji se stalno pozivao na "naše senatore i kongresmene" i "naše ljude u FBI". Jasno je da su ti senatori i kongresmeni pomogli da se uvedu zakoni koji potpomažu prikriveni rat, tako što socijalni sistem čine nefunkcionalnim i neproduktivnim. Najnovija kampanja Grupe je oduzimanje prava stanovništvu na posedovanje oružje. Već vise puta, u toku mandata nekoliko predsednika, pokušavalo se sa izglasavanjem novog zakon, kojim bi se poništio drugi amandman američkog ustava, a koji građanima garantuje pravo da poseduju oružje. "Razoružavanje" američkog naroda je bitna međufaza, koja će prethoditi zavodenju vanrednog stanja i hapšenju nepodobnih građana.

Istovetni metodi ubistva

Prva sumnja da je Staljin ubijen, javila se posle nekih knjiga i feljtona u "Njujork Tajmsu", koja su razmatrala ovu naizgled neverovatnu temu. Još u decembru 1984 godine, Smit je ispričao R. D.-u i doktoru Skotu da je Grupa koristila izvesnu supstancu za ubistva, tako što je ova supstanca izazivala krvarenje u mozgu. Smit je takođe bio obučen da je koristi, od strane dr Kernsa u "ARCO"-u, na taj način što se ova supstanca ubrizgava zakrivljenom iglom iza ocnih jabučica žrtve. Po njegovoj priči, u početku se supstanca davala oralno, a novi metod, ubrizgavanjem iza očne jabučice, ne ostavlja nikakve tragove i ne može se otkriti nikakvom istražnom tehnikom. Staljinov "izliv krvi u mozak" desio se jedan dan posle vecere koju su pripremila Staljinova deca, Vasilije i Svetlana Alilujeva. I Vasilij i Svetlana su mrzeli Staljina a Smit je oboje identifikovao kao članove i agente Grupe. Jedan od gostiju na večeri bio je Georgij Maljenkov, Staljinov naslednik i još jedan član Grupe koga je Smit identifikovao. Ono što iznenađuje je da je Staljin doživeo apsolutno istovetan, neočekivan izliv krvi u mozak, kao i američki predsednik Ruzvelt. Smit je liste Staljinovih lekara, koji su ga lečili 1953 godine, pregledao 25 maja 1990 godine. Identifikovao je tri od deset ruskih doktora - Tretjakova, Mjasnikova i Ivanov-Neznamova. Takođe je pregledao spisak svih prisutnih osoba u Vorm Springsu, u aprilu 1945 godine, kada je Ruzvelt doživeo izliv krvi u mozak. U Ruzvellovom slučaju, identifikovao je pomorskog oficira Bruna, lekara koji je bio prisutan onog dana kada je Ruzvelt umro; Džordža Foksa, farmaceuta Bele Kuće, koji je takođe bio prisutan u Vorm Springsu, i Elizabetu Šumatov, umetnicu koja je crtala Ruzvelta u trenutku kada je doživeo izliv. Ona je bila jedna od tri osobe u sobi, kada je Ruzvelt izgovorio svoje zadnje reči: "Imam strašnu glavobolju". Prisutnost ove tri osobe daje jake indicije da je Ruzvelt ubijen tog dana. Svo troje su bili potrebni da bi se ubrizgala supstanca. Ako je Ruzvelt ubijen, to mora da je bilo povezano sa nečim što je rečeno na konferenciji u Jalti, koja je završena februara 1945 godine. Načelnik američkog štaba, Džordž Maršal, član Grupe, bio je jedan od glavnih govornika konferencije.

Po završetku Drugog svetskog rata, počela je potera za nacističkim glavešinama. Jedan od najtraženijih je bio Martin Borman, jedan od najznačajnijih lidera Grupe. Zato je Grupa tražila od dvojice svojih uticajnih

članova da mu poraognu u bekstvu. General Džordž Paton bio je jedan od njih, a drugi je bio nadbiskup katoličke crkve, koji je obezbedio dokumenta i novac da se bekstvo izvede. Podsećam da je Smit identifikovao, kao člana Grupe, Eudenija Marija Đuzepea Đovanija Paćelija, koji je kasnije postao papa Pije XII. Pedesetih godina Grupa se plašila da će Izraelci uhvatiti Bormana, kao što su kasnije uhvatili Ajhmana. Prema Smitu, aranžirana je lažna smrt, kako bi Borman izbegao dalje proganjanje od strane Mosada. Slično su pripremili lažnu smrt i za dr Jozefa Mengelea, kada su Vizentalova organizacija i američka vlada pokrenule akciju 1985 godine. U ovoj akciji laži i zataškavanja, Smit je kao članove Grupe identifikovao javnog tužioca pokrajine Heslen u Nemačkoj, i člana američkog tima patologa u slučaju Mengele. Jedna od najšokantnijih je bila Smitovih identifikacija generala Džordža C. Maršala. O njemu je Smit, 28 februara 1990 godine, izjavio da je Grupin čovek i da je Maršalov plan bio njihov plan. Suština i cilj plana bio je da se izgrade one ekonoraije koje će biti u stanju da u devedesetim godinama ekonomski unište Sjedinjene Države! Tada se poveo razgovor i o senatoru Mekartiju, a na pitanje da li je umešan u rad Grupe, Smit je odgovorio da je Grupa pokušala da se približi Makartiju, ali on nije razumeo o čemu se tu radi. Komunizam je tada bio velika tema i pomislio je da su u pozadini toga možda komunisti. Čeprkao je malo oko Grupe, ali nije razumeo organizaciju. Kada ga je R. D. upitao da li je Grupa zbog toga radila Makartiju o glavi, odgovorio je da ne zna, ali ga ne bi iznenadilo da jesu.

Najvažniji američki agent Grupe

Kao Državni tužilac Kalifornije, 1940 godine, Erl Voren je zagovarao neustavno i nemoralno naređenje iz Vašingtona, da se svi američki građani japanskog porckla zatvore u koncentracione logore, a njihova imovina konfiskuje. Da li je takav čovek deset godina kasnije mogao da postane najveći zagovornik građanskih prava kao Vrhovni sudija Arnerike?! Da li se njegov karakter toliko promenio da je čak postao zabrinut za prava ubica, silovatelja, i uopšteno govoreći, ološa američkog društva? Od prvih razgovora i Smitovih opisa iz 1986 godine, kako će

i kojim sredstvima Grupa pokušati da zbaci legalnu vlast SAD-a, Erl Voren i odluke Vrhovnog suda su bile primer uklapanja u plan, na mnogo načina. Smit je objasnio da je izdaja u SAD-u "uglavnom na liberalnoj strani spektruma". Svakako, Erl Voren koji je bio na čelu Vrhovnog suda dvadeset godina, bio je liberal. Vorenova povezanost sa Grupom proističe iz izjave koju Smit pripisuje A. L. Rajsu, jednom od pripadnika Grupe iz fabrike u Biver Veliju. Smit je video Rajsu, u najmanje jednoj prilici, obučenog u nemačku SS uniformu. U toku jedne od sesija torture koju je prošao, Smit se seća da je Rajs rekao:

"Američki narod neće shvatiti Vorenov izveštaj ni za hiljadu godina."

Svi prisutni su se nasmejali, osim Smita.

Početkom 1990 godine, En Vajt je rekla R. D.-u da Džeri Smit i on treba da pročitaju knjigu "Izdaja". Autori zaključuju da je Džona F. Kenedija pogodilo više od jednog metka, da je postojala zavera na vrlo visokom nivou da se on ubije i da je Vorenova komisija sklonila i ignorisala sve dokaze o takvoj zaveri, kao i mnoge druge tačke koje su se podudarale sa onim što je Smit rekao. O ovome su R. D. i Smit, 5 aprila 1990 godine, vodili sledeći razgovor:

"Jesi li pročitao knjigu?"

"Da."

"Sta misliš o njoj?"

"Vredi novac za koji se prodaje."

"Pošto su se pojavila imena svih ljudi koji su učestvovali u istrazi o ubistvu, da li prepoznajes nekog od njih kao člana Grupe?"

"Voren. Zar nisi znao za Erla Vorena?"

"Nisi mi nikada pričao o njemu."

"Mnogo ljudi iz istrage je bilo uključeno, ali Voren je bio ključni čovek."

Za vreme njihovog razgovora o Lindonu Džonsonu, 12 aprila 1990 godine, R. D. je upitao da li je prethodna izjava bila bazirana samo na Smitovom sećanju Vorenovog imena sa neke liste. Smit je odgovorio da je to mnogo dublje. Konačno, 14 maja 1990 godine, Smit je odlučio da odgovori na pitanje o Vorenu:

"Ne baš... Imali su nešto o njemu. Naterali su ga da uđe, kao i mnoge druge."

"Da li je rad za njih uključivao i pravne odluke?"

"Naravno. Namešten je na to mesto da obavi posao zbog kog je tu bio."

Po mišljenju R. D.-a, Erl Voren i njegov sud naneli su neprocenjivu štetu američkim institucijama i društvu. Zakon bi trebalo da održava i prati običaje ljudi. U ovom slučaju bilo je obrnuto. Ljudi su naterani da prate očigledne nedostatke običaja u zakonima. Počelo je slučajem "Map protiv države Ohajo". Vorenov sud objavio je odluku, koja je slična jednačini po kojoj dva zla čine jedno dobro. Odlučeno je da ako policajac prekrši ustav prilikom hapšenja ili prikupljanja dokaza, taj dokaz će biti isključen sa suđenja, iako pokazuje da je optuženi kriv, čak i ako sudija želi da ga prihvati! Rečeno prostim reciraa, sudija će prekršiti zakon, jer će osloboditi kriminalca. Posle ovog slučaja, Vorenov sud praktično je promenio kriminalističku proceduru u Šjedinjenim Državama, kao da je on zapravo Kongres, a to je izazvalo promene u svim legislaturama pedeset američkih država. Ceo proces je skoro uništio poverenje javnosti u mogućnost vlade da obezbedi jedan od najstarijih mandata života u organizovanom društvu - sigurnost od zločina. Isti sud učinio je nelegitimnom javnu molitvu, što je u skladu sa planom Grupe da stvori novo, amoralno društvo. U celini, odluke Vorenovog Vrhovnog suda pratile su planove Grupe, kada je američko društvo u pitanju. Grupa je želela društvo u kome kriminal buja, a snage reda nisu u stanju da ga spreče ili kazne. Vorenov sud je to omogucio. Grupa je želela društvo u kome je uloga religije umanjena ili sasvim izbrisana. Želela je amoralno društvo u kome je jedina vrednost materijalna ("gotovina"). Želela je neobrazovane generacije, koje će devedesetih godina doći u punoletstvo. Kao dodatak svemu, Voren je odigrao specijalnu ulogu u zataskavanju i prikrivanju dokaza, kao član komisije koja je radila na ubistvu predsednika Kenedija. Ako bi javnost i Ministarstvo pravde prihvatili Smitovu priču kao istinitu i tačnu, onda bi u SAD-u nastupila ozbiljna ustavna kriza. Sve odluke u kojima je Erl Voren učestvovao, čak i one u kojima je glasao "protiv" u odnosu na većinu sudija, morale bi da se ponovo preispitaju. Ako je bio izdajnik, slučajevi u kojima je njegov glas bio za većinu moraju se poništiti, kao da nikada nisu postali zakon. Situacija je pogoršana i prisustvom sudije Renkvista,

koga je Smit identifikovao kao člana Grupe, 1991 godine. U februaru 1992 godine, identifikovao je kao Članove Grupe i sudije Sautera i Blekmena.

Ubistvo Džona Kenedija

Smitove izjave se zasnivaju na sastanku kome je prisustvovao u "Heritidž fondaciji" i komentarima koje je čuo za vreme svog "treninga" kod dr Mengelea i čoveka koga je ovaj zvao "Amerikanac". Smit je "Amerikanca" identifikovao 1992 godine, kao Ričarda Helmsa, bivšeg direktora CIA. Džozef Kenedi je bio Član Grupe od samog početka. Njegovi sinovi, Džon Kenedi i Robert Kenedi, trebali su da postanu predsednici (jedan za drugim) i da budu manipulisani i iskorisćeni od strane Grupe. Obojica su trebala da sprovedu politiku Grupe u toku od nekoliko decenija. Na kraju njihovih mandata, američko društvo bi bilo spremno za preuzimanje od strane Grupe i za društvene promene koje sada pokušavaju da izvedu. Braća Kenedi su bili neposlušni i ni jedan od njih se ne bi povinovao zahtevima Grupe, kada je politika u pitanju. Konačna odluka da se ubije predsednik Džon Kenedi, proistekla je iz nekoliko razloga. Bobi Kenedi je otkrio Grupu. Naleteo je na njih u toku istrage svog ministarstva, o nasilju protiv boraca za ljudska prava na jugu Amerike. Kao državni tužilac, poveo je istragu o Grupi i njenom glavnom savezniku, mafiji. Nije bilo načina da Grupa zaustavi Bobija Kenedija dok je Džon bio u Beloj Kući. U skladu sa tim, veliki deo motivacije za ubistvo J. F. K. leži u otklanjanju Bobija. Džon Kenedi je gotovo izazvao rat sa SSSR-om, zbog blokade Kube. Hruščov je bio spreman na rat zbog blokade. Smit kaže da su Hruščova umirili dogovorom napravljenim između funkcionera CIA i KGB-a. Dogovor je bio da se Kenedi ubije, uz korišćenje agenata CIA i KGB-a, i zajedničkog zataškavanja. Smit je potvrdio da je postojao još jedan razlog za ubistvo. Agent Grupe, Lindon Džonson, trebao je da bude predsednik. Pošto je video film "J. F. K.", Smit je rekao da se ne slaže samo sa jednim stavom, da je rat u Vijetnamu bio primarni razlog za ubistvo. Dodao je da je ovaj rat bio samo jedan od razloga.

Smrt Džona Kenedija ostaje jedno od najzamršenijih i ključnih političkih ubistava u XX veku. I sam zainteresovan za ovu temu, prikupljao sam materijal koji mi se činio interesantnim. Bio sara iznenađen ulogom Aristotela Onazisa u ovom ubistvu, koju je obelodanio Brus Roberts, stručnjak za kristalografiju i lasere, nekada zaposlen u kompaniji "Hjuz Erkraft". Radeći u ovoj kompaniji, upoznao se sa Onazisom, a uskoro su bizarni detalji ovog druženja počeli da mu zaokupljaju pažnju. Kivan na firmu, koja mu je pokrala patente iz oblasti lasera, odlučio da svoja saznanja objavi. Mnogi detalji su se uklopili u kasnija istraživanja drugih istraživača i pokazali mračnu sliku okruženja u kome je bio Kenedi. On je kažnjen za "neposlušnost" prema onima koji su hteli da ga kontrolišu, a koje danas možemo identifikovati kao Komitet 300. Feljton koji sam napisao 1992 godine i objavio u časopisu "No stradamus", ovde ću prczentirati u obimu koji je pogodan da podupre našu osnovnu priču. Aristotel Onazis je, bez suranje, bio nemilosrdan, lukav, proračunat i iznad svega neutoljivo pohlepan za novcem i vlašću. Roberts opisuje njegov život počev od 1932 godine, kada je Onazis, već dolarski milioner zahvaljujući prodaji opijuma u Argentini, započeo unosan posao sa Džozefom Kenedijem, Judžinom Mejerom, koji je kasnije kupio "Vašington Post" i Mejerom Lenskim, gangsterom. Ova četvorka je zaradila pravo bogatstvo krijumčareći alkohol u SAD. Dve godine kasnije, Onazis, Rokfeler i predstavnici "Sedam sestara" (kartela najvećih naftnih kompanija) sklopili su ugovor po kome je Onazis dobio pravo da transportuje jeftinu arapsku naftu sopstvenim brodovima. Za vreme Drugog svetskog rata Onazis je stekao ogromno bogatstvo prodajući naftu i oružje, i saveznicima i Nemcima, a rat je prošao ne izgubivši ni jedan brod, niti jednog člana posade. Onda je 1949 godine, uz pomoć advokata Burka Maršala, otkupio američke ratne viškove, brodove tipa "liberti"* , u poslu sumnjive legalnosti. U ovo vreme u priču se uključuje i Hauard Hjuz. U periodu do 1956 godine, Hjuz je potkupio popriličan broj američkih političara, senatora i guvernera. Na kraju, osigurao je podršku tek izabranog potpredsednika Niksona, tako što je dao zajam od dve stotine i pedeset hiljada dolara (koji nikada nije vraćen) Niksonovom bratu Donaldu. Nikson je uzvratio tako što je naterao IRS (poresku službu) da dodeli status firme oslobođene poreza

*jeftini brodovi, masovno proizvocteni u periodu rata, koji su posle rata prodati na "kilo"

"Hjuzovoj medicinskoj fondaciji", koja je jedini vlasnik "Hjuz Erkrafta". Ovo je stvorilo kanal za pranje novca iz raznih Hjuzovih poslova. Nikson se takođe postarao da budu odbačene sve tužbe za kršenje zakona o monopolima protiv Hjuzove avio-kompanije "TWA". Onazis je stupio u akciju marta 1957 godine. Kidnapovao je Hjuza iz njegovog apartmana u "Beverli Hills" hotelu, uz pomoć Hjuzovih službenika. Glavni zaverenik bio je izvesni Čester Dejvis, zapravo Sicilijanac čije je pravo ime bilo Čezare. Nekoliko dana kasnije, kada je ostatak Hjuzovih službenika bio otpušten sa posla ili uključen u novu Hjuz-Onazis firmu, Onazis je uz pomoć gradonačelnika Kenona, kasnije senatora iz Nevade, aranžirao lažno venčanje "Hjuza" i Džin Pitera. Svrha je bila da se objasni iznenadni gubitak Hjuzovog interesovanja za jurenjem filmskih glumica (što mu je bio omiljeni hobi) i njegovo povlačenje iz javnog života, što se pretvorilo u svojevrsnu ekscentričnost. Pravi Hjuz, ozbiljno povredjen tretmanom koji mu je pružila mafija, prebačen je na Bahame, u hotel "Smaragdna ostrva", gde je bio zakupljen ceo sprat za Hjuza i "njegovo društvo". Ovde je Hjuz mesec dana svakodnevno kljukan heroinom, a onda prebačen u ćeliju na Onazisovo ostrvo Skorpis. Tu je proveo ostatak života i konačno umro 18 aprila 1971 godine. Vejn Rektor, koga je Hjuz zaposlio kao svog dvojnika 1955 godine, preuzeo je posao. Postao je "Hjuz". Tako je Onazis stekao veliku moć u Americi, kontrolisao je Hjuzovu imperiju, kontrolisao je Niksona i sve političare koje je kupio Hjuz. Krajem te godine održan je sastanak, poznat kao "Sastanak u Apalačima", koji je sazvao Onazis sa šefovima američke mafije i obavestio ih da kontroliše Hjuzovu imperiju i da rau je namera da nastavi sa Hjuzovim metodom korumpiranja visokih funkcionera, sa ciljem da se stekne kontrola nad američkom vladom. Iste godine, Džozef Kenedi je poveo Džona i njegovu suprugu Džeki u posetu Onazisu, na njegovoj jahti. Ovo upoznavanje je trebalo da podseti Onazisa na staro obećanje raafije da omogućiti jednom Kenediju da postane pretsednik. Onazis se saglasio i prema Piteru Evansu, autoru knjige "Ari", razvio više nego trenutni interes da unapredi svoje poznanstvo sa Džeki. U toku 1958 godine, horde političara koje je selektirala, kupila i podržala mafija, preplavile su javne funkcije. Godina 1959 je bila godina kubanske revolucije. Tada je Kastro zbrisao sa ostrva lukrativno mafijino kockarsko carstvo, kojim je za Onazisa rukovodio njegov partner Mejer Lenski. Onazis je bio besan. Potpredsednik Nikson je postao šef tima, koji je počeo pripreme za invaziju Kube.

Hauard Hant, Džejms Mekord i drugi operativci CIA, udružili su se sa izbeglim Kubancima, pripadnicima Batistine tajne policije, koji su bili poznati američkim vlastima kao "kubanski borci za slobodu".

1959 godine je pocela predizborna kampanja predsedničkih kandidata. Onazis je mogao mirno da sedi i posmatra. Trka se odvijala između Kenedija i Niksona, a on je kontrolisao oba kandidata. Izbor Džona Fidžeralda Kenedija za pretседnika, izgledalo je da će usrećiti mnoge. Ipak, stvari se nisu odvijale prema planu. Za Kenedija, njegovih hiljadu dana na mestu pretседnika bili su više nego teški. Ne samo što je stekao mnogo neprijatelja u desničarskim krugovima, zbog otvorene podrške crnačkom pokretu za građanska prava, već je imao pred sobom rat u Vijetnamu i kubansku raketnu krizu, koja je svet dovela do ivice atomskog rata. Uz to je napravio i seriju poteza koji su razbesneli mafiju. April 1961 godine bio je katastrofalan. Invazija u Zalivu svinja, radi zbacivanja Kastru, u potpunosti je propala. CIA i mafija su krivicu prebacili na Kenedija. Lisjen Vandebрук, autor knjige "Priznanja", citirao je Alena Dalsa, tadašnjeg direktora CIA, koji je optužio Kenedija da je njegov "nedostatak odlučnosti da se uspe", glavni krivac za poraz. Onazisova desna ruka u Americi, Robert Maho, angažovao je i uvežbав mafijin tim ubica, čiji zadatak je bila likvidacija Kastru. Maho, koji je bio i Hјuzov (to jest, Rektorov) bliski saradnik, inače bivši čovek FBI i CIA, pripremio je tim vrhunskih ubica na čijem čelu su bili Džon Roseli i Džimi Fratiano, zvani "Lasica". Radeći u zajednici sa Hantom i Mekordom, formirali su zajedničku ekipu sa CIA i pokušali pet puta da likvidiraju Kastru, služeći se raznim sredstvima, od puške velikog dometa do pilula sodium morfata, koje izazivaju srčani napad. Kastro je sve preživeo. Ako vam ovo što je izneseno zvuči nestvarao, navešću i paralelni izvor, knjigu Džona Renlija, "Agencija: Uspon i pad CIA". Maho je zaista bivši agent FBI i CIA. Radio je za Onazisa u Rimu, što mu nije smetalo da za CIA "ozvuči" Onazisovu sobu. U svojstvu Onazisovog saradnika, približio se Džonu Roseliju, Santosu Trafikanteu i Semu Đankani, trojici mafijaša visokog ranga. Ponudio im je stotinu i pedeset hiljada funti za ubistvo Kastru. Đankana je bio Roselijev šef, a jedna od njegovih ljubavnica bila je Džudit Kembel. Sedraog februara 1960 godine, u "Sends hotelu" u Las Vegasu, Frenk Sinatra je upoznao Džudit sa Džonom Kenedijem. U roku od mesec dana postala je Kenedijeva ljubavnica. Ta veza je još trajala u zimu 1962 godine, kada je odbila ponudu Seraa Đankane da se uda za njega. Renli sugerіše da je ovaj

aranžman zapravo bio od koristi Đankani, ali mu je takođe dao dovoljno povoda da mrzi Kenedija, što će se kasnije potvrditi kao važan činilac. Nekako u ovo vreme, Džozef Kenedi je doživeo moždani udar, što je njegove sinove Džona i Bobija (tadašnjeg saveznog javnog tužioca) ostavilo bez njegove čvrste kontrole. Još važnije, pobunili su se protiv Onazisovog velikog uticaja. Teško je reći da li su bili motivisani idealizmom ili spostvenom ambicijom. Možda su događaji koji su usledili bili i rezultat rivalstva unutar mafije. Bilo kako bilo, braća su preduzela seriju akcija, koje će ugroziti njihov položaj i živote. Prvo su uhapsili Voli Birda, vlasnika vazduhoplovne kompanije "Er Tajland", koji je Onazisov herion iz "Zlatnog trougla" prebacivao u skladu s operacijom Er opijum, kojom je rukovala CIA. Zatim su uhapsili raafijinog čoveka Džimija Hofu, vođu "Timstera" (moćni sindikat vozača) i zatvorili ga. Objavili su i da su "Hjuzove" tapije na zemlju, vredne sedamdeset i tri miliona dolara, u stvari falsifikat. Ove tapije su bile deponovane u "Benk of Amerika", San Francisku, kao kolateral u sporu "TWA" protiv "Hjuza". 1963 godine, pažnja mafije, pod Onazisom, okrenula se sa Kastru na Kenedija. Prema Robertsu, dva ubistva izazivaju posebnu pažnju u ovom periodu. Senator Estes Kifiver, čija je komisija za istraživanje kriminala otkrila vezu Onazis-Kenedi-Lenski, ubijen je pomoću sodium morfata koji rau je izazvao srčani udar u Senatu, neposredno pred govor u kome je trebalo da razotkrije mafijine operacije. Druga žrtva je bio Filip Graham, urednik "Vašington Posta", muž Katarinin, a zet Judžina Mejera. Njegov greh je bio u tome što je stao na stranu Kenedija protiv Onazisa. Roberts tvrdi da je Katarina Graham podmitila psihijatre koji su njenog muža proglasili ludim. Kasnije, pronađen je mrtav sa ranom od raketna na glavi, a smrt se desila za vrerae njegove vikend posete iz azila. Slučaj je proglašena za samoubistvo, ali Roberts misli drugačije. Klimaks svega ovoga je ubistvo predsednika. Prvog novembra 1963 godine, mafija je planirala da izvede trostruku egzekuciju. Meta je bio Džon Kenedi, u Čikagu*, na ragbi stadionu. Druge dve mete su bili predsednik Južnog Vijetnama, Ngo Din Diem i njegov moćni brat, Ngo Din Nu. Prema Renliju, sa punim znanjem i saglasnošću CIA, braća su kasnije zbačena sa vlasti državnim udarom i ubijena. Džon Kenedi je bio obavešten da postoji plan za njegovu likvidaciju i otkazao je dolazak na stadion. Da

*Sem Đankana je bio šef mafije u Čikagu i u to vreme najmoćnija figura u američkoj mafiji.

ironija bude veća, u tom trenutku je Džeki Kenedi bila na krstarenju sa Onazisom. Razbesneli Džon je pozvao jahtu telefonom iz Bele Kuće i rekao Džeki da "siđe sa broda makar morala da pliva". Nekoliko dana kasnije, Džeki se iskrcala u Turskoj, ruku pod ruku sa Onazisom.

Onazis je iskoristio Mahoa za ubistvo. Posao je bio planiran za 22 novembar u Dalasu. Ovaj put su rešili da ga obave kako valja. Svom tirau ubica priključio je maflijnog likvidatora Judžina Bredinga i Li Harvi Osvalda, čoveka CIA. Osvald je bio čudnovata ličnost. Imao je pažljivo kreirane veze i sa ultradesničarima i sa koraunistima. Međutim, "nameštena" mu je igra. Bio je "glineni golub", sa zadatkom da ubije guvernera Konekija. Breding, Fratiano i Roseli su bili trojka koja je trebala da se pobrine za predsednika. Hant i Mekord su takođe bili tu da priskoče u pomoć. Plan je bio pažljivo smišljen. Svakog od četvorice atentatora pratiće po dva asistenta: čovek za podršku, koji će da pokupi čaure i oslobodi se oružja, i "tajmer" koji daje znak za otvaranje vatre. Fratiano je bio odličan strelac. Sa drugog sprata zgrade "Dal-Tek" pogodio je Kenedija dva puta, jednom u leđa i jednom u glavu. U istoj zgradi se nalazi dalaska policija. Strelac i njegov čovek za podršku bili su "uhapšeni", odveženi policijskim kolima i kasnije oslobođeni. Roseli je bio iza ograde na travnatom uzvišenju, pogodio je Kenedija u desnu stranu glave i razneo mu mozak. Breding, sa Kenedijeve leve strane, pucao je sa male pagode, preko puta travnatog uzvišenja. Promašio je, posto je Kenedi bio pogoden u istom trenutku od Roselija i Fratijana. Udaljio se bez problema, jer je nosio šešir sa oznakom ljudi iz tajne službe. Osvald je napustio skladište i nije imao pojma da je njegov čovek za podršku sakrio pušku iza kutija, umesto da je izneo kao što je bilo planirano. Tri čoveka, odeveni kao skitnice, a jedan od njih je bio Hauard Hant, pokupili su čaure i odšetali do praznog železničkog vagona na pruzi, koji je stajao sa druge strane travnatog uzvišenja. Tu su sačekali policiju i ostali sa njima dok nije stigao nalog da se uhvati Osvald. Zatim su pušteni, a da nije podignuta nikakva optužnica protiv njih. Sve u svemu, posle pucnjave je uhapšeno deset ljudi. O njima nema ni jedne jedine reči u izveštaju Vorenove komisije. Šta je sa ubistvom policajca Tipita? Prema Vorenovom izveštaju, najmanje dvanaest ljudi je videlo da se Tipit zaustavlja i razgovara sa jednim čovekom, onda izlazi iz službenih kola i kreće ka čoveku koji puca u njega četiri puta. Od svih očevidaca, u izveštaju je svedočenje samo Dominga Benavidesa i Helen Markam. Mark Lejn, koji nije bio zadovoljan izveštajem Vorenove komisije, proveo je tri godine preispitujući

izveštaj do najsitnijih detalja. Njegova knjiga, "Prebrzi zaključak", potkopava mnoge zaključke Vorenove komisije. U poglavlju o Tipitovom ubistvu, potpuno razbija svedočenje Helen Markam i dokazuje da su u ubistvu Tipita korišćena dva revolvera. Objavio je i svedočenja nekoliko drugih svedoka, koje Vorenova komisija nikada nije pozvala, i sugerisao da je to zbog toga što se njihova svedočenja nisu uklapala. Na kraju je prezentirao svog svedoka, Akvilu Klemons, koja je izjavila da je videla dvojicu ubica. Brus Roberts kaže da je Tipit bio na dužnosti u svojim policijskim kolima, u kraju u kome je Osvald iznajmio sobu. Tipit je trebalo da ubije Osvalda, ali je nešto pokvarilo plan. Roberts tvrdi da su Tipita ubila dvojica ljudi i tvrdi da je svedok Domingo Benavides jedan od onih koji su pucali. On je upotrebio radio u Tipitovim kolima da raportira kako su imali pucnjavu sa te strane. Nije bez značaja da se Domingo Benavides pojavljuje i u vezi atentata na Martina Lutera Kinga. Potom je Džek Rubi ubio Osvalda. Mark Lejn istice da su Osvald i Rubi bili na Kubi, gde su imali dobre veze. Silven Foks je uočio da je Tipit ubijen samo dva bloka od Rubijeve kuće, u ulici Marsalis. Vilijem Mančester, u svojoj knjizi "Predsednikova smrt", opisuje Rubija kao neinteligentnog, sitnog propalicu, koji se hvalisao time što ima veze u policiji. Kada je krenuo da ubije Osvalda, bio je toliko siguran u svoj uspeh da je usput svratio u poštu da uplati neki novac, a u policijsku stanicu je ušao otprilike minut i po pre nego što je pucao u Osvalda iz revolvera kalibra 0,38. Pogodio ga je u jetru, slezinu i aortu. Čudna činjenica je da je policija izvela Osvalda iz ćelije sat kasnije nego što je planirano, što sugeriše zaključak da je Rubi znao za zakašnjenje. Prilikom unakrsnog ispitivanja o ovome, Rubi je slegao ramenima i rekao da je mogao znati za zakašnjenje samo pod uslovom da mu je to rekla policija. Iako je pokušao da bude ironičan, rekao je zapravo istinu. Roberts dodaje novu dimenziju tvrdnjom da je Breeding odseo u "Kubana hotelu", u Dalasu, koji je bio vlasništvo "Timstera" i mafije. Rubi je bio na istom mestu veče pre njega. Roberts takođe upućuje na nelogičnosti u izveštaju Vorenove komisije, koje su daleko od toga da su slučajne. Po njemu, glavni krivac je Džerald Ford, koji je na preporuku Niksona bio jedan od šest značajnih članova komisije i koji je Često, uraesto Vorena, predsedavao na sednicama ovog tela. U svojoj knjizi, Džon Renli napominje da je Ford, još u ranim pedesetim godinama, imao bliske kontakte sa CIA. Od ostalih pet članova, tri senatora su bili ljudi koji neće dizati galamu. To su J. S. Kuper i kongresmeni Hejl Bogs i Džon J. Mekoj. Druga dvo-

jica su bili šef CIA, Alen Dals, i senator Ričard D. Rasel, koji je, kako navodi Renli, bio modan član Senata. On je bio nadležan za zaštitu sigurnosti i pozicije CIA. Drugim rečima, CIA nije imala razloga da strepi od Vorenove komisije, niti zbog svojih veza sa mafijom i Onazisom.

Sta se desilo sa Kenedijevim ubicama? Džoni Roseli je dobio dve stotine i pedeset hiljada dolara, kao "nagradu za potragu", jer je doveo Onazisa u Las Vegas 1967 godine (preko Vjerna Rektora, navodnog Hauarda Hjuza). Preuzimanje grada je za Onazisa obavio Maho. Roselijevih četvrt miliona bili su samo deo isplate za Kenedijevo ubistvo. Roseli je u dva raaha, 24 juna 1975 i 23 aprila 1976 godine, svedočio pred Čerčovim komitetom, doduše oklevajući, jer se plašio da ga mafija ne ukloni. 7 avgusta 1976 godine, njegovo telo ugrušano u metalno bure, pronađeno je u zalivu Damfaundling, u sevemom Majami Biču. Isplata Džimi Fratijana uključivala je stotinu i devet hiljada dolara, kroz nepovratni zajam od strane "Nacionalne banke San Franciska". Odobrenje za kredit u više rata, 1964 i 1965 godine, potpisao je lično predsednik banke Džo AHoto, jedan od visokih funkcionera "Timstera". Kompanija koja prati finansijske transakcije, "Dan i Bredstrit", registrovala je ovu transakciju u svom mesečnom izveštaju, pitajući se kako je Fratiano bio u stanju da obezbedi takav kredit, kada je njegovo jedino poznato zanimanje bilo "mafijin čovek". Fratiano je iskoristio novac za otvaranje transportne kompanije, a uskoro se uključio u mnoge mutne poslove u građevinarstvu, koje je obezbeđivala država. O tome je jedan član komisije za kriminal Kalifornije izjavio:

"Mafija sada direktno dobija poslove od američke vlade."

Bredinga je dva meseca posle ubistva ispitivala Vorenova komisija. Bez obzira što je bio kriminalac sa dvadesetogodišnjim dosijeom, a u vreme Kenedijevog ubistva bio je na uslovnoj slobodi, FBI je konstatovao da Breding o zločinu ne zna ništa. Postao je povlašćeni član "Lakosta kantri kluba", poznatog sastajališta mafije, blizu San Klementea. Takođe je bio kurir za prenos "prljavog novca" iz Onazisovih i Hjuzovih kazina, do Onazisove banke u Svajcarskoj. Sera Đankana je četiri puta u toku 1974 godine izlazio pred Veliku porotu, koja je istraživala organizovani kriminal. Bezuspešno je tražio pomoć od CIA da izbegne svedočenje. U četvrtak, 19 jula 1975 godine, u Čikago su stigli članovi Čerčovog komiteta, kako bi pripremili ispitivanje Đankane. Te noći Đankana je ubijen u svojoj kući. Praktično se nisu štedela ni sredstva, ni ljudski životi, u skrivanju činjenica vezanih za ubistvo Kenedija. Bizarni

dogadaji su se nizali čitavu deceniju posle ovog događaja. CIA, mafija i multinacionalni biznis su bili zainteresovani i umešani u ovo neviđeno zataškavanje. Iza svake laži stajao je strah da će se prava istina otkriti. Teško bi bilo poverovati da Aristotel Onazis, koji je kupio kontrolu nad Niksonom i Kenedijem. pred izbore 1960 godine, a onda organizovao Kenedijevo ubistvo, nije bio siguran da u džepu ima i Lindona B. Džonsona. Roberts u svojoj knjizi kaže da je to-nesumnjivo postignuto pretinjama, i da je Džonson znao da će u Dalasu doći do pucnjave. Kenedijeva smrt je potvrđena trideset minuta posle atentata. Sat i po kasnije, Lindon Džonson je položio zakletvu kao trideset i šesti predsednik Sjedinjenih Američkih Država. Kasnije, dok je leteo nazad za Vašington, Džonson je dobio poruku putem radija, iz vazduhoplovne baze. Nepoznati sagovornik je rekao:

"Nije bilo nikakve zavere. Shvataš, Lindone?"

Druga prljava priča oko Kenedijevog ubistva, vezana je za slikarku Meri Mejer. Bila je to bivša žena Korda Mejera, jednog od osnivača CIA, i svastika novinara Bena Bredlija, Kenedijevog drugara. On je tada bio dopisnik "Njusvika", a kasnije postao urednik "Vašington Posta" u vreme afere Votergejt. Meri je bila jedna od stalrtih Kenedijevih ljubavnica. Druge dve su bile danska novinarka Inga Arvad, povezana sa ekstremnira, neonacističkim krugovima u Evropi, i Engleskinja Marijela Novotni, Čije su se sumnjive veze sa KGB-om potencirale kada se u Engleskoj nasiroko raspredala afera Profjumo, 1963 godinc. I pored toga, bila je jedna od "stalnih" devojaka, kao i Džudit Kembel, za razliku od velikog broja ljubavnica koje su služile za "jednokratne upotrebe". Meri je od Kenedija dobijala ljubavna pisma i vodila je detaljan dnevnik o njihovoj vezi. Jedanaest meseci po Kenedijevoj smrti, u oktobru 1964 godine, Meri Mejer je ubio na ulici "poludeli mladić, crnac". On je uhapšen, sudeno mu je i oslobođen je kao nevin! Njen dnevnik i ljubavna pisma Džona Kenedija, nestali su iz njene kuće. CIA je priznala kako ih je jedan njihov čovek greškom spalio!

Za vreme svog predsednikovanja, Džonson je težište sa unutrašnje politike prebacio na spoljnu. Proširio je rat u Jugoistočnoj Aziji. Urbana mafija starog tipa pokazivala je znake slabljenja, CIA je sve češće trpela kritike u Senatu zbog svojih "neoficijelnih" akcija u Americi, što je u potpunosti suprotnosti sa njenim ustavnim ovlašćenjima. Onazis je nastavio da gura svoje ljude na važna raesta u američkoj administraciji, manipulišući

državnim agencijama i službama u svoju korist, ostvarujući nove profitabilne poslove u Južnoj Americi uz pomoć Rokfelera i njihovog čoveka Kinsindžera. Njega ćemo sresti u ubistvu Roberta Kenedija i Votergejt aferi.

Učešće dr Jozefa Mengelea

1985 godine, Smit je izjavio da mu je dr Mengele pričao kako je obučavao Li Harvi Osvalda pod hipnozom, na isti način kako su bili obučavani Smit i mnogi drugi. Osvald je treniran da bude "žrtveno jagnje". Plan je bio da se Osvald ubije ubrzo po atentatu, tako da ne bi raogao da se brani. Osvald nije ispalio metke koji su ubili Kenedija. Grupa je imala timove atentatora na različitim lokacijama, jer je mesto za atentat bilo teško. Kenedija su pogodila tri metka, svaki ispaljen sa različite lokacije!

Uloga KGB-a bila je da obezbedi "dublera" Osvaldu. Agent KGB-a za ovaj zadatak bio je izabran iz odeljenja kojim je rukovodio Mihail Gorbacov, još jedan iz Članstva Grupe. Uloga dvojnika bila je da "glumi" Osvalda i kompromituje ga. Smit je rekao da se dvojnik pojavio na prozoru sa koga je Osvald navodno pucao, i opalio jedan metak na Kenedija. Dvojnik je takođe ubio policajca Tipita usred dana, ne skrivajući se, samo da bi krivica pala na Osvalda. Posle toga se odmah ukrcao u avion za Meksiko. Odatle je odleteo na Kubu, a zatim u SSSR. Smit kaže da je likvidaciju Osvalda od strane Džeka Rubija naredio Rubijev šef, mafijaš Karios Marčelo iz Nju Orleansa, koji je godinama bio jedan od Grupinih najvažnijih ljudi iz sveta kriminala.

Ubistvo Roberta Kenedija

O ubistvu Roberta Kenedija, Smit je, 12 decembra 1989 godine, ispričao:

"Neko iz Grupe je upozorio Bobija da se ne kandiduje za predsednika. Njegova odluka da učestvuje na izborima 1968 godine bila je njegova smrtna osuda."

Smit je znao detalje ubistva Roberta Kenedija i neke detalje ubistva Džona Kenedija, jer je bio učesnik u planiranju atentata na Roberta Kenedija, dok je bio u Vijetnamu. Prema Smitu, celom operacijom se rukovodilo iz Vijetnama. Sirhan Sirhan je obučavan na isti način, pod hipnozom, kao i Smit. Sirhan je tako obucen da se svesno ne seća obuke, naređenja da ubije Kenedija ili samog atentata koji je izvršio. Izgleda da je Smit učestvovao u taktičkom planiranju atentata, ali nije hteo o tome da govori. Vorenova komisija i Erl Voren lično, bili su ključ u skrivanju dokaza koji su se ticali zavere da se ubije Džon Kenedi. Edgar Huver je takođe igrao jednu od ključnih uloga u skrivanju dokaza o zaveri za ubistvo Džona Kenedija i Martina Lutera Kinga. Agenti FBI, koji su otkrili dokaze o zaveri, bili su ignorisani ili su nestali. Džeri Smit je 11 marta 1992 godine pregledao listu Članova Vorenove komisije, savetnika, članova štaba i svedoka. Identifikovao je mnoge, jer je video njihova imena na listi članova Grupe. Od sedam članova Komisije, identifikovao je četvoricu: Erl Vorena, Džeralda Forda, Alena Dalsa i Džona Mekoja. Identifikovao je državnog pravobranioca i Šest članova njegovog tima, uključujući senatora Arlena Spektera. Takođe je identifikovao petoro, od jedanaest članova istražnog tima. Od svedoka Vorenove komisije. Smit je identifikovao četrdeset i sedmoro ljudi, ali je moguće da se imena nekih svedoka seća sa drugih lista, a ne sa liste članstva u Grupi. Na sastanku, 15 maja 1990 godine, Smit je rekao:

"Svi koji su bilo šta znali o zaveri, odnosno oni koji su mogli znati, neće o tome nikad progovoriti. Svi su mrtvi."

CIA ih je sve likvidirala. Merilin Monroe je bila osuđena da umre, dugo pre ubistva Kenedija, jer je možda znala za planove Grupe od šefa mafije Cikaga, koji je imao informaciju o ubistvu Džona Kenedija. Smit je u jednom razgovoru, 1992 godine, rekao da njena saznanja možda nisu bila u direktnoj vezi sa atentatom. Monroe je protiv svoje volje bila upotrebljena od čikaškog mafijaša, da sazna o Kenedijevim planovima za akciju protiv organizovanog kriminala. Možda je poznavanje ovih stvari dovelo do njene smrti. Robert Kenedi je, naravno, bio upetljan u zbivanja oko svog brata Džona. Do danas je iz više pouzdanih izvora potvrđeno da je bio u ljubavnoj vezi sa Merlin Monroe, kao i njegov brat Džon pre njega. Ono što je znao iz ovih veza i pogotovo zato što je bila sklona alkoholu i pilulama, po mnogima su bili razlozi za njenu smrt. Neke okolnosti koje okružuju njeno tobožnje samoubistvo, u noći

4 avgusta 1962 godine, nisu u skladu sa zbivanjima tipicnim za samoubistvo. Robert Selcer, u svojoj knjizi "Život i čudna smrt Merlin Monro", tvrdi da su ona i Robert bili jedno vreme u braku, sklopljenom u neformalnoj ceremoniji u Meksiku, oktobra meseca 1952 godine. Autor tvrdi da je u noći navodnog samoubistva, Robert Kenedi bio vrlo blizu njene kuće, ako ne i u samoj kući. U knjizi ima mnogo podataka o njenim vezama sa mafijom. Par meseci pred smrt, Merilin društveni život bio je usko povezan sa Sinatrinim klanom i žurkama sa mafijašima, koje su organizovali Sinatrini najbliži prijatelji. Brus Roberts kaže da je Bobi Kenedi znao ko je ubio njegovog brata u Dalasu, navodeći da je o tome Robert detaljno pisao u svojoj neobjavljenoj knjizi "Unutrašnji neprijatelj". Samo to bi bilo dovoljno da ga košta života. Ovdje treba dodati Činjenicu da su ga Džonson i Onazis mrzeli onoliko koliko je i on mrzeo njih. Kao državni javni tužilac SAD-a, bio je inspirator i izvršilac mnogih akcija koje su bile razlog smrti Džona Kenedija. Robert je bio i nezaobilazna prepreka Aristotelu Onazisu da se oženi sa Džeki. Kap koja je prevršila čašu bila je Bobijeva odluka da se kandiduje za pretsednika. Oni koji su se oslobodili jednog Kenedija, nisu irali nameru da puste drugog u Belu Kuću. Sem toga, osovina Onazis-mafija-CIA imala je svog kandidata, Ričarda Milhausa Niksona.

Metod koji je primenjen prilikom ubistva Roberta Kenedija bio je nov. Sirhan B. Sirhan, koji je osuđen za ubistvo, bio je "glineni golub" sa programa kontrole uma. On je pucao u Bobija Kenedija stojeći ispred njega. Svi ovi meci su promašili cilj. Stvami ubica je bio stražar obezbeđenja firme "Lokid", po imenu Tejn Cezar. Pucao je s leđa, iz blizine, i nije mogao da promaši. Robert Kenedi je ubijen 5 juna 1968 godine, u hotelu "Ambasador", u Los Andelesu. Vest o smrti je objavljena sledećeg jutra, oko deset časova. Onazis, deset hiljada kilometara udaljen, u Londonu, pozvao je telefonom svog najboljeg prijatelja, Konstantina Gratosu i rekao:

"Ona (Džeki Kenedi) se konačno oslobodila Kenedijevih. Zadnja karika je upravo pukla."

Prema Piteru Evansu i njegovoj knjizi "Ari", Onazis nije bio ni tužan ni iznenađen. Prema izjavi jednog saradnika u Londonu, "bio je zadovoljan što je njegova najveća glavobolja eliminisana". Četiri meseca kasnije, na Skorpiosu, Aristotel Sokrat Onazis oženio je Žaklinu Buvije Kenedi. Tim venčanjem ispunilo se staro pravilo mafije da onaj koji

ubije čoveka, koji je prekršio ugovor, dobija njegovu ženu! O ubistvu Roberta Kenedija snimljen je dokumentarni film "Drugi pistolj". Autor filma, Ted Karač iz Los Anđelesa, nije imao sreće. Njegov film je otkupila korapanija "Vorner braders", u kojoj mafija ima uložen novac. Film nije javno prikazivan, jer je u sebi sadržavao previše uznemiravajućih detalja.

Vloga Lindona Džonsona

Na osnovu Smitovih izjava, u periodu od 1985 do 1986 godine, u vezi ubistava braće Kenedi i njegovih opisa o raširenoj izdaji među visokim oficirima u Vijetnamu, postalo je jasno da je američki predsednik Džonson bio umešan u aktivnosti Grupe. Bar dva događaja povezuju Džonsona sa onima koji su organizovali ubistva. Prvo, Džonson je otpustio Bobija Kenedija sa mesta državnog tužioca, skoro odmah po završetku perioda zvanične žalosti. Drugo, naimenovao je komisiju da istraži ubistvo predsednika, umesto da je dozvolio ustavno određenoj instituciji, Ministarstvu pravde, da obavi svoj zadatak. Na ovaj način izuzeo je FBI od kontrole ministarstva u toku ove istrage. U Port Džarvisu, 12 aprila 1990 godine, R. D. i Smit su o tome vodili sledeći razgovor:

"Hteo sam da te upitam o ulozi Lindona Džonsona u ovim događajima."

"Bio je umešan do guše, ali nije znao za sve ono što se valja iza brda. Bio je preplašen na smrt. Zato se posle nije kandidovao za predsednika."

"Pa i da jeste, ne bi pobedio."

"Nema političara koji bi odustao zato što ne može da pobedi. Bio je preplašen. Zato nije pokušao."

"Od čega je bio preplašen?"

"Pokušaj da pogodiš. Očigledno je!"

1968 godine, Lindonu Džonsonu je bilo svega dosta. Najavio je da se neće kandidovati za predsednika. Edvard Kenedi, poslednji od braće, suočio se sa dilemom između kandidature i dugog života. Odlučio se za ovo drugo. To je ostavilo Niksonu otvoren put ka mestu za koje se

borio godinama. Beznadežni Hjubert Hamfri, kandidat demokrata, nije bio ozbiljna prepreka. U novembru 1968 godine, Nikson je postao trideset i sedmi američki predsjednik. Nikson je vodio bučnu kampanju protiv krijumčarenja droge preko meksičke granice. Brojna hapšenja i ubistva krijumčara pogađala su individualne krijumčare i male bande, koje su pokušavale da budu konkurencija mafiji i njenoj mamutskoj mreži. Niksonove agente, koji su štitili mafijine operacije sa drogom, predvodio je niko drugi do Hauard Hant, dobro znano ime iz raznih mutnih poslova. Važna ličnost u neverovatnim novčanim transakcijama bio je Robert Maknamara, direktor "Svetske banke". Kroz ovu banku je novac namenjen "gladnim nacijama" često završavao na privatnim računima raznih diktatora. Ove račune u Švajcarskoj kontrolisao je Onazis. Tako je osam milijardi dolara namenjenih Etiopiji završilo na privatnom računu Haila Selasija. Slična "pomoć" upućena je iranskom šahu Pahlaviju i diktatoru Filipina, Markosu. Još dok je bio direktor "Rand korporacije", Maknamara je bio umešan u veliku aferu, a sa njim i njegov pomoćnik, Danijel Elsberg. U periodu izraeđu maja i juna 1971 godine, "Njujork Tajms" je objavio senzacionalne dokaze, koji su dobili popularni naziv "Pentagonski papiri", a koji su tobože bili vrhunska državna tajna o umešanosti Amerike u Indokini. Bio je to još jedan sjajan manevar da se prikrije prava suština angažovanja u Indokini, odakle je trgovina drogora donosila milijarde dolara. Tako je vijetnamski rat proglašen za još jednu nesmotrenu grešku političkih struktura, a da bi sve izgledalo ubedljivo, protiv Elsberga je podignuta optužnica 28 juna 1971 godine. 3 septembra 1971 godine, u psihijatrijsku ordinaciju dr Luisa Fildinga u Los Anđelesu, neko je provalio i ukrao dosije Daniela Elsberga. Cilj je bio da se time Elsberg uceni da svoju ulogu odigra do kraja, a da se onda diskredituje, ako bude potrebno. Kasnije će se ustanoviti da je ovo bila jedna u seriji provala, koju su izveli Niksonovi ljudi, prurušeni u vodoinstalatore. Ključni tandem u ovim provalama činili su nezaobilazni Hauard Hant i Džejms Mekord. Tek za vreme suđenja Elsbergu, aprila 1973 godine, sudija Metju Birn je otkrio javnosti da su Hauard Hant i Gordon Lidi izvršili provalu u ordinaciju dr Fildinga. Na kraju suđenja, 11 maja 1973 godine, sudija je objavio obustavu proceesa i odbacio sve optužbe protiv Elsberga. Takođe jc otkrio da mu je Niksonov savetnik za unutrašnje poslovc, Džon Erlibman, ponudio mesto direktora FBI, kao protivuslugu da se provala zataška. "Pentagonski papiri" su naneli dosta štete CIA. Hant i Mekord su zvanično napustili CIA 1970 godine.

U julu 1971 godine, Hant je naimenovan za konsultanta Bele Kuće za bezbednost. U vrlo kratkom vremenu formirao je, uz Niksonov pristanak, "vodoinstalatersku službu". Njena službena definicija bila je da zaustavlja oticanje poverljivih informacija i da istražuje bezbedonosne probleme od važnosti za Belu Kuću. Za njih se nije znalo do Votergejta.

U vrlo ranom stadijumu ispitivanja Smita, pod hipnozom od strane dr Skota, ređale su se izjava za izjavom, koje su svedočile o sabotiranju američkih vojnih operacija sa vrlo visokog nivoa. Više puta je naglasio da je ključ CIA u operaciji pod imenom Feniks. Smit je i sam učestvovao u toj operaciji, kao član Grupe. Feniks je bio zamišljen, između ostalog, da sabotira ratne napore. Igrao je važnu ulogu u obuci ljudi robotizovanih ubica, koje su zvali "podmornice". U jednom trenutku, u transu, Smit je rekao da se operacija Feniks nikada neće okončati. Program Feniks, ili kako se kodirano zvao na vijetnamskom, Phung Huang, što je vijetnamski ekvivalent ptici iz grčke mitologije, bio je jedan od najuspešnijih programa specijalnih operacija vođenih u toku vijetnamskog rata. Iako je zvanično organizovan u julu 1968 godine, zapravo je tajno započeo nekoliko godina pre toga. Njegov koren je u programu CIA, da se stvori "antiteroristička" jedinica. Ovo je dovelo do formiranja Izviđačkih jedinica provincija, sastavljenih od personala Južnog Vijetnama i dobrovoljaca. 1968 godine, američka vojska je preuzela program. Cilj programa Feniks, zvanično, bio je da uništava kadrove Vijetkonga. Iako se uopšteno smatra programom za vršenje atentata, njegov primarni cilj bio je da uništi političku infrastrukturu Vijetkonga. Iako je na vrhuncu svog delovanja imao sarađivao četiri hiljade operativaca, posledice delovanja Feniksa su bile zastrašujuće. Želja onih koji su ga zamislili bila je da Feniks pronađe kolaboracioniste u redovima Vijetkonga, koji će raditi protiv svog pokreta, što je podrazumevalo njihov obaveštajni rad u pozadini, u korist vlade u Sajgonu. Međutim, statistike pokazuju da se Feniks uglavnom bavio likvidacijama. Nije bilo mnogo onih koji su bili spremani da rade za vladu u Sajgonu i okupatore iz Amerike - ukupno oko sedamnaest hiljada ljudi u toku celog perioda rata. Skoro svi su svoju podršku otvoreno iskazali pristupajući jedinicama Južnog Vijetnama ili drugim službama režima u Sajgonu. Zato su operativci Feniksa više voleli da se sa Vijetkongovcima obračunaju odmah, pa je tako ubijeno oko dvadeset hiljada ljudi, među njima mnogo maloletnika i čak dece, a zarobljeno je oko dvadeset i osam hiljada aktivista Vijetkonga. Iako nije ostvario svoje pretpostavljene

ciljeve u Vijetnamu, ipak je naneo ogromnu štetu i predstavljao ozbiljnu opasnost za pokret Vijetkonga, jer je ciljao najkvalitetnije kadrove oslobodilačkog pokreta, koje nije bilo lako nadoknaditi.

U jesen 1989 godine, Smit je identifikovao, kao članove i agente Grupe, preko stotinu oficira američke vojske. Tu su bili uključeni komandanti osamdeset odsto američkih armija, šefova važnih odeljenja, komandi, evropske komande, vojnih škola i mnogih drugih značajnih pozicija u armiji. Većina ovih oficira bila je na visokim komandnim pozicijama u vijetnamskom ratu. U jednora trenutku, kada je opisivao izdaju, R. D. ga je prekinuo i rekao:

"Oni su izgubili rat."

Smit je odgovorio: "Ne, oni su ga dobijali za drugu stranu!"

U seriji razgovora, tokom 1989 godine, Smit je ispričao da je masakr u Mi Laju bio operacija Feniks. Zvanično objašnjenje američke armije, u službenom izveštaju, bilo je sledeće:

"16 marta 1968 godine, vojnici treće čete, prvog bataljona jedanaeste lake pesadijske brigade, u sastavu dvadeset i treće divizije, upali su u selo Mi Laj, u provinciji Kvang Ngai. Bila je to jedna od mnogobrojnih operacija 'pretrazi i uništi', jer je ovaj kraj zemlje bio poznat po simpatijama prema Vljerkongu. Vojnike je predvodio potporučnik Vilijem L. Keli i praktično naredio masakr nedužnih seljana. Ubijeno je najmanje stotinu i pedeset, a verovatno i četiri stotine civila, najviše starih žena, muškaraca, dece, čak beba. Mnogi vojnici ove jedinice su protestovali zbog napada na seto, u kome očigledno nije bilo boraca Vijetkonga, ali je Keli zapretio svima vojnim sudom, ako ne izvrše njegovo naređenje. Jedan vojnik je u nemoćnom besu pucao u sebe, a pilot helikoptera za podršku, Hju Tomson, sprečio je dalji masakr, zapretivši da će otvoriti vatru po svojim drugovima, ako se pokolj ne obustavi."

U izveštaju o ovoj akciji, Keli je zapisao da je njegova jedinica ubila stotinu i dvadeset i osam neprijateljskih vojnika, zbog čega je jedinica zvanično pohvaljena. Ono što je čudno, pravi karakter ove akcije bio je poznat Kelijevim nadređenim oficirima, komandiru čete, komandiru cele operacije i komandantu brigade, kao i nekolicini vojnih kapelana, kojima su vojnici koji su učestvovali u masakru ispričali stvarni događaj. Niko od nadređenih oficira nije ništa preduzeo po ovom pitanju.

Tek godinu dana kasnije, neki uporai vojnici uspjeli su da proture, kroz vojnu birokratiju, pravu verziju događaja. Pismo je stiglo do načelnika senatskog komiteta za vojnu službu i odmah prosleđeno vojnom ministru, a ovaj ga je prosledio načelniku generalštaba američke vojske, generalu Vestmorlendu. Istraga je započela. Bila je sveobuhvatna, sa dosta dokaza, zastrašujućih izjava i fotografija sa lica mesta. Zaključak je bio da je lanac komandovanja zatajio, da su počinjene velike greške u proceni situacije i da su naređenja za dejstvo bila pogrešna. Takođe je ocenjeno da je jedinica bila slabo obučena i nedisciplinovana, a komandiri nesposobni da pravilno procene situaciju i donesu ispravne odluke. Konstatovano je da je Keli neadekvatna ličnost za komandira, jer se ni u civilstvu nije odlikovao dobrim ličnim osobinama. On je čak izbačen sa koledža, pa je pravo čudo da je postao komandir jedinice u ratu. Podignute su optužbe protiv dvadeset i pet vojnika. Protiv dvanaestorice podignuta je optužba za ratni zločin, a među optuženima našli su se Keli, njegov komandant bataljona, kapetan Ernest Medina, i komandant brigade, general Semjuel Koster. Na suđenju su se pojavila samo četiri optužena, a ostali su oslobođeni zbog "tehničkih propusta" u istrazi! Od četvorice na sudu, trojica su oslobođena, zbog proceduralnih propusta, čime su ugrožena njihova prava. Jedino je Keli osuđen na doživotnu robiju. Kazna mu je prvo snižena na dvadeset godina, pa na deset godina zatvora, i na kraju na dve godine kućnog pritvora! Optuženi oficiri su pogubili činove. General Koster je izgubio generalski čin i zvanično je ukoren, a osara "najtežih" slučajeva okončano je otpuštanjem iz vojne službe. Ono što je bilo zataškavano nije nesposobnost komandnog kadra, već je masakr u Mi Laju bio jedan od eksperimenata kontrole uma, a većina umešanih oficira bila je obučavana pod hipnozom, kako bi se videlo da li de izvršiti ekstremna naređenja, čak i kad se to protivi vojnim propisima i etici. Smit je ovu specifičnu tehniku obuke označio kao "pomamu". Još jedan zataškani skandal je bio fijasko sa puškom M-16, koja je uvedena u upotrebu upravo u vreme rata u Vijetnamu. Osnovni model iz 1963 godine često se kvario, naročito ako je prljavština ušla u mehanizam. Na niskim temperaturama mehanizam se zamrzavao, a barut nije odgovarao standardima za municiju, što je davalo jake indicije da je reč o namernoj sabotaži nekih krugova iz Komande za vojni materijal, ili iz grupa za testiranje oružja. Problemi su bili toliki da je čak "Komitet za vojna pitanja" američkog senata sproveo istragu i naložio ispravku svih grešaka u konstrukciji, tako da je od 1967 godine

ovo postala jedna od najboljih automatskih pušaka u svetu. Maja meseca 1990 godine, u razgovoru sa Smitom, R. D. ga je upitao da li zna nešto o ovome. Smit je odgovorio da jedino što zna je umešanost proizvođača, firme "Kolt", upletene sve vreme u poslove Grupe.

Prava Votergejt zavera

U ranim fazama prvog talasa identifikacije, 1986 godine, Smit je identifikovao tadašnjeg šefa zapadnonemačke obaveštajne službe, Valtra Šela, kao člana Grupe. Povezao ga je sa aferom Votergejt. Prepoznao je i Alena Dalsa, još jednog člana Grupe, iz razgovora koji su vodili "Amerikanac" (identifikovan kao bivši šef CIA, Ričard Helms), "Haloran" (identifikovan kao bivši šef operacija CIA, Kler Džordž) i engleski operativac, poznat Smitu samo kao "ser Alek". Zaključak iz Sraitove priče je da su Votergejt isplanirali Šel i Dals. Mada je na neki način bio povezan sa Grupom, predsednik Ričard Nikson nije bio njen "igrač", ali je Grupa manipulisala njime preko njegovih bliskih saradnika, Džona Erlihmana i H. R. Haldemana, koji su bili agenti Grupe. Takođe su se nadali da će kontrolisati Niksona preko Karlosa Marčela, koji je bio blizak užem krugu ljudi oko Niksona. U toku prvog raandata, Ričard Nikson je učinio nešto što je nateralo Grupu da krene protiv njega. Smit nije znao šta je po sredi. U kontekstu celokupne priče izgleda logično da je Niksonova politika detanta bila razlog, jer je sa stanovišta Grupe bila preuranjena i narušavala njihove planove.

Smit je siguran da je Grupa isplanirala i izvela provalu u zgradu "Votergejt", kao i zataškavanje provale, sa ciljem da eliminiše Ričarda Niksona kao predsednika. Smitovo sećanje na razgovor Helmsa i Džordža je da je provala namemo zabrljana. Istu stvar su izveli više puta pre toga i bili su uspešni. Slučaj namemo sabotirane akcije izveli su u vreme mandata Džimija Kartera, kada je propao pokušaj spašavanja talaca u Iranu. Ključni čovek u ostvarenju plana Votergejt bio je Gordon Lidi, koji je u potpunosti bio odan "Haloranu". U toku razgovora, 16 maja 1990 godine, Smit je identifikovao sledeće učesnike u Votergejt zaveri, kao članove Grupe: H. R. Haldemana, Džona Erlihmana, Hauarda

Hanta mlađeg, Gordona Lidia, Boba Vudvorda iz "Vašington Posta" i Kler Džordža iz CIA. Smitove izjave potvrđuju da je Džordž rukovodio celom operacijom na licu mesta.

Votergejt aferu treba osvetliti i iz ugla u kome stoje mafija i Onazis. Mafija je osećala da se situacija u Araerici menja, a gubila je i novac koji je osnova njene moći, jer su izgubili kubanske kockarnice. Zbog toga se bacila svim snagama u trgovinu drogom. CIA je obezbedila avione za transport droge iz "Zlatnog trougla". Bande mafije su distribuirale i prodavale drogu. Novac se prao preko Onazisa u Švajcarskoj. U ovoj prljavoj operaciji ništa im nije bilo sveto. Heroin se ponekad prenosio u Ameriku, u mrtvim telima američkih "vojnika, Telo kome je izvađena utroba, može da prenese dvadeset kilograma droge. Po tvrdnjama Robertsa, velike količine heroina su preradivane u Laosu, u fabrici koju je podigla "Pepsi-kola". Toliko su imali posla da iz ove fabrike nikada nije izašla ni jedna boca populamog pića.

1972 godine, Niksona su čekali izbori. Želeo je i drugi mandat predsednika. Da bi se osigurao ponovni izbor Niksona, trebalo je pronaći nešto što će kompromitovati Demokratsku stranku. Tako je done-ta odluka da "vodoinstalateri" posete sedište Demokratske stranke u kompleksu "Votergejt". U zoru, pre svanuća, 28 maja 1972 godine, "vodoinstalateri" u sastavu Mekord, Barker, Martinez, Garsija, Gonzales i Stardžis, provalili su u sedište Demokratske stranke. De Dijego i Diko su Čuvali stražu napolju. Hant i Gordon Lidi su rukovodili operacijom. Provalnici su u prostorijama postavili opremu za prisluškivanje. Cela operacija je pažljivo planirana u januaru te godine, u San Francisku, gde se tim okupio. Jedina greška bila je u tome što su se skupljali i o planu pričali u "Drift Inu", popularnora sastajalištu službenika FBI i CIA u San Francisku. Barmen Al Strom je snimao njihove razgovore, po nalogu Katarine Mejer Graham. Tako pada u vodu teorija da su novinari "Vašington Posta", Vudvord i Bernstin, otkrili celu aferu i kasnije je obelodanili. Njihova šefica je sve znala o "vodoinstalaterima", mesecima unapred. Al Strom je sve informacije o aferi kasnije preneo Robertsu. 27 januara, po Robertsu, održan je važan sastanak između Gordona Lidija, Džona Dina (Niksonovog savetnika) i državnog tužioca Džona Mičela. Lidi je izložio plan za operaciju uhođenja i kidnapovanja Henka Grinspena, urednika Iista "San" iz Las Vegasa. Cilj je bio da se od Grinspena oduzrau dokazi koje je ovaj imao o kidnapovanju Hauarda Hjuza i poslova Onazisa u Las Vegasu. Ove kompromitujuće

dokaze Grinspen je koristio da bi ucenjivao Onazisa, koji je do tog trenutka platio već preko četiri miliona dolara. Zaverenici su tražili avion, koji će provalnike iz "glavnog plana" prebaciti u Meksiko po obavljenom zadatku. Većinu fotografija Hanta, Lidija i ostalih "vodoinstalatera", koje su se kasnije pojavile u "Vašington Postu", snimio je Al Strom. On je ubijen 9 jula 1973 godine. Roberts misli da je to učinjeno po nalogu Katarine Graham, zato što je celu stvar odao njemu. U aprilu 1972 godine, Mekord je od Lidija dobio sedamdeset i šest hiljada dolara. Ovaj je potrosio pedeset i osara hiljada dolara za kupovinu opreme za prisluškivanje i snimanje.

Prva provala u "Votergejt", 28 maja 1972 godine, prošla je bez problema. U stvari, celu operaciju je pratio Hal Lipset, detektiv koji je radio za Katarinu Graham. On je dvojicu "vodoinstalatera" pratio već izvesno vreme. Sa svojom šeficom se dogovorio da postavi zamku provalnicima, kada se budu vratili da demontiraju opremu. Prerušen u poštara, Hal Lipset je 17 juna postavio prislušni uređaj na ulaznim vratima, ali tako da se mogao lako otkriti. Čuvar je odmah pozvao policiju. Postavljena je zaseda i uskoro su "vodoinstalateri" uhvaćeni. Hant i Lidi su jedini izbegli hapšenje, jer nisu bili na licu mesta. Lidi je odmah pozvao Megrudera, zamenika direktora za komunikacije Bele Kuće. Ovaj je obavestio Mičela i ostale. Bilo je dovoljno vremena da se spale dosije i unište optužujući dokazi. Zapocelo je još jedno zataškavanje. 20 juna, Lari O'Brajen, predsednik Demokratske stranke, podneo je tužbu zbog provale i prisluškivanja. Optužen je bio CRP, "Komitet za reizbor predsednika"* Republikanske stranke. U tužbi je kao odgovorno lice CRP-a (često su ga zvali CREEP)** naveden Frensis L. Dejl, predsednik. Kako navodi Roberts, ovo je bila velika greška mafije, jer se u javnosti pojavilo Dejlovo ime, koje je vodilo direktno do Onazisa. Svi su se maksimalno trudili da ovo ime nestane iz svih papira u aferi Votergejt, kao i svih okolnih, povezanih događaja. Ovo je zaista čudno kad se zna da je CRP stajao iza provale, a drugo, imena Lidija, Megrudera i Mičela su bila centar ove afere, kao rukovodećih iz struktura CRP-a.

Roberts prvi put pominje Dejla i CRP u vezi sa isplatama za zataškavanje ubistva Džona Kenedija. Navodi da je šef CIA u Dalasu, Džon Mekoun, nagrađen za uspešnu saradnju mestom u upravnom odboru

*CRP-Comitee for the Reelection of the President

**Creep - puzati, gmizati

multinacionalne kompanije "ITT", odmah pored Frensis L. Dejla. Sledeće pominjanje ovog misterioznog čoveka je u februaru 1972 godine, kada je Dejl pritisnuo Megrudera da pošalje Lidija u "Votergejt". U vezi sa tim, do aprila je novac pricao u CRP. "Galf Risorsiz and Kemikls" priložio je sto hiljada dolara, opranih preko Meksika i vraćenih kroz "Lidke of Pencoil Korporejšn" iz Hjustona, čiji je suvlasnik Džordž Buš! Robert Vesko je dao prilog od dve stotine hiljada dolara Morisu Stansu. Stans je bio finansijski direktor CRP-a i bivši američki ministar trgovine. To potvrđuju Vudvord i Berastin u svojoj knjizi "Svi predsednikovi ljudi":

"Međunarodni finansijer i poznata varalica, Robert L. Vesko, poklonio je dve stotine hiljada dolara komitetu, u novčanicama od po sto dolara. Ovaj novac je pridodat novčanom fondu u Stansovom sefu i pomogao finansiranje operacije 'Votergejt i ostalih ilegalnih aktivnosti.'"

Iz ovog fonda Lidi je dao sedamdeset i šest hiljada dolara Mekordu. Na preliminarom saslušanju u aferi Votergejt, 10 maja 1973 godine, prvi svedok koji je govorio o organizacionoj strukturi CRP-a, spomenuo je ime Frensis L. Dejla, kao predsednika. Njegovo ime više nije spomenuto za sve vreme suđenja. Čak ni u knjizi Vudvorda i Bernstina, koja im je donela Pulicerovu nagradu, ovo ime se ne spominje ni jedan jedini put. Očigledno je "ITT" bio dovoljno moćan da spreči spominjanje njegovog imena u ovoj aferi. Roberts nudi interesantnu analizu moći "ITT"-a. Avgusta 1973 godine, Rokfeler, Kisindžer i CIA su udružili snage sa "ITT", da obore Aljendeovu vladu u Čileu. Mekoun iz CIA je bio, podsećamo, u upravnom odboru "ITT"-a. Njegov zamenik u CIA, Ričard Helms, sada je bio na čelu CIA. Džon Renli, u svojoj knjizi o CIA, kaže da je Mekoun predložio Helmsu zajedničku akciju između CIA i "ITT"-a, da se sruši Aljende. "ITT" je odmah ponudio milion dolara kao avans za operaciju. Poznato je da je Aljende, odmah posle izbora za predsednika Čilea, nacionalizovao imovinu "ITT"-a, koji je izgubio monopol i mnogo novca. U avgustu 1973 godine, Aljende je oboren, Rokfeler je dobio nazad svoje izgubljene investicije u rudnicima bakra, a "ITT" je kao nadoknadu dobio stotinu i dvadeset i pet miliona dolara. 6 avgusta 1974 godine, u Beloj Kući su se sastali Ričard Nikson i Džeri Ford. Dogovorili su se da Ford postane predsednik. Nikson će spaliti kompromitujuće trake i dokumenta. a Ford će pomoći na svaki način da se ceo slučaj zataška. Dva dana kasnije Nikson je podneo

ostavku. Po Robertsovim rečima, 30 avgusta Ford je angažovao advokata mafije, Beksu, da izradi nacrt pomilovanja za Niksona. Ford je 8 septembra pomilovao Niksona za sva kriminalna dela, počinjena od 20 juna 1969 do kraja avgusta 1974 godine. U oktobru, počelo je suđenje optuženima u aferi Votergejt. Bilo je to zataškavanje zataškavanja.

Već sam vam opisao kako je Hauard Hjuze kidnapovan, 1957 godine. Onazis ga je držao zatočenog na Skorpionsu, do njegove smrti 1971 godine. Vejn Rektor, koga je Hjuze angažovao kao dvojnika, nastavio je njegov posao. Smrt pravog Hjuze jedva da je nešto značila Onazisu. Hjuzeov rukopis i potpis je raogao biti reprodukovan uz pomoć vrhunskih falsifikatora, a sve poznate činjenice o njegovom životu bile sredene i pohranjene u kompjuter, kome su pristup irali "Hjuzevi" direktori iz najužeg kruga. Prema Robertsu, pisac Kliford Irving, koji je hteo da napiše knjigu o Hjuzu, sprijateljio se sa jednim članom Hjuzeve "Mormonske mafije"*. Taj čovek, Merimen, dao je Irvingu kopiju biografije iz kompjutera. Irving ju je iskoristio za pisanje knjige, koja je izazvala buru u javnosti, kada se pojavila. Onazis je pobesneo. Pogrešno je pretpostavio da je Robert Maho bio izvor informacija i otpustio ga je, septembra 1970 godine. Na Badnje večer, "Hjuzeova" ekspedicija izvela je "tajni odlazak" iz Las Vegasa (koji su pratili svi mediji), posle trinestogodišnjeg boravka, gde je Maho vodio "Hjuzeova" kazina za Onazisa. U decembru, kada je otkrio svoju grešku, Onazis je naredio da se Merimen likvidira. Na sam dan smrti pravog Hjuze, 18 aprila 1971 godine, žena Kliforda Irvinga dala je na naplatu ček za pisanje knjige, koji je potpisao "Hjuze". Onazisova švajcarska banka je platila. Tri godine kasnije, u januaru 1974 godine, Robert Maho je dobio spor protiv "Hjuze", zbog izgubljene zarade, vredan pet stotina hiljada dolara. Kako navodi Roberts, ova ucena je bila pažljivo uobličena. Maho je mnogo znao o Onazisovim poslovima. Zato je Onazis platio ne oklevajući.

"Hjuzeovo" društvo, posle odlaska iz Las Vegasa, prvo se zaustavilo na Bahamima. Nisu se dugo zadržali, jer su lokalne vlasti već vodile istragu o vezama mafije i "Hjuze". Prešli su u Nikaragvu, a zatim u Kanadu. Ovde su, prema Robertsu, izveli veliku prevaru na berzi i prešli brzo u Englesku. Svoj štab su smestili u Rotšildovom "In of the Park" hotelu, u Londonu. Ovde je krajem 1972 godine likvidiran L. Vejn Rektor, ali se nastavilo sa prevaram čuvanja "ostarelog i ekscentričnog

*Šest "medicinskih sestara" koje SU bili stalno sa "Hjuzom"

Hjuza". Ako je Hjuza umro 1971 godine, a Rektor 1972 godine, čije je onda telo postalo zvanično Hjuzovo telo u Hjustonu. 4 aprila 1976 godine? FBI je izveo jedinstven, neuobičajen potez za praksu ove organizacije. Uzeli su otiske prstiju tela i "pozitivno identifikovali" Hauarda Hjuza. Doktor Henri Mekintoš je u umrljici smrt opisao kao prirodnu. Roberts tvrdi da je "satanska ličnost", Gordon Lidi, prouzrokovao Rektorovu smrt, kao i onu Lindona Džonsona (uz pomoć sodijum morfata koji izaziva srčani udar), Judžina Lajmena (predsednika Demokratske stranke Kalifornije, čoveka za vezu između Džona Kenedija i mafije) i Aleksandra Onazisa. Aleksandar Onazis, jedini Aristotelov sin, poginuo je nekoliko sekundi po uzletanju privatnog aviona u Atini, popodne. 22 januara 1973 godine. Roberts tvrdi, u svojoj knjizi "Dosije dragi kamen". da se osamnaest i po minuta trake iz Bele Kuće (koja se spominje u istrazi oko "Votegejta" kao "izbrisana"), u stvari odnosi na psovanje i proklinjanje od strane Niksona. kada je saznao za hvatanje "vodoinstalatera" u zgradi "Votegejt". Ne znajući da je to delo H. Lipseta. Nikson je optužio Roberts, koji je odavno njuškao oko ovih afera. Nikson je tada neoprezno spomenuo Onazisa, Hjuza i Dejla. Traka zbog toga nije mogla biti prezentirana sudu. Prema Robertsu, sekretarica Beverli Kej je kasnije čula "izbrisanu traku", koja je bila zaključana u službenim prostorijama Bele Kuće. Slušanje trake ju je uznemirilo. Napisala je nekoliko depresivnih pisama prijateljima. Postala je problem. Umrula je od srčanog udara u liftu Bele Kuće.

Sodijum morfat je vekovima bio omiljeni otrov mafije. Miriše na jabuke. izaziva letargiju, pospanost, porvekad povraćanje i na kraju srčani udar. Ne ostavlja nikakve tragove u tclu. Maja meseca 1972 godine, Dž. Edgar Huver, direktor FBI, ultra desničar koji je mnogo znao, doživeo je srčani udar pošto je pojeo pitu od jabuka. Posle njegove smrti, ustanovljeno je da je imao ličnu dokumentaciju o smrti Džona Kenedija i o mafiji iz Teksasa. Svi ti dosijeji su spaljeni. Aristotel Onazis, jedna od najmračnijih figura XX veka, stvaralac i uništavač američkih predsednika, takode je bio na kraju svog puta. Posle smrti sina, kome je nameravao da ostavi svoju svetsku imperiju, ličio je na ruševinu od čoveka. Umro je u subotu, 15 marta 1974 godine. Džeki je u tom trenutku bila u Njujorku. Brus Roberts tvrdi da je još jedna značajna ličnost uklonjena uz pomoć sodijum morfata, febmara 1972 godine. Bio je to kardinal Tiseran, koji se nalazio na čelu "Kolegijuraa kardinala". Tiseran je vodio zabeleške o karijeri kardinala Montinija, koji je otrovao

papu Pija XI, pa ga je papa Pije XII udaljio iz Rima, da bi na kraju i sam postao papa, 1963 godine, pod imenom Pavle VI. Tiseran je sve ovo opisao u detalje, nazivajući Montinija "zamenikom Hrista u Aušvicu". Kroz njega je video ispunjenje proročanstva iz Fatime, da će se Antihrist uzdići do vrha i stati na čelo Crkve.

Krajem 1984 godine, R. D. i doktor Skot bili su u ranoj fazi poma-ganja Džeriju da se oslobodi i deprogramira od onoga što je suština programa "Zapamti da zaboraviš". Za vreme prve seanse, u novembru 1984 godine, uspeali su da savladaju Smitove instrukcije iz programa Feniks, po kojima je trebalo da ubije svakog ko pokuša da ga uvede u hipnotičko stanje bez upotrebe prave lozinke. U svesnom stanju, Smit je doživljavao povećan broj flešbekova*, na događaje za koje je obučavan da ih zaboravi i koje nije uspevao da poveže u koherentnu priču. Ono što su ispitivači Smita primetili, bile su nelogičnosti koje se nisu uklapale u već uspostavljanu matricu delovanja Grupe, kako je to Smit ranije opisivao.

Ovde priča dobija filmski ritam i tempo. R. D. je pozvao Smita uoči Nove godine i upitao ga da li inauguracija Ronalda Regana, predviđena za 21 januar 1985 godine, ima neke veze sa nelogičnostima iz Smitove priče. Smit je odgovorio da nema nikakve veze, a trideset minuta kasnije pozvao je R. D.-a telefonom. Priznao je R. D.-u da je u toku zadnjih seansi imao problema sa samokontrolom, jer je osećao jak nagon da mu oduzme život. Ovaj osećaj je dostigao vrhunac za vreme identifikacije "dokaza broj 3", kada je potpuno izgubio kontrolu. Dokaz je bila fotografija dr Jozefa Mengelea, snimljena od strane argentinske policije 1959 godine. Fotografija je dobijena iz kancelarije Simona Vizentala u Njujorku. Smit je u hipnotičkom transu ispričao o planu za dan inauguracije. Rekao je da je on učesnik atentata i planiranog masakra učesnika inauguracije. Nije znao ko rukovodi operacijom, ali je izjavio da će Rakel, pratilac dr Mengelea, verovatno imati neposrednu kontrolu nad ovom misijom. Ovaj čovek je rodom sa Kariba, a gospođa Vajt ga je zvala "Ostrvljanin". Identifikovala ga je jula meseca 1984 godine. Kada je videla Rakela, taj dan je provela crtajući slike u pesku, koje su predstavljale masku čoveka koji plače, a suze mu teku niz obraze. U toku telefonskog razgovora sa R. D.-om, zvučala je prestravljeno. Smit je opisao masku kao identičnu onoj koju je nosio jedan stari lekar Namac,

*"Flushback" - sećanje na prošle događaje koje se javi iznenada.

kasnije identifikovan kao dr Mengele, u toku seansi kada je Smit mučen. Smit nije mogao da opiše tačan plan napada, sem što je izjavio da će to biti masakr svih prisutnih. Po povratku u Pitsburg, dr Skot je intervjuisao gospođu Vajt o ovom slučaju. Njena izjava je generalno bila ista kao i Smitova. Ispalo je da je i ona trebala da učestvuje u ovom događaju. Oboje, i Smit i Vajtova, su u svesnom stanju osećali jak nagon da napuste svoje domove i otputuju na nepoznatu destinaciju. Kada se R. D. vratio u Filadelfiju, obratio se Bil Piklu, koji je radio za Tajnu službu u Vašingtonu. Po kuriru mu je poslao pismo 5 januara. U roku od nekoliko dana, tražio je da se R. D. i Smit prijave u kancelariju službe u Filadelfiji, što su ovi i učinili. Tu su ih agenti ispitivali puna dva dana. Inauguracija, na kojoj se očekivalo sto hiljada ljudi, otkazana je 20 januara 1985 godine, zbog veoma hladnog vremena. Mediji su zabeležili da je ovo bilo prvo otkazivanje inauguracije u istoriji zemlje. U razgovoru sa jednim visokim agentom FBI, 1989 godine, Džeri Smit je saznao da je inauguracija otkazana iz razloga bezbednosti.

Obuka "Mandžurijskog kandidata"

Da podsetimo ukratko na istorijat susreta R. D.-a i njegovih kasnijih saradnika, Vajtove i Smita. R. D. je u periodu od 1973 do 1984 godine bio viši pravni zastupnik za rad, u kompaniji "Atlantik Ričfild", uključujući njihovu fabriku u Monaki. Kroz rad je upoznao gospođu Em Vajt, koja je radila u administraciji kompanije, i gospodina Džerija Smita, šefa održavanja u fabrici. Smit i njegovo odeljenje su postali glavni "klijenti" R. D.-a. 1980 godine, posle serije bizarnih događaja, Vajtova i Smit su otpušteni. Ti događaji su uključivali kidnapovanje Džerija Smita iz motela u Filadelfiji, seriju rasističkih i antisemitskih pisama upravi firme, za koja je lažno bila optužena Vajtova, kao i niz drugih. Smitovo otpušlanje u septembru 1980 godine, bilo je posledica njegovog reagovanja na test prototipa jednog nuklearnog uređaja od strane Grupe, blizu grada Šarpsburga, 20 septembra 1980 godine. Nekoliko nedelja pre otpuštanja, kako je kasnije ispričao, Smit je bio zatvoren od strane Grupe, u vojnoj bazi u južnom Everglejdsu, Florida.

pod supervizijom jednog starog nemackog lekara, koji je kasnije identifikovan kao dr Jozef Mengele. U januaru 1983 godinc. R. D. je odlučio da istraži ove događaje, uprkos upozorenja nekih direktora "ARCO"-a. Izveštaj je imao četrdeset i šest strana i baziran je na intervjuima sa gospodom Vajt, gospodom Suzanom Smit i još oko dvadeset svedoka zbivanja u fabrici, kao i analizi dokumentacije o proizvodnji same fabrike. Istraga je pokazala da nedostaju sirovine u vrednosti od nekoliko miliona dolara. Pretpostavka je da je nestali materijal bio upotrebljen za proizvodnju plastičnog eksploziva i radioaktivnog punjenja za nuklearno oružje. U toku istrage, R. D. je otkrio da su radnici u fabrici bili podvrgnuti torturi, dok su se nalazili u stanju hipnoze, izazvane drogama. Krajnji cilj hipnoze i mučenja bio je ostvarivanje oblika kontrole uma, sličan onora opisanom u knjizi Džona Marksa "Potraga za mandžurijskim kandidatom". To je studija o pokušaju CIA da obučiti atentatore, koji se u svesnom stanju neće sećati da su počinili ubistvo. Pre mnogo težeg "treninga" pod hipnozom, svaka žrtva bila je podvrgnuta najmanje trima tehnikama od strane agenata Grupe u fabrici. Agenti su bili osoblje koje je relativno lako imalo pristupa telima žrtava, a uživali su poverenje zaposlenih. Tu su bili uključeni fabrički lekar dr Džek Kerns i najmanje dve medicinske sestre iz ambulante. Takode je bio uključen i šef personalnog odeljenja, A. L. Rajs. Često se smatra, u stručnim kragovima, da se subjekt ne može dovesti u hipnotičko stanje protiv njegove volje. Ova evidentna istina je prevaziđena novim tehnikama, tako što su razvijani bliski prijateljski odnosi između žrtava i agenata Grupe, uz pomoć hipnotičkih droga i čestim ponavljanjem hipnotičkih indukcija. Žrtve su na kraju razvile mogućnost trenutnog ulaska u hipnotičko stanje, kad god bi neko upotrebio određeni stimulus. Preliminarne tehnike su uključivale nezakonito davanje droge, indukovanje hipnoze i ponovljeno pojačavanje prirodne ljudske tendencije da zaboravi događaje koji su se desili pod hipnozom. Svaka žrtva je trenirana da uđe u hipnotičko stanje posle ispoljavanja određenog stimulansa - obično ključne reči ili fraze. Svako je obučeno kroz programe "zapamti da zaboraviš", koji se obavljao dok se subjekt nalazio u hipnotičkom stanju, i svako je više puta bio podvrgnut identičnom procesu, stimulus - odgovor, da bi se stvorila automatska reakcija na određeni stimulans.

U periodu od 1977 do 1980 godine, Vajtova je više puta dobijala injekcije droge poznate pod imenom ketamin. Ovo je tada bila skoro

nepoznata veterinarska droga koja, ako se daje ljudima, dovodi do privremene paralize svih mišića. Droga je proizvodila polusvesno stanje slično hipnozi, posle kojeg bi sledila amnezija. Svaki put kada bi Vajtova dobila injekciju, budila bi se u polusvesnom stanju, u sobi u kojoj je sve bilo samo u jednoj boji. Nakon obuke, nije bila u stanju da se pomeri, kada bi neki pripadnik Grupe, koji je sebe označavao kao njenog "gospodara", upotrebio određenu nemačku reč ("ključ") i pokazao joj određenu boju. Ovo obučavanje smišljeno je da žrtvu učini bespomoćnom i dovede je u stanje u kome neće moći da se seti događaja, torture i naređenja koja je dobila pod hipnozom. Posle ovog, preliminarnog dela obuke, započeo je teži, prinudni deo. On je obično bio praćen nanošenjem nepodnošljivog bola iz električnog izvora. Žice su postavljane na žrtvine udove, glavu, oči, genitalije. Žrtve su dobijale instrukcije da izvrše određene naloge. Ako to nisu uradili, dobijali su vrlo bolne električne udare, a proces se ponavljao sve dotle dok žrtva ne bi počela da naloge izvršava automatski. Na nekim ženama u fabrici je ovaj proces uključivao višestruko silovanje, sa sličnim konačnim rezultatom. Jedna varijanta procesa korišćena je da se stvori veštački ubica, u najmanje tri slučaja, uključujući Vajtovu i Smita. Među mnogiraa koji su bili umešani u programiranje, bila su i dva vrhunska eksperta za hipnozu, za koje se znalo da imaju veze sa CIA. Jedan od njih, dr Bernard Dajmond iz Kalifornije, pojavio se u fabrici pod lažnim identitetom neurologa. Po izjavama Suzane Smit, Džerijeve bivše žene, Dajmondova prava misija u fabrici bila je da selekcioniše žene, koje će treningom postati kurve protiv svoje volje. Ovde je priča Smitove neverovatno slična sa slučajem Ketii O'Brajen. Džeri Smit se ne seća da je sreo Dajmonda u fabrici, ali ga je sreo pre nego što je otišao u Vijetnam i jednom posle toga. Smit tvrdi da je Dajmond radio za CIA na programima kontrole uma. Kao psihijatar, bio je u timu koji je branio Sirhana Sirhana, ubicu Roberta Kenedija. Smitovu obuku je, takode, nadzirao i dr Martin Orn sa univerziteta "Pensilvanija", još jedan prominentni ekspert za hipnozu. Smit kaže da je Orn učestvovao u projektu Feniks, u Vijetnamu, i nadgledao Smitovu hipnotičku obuku u bazi "Bin Hoa" i na drugim mestima. Smit je ponovo sreo Orna, prilikom svog premeštaja u Nacionalnu gardu u Raderfordu. Da ironija bude veća, Orn je u američkoj javnosti poznat kao protivnik prakse da se sudski dokazi pribavljaju pod hipnozom.

Veštačko stvaranje nemačkog identiteta

Mučenje i programiranje Smita i Vajtove otišlo je mnogo dublje i šire nego kod nekih drugih žrtava, a još 1977 godine Smit je dobio instrukcije od svog CIA kontrolora (identifikovanog kao Kler Džordž, bivši šef tajnih operacija), da se ponudi kompaniji "ARCO" i da prihvati zaposlenje. Vajtova je tu već radila. Sigurno je da su Smit i Vajtova namerno dovedeni u vezu, u kompaniji u Biver Veliju, kako bi zajedno bili podvrgnuti programiranju. Jedan od načina je bio da gledaju mučenje onog drugog. Kao i kod Ketii O'Brajen, kod Vajtove je veštački stvoren sindrom dvostruke ličnosti, traume koju je koristila Grupa, a koju su primenjivali uglavnom dr Jozef Mengele i Helga Laroš. Vajtova je identifikovana, kasnijim analizama R. D.-a i dr Skota, kroz razgovore pod hipnozom, kao Nemica iz para "dvostruke ličnosti", izuzetno kompetentni kompjuterski programer i druga ličnost iz para "dvostruke ličnosti". Gospođa Vajt, iako je završila visoku školu, nikada nije govorila nemački, niti je učila programiranje na kompjuteru. Njenim stanjem se posebno pozabavio dr Skot, koji je pokušao da je deprogramira. Uspeo je da uspostavi normalnu komunikaciju sa "ličnošću Nemice". Zaključio je da se druga ličnost ponaša kao da je sama kompjuter. Njegov zaključak se delimično zasnivao na opažanju "neobaveznog švrljanja" Vajtove na papiru, gde su stranica za stranicom ispunjene plus-minus znacima osnovnog kompjuterskog jezika. u na izgled slučajnom redu. Izgleda da i "dvojnici" Džerija Smita funkcionišu na isti način. On takođe ima "Nemca" i "kompjuter". Dr Skot i R. D. su krajem 1984 godine uspostavili osnovni kontakt sa "Nemcem". Posle toga se nastavila rutinska komunikacija sa tom "ličnošću" kroz Džerija, koji tvrdi da je deo Mengeleovog "treninga" imao za cilj da natera Vajtovu i njega da upotrebe nekorisćene polovine mozga. U razgovoru iz januara 1989 godine, rekao je da "druga strana" mozga funkcioniše kao kompjuter. Jedino su on i Vajtova obučavani da je koriste. Veruje da će poznavanje ove tehnike biti od koristi čovečanstvu, ako se upotrebi u pozitivne svrhe. Moje poimanje opisanog je sledeće: frontalni režnjevi kod većine ljudi su oni delovi mozga koji nisu iskorišćeni. U detinjstvu se opredeljujemo za jednu ili drugu stranu mozga, kada odlučimo hoćemo li biti "dešnjaci" ili "levaci". Ako je neko "dešnjak", leva strana mozga je aktivna strana, i obrnuto. Jedan od najinteresantnijih fenomena, koji su R. D. i dr Skot uočili

tokom intervju sa Vajtovom i Smitom, bio je da kada su u stanju "višestruke ličnosti", koriste suprotnu ruku za pisanje. Gledali su Smita kako menja ruku kojom piše, obično kada dođe do imena na listi koje je posebno važno i očigledno uskladišteno na nekorišćenoj strani raozga. Tako je koristio levu ruku da označi imena svih generala sa dve ili više zvezdica, a desnu ruku da označi generale sa jednom zvezdicom. Takođe je stao sa označavanjem novinara na listi i prebacio se na levu ruku kada je došao do imena Pulicera.

Identifikacija dr Mengelea i Helge Laroš

I Smit i Vajtova, nezavisno jedno od drugog, identifikovali su dr Mengelea na fotografijama, kao jednog od najmonstruoznijih mučitelja koji je na njima primenjivao torturu. Pod hipnozom, u intervjuu decembra 1984 godine, Smit je više puta govorio o Mengeleu na samo dva nacina. Odbijao je da upotrebi neke druge reči. Zvao ga je "Anđeo smrti", pošto Smit kaže da je sam Mengele koristio ovo ime kada je govorio o sebi, i "Zlo". Odmah iza Mengelea, po monstruoznosti je bila Helga Laroš, žena Lindona Laroša. Tipičan tretman, koji je primenjivala na Vajtovoj, bio je da je veže potpuno nagu za hirurški krevet, u podrumu kuće dr Džeka Kernsa, u Ohajovilu. Strava koja se osećala u glasu Vajtove, u očima i na licu, kada je govorila o ovoj ženi, nešto je što R. D. nije video ni u jednom drugom ljudskom biću, kako je zabeležio u svom notesu. Dr Mengele i njegovi pomagači učinili su više od fizičkog mučenja ovih ljudi. Smit citira Mengelea, koji kaže da je cilj mučenja da slomi njegov duh. Navešću dva primera da ilustrujem ponašanje i mišljenje mučitelja, onako kako su ga žrtve opisale. Kada je Smit (ili "Nemac") odbio da sledi naređenja koja je dobio u drogiranom stanju, u podrumu dr Džeka Kernsa, vezan je i nateran da gleda višestruko silovanje svoje žene Suzan. Kada je Vajtova propustila da izvrši naređenje, takođe je odvučena u isti podrum, vezana za ginekološku stolicu i silovana. Dok je silovana, dr Rajs joj je više puta ponovio da de njenom mužu saopštiti da je bila silovana, a on je posle toga nikad neće dodirnuti. Jedna od najsurovijih epizoda odigrala se na Božić 1980 godine,

neposredno pre proslave u fabrici "ARCO". Vajtova i njen muž su godinama bezuspešno pokušavali da dobiju dete. Konačno je ostala u drugom stanju, u jesen 1980 godine. Suzan Smit, koja je radila sa njom, kaže da je En bila vrlo uzbuđena i srećna zbog toga. Ono što se desilo, opisala je Smitova, Džerijeva žena u to vreme, ispričavši sve u video kameru R. D.-u i dr Skotu, 1985 godine na Božić, ili jedan dan posle toga. Suzan je u drogiranom stanju bila odvedena u sobu, koja se nalazila ispod fabričkog skladišta. Nije mogla da pomeri ni jedan deo tela. Samo je gledala kada je nekolicina ljudi dovela En, koja je bila gola. Dvojica su je držala da se ne bi otimala. Dok su je držali, Geri Deker je tukao Vajtovu po stomaku, sve dok nije pobacila.

Stvaranje Ijudskog oružja - "podmornica"

Mengele i Helga Laroš su radili po naređenjima Grupe. Bazirano na identifikaciji Vajtove, jasno je da je Ričard Helms lično prisustvovao Smitovom mučenju od strane Mengelea, i to ne samo jednom. Do 1973 godine, Helms je bio direktor CIA. Verovatno je da je Helms ili rukovodio tajnim operacijama Grupe u Americi, ili je bio na visokom mestu u njenoj hijerarhiji, još od Drugog svetskog rata. Hipnoza, droge i tortura su korišćeni da se stvori veštački dvojniki, nemačka ličnost, u Vajtovoj i Smitu. Stvoreni proizvod ove traume je govorio nemački. Stvarne ličnosti Vajtove i Smita komunicirale su sa stvorenim ličnostima samo na nemačkom. "Nemačke ličnosti" su obučavane da služe u sledeće svrhe: da slede ono što Helms i njegovi istomišljenici misle da oni treba da veruju i čine; da izvršavaju naređenja, uključujući ubistva drugih ljudi, po naređenju "gospodara" (ljudi koji upotrebe ispravnu lozinku, i onih koji pokažu amblem, koji je po opisu Smita podsecao na Mengelea, sa orlovim kandžama koje drže gvozdeni krst); da automatski ubiju svaku osobu koja pokuša da ih ispituje, ili njihove "normalne" ličnosti, o poslovima Grupe; da uskladište, u nekorisćenu sferu svoga mozga, podatke o rasporedu vojnih snaga i ciljeva, kao i svih ostalih podataka potrebnih za njihovo delovanje, kao "ljudskog oružja" protiv Sjedinjenih Država. Dr Skot je potvrdio da se ovo saznanje bazira na njegovim

seansama sa Vajtovom, u Pittsburgu 1984 godine, gde je potvrđeno da su Vajtova i Smit osećali jak impuls da napadnu R. D.-a za vreme svakog susreta, u periodu od 1983 do 1985 godine. Oboje su izjavili kako su obučavani od strane Grupe da budu "ljudsko oružje" i da su ih kodirano zvali "podmornice". Takođe su rekli da su i drugi bili obučavani kao "podmornice". Mnogi od ovih agenata su obučavani u toku dugog perioda vremena, u toku celog života, a za to vreme živeli su normalnim životom u normalnoj sredini. Grupa je posvetila ranog vremena obučavanju i pripremanju ovih dugoročnih agenata. Smit kaže da je koncept bio da ovi agenti operišu po vojnom konceptu po kome su delovale nemačke podmornice, kao "čopor vukova". Oni su trebali da budu nevidljivi za bilo koju policijsku organizaciju koja pokuša da ih pronađe. Uvek su bili ispod površine, čekajući naredjenja za akciju. Grupa bi ih povremeno pozivala da obave zadatak, koga se kasnije nisu sećali. Smit misli, da zbog česte upotrebe u ovom smislu, od strane Grupe, nije imao svoj život sve dok dr Skot i R. D. nisu počeli da ga dekodiraju. U prvom periodu svoga života, verovao je da služi svojoj zemlji, jer je naredjenja dobijao od pripadnika CIA.

Postojale su "podmornice" koje su bile obučene da izvedu samo jedan zadatak, koga ne mogu da se sete u svesnom stanju. Ovaj oblik obuke i pripreme ni izdaleka ne zahteva toliko vremena kao u slučaju agenata na duge staze. Čini se da je većina ubica, koje je Grupa koristila, obučena na ovaj način, za jednu misiju. Među onima koji su obučeni na ovakav način bio je i Li Harvi Oswald. U toku razgovora u Bedfordu, 1985 godine, Smit je naveo dr Mengelea kao onog ko je obučavao Osvalda. Oswald je obučen da ode tamo gde mu se kaže i da uradi ono što mu se kaže, tako da ispadne da je izvršio zločin, a da se pritom ne seća naredjenja. Po istom principu obučen je i Sirhan Sirhan. Smit je znao za Sirhanovu obuku, jer je imao pristup informacijama u vezi plana za ubistvo Roberta Kenedija. Operacija je vođena iz Vijetnama. Smit veruje da su i Džejms Earl Ray, ubica Martina Lutera Kinga, i Hinkli, koji je pokušao atentat na Regana, kao i ubica Ulofa Palmea, verovatno bili obučeni na taj način.

Detalje tehnike obuke ubica i metode izvršenja spontanog ubistva, dok su u hipnotičkom transu, R. D. je izneo u pismu dr Raselu Skotu, 17 decembra 1984 godine. Opisani metod ima neke sličnosti sa treningom "pasa ubica" u životinjskom svetu. Veći deo treninga čini namerno provociranje žrtvinog besa prema mučitelju i nametanje vrlo stroge

kontrole nad tim besom. U stvari, bes je preusmeren tako što je žrtva obučena da bes ispolji ne prema dr Mengeleu, već prema meti određenoj od strane "gospodara", koji koristi ispravne lozinke i znake. Smit kaže da se ne seća "upucavanja" koja je izvršio, ali povremeno, u svesnom stanju, ima delimična sećanja koja se odnose na "vrebanje" i pripreme za ubistvo. Komunikacija između rukovodilaca operacija i ovih ljudskih oružja-robova, obavlja se uz pomoć visokofrekventnih kompjuterskih kodova. Kada bi se kod prenosio putem telefona, zvučao bi poput smetnji na vezama. Suzana i Džeri Smit su opisali posetu imanju Lindona Laroša u Virdžiniji, kojom prilikom su obučavani da slušaju i prevode ove kodirane transmisije. Kada je R. D. radio telefonske intervju sa Vajtovom i Smitom, primetio je više puta ove kodirane poruke. Okolnosti pokazuju da je neko nadzirao ove intervju telefonom. Kad god bi se došlo do određene tačke u razgovoru, za koju kontrolor nije želeo da R. D. dobije odgovor, slala bi se kodirana poruka. U tom istom trenutku svedok bi prestao da govori, ponekad usred recenice, i rekao da je zaboravio o čemu pričaju ili o čerai se radi.

Vratimo se čoveku koga je Smit znao kao "Halorana". Reč je o Kler Džordžu, koga je sem Smita identifikovao i šef CIA u Sajgonu, Džordž Piterson iz Sent Luisa. Ovaj deo priče ima veze sa potvrdom da je Smit radio za CIA, što je bitno, jer daje verodostojnost svemu dosad iznetom. U maju 1990 godine, Smit je objasnio kako ga je "Haloran" regrutovao da učestvuje u ubistvima svedoka atentata na Džona Kenedija. Ali, krenimo redom. U toku 1988 godine, Smit je počeo da se udaljava od R. D.-a. Mnogi događaji, koji su se desili u tom periodu, pokazuju nečije mešanje sa strane. Neko blizak Džeriju ga je ubedio da ne odgovara na pitanja R. D.-a, kao i da odbije dalju identifikaciju članova Grupe, sa spiskova koje mu je davao R. D. Okolnosti pokazuju da je Smit bio podvrgnut rutinskoj hipnozi i programiranju pod hipnozora, kakvo je okusio u Biver Veliju i Vijetnarau. U toku zime 1988 i ranog proleća 1989 godine, Džeri Smit se žalio da tri puta nedeljno, ujutru, oseća samoubilački nagon. Teorija dr Skota je da samoubilačko osećanje ima veze sa prirodnim "alarmom" u ljudskoj psihi. Ovo izlaganje je ostavilo utisak na Džerija, ali ga nije komentarisao. Nedelju dana kasnije, Džeri se pojavio u njegovoj kancelariji naoružan Magnumom 357 i Lugerom. Ispalio je hitac u visini glave R. D.-a. Da li su komentari dr Skota prouzrokovali da Džerijev "kontrolor" inicira ili ga ohrabri za ovaj incident? Tada se na sceni ponovo pojavio "Haloran". U leto

1989 godine, Smit je radio na identifikaciji američkih generala sa liste lidera Grum U isto vreme, "Haloran" je sredio sa nekim u Pensilvaniji da se obezbedi inženjerska licenca za Smita, na osnovu njegove službe u CIA. Ubrzo pošto je R. D. poslao Džerijevu listu, sa identifikovanim generalima, Ministarstvu pravde, Džeri se pojavio da ispriča kako je sreo "starog prijatelja". Prilikom preuzimanja licence razgovarali su i Džeri je saznao da je plan Grupe o svetskoj dominaciji pomeren za jednu godinu u napred. Njegovo ostvarivanje će početi 1989 godine, umesto 1990. Smit je tom prilikom rekao da će R. D. i dr Skot biti smaknuti, a da će određenog trenutka i predsednik Buš biti smaknut. Bilo je jasno da je ponašanje "Halorana" izazvano Smitovim identifikacijama i nečijim strahom u Grupi. Strah je izazivala opasnost da će Smit otkriti suštini plana Grupe oko preuzimanja vlasti u Americi.

Tajna proizvodnja neutronske bombe

Svrha torture i programiranja u Biver Veliju bila je da se sakrije tajna proizvodnja supstance, Smitu poznate pod imenom I-4. Smit opisuje I-4 kao kritični sastojak za nuklearni plastični eksploziv. Citirao je nekoliko članova Grupe iz fabrike, koji su mu rekli da I-4 ima malu količinu u odnosu na snagu, slično neutronske bombe, i da jedan kilogram I-4 stvara eksploziju ekvivalentnu bombi bačenoj na Hirošimu. Smitov opis proizvodnje materijala u firmi "Corning Glass Co.", u Njujorku, gde je radio sedamdesetih godina, je da je smesa veličine malog kofera, 40 x 75 cm, bela, oivičena olovom. Bazirano na intervjuima pod hipnozom (u periodu između novembra 1985 i januara 1986 godine), Smit je otkrio da je njegov "nemački dvojnik" postavio bombu u vreme svog zaposlenja u firmi "Hes Oil Co." na Devičanskim ostrvima (u periodu od 1980 do 1982 godine), a posle toga u Atlanti, Džordžija, u saradnji sa nekolicinom ljudi za koje se sumnjalo da su u vezi sa Larošovom organizacijom. Smit je izjavio da je Leon Hes, iz "Hes Oila", član Grupe. Postavljanje bombi je imalo za cilj da posluži kao nukleama ucena protiv SAD-a i ostalih zapadnih zemalja. Po Smitu, Larošova organizacija je planirala da atomske bombe raseje po zemlja-

ma "slobodnog sveta" u 1990 godini, kada je planirano da započne glavna operacija. Smitova tvrdnja da je 1-4 radioaktivan, dramatično je potvrđena testovima analize krvi zaposlenih, smrtnošću i bolestima koje nastaju kao posledica dugotrajnoj izloženosti radijaciji. Po rečima Vajtove, da bi se stvar zataškala, nadležnim organima je podnet veliki broj falsifikovanih analiza i veliki broj izjava agenata Grupe, zaposlenih u kompaniji "ARCO". Istina je da je oko stotinu zaposlenih obolelo od teških bolesti, ili umrlo od raka, leukemije i sličnih bolesti krvi, što je rezultat izloženosti radijaciji.

Stvaranje dvostruke ličnosti veštačkim putem, kroz traumu, razlikuje se od prirodnog fenomena dvostruke ličnosti samo po načinu, a ne po rezultatu. Džeri Smit se, kao Džeri, sećao samo kroz "flešbekove", naređenja i onoga što je radio na raspoređivanju bombi, U intervjuima, u kojima je konačno objasnio način preuzimanja vlasti od strane Grupe, insistirao je na tome kako mu je rečeno da je u pitanju samo probno raspoređivanje i neka vrsta vežbe. "Flešbekove" je opisao kao "vojne filmove o obuci". U njima je video sebe, kako to radi na raznim lokacijama i gradovima. Zaključak je da je "nemački dvojnik" bio instrument, koji je Grupa koristila da u stvarnosti postavi nuklearne bombe u Americi i drugim zemljama. Vreme u kome je izvršio postavljanje bombi je od početka 1981 godine, do avgusta 1983 godine. Smit se seća da su bombe stavljene u San Francisko, Sent Luis, Čikago, Njujork i Vašington. Takođe je potvrdio da su bombe postavljene ne samo u velikim gradovima, već i u najvažnijim vojnim bazama. Rekao je da nijedna bomba nije postavljena na fiksiranu lokaciju ili zakopana. Bombe su postavljene tako što su date Grupinim agentima, u mestima koja su određena kao mete. One su "na sigurnom", do trenutka kada će se upotrebiti. Vajtova i Smit, nezavisno jedno od drugog, imali su "flešbekove" na vojne mape Amerike, na kojima su razni delovi bili označeni krugovima. Smit je rekao da su vojne mape, izdvojene u sekcije, jedna od najvažnijih stvari koje su smeštene u njegovoj glavi. Bazirano na ovim "flešbekovima", čini se da su "nemački dvojnici" Smita i Vajtove znali kodove i način aktiviranja, podatke o ciljevima i drugo. Izgleda da je to bilo smešteno u njihovoj "manje korišćenoj sferi mozga", kao u kompjuteru. U intervjuima, Smit je rekao da su šifre za ciljeve i aktiviranje smeštene u nekora kompjuteru. Verovatno da je govoreći o programiranju, mislio na svoj sopstveni mozak. Vojne mape o kojima je govorio izgleda da imaju veze sa vojnim bazama. Na mapi je, po njego-

vom sećanju, bilo mnogo kružića. Verovatno je reč o silosima u kojima su rakete sa nuklearnim bojevim glavama. U vezi sa ovim, u leto 1989 godine, Smitu je pokazana lista sa imeniraa visokih oficira američkog vazduhoplovstva, koji su rukovodili izgradnjom odbrambenog sistema pedesetih godina. Bez izuzetka, svakog je identifikovao kao člana Grupe. Ono što se uglavnom ne zna je da su rakete ICBM samo delimično pouzdano oružje. Vojni eksperti su decenijama svesno podgrevali lažno mišljenje u javosti da su balističke rakete nepogrešivo precizno oružje i da projektil lansiran u Misuriju može da pogodi Moskvu, na primer, ili neki drugi cilj na koji je usmeren. Suvišno je reći da nuklearne snage ne mo'gu da se mere u svojoj preciznosti sa bombama, koje su postavljene na metama, čekajući signal za aktiviranje. Dok su "posejdon", "trident" i drugi projektili sa podmornica i aviona precizniji od konvencionalnih raketa ispaljenih sa zemlje, one ipak imaju približnu preciznost i treba im izvesno vreme da dolete do cilja. Bombe koje je Smit opisao su sto odsto precizne i potrebno je vrlo malo vremena da budu aktivirane. "Ljudi podmornice". koji vode računa o bombama, postavljenim između 1980 i 1983 godine, ne mogu se prevariti kamuflažom cilja ili otkriti radarom. Oni žive na mestu gde je bomba i potrebno je vrlo malo vremena da je pripreme za aktiviranje. Konačno, Amerika ne može da se pripremi za odbranu od napada, jer počev od ministarstva odbrane, do jedinica na terenu u kojima ima članova Grupe, to će odmah biti poznato. Jedno od polja sa najvećom koncentracijom agenata Grupe je nuklearna i taktička komanda. Zaključak je da je Grupa, koja je razmestila ovo oružje, u superiornoj vojnoj poziciji u odnosu na oružane snage Sjedinjenih Država. Takođe je u superiornoj poziciji i u konvencionalnoj vojnoj poziciji, zbog raširene izdaje, što pokazuje Smitova identifikacija članova Grupe u svim vojnim službama i Pentagonu.

Neutronske bombe su najprljavije atomsko oružje ikad stvoreno. Njihov cilj je da nanesu maksimalnu štetu ljudima, a minimalnu štetu imovini. Samo jedna od njih može da ubije milione ljudi svojom radijacijom. Smit kaže da je plan Grupe da bombe koristi samo kao pretnju. Oni će aktivirati jednu bombu, da pokažu kako imaju mogućnosti da ih aktiviraju sve. To će uciniti kada jedan od njihovih agenata dospe u Belu Kuću i postane predsednik. I Smit i Vajtova, nezavisno jedno od drugog, izjavili su da je reč o tadašnjem američkom potpredsedniku Den Kvejlu. Plan koji je Smit opisao je da će se detonacija iskoristiti

kao izgovor da predsednik prenese deo svojih ovlašćenja na Grupu. Interesantno je da je 1997 godine, ruski general Aleksandar Lebed, koji je najavljiavao svoj politički pohod na mesto predsednika Rusije, dao jednu čudnu izjavu. Po Lebedu, iz nuklearnog arsenala Rusije nestalo je pedeset mini-nuklearnih bombi od jednog kilotona, koje mogu da stanu u kofer! Ovo je potvrdio 1998 godine ruski agent Prebeg, bivši član sovjetske vojne obaveštajne službe GRU, na saslušanju pred američkim Kongresom. Bivši pripadnik GRU-a izjavio je kako je njegov zadatak bio da izabere skrovišta za ove kofere sa bombom, a na dati signal. drugi agenti su trebali da aktiviraju bombe. Ove bombe su navodno osamdesetih godina prokrujumčarene u SAD. Da li to znači da agenti Grupe u Rusiji imaju isti cilj i primenjuju isti metod koji je primenjen u Americi (zastrašivanje svetskog javnog mnjenja), ili rade za Grupu i time direktno potvrđuju Smitovu priču? Posle Lebedove izjave usledili su demanti Ruskog ministarstva za. nuklearnu energiju, tadašnjeg premijera Černomirdina, Ministarstva odbrane i Generalštaba ruske armije. Po njima, sve bombe su na broju, a Lebed priča neistine. Zašto bi to Lebed uradio? Da li je i on član Grupe, pa počinje da preti, što je moguće, jer je 1996 godine postao malteški vitez. Ili je ruski patriota i upozorava na opasnost od Grupe u Rusiji? Ostaje da se vidi.

Događaji koji potvrđuju Smitova otkrića

Mada se čini da je Grupa svemoćna (u skorije vreme pojavilo se novo ime za ovu mračnu organizaciju - Konzorcijum), reakcije patriot-skih snaga u Americi bile su energične i u mnogo slučajeva efikasne. Postoje primeri preduzetih mera da se suzbije aktivnost Grupe:

1) Otkazivanje inauguracije predsednika Regana 1985 godine

Januara meseca 1985 godine, Smit je prijavio plan o masakru prisutnih na inauguraciji predsednika Regana, predviđenoj za 21 januar. Pošto su tajnoj službi dati na uvid materijali o Smitu, i posle dvodnevni saslušanja R. D.-a, Smita, dr Skota i En Vajt, inauguracija je otkazana.

2) Potraga za dr Mengeleom

Trećeg januara 1985 godine dr Skot i R. D. su pokazali Smitu, koji je bio u hipnotizovanom stanju, seriju fotografija, uključujući i fotografiju dr Jozefa Mengelea, koju su dobili od "Vizentalovog centra" u Njujorku. Smit je identifikovao Mengelea kao svog glavnog mučitelja i čoveka koji je sebe nazivao "Anđeo smrti". U roku od mesec dana, pošto su dokazi o identifikaciji poslati "Vizentalu" i ministarstvu pravde, "Vizental" je započeo svetsku kampanju za pronalaženje Mengelea. Još značajnije, ministarstvo pravde je započelo sa svojom istragom. Međutim, istraga je obustavljena kada je istražni tim otkrio kosti preminulog muškarca u Sao Paulu, koje su navodno pripadale Mengeleu. Smit je još 1979 godine identifikovao dva ključna svedoka Mengeleove navodne smrti u Sao Paulu, kao agente Grupe. Tako je 1985 godine identifikovao agente Grupe među članovima istražnog tima ministarstva pravde. Identifikovao je i javnog tužioca pokrajine Heslen u Nemačkoj, i ključne svedoke povodom navodne smrti Martina Bormana, kao agente Grupe.

3) Razotkrivanje ratnih zločina Kurta Valdhajma

U proleće 1986 godine, gotovo odmah pošto su podneti dokazi ministarstvu pravde, o Smitovoj identifikaciji Kurta Valdhajma kao člana Grupe, počelo je istraživanje Valdhajmovog dosijea iz Drugog svetskog rata. Započelo je u Izraelu, dve nedelje pošto je materijal poslat poštom.

4) Istraga nad Lindonom Laroš

Kada je Smit imenovao Lindona Laroša i njegovu ženu Helgu kao članove Grupe, američka vlada je počela sa istragom kriminalnih aktivnosti Larošovih.

5) Bombardovanje Gadafija i zbacivanje Norijege

U roku kraćem od mesec dana, nakon što je Smit imenovao libijskog predsednika pukovnika Moamera El-Gadafija kao člana Grupe, predsednik Regan je naredio vojni napad na Libiju. Navedeni razlog za napad, odmazda za ranije terorističke akcije Libije, bio je poznat više od četiri meseca pre vojne akcije, pa se ne raože smatrati ključnim. Bilo je potrebno da prođe šest meseci od Smitove identifikacije panamskog diktatora Manuela Norijege, do vojne akcije koja ga je srušila sa vlasti.

6) Ostavka predsednika Federalne rezerve

U roku od nekoliko nedelja, nakon što je Smit identifikovao predsednika Federalnih rezervi ("Narodne banke") SAD-a, Dž. Vokera, kao člana Grupe, ovaj je podneo ostavku iz "licnih razloga".

7) Izbor generala Pauela za glavnokomandujućeg

1989 godine, u roku od mesec dana pošto je Smit identifikovao šezdeset odsto generala iz visokih vojnih krugova američke armije kao članove Grupe, predsednik Buš je izabrao generala Kolina Pauela za glavnokomandujućeg "Udruženog štaba američkih oružanih snaga". General Kolin Pael je prvi crnac glavnokomandujući, a izabran je potpuno van principa normalnog vojnog senioriteta. Vedina generala, koji su po rangu bili iznad generala Pauela, identifikovani su kao članovi Grupe.

8) CIA potvrđuje da je Smit radio za njih

Jedan od vrhunaca Smitove priče bilo je njegovo insistiranje na podatku da je radio za CIA, još dok je bio u Vijetnamu, sedamdesetih godina. Tačnije, radio je u okviru operacije Feniks, segmenta CIA, za čije delovanje je rekao da se nikad neće okončati, jer je to operacija koju kontroliše Grupa. CIA je negirala da je Smit radio za njih, sve do 1989 godine, kada su bili prinuđeni da odgovore na zahtev FBI, koji je vodio istragu o Smitu. Džeri je bio glavni svedok FBI o delovanju mafije u Pajk Kauntiju. Posle nekoliko odbijanja, CIA je konačno potvrdila da je Smit radio za njih do 1985 godine. Kasnije je potvrđeno da je svaki podatak koji je FBI dobio od Smita, o delovanju mafije, bio apsolutno tačan.

9) Eksplozija "Calendžera"

Sredinom januara 1986 godine, otprilike nedelju dana pre lansiranja "Calendžera", Džeri je rekao R. D.-u da šatl nikada neće uzleteti, jer Grupa planira da sabotira let. Smit nije mogao ništa da kaže o načinu sabotaze. Preneo je razgovor sa sastanka u "Heritidž fondaciji", o tome kako Grupa ne želi da SAD i Sovjetski Savez budu uspešni u istraživanju kosmosa. Dve godine posle eksplozije, R. D. je sproveo istragu. Razgovarao je sa zaposlenima u NASA, koji su bili na poslovi-raa vezanim za lansiranje. Jedan svedok iz Floride rekao je da postoje

video snimci lansiranja, koje je snimila automatska kamera. Snimci pokazuju seriju bočnih udara, napred i nazad, koji su se desili za vreme lansiranja, u vrlo brzom ritmu. On veruje da je sabotiranje lansiranja izvedeno uvođenjem "virusa" u program koji je kontrolisao potisak u motorima rakete. Bočni udari su mogli dovesti do vibracija na glavnom torzu broda, koje su prosto rastrgnule "Čalendžer". Ova priča se ne poklapa sa zvaničnim izveštajem Rodžersove komisije, koji kaže da su popustili "O-prstenovi". Objavljivanju zvaničnog izveštaja prethodile su dve čudne odluke. Kongres je posebnom odlukom izuzeo softvere sa broda iz Zakona o slobodi informisanja, pa je njihovo istraživanje i objavljivanje rezultata nemoguće, jer su bukvalno zapečaćeni i negde zaključani. Automatska kamera, koja je bila na takvom mestu da je najbolje snimala raotore u trenutku lansiranja, pokvarila se baš u trenutku iansiranja. 11 marta 1992 godine, u jednom od ciklusa identifikacije, Smit je sa spiska identifikovao članove predsedničke komisije koja je ispitivala uzroke tragedije "Čalendžera": Roberta B. Hodža, dr Artura Vokera mlađeg, dr Altona G. Kila i Tomasa T. Renharta.

10) Zatvaranje nukleamih elektrana

Ne mnogo nakon katastrofe u Černobilu, 1986 godine, Smit je ispričao da je posumnjao kako to nije bio slučajni incident. Po njemu, do incidenta je došlo zbog sabotaže, a o planu da se sabotiraju nuklearne elektrane slušao je godinama pre toga od čoveka koji je imao pseudonira "Amerikanac" (bivši direktor CIA, Ričard Helms). Smit je identifikovao izvestan broj Ijudi iz ključnog personala u upravljanju i održavanju Černobila, kao članove Grupe. Posle nesreće u Černobilu, Vajtova i Smit su izjavili da su nuklearne elektrane u Americi potencijalna meta sabotaže od strane Grupe. Oboje su identifikovali "Go reham" na Long Ajlendu, kao jedan od objekata koji bi mogao biti sabotiran. Džeri je identifikovao i najveću nukleamu elektranu u Kaliforniji, kao potencijalno oružje černobilskog tipa. Posle tih izjava, vlada i druge državne institucije blokirale su otvaranje novih elektrana tog tipa i zatvorile postojeće. Poseban slučaj je incident na nuklearnoj elektrani "Tri Majl Ajlend". Smit je identifikovao kao članove Grupe nekoliko ključnih supervizora, predradnika i tehničara, koji su bili na dužnosti neposredno pre katastrofe. R. D. je intervjuisao jednog od prvih fizičara "Behtela", koji je ušao u elektrarnu posle incidenta. Tvrdio je da je jasno video dokaze o sabotaži. Kompanija mu je naredila da

p tome drži usta zatvorena. Njegove nalaze vlada je ignorisala. Smit je takođe identifikovao, kao članove Grupe, nekolicinu članova vladine komisije koja je istraživala ovu nesreću.

11) Nestanak evidencije o zajmovima

Istraga o zajmovima, koji su davani širom zemlje, a čija evidencija je kasnije uklonjena iz knjigovodstva "Administracije za mali biznis" i drugih agencija, pokazala je da je reč o jednoj od najvećih afera, koja je zataškavana svim silama. Razlog za uklanjanje evidencije, a reč je o stotinama miliona dolara, je što je neko na vrlo visokom položaju u Vašingtonu krao ili preusmeravao taj novac. Usledile su tužbe sudovima od strane R. D.-a, a ovaj slučaj se još povlači kroz birokratiju američkog pravosuđa, jer bi obelodanjenje velikih krađa novca američkih građana imalo teške reperkusije po američku vladu.

Posle svih navedenih dokaza o monstruoznosti delovanja "vlade u senci", koja neće prezati ni od najvećih zlocina da bi se dokopala vlasti, postavlja se pitanje kako su Smit, Vajtova i drugi još u životu, odnosno, da li je moguće razotkrivati planove Grupe, a da to ne izazove njihovu reakciju. Po iznetim saznanjima, R. D. je više puta proglašavan za ekscentrika, "blagog ludaka", koga ne treba uzimati za ozbiljno. Na Smita su pokušali atentat nekoliko puta. Neko je pokušao da ga ubije 1985 godine, u Klarksburgu, nakon intervju-a koji su počeli da vode ka britanskoj kraljevskoj kući. Drugi, perfidniji, pokušaj izveden je 1988 godine u Masačusetsu. Džeri je skoro izgubio krv, dok ga žena napokon nije smestila u bolnicu. a u drugom incidentu je došlo do naprsnuća slepog creva i posle dvadeset i četiri časa u tom stanju, jedva je spašen. Pokušaji su prestali kada je R. D. podneo ministarstvu pravde analizu metoda koji su upotrebljeni, kao i identitet mogućeg atentatora. Takođe bi smrću Smita, ili nekog iz ekipe koja prati rad Grupe, bio pokrenut lanac neprijatnih pitanja, između ostalog i oko tvrdnje da je jedan od lidera Grupe engleska kraljica Elizabeta Aleksandra Meri Vindzor. U roku od pet godina po objavljivanju prvog izveštaja o delovanju Grupe, u javnost su izašli i drugi dokazi koji su potvrdili osnovnu nit priče, kao što su silovanja u Bruklinu uz primenu ketamina i otkriće da čovek u zatvoru "Span-dau", poslat iz Engleske posle Drugog svetskog rata, nije Rudolf Hes, već njegov dvojnik. Tu je i film "JFK", Olivera Stouna, o atentatu na Kenedija, koji doslovno prati Džerijev opis o Kenedijevom ubistvu.

Smit nije usamljena žrtva

Tragična sudbina Džerija Smita, koji se natčovečanskom snagom bori da razobliči monstrume koji su ga zloupotrebljavali i uništavali decenijama, nije usamljen primer. U mnogim zemljama zapadne hemisfere, u takozvanim demokratskim zemljama, preglasni borci za ljudska prava i slobode su zapravo koristili svoje sugrađane kao laboratorijske životinje, eksperimentišući na njima koristeći radijaciju, biološka i hemijska oružja, psihotropne droge, vakcine i sterilizaciju. Zločini nad ljudima, koji nisu znali da su predmet eksperimenta, može se uporediti sa onima u nacističkim logorima. U toku perioda hladnog rata paranoja političara se prenela i na svet nauke. Hiljade ljudi su bili izloženi smrtonosnim dozama radijacije, kako bi se utvrdila opasnost po ljude u slučaju ruskog nuklearnog napada na SAD. Drugi su bili žrtve CIA programa kontrole uma, izloženi LSD-u, elektrošokovima i hipnozi. Deca bez roditelja u državnim sirotištima poslužila su za isprobavanje novih vakcina. Lokalno stanovništvo, koje je živelo u blizini mesta za testiranje atomskog oružja, upotrebljeno je kao zamorčici. U Engleskoj, na zatvorenici-ma homoseksualcima isprobana je terapija elektrošokovima, a dobijali su i ženski hormon estrogen, kako bi promenili svoje seksualno usmerenje. U Americi, zatvorenici, po pravilu crnci, zaraženi su sifilisom i onda godinama podvrgnuti "posmatranju" bez lečenja. Ljudi sa urođenim intelektualnim nedostacima bili su prisilno sterilisani u velikom broju zemalja. Vlade ovih zemalja i dalje su na rečima za ljudska prava i slobode, ali su zato obespravljani, bolesni i bespomoćni, žrtve nevezovatnih zloupotreba i zločina koji se mogu okarakterisati kao zločini protiv čovečanstva, što ove zemlje svrstava u blok "zemalja Četvrtog Rajha", o čemu govori ova knjiga.

Američki eksperimenti sa radijacijom

Brojne američke državne agencije bile su umešane u eksperimente sa radijacijom, u toku perioda hladnog rata. Najveći broj eksperimenata-

ta izveli su ministarstva odbrane, energije, zdravlja i pravde, kao i "Nacionalna agencija za bezbednost" (NSA), CIA i NASA. Ove mračne aktivnosti američkih vlada i organizacija sabrane su u izveštaju kongresnog potkomiteta iz 1986 godine, pod naslovom "Američki nuklearni zamorčici: Tri dekade eksperimenata radijacijom na američkim građanima". Izveštaj, koji je Reganova administracija kasnije "zaboravila", govori o eksperimentima, rađenim uz znanje vlade, na više od dvadeset i tri hiljade građana i na hiljadu i četiri stotine različitih lokacija u toku trideset godina. Svi eksperimenti su izvršeni bez znanja i pristanka žrtava.

Između 1943 i 1973 godine, istraživači na univerzitetu "Harvard" i "Masačusetskom institutu za tehnologiju", vršili su ispitivanja četrdeset dečaka sa intelektualnim oštećenjima. Dečacima je davana radioaktivna hrana, a rezultati "istraživanja" su objavljeni u "stručnim" časopisima. Pristanci na eksperimente, koje su roditelji potpisali, nisu spominjali radijaciju.

Između 1949 i 1957 godine, "Medicinski koledž" Virdžinije osnovao je tajnu laboratoriju, koja se bavila proučavanjem metabolizma sa primarnim ciljem za pripreme u slučaju brojnih gubitaka, kao posledicu nuklearnog napada. Lekari su sprovedi seriju opasnih eksperimenata na stotinama ljudi, većinom crnaca, koji nisu sumnjali da su predmet eksperimenata, a već su bili teško povređeni u požarima i sa opekotinama doneti u bolnicu.

Na "Medicinskom koledžu" Virdžinije, kao i u dve slične bolnice - "Duliju", bolnici za crnu decu, i "Svetom Filipu", bolnici za punoletno crno stanovništvo, oko stotinu pacijenata godišnje bilo je podvrgnuto eksperimentalnom lečenju opekotina, radijaciji i lečenju antibioticima, na način koji je ispunjavao svrhu "istraživanja". Išlo se dotle da su se pacijentima, koji su već bili na ivici smrti, ubrizgavali radioaktivni izotopi.

U laboratoriji "MKV", doktori su pacijentima nanosili opekotine prvog, drugog i trećeg stepena, uz pomoć fokusiranja svetlosti iz jakih vojnih reflektora, prečnika jednog kvadratnog santimetra, simulirajući tako opekotine nastale posle nuklearne eksplozije.

Pedesetih godina, stanovnicima Aljaske su davani radioaktivni izotopi, da bi se videlo kako se posle toga adaptiraju na hladnoću.

Stotinu i dva pripadnika plemena Inuita i Gvičina su dobili kapsule joda-131, kako bi lekari američkog vazduhoplovstva proučavali

aktivnost njihovih tiroidnih žlezda. Indijancima je rečeno da su primili "medicinsku terapiju".

Od 1946 do 1956 godine, devetnaest dečaka iz "Fernland" škole za mentalno zaostalu decu u Valtamu, Masačusets, dobijali su radioaktivnu hranu. Dečaci su bili članovi školskog "naučnog kluba" i imali su privilegije: odlazak na utakmice bezbola, kao i pravo na specijalni doručak (zobene pahuljice i mleko obogaćeno radioaktivnim gvožđem i kalcijumom).

Počev od 1963 godine, stotinu i trideset i jedan zatvorenik saveznih zatvora Oregona i Vašingtona dobili su po dve stotine dolara, kako bi pristali da im "Komisija za atomsku energiju" ("Atomic Energy Commission") ozrači testise.

Nuklearni testovi u Nevadi

U periodu od 1940 do 1960 godine, na poligonima u Nevadi, izvršeno je oko dve stotine i četrdeset nuklearnih testova. Milioni ljudi širom Amerike bili su izloženi radioaktivnim padavinama sa teskim posledicama po njihovo zdravlje, iako je zvanična propaganda tvrdila da su testovi bezopasni. Između 1951 i 1962 godine, u saradnji sa britanskom vladom, u Nevadi je izvršeno devedeset testova. Rezultat je bio povećanje radioaktivnog joda, u količini koja je bila deset puta veća od one 1986 godine, posle nukleame katastrofe u Černobilu. Države u blizini Nevade, a narocito Juta, Novi Meksiko, Oklahoma, Ajova i Viskonsin, obavile su merenja i utvrdile da su deca starosti od tri meseca do pet godina primila količinu zračenja od pedeset do stotinu i šezdeset rada. Savezni zakon zahteva preduzimanje zaštitnih mera kada nivo radijacije dostigne petnaest rada. Testovi u Nevadi su verovatno direktni uzročnik više od pedeset hiljada slučajeva tiroidnog raka, i to preko zagađenog mleka i mesa, koje je ozračena stoka prenosila na ljude u dužem periodu. "AEC" je 1965 godine namerao prouzrokovati da nukleami radioaktivni oblak pređe preko Los Andelesa. Ceo eksperiment je bio zamišljen tako da se raketa sa nuklearnom bojevom glavom "pokvari" posle lansiranja, kako bi se pratili efekti tog kvara. Raketa je lan-

sirana 12. januara 1965. godine, u deset sati i pedeset i osam minuta (10:58h), iz vojne baze "Džekes Flets" u Nevadi, a onda je deo svog nuklearnog jezgra sagorela u atmosferi, u spektaklu koji su naučnici opisali kao "gorenje božićne sveće". Vetrovi su radioaktivni oblak poterali na jugozapad, preko Doline smrti i Los Anđelesa. Oblak je prestao da se prati kada se raspršio iznad Pacifika.

Britanski nuklearni eksperimenti

Britanska vlada je vršila eksperimente sa radijacijom nad svojim stanovništvom u toku četrdeset godina. Istraga je utvrdila da je preko dve hiljade ljudi, protiv svoje volje, izloženo radijaciji, jelo zagađenu hranu i primalo injekcije radioaktivnih izotopa. Britanija je, pedesetih i šezdesetih godina, aktivno koristila Australiju za testiranje svojih nuklearnih bombi. U tri oblasti u Južnoj Australiji, između 1952 i 1958. godine, izvršeno je dvanaest atmosferskih nuklearnih eksplozija i oko sedam stotina "manjih proba" na tlu. Naročito je stradala oblast Maralinga, gde su, sem australijanaca koji su radili bez adekvatne zaštite, posledicama zračenja bili izloženi i Aboridžini, o kojima se, naravno, nije vodilo računa. Tek 1985. godine, jedna komisija je utvrdila da je u periodu od početka testova u oblasti Maralinga, ovo sveto mesto Aboridžina bilo kontaminirano sa ukupno dvadeset i pet kilograma plutonijuma, osam tona uranijuma i stotinu i jednim kilogramom izuzetno otrovnog berilijuma.

Biološkim ratom protiv građana

Odavno je biološko oružje nazvano "atomskom bombom siromašnih". Ono nije izum našeg doba, već se koristi stotinama godina sa zastrašujućom efikasnošću. Britanci su koristili boginje, kao oružje u kolonijalnoj Americi, u ratu protiv Francuza i Indijanaca. Kapetan Ekjer

je 1763 godine dvojici indijanskih poglavica, u irae prijateljstva, poklonio čebad uzetu iz bolnice. U toku sledećih meseci, boginje su desetkovale Indijance u Ohaju. Japan je, u toku Drugog svetskog rata, u Kini počinio nevidene zločine. Zloglasna Jedinica 731 pokušala je da razvije bakteriju kuge sa produženim delovanjem. U te svrhe, koristila je hiljade Kineza i drugih azijskih civila, kao i ratne zarobljenike, pritom dobro prikrivajući ovo zločinačko delovanje. Zarobljenici su korišćeni i u bestijalnim vivisekcijama bez anestezije, "istraživanjima" delovanja promrzlina na ljudski organizam i sličnim "naučnim" eksperimentima. Ono što je neshvatljivo, ovi zločinci se nisu našli na sudu, jer su posle rata dobili imunitet od američke administracije, a za uzvrat su joj prosledili dokumentaciju o svom radu. U godinama posle rata, američka, britanska i kanadska vlada, u zajedničkim projektima, koristile su svoje građane kao subjekte eksperimenata, kako bi razvijale biološka i hemijska oružja. Do današnjih dana, najmanje sedamnaest država identifikovano je kao zemlje u kojima su se razvijala bioloska oružja. To su Bugarska, Kina, Kuba, Egipat, Indija, Iran, Irak, Izrael, Japan, Laos, Libija, Severna Koreja, Rusija, Južna Afrika, Južna Koreja, Sirija, Tajvan i Vijetnam. Između 1949 i 1969 godine, američka armija je "sprejisala" dve stotine i trideset i devet naseljenih oblasti (gradove, puteve, tunele) biološkim agensima i takozvanim biološkim simulantima (razblaženim verzijama bioloških agensa, pripremljenih za rat). 1977 godine održana je senatska rasprava "Potkomiteta za zdravlje i naučna istraživanja", kada je javnosti otkrivena priroda i obim vojnog biološkog programa. Poznati kao "testiranje u vazduhu", ovi eksperimenti su podrazumevali prskanje oblasti Aljaske i Havaja, gradova San Franciska i Vašingtona, kao i nekoliko gradova na Floridi, toksičnim, virulentnim mikroorganizmima, sa ciljem da se stvori, armijskim rečnikom rečeno, "scenario realistične pretnje". U vreme raspršivanja, bilo je poznato da su korišćene bakterije štetne, čak smrtonosne po ljude. Američka armija je ostala zainteresovana samo za merenje brzine raznošenja vazдушnim strujama i vremena u kome su bakterije žive, a nisu preduzete nikakve mere predostrožnosti, niti zaštite miliona izloženih stanovnika. CIA je pribavila veliku količinu bakterija velikog kašlja (*Haemophilus pertussis*) iz baze "Fort Detrik". Bakterija je raspršena iznad gradova duž obale Floride. Prema medicinskim statistikama Floride, te godine oboljenje od velikog kašlja se utrostručilo u odnosu na prethodnu godinu, prouzrokujući i dvanaest smrtnih slučajeva, u odnosu na jedan od prethodne godine.

Drugi eksperiment, operacija Beli mantil (takođe poznata kao CD-22), izvedena je sa ciljem da se vidi koliko su ljudi podložni infekciji posle aerosolnog raspršivanja *Rickettsia burnetii*. jer su u laboratorijama već bili izvršeni eksperimenti na zamorcima i majraunima. Bakterija je raspršena sa visine od sedam stotina metara, a jednom kada je raspršena, više se ne može kontrolisati. Izaziva takozvanu Q-groznicu, čiji su simptomi zapaljenje pluća, mučnina i povraćanje. U knjizi "Oblaci tajnosti". Leonard Koul daje popis bioloških agensa isprobanih nad američkim stanovništvom:

"*Aspergillus fumigatus*" je gljivica koja je nasiroko korišćena od pedesetih godina i poznata je kao zagađivač rana, kao i agens infekcije pluća, bronhija, spoljnog uha, paranazalnih sinusa, očne Šupljine, kostiju i moždane opne. Izveštaji objavljeni 1980 godine pokazuju da je armija namerno izlagala ovom patogenu neproporcionalni broj crnog stanovništva.

'Cink kadmijum sulfid' je hemijski agens, koji se široko primenjivao u eksperimentima američke armije. 'Cink kadmijum sulfid' je suv fluorescentni prah, koji se upotrebljava samostalno ili u kombinaciji sa biološkim agensima. Upotrebljen na ljudima, taloži se u tkivima i toksičan je zct sve fiziološke sisteme.

'*Bacillus subtilis*' je bakterija koja ima neke karakteristike bakterije '*Bacillus anthracis*', koja izaziva antraks. Smatra se bezopasnom po većinu ljudi, ali može izazvati infekcije i napasti krvotok ljudi koji boluju od hroničnih bolesti. Može izazvati meningitis kada se raspršuje u zatvorenim prostorima. Američka armija je 1966 godine napala Njujork ovom bakterijom, kojoj je bilo izloženo preko milion ljudi.

'*Serratia marcescens*' izaziva meningitis, infekciju rana i artritis, a armija ju je raspršivala iznad San Franciska 1950 godine."

Veruje se da su eksperimenti sa ovom bakterijom nastavljeni do danas, a sigurno su upotrebljavani i drugi agensi. Ono što se prati zadnjih godina je pojava bioloških agensa koji su stvoreni genetskim inženjeringom.

I britansko Ministarstvo odbrane je sprovedo svoje tajne eksperimente sa biološkim oružjem između 1964 i 1977 godine. Simulanti, uključujući *Bacillus globigii*, *Serratia marcescens* i *E.coli*-162, raspršivani su na javnim mestima, uključujući most "Vaterlo" i obale Temze. Velike količine bioloških agensa su raspršene duž obale Dorseta, izaziva-

Red Četvrtog Rajha

vajući zapaljenje pluća, očiju i trovanja širokog spektra. Agensi su raspršivani iz aviona, brodova i vozila, a mikroorganizmi su ostavljani i u specijalnim kutijama sa otvorima za ventilaciju, kako bi strujanje vazduha ponelo ove agense. Tome su bili izloženi delovi Londona. Sautempton. Dorčestera. Vejmauta i drugih delova Engleske. Južna Afrika je aktivno učestvovala u biološkim eksperimentima nad civilnim stanovništvom. Zloglasni "Sedmi medicinski bataljon", uz saglasnost vojnih vlasti, izlagao je biološkom oružju političke zatvorenike, vojnike i Bušmane, zadnje ostatke autohtonog stanovništva Afrike. U biološke eksperimente nad stanovništvom spada i isprobavanje vakcina na ljudima, bez njihovog znanja ili pristanka. U Britaniji i Australiji eksperimentalne vakcine su bile isprobavane na deci u državnim sirotištima. Sezdesetih godina, bebe i mala deca obolela od Daunovog sindroma, upotrebljena su kao zamorčići, da se na njima isproba eksperimentalna vakcina za male boginje. U Australiji, vakcina je testirana u sirotištima, od završetka rata do sedamdesetih godina. Eksperimenti su uključivali testiranje novih vakcina, koje nisu prošle testove sigurnosti na eksperimentalnim životinjama! Bebama do godinu dana starosti, davane su velike doze eksperimentalne vakcine protiv herpesa, a drugima probne vakcine protiv velikog kašlja. Probna vakcinisanja u Australiji vršili su istraživači "Laboratorije za serume Komonvelta" i "Institut za medicinska istraživanja Voltera i Elize Hol". U najvećem eksperimentu, 1970 godine, tri stotine i pedesetoro dece dobilo je probne vakcine gripa, u dozama namenjenim za odrasle.

Prisilna sterilizacija u demokratskim drzavama

Skandali u vezi prisilne sterilizacije, uzdrmali su nedavno javnost u mnogim zemljama, uključujući Australiju, Austriju, Kanadu, Dansku, Finsku, Francusku, Italiju, Japan, Norvešku, Švajcarsku, Svedsku i Sjedinjene Države. Hiljade ljudi, uglavnom žena, sterilisano je u okviru standardne prakse brige za ljude sa intelektualnim i psihijatrijskim nedostacima i oboljenjima. Najmanji broj sterilizacija izvršen je zbog medi-

cinskih ili terapijskih potreba. One su vršene u državnim institucijama i bolnicama, uz ozbiljno kršenje ustavnih prava bolesnika. To što kod nekih građana postoje nedostaci na intelektualnom planu, ne znači da su isključeni iz donošenja odluka i odbijanja lečenja koje ne žele. Za preduzimanje određenih terapija nad ovim ljudima, nije obezbeđena njihova pismena saglasnost. U stvari, oni su namerno dovedeni u za~bludu povodom hirurških intervencija izvedenih na njima. Obično im se govorilo da im je izvađeno slepo crevo ili operisan kuk, dok su u stvari bili nasilno sterilisani od strane države. Čak šezdeset hiljada ljudi u Švedskoj nasilno je sterilisano u vremenu od 1935 do 1976 godine, zbog "nepoželjnih" rasnih karakteristika ili "inferiornih" kvaliteta, uključujući slab vid i mentalnu zaostalost. Neudate majke su rutinski bile sterilisane. Više od šesnaest hiljada Japanki sa nedostacima, sterilisano je po nalogu vlade, između 1949 i 1995 godine. U Francuskoj, petnaest hiljada žena sa intelektualnim nedostacima, prisilno je sterilisano od strane države, u Danskoj šest hiljada, a u Norveškoj četrdeset hiljada. U spomenutim državama, prisilno sterilisanje je sprovedeno na mentalno hendikepiranim muškarcima i ženama. Skoro sedamdeset odsto intelektualno oštećenih žena u Austriji sterilisano je prisilno. U Australiji, aktivisti i borci za ljudska prava procenili su, u svom izveštaju, da je oko pedeset odsto žena sa intelektualnim nedostacima rutinski sterilisano do početka osamdesetih godina. U izveštaju, koji su objavili u decembru 1997 godine, zaključuju da je najmanje hiljadu i četrdeset i pet intelektualno oštećenih devojčica sterilisano u periodu od 1992 do 1997 godine, iako je za samo sedamnaest od ovih devojčica sprovedena zakonska procedura. Ni jedna od ovih vlada nije snosila zakonsku odgovornost za ovakve monstruozne akcije. Daju ponekad izvinjenja i pokušavaju da svoju izgubljenu savest otkupe mizernim novčanim odštetama u korist žrtava, često onda kada im više nije potrebna. Moglo bi se očekivati da veliki branioci principa demokratije, mediji, razotkrivaju ove zločine nad hendikepiranim građanima, ali zarad karijere, urednici i novinari su se pretvorili u saučesnike koncepta eliminacije "nepoželjnih" građana, koje je Novi svetski poredak u svojim dokumentima predvideo za odstrel. To jasno pokazuje hladno, neljudsko lice novog sveta. Ono se ne može sakriti ni jednom maskom, bilo da se ona zove hladni rat, potreba za naučnim saznanjem, kulturni imperijalizam ili neznanje. Posebna priča su lekari koji su prekršili najsvetije principe svoje profesije, kompletnu medicinsku i naučnu etiku

i prvo pravilo svog zaveta da ne čine zlo. Prekršili su, kao svoju profesiju, Univerzalnu deklaraciju o ljudskim pravima. Sada je trenutak da se podsetimo kako smo možda i sami učestvovali u raznim oblicima eksperimenata, zagovarajući razne naučne "novitete", kao što je genetski proizvedena hrana, vakcinacija dece, fluorisanje vode ili prepisivanje štetnih lekova, kao što su pilule za kontracepciju.

II DEO

"Izgibe moj narod, jer je bez znanja"

Knjiga proroka Osije, 4:6

Prvi deo ove knjige se drzao samo nekih specifičnih i ličnih iskaza pojedinaca, koji su bili žrtve jednog okrutnog sistema kontrole nad ljudima. Ono što je zastrašujuće je da ovaj koncept nije izolovani eksces jedne fanatizovane grupe, već svesno razvijan i primenjivan globalni koncept novog porobljavanja sveta od strane moćnog i brojnog kruga ljudi, vođenih istom ideologijom u dužem periodu vremena. Zato u drugom delu knjige dajem pregled onog što bez zazora možemo nazvati ne samo "novim svetskim poretom, već i "novim satanskim poretkom", jer je prevashodno usmeren na uništenje velikog dela čovečanstva, kako bi se prirodna bogatstva sačuvala za uži krug "vladara", a preostali deo stanovništva pretvorio u robove.

Nema sumnje da ono o čemu svedoči Džeri Smit, kao žrtva i decenijama zlopotrebljavani vojnik organizacije koja se krije iza mnogih imena, a jedno je i bezlično, Grupa, kako je zove Smit, zapravo se odnosi na organizaciju koju on nije mogao da vidi iz svoje sužene perspektive i koja je prava "kupola" raznih organizacija Novog svetskog poretka, a koja je poznata već stotinu i pedeset godina, po imenu koje će mnogi prepoznati - Komitet 300. Analizirajući funkcionisanje ove organizacije i svih njenih "pipaka" (organizacija i pojedinaca), upotvrdi sliku koju je Smit dao, jer se iz njegove priče možda ne vidi veličina i ispreplitanost globalne mreže nove svetske oligarhijske vlasti, vešto prikrivene od očiju svetske javnosti, kako bi se ona uljuljkala u zabludi da je svet demokratska tvorevina, i kako ono što rade samoproklamovani demokrati služi čovečanstvu, njegovom napretku i sveopštoj sreći. Sta su ciljevi ove tajne elitističke organizacije, koordinatora i glavnog manipulatora svetskim organizacijama i svih segmenata života, vidi se iz analize dr Džona Kolmena, jednog od najvećih svetskih autoriteta za Novi svetski poredak. Pripadnici Komiteta 300 su u duhovnom smislu moderna manifestacija drevnog podzemnog Kulturnog Zmija, nastalog u drevnom Egiptu. Njega su u Bavarsku doneli Članovi ranih nemačkih trgovinskih cehova u toku najveće moći Svetog rimskog (nemačkog) carstva. Ovo učenje, kasnije nazvano učenjem Belog bratstva, imalo je svoj novovekovni oblik u učenju Illuminata i masona Škotskog obreda, a u sebe je inkorporiralo i učenja mnogih drugih kultura niklih iz njega - kulta Izide, Dionisa, Katara i drugih.

Bratstvo se može identifikovati preko svojih simbola - piramide, Svevidećeg oka, kukastog krsta, jagnjeta, kecelje i obeliska. Ova grupa "vladara iz senke" sebe naziva i Olimpijcima, verujući da je zaista ravna paganskim bogovima Olimpa, što ne govori samo o njihovoj sujeti, već i o suštini - obožavanju nehrišćanskog Boga. Njihovi konkretni, politički ciljevi su sledeći:

- 1) Jedna svetska vlada - Novi svetski poredak sa jedinstvenom crkvom i monetarnim sistemom pod njihovom upravom.
- 2) Potpuno uništenje svakog nacionalnog identiteta i nacionalnog ponosa.
- 3) Uništenje religije, posebno hrišćanstva, sa izuzetkom njihove religije, koju će stvoriti sami.
- 4) Kontrola svih građana, putem kontrole uma i uz pomoć sredstava koje Zbignjev Bžežinski naziva "tehnotronikom", što će stvoriti robote koji samo liče na ljudska bića.
- 5) Okončanje industrijalizacije i proizvodnje struje iz atomske energije, radi stvaranja onoga što nazivaju "postindustrijsko društvo nultog rasta". Izuzetak su industrija kompjutera i uslužne delatnosti. Industrije koje preostanu u SAD-u, biće prebačene u zemlje kao što je Meksiko, gde postoji obilje jeftine robovske radne snage. Nezaposleni će biti statistika podložna eliminaciji u okviru projekta koji se zove Global 2000.
- 6) Legalizacija droge i pornografije.
- 7) Depopularizacija velikih gradova, isprobana od strane režima Pol Pota u Kambodži. Genocidni planovi Pol Pota razrađeni su u Sjedinjenim Državama, od strane jedne istraživačke fondacije koja pripada Rimskom klubu.
- 8) Ograničavanje razvoja nauke, osim onih grana koje rade u prilog Komiteta. Posebno je na meti korišćenje nuklearne energije u mirnodopske svrhe. Komitet se okomio na sve naučnike i institucije koje istražuju puteve korišćenja fuzije, jer će to potpuno poništiti koncepciju Komiteta o "ograničenim prirodnim resursima", pošto fuzija može da obezbedi neograničene količine jeftine energije.
- 9) Smanjenje broja stanovnika u svetu, uz pomoć ratova na ograničenom prostoru, bolestima, bedom i glađu u zemljama Trećeg sveta, jer Komitet smatra da su tri milijarde ljudi "beskorisni potrošači hrane". Zato se na čelu radnog tela Komiteta našao Sajrus

Vens, čiji tim je stvorio projekat Global 2000. Zaključke izveštaja ovog projekta, zvanično je potpisom potvrdio tadašnji predsednik SAD-a, Džimi Karter, i državni sekretar Edvin Maski. Po ovom projektu, stanovništvo Sjedinjenih Država treba smanjiti za stotinu miliona do 2050 godine.

- 10) Da bi se oslabio moral nacije i demoralisala radnička klasa, treba stvoriti u dužem periodu vremena, na širokom planu, masovnu nezaposlenost. Kako se broj radnih mesta smanjuje, u skladu sa konceptom "nulte postindustrijske stope privrednog rasta" Rimskog kluba, demoralizovani i obeshrabreni radnici okrenuće se alkoholu i drogama. Mladi će se kroz rok kulturu i narkomaniju ohrabrivati da ustanu protiv društvenog status quoa, uništavajući na taj način okvire porodičnog života. Komitet 300 je naložio "Tavistok" institutu da pripremi matricu za postizanje ovog cilja. "Tavistok" je angažovao "Stanford riserč", da sprovede ovaj projekat pod rukovodstvom profesora Vilisa Harmona. Poduhvat je postao poznat pod imenom Zavera Akvarijus.
- 11) Kako bi se stanovništvo onemogućilo da odlučuje u svoje ime, na osnovu ustavnih prava, Komitet 300 će pribeći svojoj omiljenoj taktici, stvaranju krize i zatim nuđenju rešenja da se kriza reši. Poenta je da se stvori toliko kriznih žarišta, u isto vreme i na različitim nivoima, kako bi se stanovništvo potpuno dezorijentisalo i potonulo u apatiju pred "nerešivim problemima". Tako bi se stvorio prostor za uvođenje vanrednog stanja, ukidanje ustava i uvođenje FEME, agencije za rešavanje kriza.
- 12) Uvođenje novih kultova najrazličitijeg usmerenja i podupiranje delovanja već postojećih.
- 13) Podupiranje hrišćanskog fundamentalizma, kako bi se prouzrokovalo osećanje ugroženosti kod drugih, što bi iniciralo jačanja cionističke države Izrael i njenog mita o "izabranom narodu".
- 14) Širenje ekstremnih islamskih verskih zajednica, kao što je muslimansko bratstvo Siki, kako bi se stvorila situacija slična u Iranu, gde je na vlast doveden Ajatolah Homeini, tvorevina britanske vojne obaveštajne službe MI6.

- 15) Izvoz ideja "religioznog liberalizma", radi potkopavanja postojećih religija, narocito hrišćanstva. Ovaj proces je započeo sa "jezuitskom teologijom oslobođenja" u Južnoj Americi, koja je dovela do rata u Salvadoru, Nikaragva, a izazvala je i ozbiljne probleme u drugim zemljama Južne Amerike. Jedna od ovih grupa, marksistički nastrojenih, je Misija Meri Nol. Za njih se saznalo kada su četiri opatice ove misije ubijene u Salvadoru.
- 16) Jedan od najvažnijih ciljeva Komiteta 300 je izazivanje kolapsa svetske ekonomije i uzrokovanje potpunog političkog haosa.
- 17) Preuzimanje kontrole nad unutrašnjom i spoljnom politikom Sjedinjenih Država.
- 18) Davanje najveće podrške organizacijama koje Komitet kontroliše: Ujedinjenim Nacijama, "Međunarodnom monetarnom fondu" (IMF), "Banci za međunarodno poravnanje" (BIS) i Svetskom sudu, kao i davanje značaja manjim organizacijama u svetu, radi postepenog dovođenja pod pokroviteljstvo Ujedinjenih Nacija.
- 19) Prodiranje, subverzija u vlade i potkopavanje iznutra, kako bi se uništio suverenitet i integritet nacija koje vode.
- 20) Organizovanje terorističke mreže širom sveta i njeno usmeravanje u one zemlje i delove sveta koje treba destabilizovati.
- 21) Preuzimanje kontrole nad obrazovanjem u Sjedinjenim Državama, sa namerom da se ono potpuno uništi.

Politička moć Komiteta 300 pociva na pravoj mreži "javnih institucija sa tajnim delovanjem", koje neprekidno osniva, kako bi uvodila nove delove svog dugoročnog plana u funkcionisanje. Ekonomske teorije Komiteta zasnovane su na tobože odavno prevaziđenim teorijama Maltusa, tvorca rasističke teorije, po kojoj ograničene resurse zemlje treba čuvati ograničavanjem rasta stanovništva, podrazumevajudi da "elita" ne spada pod ograničenje. Naprotiv, "elita" će za sebe uzeti sačuvane resurse, a ograničiće se "beskorisni potrošači". Ako mislite da ta teorija danas ne prolazi, grдно se varate. Upravo ova teorija, osavremenjena i

lukavo upakovana u "ekonomsku nauku", čiji su istureni protagonisti Frederik fon Hajek i Džefri Saks, koje sponzorije Rimski klub, čini osnovu "novog ekonomskog poretka" u svetu. Efekti su već vidljivi i laicima. Bogati postaju sve bogatiji, a siromašni sve siromašniji. Baza ekonoraske moći Komiteta 300 je enormni novac koji pritiče iz kontrole svetskih tokova trgovine drogom. Komitet 300 je najveći svetski diler droge, već stotinu i pedeset godina! Da pojasnim. Sjajno poturena laž, koja funkcioniše već dva veka, je da je britanska imperija stvorila ogromne profite trgujući indijskim čajem. Navodno, to je osnova bogatstva, ne samo ove kompanije, već i cele imperije. Opijum je iz Bengala prvi put stigao u Britaniju 1683 godine, ali ga nisu prihvatile niže klase britanskog društva, kao što se očekivalo. Da bi se iskoristio ogromni potencijal profita koji je ležao u opijumu, moralo se naći veliko tržište. Logični izbor bila je Kina. Desilo se ono što ni najveći optimisti nisu očekivali. Milioni ljudi su počeli da puše opijum, koji je uzgred rečeno, vrlo toksičan i lako stvara naviku kod korisnika. Pušionice opijuma su se proširile Kinom poput požara, a u stotinama hiljada ovih kuća, lula napunjena opijumom bila je jedino sredstvo uz koje su najsiromašniji mogli da zaborave koliko bedan život inače vode. Tek posle sto godina, Kina je shvatila da je na ivici propasti. 1729 godine, pokušala je da uvede zakone protiv upotrebe droge, kojima bi zaustavila britansku Istočnoindijsku kompaniju, koja je započela rat protiv Kine radi zaštite svojih interesa. Tri stotine članova upravnog odbora Istočnoindijske kompanije zaista su bili toliko moćni da su, radeći za britansku krunu, čiji su prihodi u ovim decenijama takođe vrtoglavo rasli, postali prva osamostaljena organizacija globalne snage, koja je počela da širi svoju moć i poslove na ceo svet. Lord Bertrand Rasel, inače član Komiteta, za njih je sa divljenjem rekao:

"Mogli su čak da posavetuju i Boga kada je imao probleme na Nebu."

Da bi ojačali svoju poziciju svetskog monopoliste u trgovini opijumom, Britanci su opijum uvezali dvostruko. Naime, u severnoj Engleskoj se proizvodio pamuk u tkačnicama sa skoro robovskim radom. Žene i deca su radili po šesnaest časova za razbojem. Vlasnici fabrika su bile najuglednije britanske porodice, koje su živele u Londonu, Bering-si, Palraerstoni i Kesvici, a najveći je bio Džardin Matesons, vlasnik

brodova i čuvene brodske linije "Blu Star Šiping Lajn". Svojim brodovima prevezio je pamučnu tikaninu u Indiju, i niskim cenama potpuno uništio proizvođače pamučnih tkanina u Indiji. Plan je bio vrlo prost. Indijci su morali da snize cenu opijuma i povećaju proizvodnju, kako bi nadoknadili razliku u ceni i mogli da prežive. Britanska imperija je na ovom primeru pokazala Šta znači "industrijska revolucija" i kako se pomaže siromašnim kolonijama u njihovom razvoju. Isti princip su primenjivali i Saterlendi, još jedna ugledna aristokratska porodica. Mate-sonsi su bili partneri sa porodicom Bering, koja je imala svoju brodsku liniju, čuvenu "Peninsular end Orijent Navigejsn Lajn", koja je postala najveća trgovinska linija u Britaniji. Braća Bering su bili najveći investitori u plantaže pamuka u Americi, a njihovi brodovi su neumorno špartali izraeđu istočne obale SAD-a i Kine. Današnji Berinzi su aristokratija američke istočne obale, bogati i ugledni članovi društva i članovi Komiteta 300, jer ko se nije bar malo bavio trgovinom opijumom, nema "pedigre" za članstvo u Komitetu.

Amerikom danas vlada oko tri stotine porodica, a Britanijom oko stotinu porodica, koje uz britansku kraljevsku kuću kontrolišu neverovatno bogatstvo. Ne samo što znaju jedni za druge, ne samo da su njihovi preci zajedno trgovali opijumom, već su međusobno povezani bračnim vezama, ortaci su u zajedničkim kompanijama i bankaraa, a sve su to učvrstili pripadništvom Crnom plemstvu, masonskim ložama, Redu svetog Jovana Jerusalimskog i mnogim drugim tajnim društvima. Danas oni sede u Rimskom klubu, Bilderberg klubu i Trilateralnoj komisiji, a upravljaju Ujedinjenim Nacijama, radi ostvarenja svoje globalne strategije - porobljavanja celog sveta. Zato, kada u bulevarskoj štampi čitate srceparajuće limunade o aristokratiji i njihovom ružičasto obojenom životu, znajte da su svi oni počeli (i ostali) kao trgovci drogom. Tu "aristokratiju" čine čuvene porodice Delano, Forbs, Eplton, Bejkon, Bojleston, Perkins, Rasel, Kaningem, Šo, Kulidž, Parkman, Ranevel, Kabot, Kodman, Leman i mnogi drugi koje ćemo spomenuti. Najugledniji među njima su porodice Delano i Astor, Pretsednik SAD-a, Ruzvelt, bio je oženjen jednom Delano, a Džon Jakob Astor je svoje prihode od trgovine opijumom uložio u nekretnine, kupujući prostor na Menhetnu. Bio je i važan član Komiteta 300, koji je u to vreme igrao ključnu ulogu u određivanju kome će se dozvoliti da trguje opijumom. Potomci onih koji su novac od opijuma prali kroz kupovinu zemljišta, danas su vlasnici basnoslovno skupog građevinskog zemljišta u Njujorku i najvećeg

broja nekretnina. I ne samo to. Sin Džona Astora, Valdorf Astor, doživio je dodatnu počast izborom u "Kraljevski institut za međunarodne odnose" (RIIA), kroz koji Komitet 300 utiče i kontrolira mnoge aspekte života u SAD-u.

Rat koji je lord Palmerston nametnuo Kini, radi zaštite interesa britanske krune i Istočnoindijske kompanije, rezultirao je ugovorom po kome se opijum više neće transportovati ni u Kanton, ni u Šangaj, niti druge gradove duž obale, već samo u jedan grad - Hong Kong. Takođe je dogovoreno da Britanija i Kina postanu ravnopravni partneri u podjeli prihoda od trgovine opijumom. Hong Kong je postao i najveće tržište zlata na svetu, do današnjih dana, jer su uzgajivači opijuma plaćani zlatom, pošto nisu imali poverenje u papirne novčanice. Tako je ostalo do danas. Na berzi u Hong Kongu, obavlja se ogroman promet zlata u specijalno livenim malim pločicama, umesto u klasičnim polugama. Te zlatne pločice su izmišljene upravo zbog trgovaca opijumom, kako bi se mogli isplatiti svi brojni posrednici i učesnici trgovine zlatom. Posao sa opijumom toliko se razgranao u periodu između 1791 i 1894 godine, da je broj ovlašćenih trgovaca porastao sa osamdeset i sedam na šest stotina i šezdeset i tri. Opijum je prosto tekao u Sjedinjene Države, jer su tamo postojali korisnici, kineski kuliji dovedeni da grade prugu u Americi, sredinom XIX veka. Ipak, posao je morao da se diskretno usmeri na razne strane, jer su počeli prvi ozbiljni protesti u svetu protiv ovog monstruoznog biznisa.

Britanski aristokrati, članovi Vitezova svetog Jovana i Reda Podvezice, počeli su poslove sa opijumom polako da prebacuju na novo mesto - Persiju (današnji Iran). Lord Inčkej, vlasnik najveće parobrodske kompanije na svetu krajem prošlog i početkom ovog veka, legendarne "Peninsula end Orijent Steam Navigeshn Kompani", osnovao je ne manje čuvenu "Hong Kong end Šangaj Bank", koja je tada, a i sada, vodeća banka na Dalekom Istoku za pranje novca od trgovine drogom. Pošto se opijum nije primio među crncima Amerike i ostalim siromašnim slojevima stanovništva, glavnim potrošačima opijuma, smišljena je sjajna kombinacija. Iz Kine će se dovesti radna snaga za izgradnju železnice, od istočne do zapadne obale Amerike. Intersantno je da porodica Harman i ostali železnički magnati nisu došli na ideju da angažuju jeftinu radnu snagu među crnačkim stanovništvom, upravo oslobođenim robovima, i ostalim siromašnim useljenicima u Ameriku, koji su jedva čekali da dobiju nekakav posao. Ne, suština nije bila samo u jeftinoj radnoj

snazi. Kinezi su pušili opijum, a ostali nisu, pa su bili nepotrebni. Do 1846 godine, već je stotinu i dvadeset hiljada kulija stiglo u Ameriku, da radi na velikim poslovima, u prvom redu železnici. Po proceni američke vlade, oko stotinu i petnaest hiljada su bili pušači opijuma! Jednom kada je gradnja železnice okončana, kineski radnici nisu vraćeni u Kinu. Ostali su u Americi i naseljeni u San Francisko, Los Angeles, Portland i Vankuver. Istu taktiku je primenio i ser Sesil Džon Rouds, član Komiteta 300, osnivač društva Okruglog stola, zastupnik interesa Rotšilda u Južnoj Africi. On je u Južnu Afriku doveo indijske kulije, da rade na plantažama šećerne trske u provinciji Natal. Kao i za kineske kulije, za ogromnu većinu nije bilo povratka u Indiju. Jedan od onih koji su se vratili u Indiju bio je Mahatma Gandhi. Do 1875 godine, kineski kuliji, sada trajno naseljeni u San Francisku i okolini, stvorili su kriminalno udruženje koje je uvozilo opijum u Ameriku, ne samo za Kineze, već i za Amerikance. Procena je da je među njima već bilo stotinu i dvadeset i devet hiljada narkomana, što je lordu Inčkejpu i njegovoj porodici donosilo prihod koji bi u današnjim relacijama iznosio sto miliona dolara godišnje. Posao je cvetao i na istočnoj obali. Beringovi, koje smo već spominjali, orodili su se sa beskrajno bogatim Vilijemom Bingemom i zajednički postali vlasnici polovine zemljišta u Filadelfiji. Sličan je bio i Stiven Žerar, čiji naslednici danas poseduju "Žerar Benk end Trast". Slavne porodice istočne obale, Forbs, Perkins i Hatavej, nalaze se u popisu članova Britanske istočnoindijske kompanije. Njihova firma, "Rasel end Kompani", imala je takvih zasluga za britansku krunu u trgovini opijumorn, kao i brodskim transportom sa Kinom i Južnom Amerikom, da im je Komitet 300 dodelio monopol u trgovini robovima 1833 godine. Najveću podršku, britanska kruna je imala upravo u Bostonu, među porodicama "plave krvi", čija imena su danas ponosno ispisana u starim knjigama i među počasnim članovima velikih trgovinskih kuća i banaka. Sir Džon Murej Forbsa bio je prvi Amerikanac kome je Komitet 300 dozvolio da sedi u upravnom odboru najprestižnije narko banke, "Hong Kong end Šangaj Benk". Takođe i porodica Perkins, bostonska aristokratija, svoj današnji položaj duguje tome što je jedan njihov predak bio prvi Amerikanac izabran u Komitet 300. Tomas Nelson Perkins bio je Morganov Čovek u Bostonu, a radio je i za britansku obaveštajnu službu. Morgan je bio vrlo moćan član Komiteta 300, pa je T. N. Perkins brzo napredovao u hijerarhiji trgovine kineskim opijumom. Svi Morgani i Perkinsi bili su masoni, što je jedan od uslova da

se uđe u vrhove Komiteta 300. Najmoćniji ljudi u Hong Kongu bili su povezani sa Morganom. Ser Robert Hart, koji je skoro trideset godina bio šef imperijalne carine, naimenovan je u upravni odbor "Morgans Garanti Benk" za Daleki istok. Isto važi i za porodicu Njubiging, čiji članovi sede ne samo u upravi Morganove banke, već su i savetnici kineske vlade. Tako preko Hong Konga ide i nabavka raketa, kompjutera i zlata, a sve se plaća opijumom. Ovaj međudržavni posao, koji traje dve stotine godina, nije se prekidao ni u vreme ratova, pogotovo što su se pojavili i dragi korisnici van Kine. Čak u vreme Mao Cedunga. saradnja kineske vlade i britanske kraljevske porodice. koja kontroliše svetsko tržište droge, nije se narušila. Najveće transakcije i pranje novca od ove trgovine, već dve stotine godina ide preko "Hong Kong and Šangaj Benk", koja je otvorila filijale Širom sveta, kako bi se pranje novca olakšalo i prikrilo.

Cena zlata na svetskim berzama i danas direktno zavisi od cene droge! Kada je Kina, 1987 godine, neočekivano bacila na berze osamdeset tona zlata, to je izazvalo šok među svim poznavateljima trgovine zlatom (pogotovo u Americi) i drastičan pad cena zlata. Jedno od pitanja koje se nametnulo laicima, bilo je odakle Kini toliko zlata. Vrlo prosto, to je zlato isplaćeno kineskima odgajivačima opijuma, preko hongkonške berze zlata. Očigledno su rezerve postale breme za kinesku vladu. Privreda Kine i spoljna trgovina, koja i danas ide preko Hong Konga, u velikoj je zavisnosti od veza starih dva veka. Jedna od oligarhijskih britanskih porodica, Matisonovi, čije bogatstvo vuče poreklo iz trgovine opijumom, i danas su aktivni. Pre nekoliko godina potpisan je ugovor o zajedničkom ulaganju između kineske vlade i "Matison banke", vredan tri stotine miliona dolara. Tamo gde je situacija nesigurna, ulazi se sa narkodolarima i stvari kreću dalje. Kao što, uostalom, funkcioniše i obrnuta varijanta. Ako neka zemlja ne želi da svoju nacionalnu ekonomiju potčini diktatu oligarhijskog svetskog kapitala, na scenu stupaju banke i IMF ("Međunarodni monetarni fond"), koji navodnim povoljnim kreditima zatrpavaju privredu te zemlje. Efekti koji se postižu su sledeći: pere se novac od prodaje droge, oružja i drugih kriminalnih aktivnosti na svetskom nivou; uništava se ekonomija kreditirane zemlje, jer ne može da vrati pozajmljeni novac i kamate. Samim tim se poništava i suverenitet te zemlje, a ona onda prihvata uslove, koje je u prvom naletu odbila.

Situacija u svetu se promenila. "Zlatni trougao" nije više najveći proizvođač opijuma na svetu. To je sada "Zlatni polumesec" (Iran, Pakistan,

Liban). Nema više ni britanske istočnoindijske kompanije, ali je njen nekadašnji upravni odbor od tri stotine članova ostao nepromenjen! Zapravo, potomci onih moćnih plemićkih porodica, koje su pre dve stotine godina kontrolisale svetsku trgovinu drogom, kontrolišu je i danas. Proširili su se regioni proizvodnje - u Aziji na Tursku, a u novije vreme Čečeniju i Albaniju. U Južnoj Americi je tridesetih godina ovoga veka, posle velikih investicija u "privredu" nekih zemalja, krenula proizvodnja kokaina. Proširila se i osnova korisnika droge, stvaranjem čitavih društvenih pokreta dvadesetog veka, koji su propovedali navodnu slobodu od konvencija i zakona, što je podrazumevalo i korišćenje droge.

Put heroína

Kada je Komitet 300 shvatio da drogom može potčiniti svet, krenuo je u ovom veku na masovno investiranje u proizvodnju i stimulisanje potrošnje droge. Sem tradicionalnih proizvođača droge, Indije, Kine i Burme, tu su sada i Afganistan, Pakistan, Iran, Kolumbija, Tajland, Liban, Turska, Peru, Ekvador i Bolivija. Kolumbija je najveći prerađivač i distributer droge, uglavnom kokaina, za tržište Severne Amerike. Trgovina heroinom se finansira preko banaka u Hong Kongu, Londonu, Libanu i Švajcarskoj, gde se opere najviše novca koji pritiče od prodaje droge. Zemlje koje učestvuju u distribuciji i transportu droge su Hong Kong, Turska, Bugarska, Italija, Monako, Francuska i Liban, a u novije vreme Albanija i Kosovo. U pojedinim zemljama, trgovina narkoticima je dostigla takav nivo da je pretila suverenitetu zemlje, pa su pretsednici vlada i država, koji su odbili saradnju sa Komitetom 300, bili uklonjeni. To je slučaj sa pakistanskim predsednikom Ali Butom i italijanskim premijerom Aldo Morom. Banke koje i danas procesiraju novac od droge su "Britiš Benk of d Midl Ist", "Midlend Benk", "Nešenel end Vestminster Benk", "Berklis Benk", "Rojal Benk of Kanada", "Hong Kong end Sangaj Benk", "Bering Braders Benk" i "Hambros Benk".

Jedna od bitnih tačaka, na putu unošenja heroína u Evropu, je Monako. Sa Korzike, heroin dolazi feribotima u toku leta, koji prevoze tu-

riste. Niko ne kontroliše ove feribote, jer Monako "živi od turizma". Takođe, ne postoji granica, ni kontrola između Monaka i Francuske, pa se droga iz Francuske bez problema transportuje dalje u svet, kao što je to nekada funkcionisalo u okviru Francuske veze. Porodica Grimaldi je vekovima umešana u trgovinu drogom. Princ Renije, koji sjajno neguje javni imidž simpatičnog vladara male kneževine, član je Komiteta 300 i ima vrlo precizne zadatke u osnovnom biznisu Komiteta. U jednom trenutku, pogrešio je u "računanju", kao i Norijega. Posle nekoliko opomena, koje nije poslušao, usledila je kazna u vidu likvidacije njegove supruge, princeze Grejs. Ona je poginula u saobraćajnoj nesreći, jer je tečnost iscurila iz kočnica njenog rovera, pa se automobil survao u provaliju. Do danas je taj automobil pod paskom francuske policije i na njemu nikada nije izvršena stručna ekspertiza, koja bi utvrdila kako je došlo do pomenutog curenja. Signal za likvidaciju princeze Grejs uhvatila je prislusna služba britanske armije na Kipru. Obaveštajni stručnjaci su procenili da je nalog stigao od Komiteta, preko masonske lože P2. Ako vam ovo zvuči neverovatno, proučite mehanizam proizvodnje i distribucije droge. Shvatićete da posao vredan pet stotina milijardi dolara godišnje ne priznaje prepreke.

Mehanizam proizvodnje i trgovine drogom počinje na poljima maka divljih plemena Burme i Tajlanda. Kada se završi berba sirovog opijuma, formiranog u lopte mrke, lepljive mase, sledi prva prodaja. Plaćeni su zlatnim polugama teškim jedan kilogram, poznatim kao 4/10, a koje kupuje "Kredit Svis". Isti princip važi i za Indiju, gde se već vekovima na isti način plaćaju pripadnici naroda Beludžisa, velikih uzgajivača maka. Sirovi opijum iz "Zlatnog Trougla", pedesetih i šezdestih godina, išao je do sicilijanske mafije i francuskih laboratorija na potezu između Marselja i Monte Karla. Tu se opijum prerađivao u heroin. Zadnju deceniju, primat u prerađi su preuzele laboratorije u Turskoj i Libanu, mada još nisu dostigle nivo i obim koji su imali Francuzi na vrhuncu moći. Dosta laboratorija je bilo u Afganistanu (sedamdeset i sedam odsto ukupne svetske proizvodnje opijuma), koje su direktno prerađivale pakistanski opijum. Sa dolaskom talibana na vlast, deo laboratorija je prebačen u Čečeniju, gde je stvorena prva narko država na svetu, sa samo jednim ciljem, da rafinise opijum u heroin.

Cečenija je "crna rupa" kriminala i bolna rana ruske politike i države, još od XVII veka. Čečenija je bila polazna tačka ruske carevine za osvajanje ostalih kavkaskih naroda i oblasti. Borbe sa Čečenicima i držanje u pokornosti ovih krajeva, uvek su bili teški. Uz pomoć kozaka i Čerkeza, ruska carevina je bezbroj puta krvavo intervenisala, pa nije čudo da je obostrano neprijateljstvo došlo do izražaja i u vreme raspada Sovjetskog Saveza i osamostaljenja Čečenije.

Cečeni su primili islam u XIV i XV veku. kao i drugi kavkaski narodi, a do tog vremena su bili mnogobošci. Sve do XVIII i XIX veka, islam nije bio veliki oslonac, iz razloga što Čečeni ni tada, a ni danas, ne pripadaju radikalnoj struji islama, koja traži strogo pridržavanje šerijatskim pravilima. Islam je bitan zbog rodovske organizacije čečenskog društva. U Čečeniji sada preovlađuje grana muslimanstva, koja poštuje versku hijerarhiju i rodovsko uređenje, a to je odigralo značajnu ulogu prilikom izdvajanja Čečenije iz Sovjetskog Saveza. Svi Čečeni se dele na dva tarikata, odnosno verska reda - nadžibane i kadirije. Nadžibani žive u ravnicama. Oni su obrazovan i zemljoradnički sloj Čečena. Kadirijama pripadaju ljudi koji uglavnom žive u planinskom delu zemlje. Tarikati se dele na rodove, kojih u Čečeniji ima oko trideset. Zato nije čudno da je u jesen 1991 godine, kada je počela čečenska kriza, Jeljcin poslao u Grozni, kao svog izaslanika, Ahmeda Arsanova, koji pripada jednom od najuglednijih rodova iz nadžibanskog tarikata. Rodovi su izgradili vrlo složenu i vrlo funkcionalnu društvenu organizaciju, koju je Džohar Dudajev (pripadnik tarikatu planinaca u Ičeriji) iskoristio kada je krenuo u rat protiv Rusije. Po sticanju nezavisnosti, Dudajev je osnovao pravu mafijašku državu. Kremlj je uradio sve što je mogao da Čečenija dobije nezavisnost. To je bio delić mnogo šireg plana, koji je izvršavao Jeljcin, kao član Komiteta 300. Prvo, na teritoriji Čečenije nije važno rusko zakonodavstvo, kao ni zakonodavstvo bilo koje bivše republike, koja nije priznala Čečeniju kao državu. Tako Čečenija postaje centar trgovine drogom, oružjem, naftom i drugim strateškim sirovinama. Ogromna količina novca, koja se prala i prolazila kroz Čečeniju, prevazilazila je okvire te male republike. Moglo bi se reći da je ona namerno izabrana, kao mesto u kojem će se milijarde dolara novonakupljenog kapitala u novoj Rusiji plasirati dalje i otići u inostranstvo, ili vratiti na bankovne račune

rukovodilaca u Moskvi. Dudajev je širom otvorio vrata kriminalcima. Jedan od prvih ukaza se odnosio na oslobađanje kriminalaca iz zatvora, pa je oko četiri hiljade njih izašlo na slobodu. U Čečeniju dolazi i veliki broj slovenskih, nečečenskih kriminalaca, koji tu razvijaju poslove. Samo u januaru 1995 godine, u Čečeniji je ubijeno deset hiljada ljudi. Prvi veliki posao čečenske mafije, odnosno rukovodstva, bio je sa lažnim platnim naložima. U centralnu službu knjigovodstva, u Moskvi, stizali su nalozi za isplatu velikih suma novca nekakvim firmama. Nalozi su bili dokumentovani od strane čečenske službe društvenog knjigovodstva. Blagodareći potkupljivosti i lošoj kontroli rada, od strane centralne službe knjigovodstva, taj novac se isplaćivao u gotovini i odmah pretvarao u devize. Po proceni eksperata, samo 1992 godine se na ovaj način iz kase centralne banke Rusije odlilo sedam stotina milijardi rubalja. U taj veliki posao bili su uključeni ranogi. Čak se pominje ime generala Lebeda. Bliski saradnik generala Lebeda, Sergej Droguš, sreo se u Čečeniji, 1992 godine, sa Aslanom Mashadovim. Kada je uhapšen, 1996 godine, Droguš je ispričao da je uz pomoć falsifikovanih platnih naloga oštetiо moskovsku centralnu banku za dve stotine miliona rubalja. Drugi veliki posao čečenske mafije je posao sa narkoticima. Najbliži saradnici Dudajeva kontrolisali su promet heroina i kokaina u Rusiji. Po zvaničnim podacima, 9 decembra 1991 godine, održan je sastanak u "Podmoskovlju", između predstavnika Dudajeva i nekadašnjih visokih funkcionera KGB-a, koji su tada bili van službe. Tada je dogovoren plan o švercu droge preko Čečenije. Tim poslom je rukovodila posebno oformljena gmpa, koja je sebe nazivala Prijateljstvo. Krenulo se sa dopremanjem opijuma iz Avganistana, preko Samarkanda u Grozni. Glavni partner grupe bio je uzbečki general Dostum, koji je tada kontrolisao severne provincije Avganistana. Od 1994 godine, čečenska mafija samostalno kreće sa švercom i distribucijom droge, bez posrednika iz Rusije. Dogovorili su se direktno sa premijerom Avganistana, Hekmatjarom, a u ime čečena pregovarao je lično Basajev. Reka opijuma potekla je u Grozni. Posle pobede talibana, posao se nastavio preko njihovih sponzora, Pakistana. Sada avganistanska droga ide preko grada Čitarava u Čečeniju, gde se u tamošnjim fabrikama prerađuje u heroin visokog kvaliteta. Samo u 1994 godini proizvedeno je trideset tona heroina. Prva linija transporta vodila je do Bejruta, ali već krajem 1992 godine, proradile su gruzijske i litvanske veze. Kroz Gruziju, heroin je išao od Groznog do luke Poti. Tim kanalom je, 1994 godine, prošlo

petnaest tona heroína. Tri tone heroína idu kroz Abhaziju, što je bio lični kanal Basajeva. Jedan deo Čečenske droge se širio Evropom i preko sicilijanske mafije i kosovskih Albanaca. Sedamdeset posto ruske trgovine drogom pripada srednjoj Aziji, a na čelu je Čečenija.

Sem droge, čečenska mafija trguje i naftom. Velike količine nafte, koje se proizvode u kaspiskom regionu i Čečeniji, odlaze mimo zvaničnih kanala i "Lukoila". Tvrdi se da je samo 1992 godine nestalo oko tri i po miliona tona nafte. Ministarstvo bezbednosti Rusije tvrdi da je operacijama sa naftom rukovodio zamenik premijera, Jaragi Mamodajev. Radilo se vrlo drsko. Nafta je isporučivana stranim kompanijama, koje novac za nju nisu upućivale u Čečeniju, već je on išao drugim kanalima. Nafta je tražena, jer joj je cena bila niža od trideset odsto u odnosu na berzu." Sam Mamodajev je jednom prilikom neoprezno izjavio, da je 1992 godine na taj način nestalo pet milijardi rubalja. Rusija ne samo da je zatvarala oči pred ovakvim izvozom nafte, već je 1993 godine slala naftu iz Sibira na preradu u Čečeniju. Ovim poslom su do kraja 1994 godine rukovodili direktno pojedini članovi "Ministarstva inostranih poslova" Rusije.

Četvrti veliki posao čečenske mafije je šverc oružja. Čečenija je postala centar iz kojeg se slalo oružje, ne samo na "vruće tačke" bivšeg Sovjetskog Saveza, nego i u Evropu i na Bliski Istok. Od avgusta 1992 do avgusta 1994 godine, redovno i svakodnevno, sa aerodroma u Groznom, poletali su transportni avioni sa oružjem. To oružje prebacivano je u Abhaziju, Nagorno-Karabah i u otepljene zemlje bivše Jugoslavije. U tom poslu su učestvovali predstavnici ruske vojske i države. U periodu od 1992 do 1993 godine, u Grozni su stizali vojni viškovi raketnog sistema "Grad", iz dislociranih ruskih baza u Istočnoj Evropi i Mongoliji. Lično je maršal Šapošnikov dozvolio da se Čečeniji prodaje oružje po nižim cenama, iz magacina u Istočnoj Nemačkoj. Šapošnikov je kasnije demantovao da je znao za ovu trgovinu, ali je reč o tolikim količinama oružja, da je sigurno da nisu mogle stići u Čečeniju bez dozvole najviših instanci "Ministarstva odbrane" Rusije. Čečenija je, takođe, poslužila kao kanal za prodaju oružja Iraku, jer to Rusija zbog embarga nije mogla zvanično da čini. Sve ovo navodi na zaključak da Čečenija, kao i svi ogromni, nelegalni poslovi, ne bi bili mogući da određeni ljudi iz vrhova u Moskvi, nastojeći da stvore od Čečenije zemlju u kojoj mogu da rade šta hoće, nisu stvorili mogućnost iz koje se izrodilo zlo i dogodilo samu Rusiju.

Vratimo se heroinu pod kontrolom Komiteta 300. Meksiko je počeo da proizvodi male količine heroina. popularnog u Holivudu pod imenom "meksički braon". U njegovu proizvodnju i transport u SAD, bili su, umešani neki krugovi meksičke vlade i vojske, koji su imali saradnike u istim krugovima u Americi. Trgovinski sporazum "NAFTA", stvorio je uslove za nesmetani uvoz roba preko granica, pa samim tim i droge. Ima onih koji tvrde da je "NAFTA" stvorena prvenstveno zbog toga da olakša unos droge u Ameriku. Naravno, bilo je nepredviđenih incidenata, kada su policijski organi, koji nisu znali za ovaj dogovor, presecali velike pošiljke droge. Takav slučaj se desio u novembru mesecu 1991 godine, kada su agenti meksičke policije za borbu protiv narkotika, na jednom malom aerodromu opkolili krijumčare, misleći da ovi toware marihuanu, glavni meksicki izvozni "artikal" za Ameriku. Iznenadili su se kada su videli da se u avion ubacuje heroin. Tog frenutka se pojavila grupa meksičkih vojnika i nemilosrdno poubijala policajce! Bio je to ozbiljan incident, koji je meksicki predsednik Galtijeri zataškavao svim silama, jer je ovo bio prvi slučaj da u okviru Šeme Komiteta 300 ima nesuglasica i sukoba oko ključne aktivnosti, koja donosi novac i moć, čineći planove na razbijanju nacija, u okviru fizičkog i mentalnog zdravlja, ostvarivim.

Sličan slučaj se desio u Iranu, jer je droga iz "Zlatnog Polumeseca" išla kroz Iran, Tursku i Liban. Iranski šah Pahlavi pokušao je nasilno da prekine ovu liniju, a u prvom trenutku to mu je pošlo za rukom, Narkomanija je bila ozbiljan problem u Iranu, sa milion ovisnika od droge. Gubitak tako velikog proizvođača kao što je Iran, britanska narko oligarhija nije mogla da dozvoli. Uskoro su protiv Pahlavija započete akcije na planu potkopavanja njegove vlasti. Taj posao je za Komitet 300 obavila Amerika. Ajatolah Homeini je vrlo tajanstvena ličnost. Mnogi tvrde da se umesto pravog Homeinija, koji je živio u egzilu, pojavio dvojnik koga je pripremio i kontrolisao MI6, britanska obaveštajna služba, jedna od službi pod kontrolom Komiteta. Kada su pristalice Homeinija zauzele američku ambasadu u Teheranu, priliv oružja iz Amerike u Iran nije obustavljen. Da su to Amerikanci učinili, Homeini bi obustavio isporuku opijuma Britancima. Homeini je bio vrlo tolerantan prema proizvodnji opijuma. U 1984 godini, proizvodnja opijuma u Iranu je iznosila preko šest stotina i pedeset metričkih tona, što je ovu zemlju skoro izjednačilo sa proizvodnjom u "Zlatnom Trouglu". U istom periodu, broj ovisnika od heroina u Iranu, dostigao je stravičnih dva mili-

ona ljudi. Šah Reza Pahlavi nije bio jedina žrtva Komiteta. Vilijem Bakli, šef stanice CIA u Bejrutu, vršio je obimnu istragu i praćenje puteva droge u Libanu, Iranu, čak i Pakistanu. Uskoro su u sedišta CIA, u Engliju, počeli da stižu njegovi dokumentovani izveštaji o trgovini drogom u "Zlatnom Polumesecu". Kada je postavljena bomba pred američku ambasadu u Islamabadu, Bakli je povučen nazad u SAD, jer njegov status i delovanje više nisu bili tajna. Onda je CIA uradila nešto što krši sve principe tajnog rada i njenu sopstvenu proceduru. Ponovo je na teren poslala agenta, čiji je identitet bio otkriven. Tako se Bakli ponovo našao na službi u Bejrutu. Komitet 300 ga je osudio na smrt zbog njegove predane borbe protiv narko mafije, a CIA je pustila da njihov agent bude žrtvovan. Bakli je kidnapovan u Bejrutu, od strane muslimanske milicije. Podvrgnut strašnom mučenju, kojim je rukovodio general sirijske obaveštajne službe, Mohamed el Huili, Bakli je odao čitavu mrežu svojih doušnika i agenata DEA na terenu, a zatim je likvidiran.

Put kokaina

Kokain je neprikosnovena droga u Južnoj Americi. Njen uspon i razvoj datiraju od tridesetih godina ovog veka. Tada je britanski kapital naglo krenuo u osvajanje zemalja Južne Amerike. Procena je da je investicija bila veća od jednog triliona funti! Šta je bio razlog tolikih investicija u jedan zaostali, učmali kontinent? U svojoj knjizi, Kolmen tvrdi da je razlog droga, dugoročno razvijanje proizvodnje i distribucije, koje će trajati vekovima i koju će iz senke kontrolisati one iste porodice i porodične banke koje to rade u protekla dva veka. Neverovatno je kako savršeno funkcioniše sistem zaštite ovih moćnih porodica i koliko je bogatstvo i moć skoncentrisana u uskom krugu. Procena je da je samo petnaest porodica u Britaniji kontrolisalo većinu bogatstva imperije u zadnja dva veka. Južnu Ameriku i Karipski basen kontrolisali su ser Čarls Beri i porodica Čemberlen. Na njihovim ogromnim posedima ropstvo se zadržalo do duboko u devetnaesti vek, a osnovna proizvodnja nisu bile banane i kafa, već droga. U jednom trenutku, najveći izvozni artikal Jamajke bila je "gandža", moćnija varijanta mari-

huane. Njen izvoz u Ameriku održao se do danas, uz pomoć trgovinskog pakta poznatog kao "Inicijativa karipskog basena", čiji idejni tvorcii su Dejvid Rokfeler i Henri Kisindžer.

U Južnoj Americi. proizvodnja i trgovina drogom je odlično organizovan porodični posao. Centar te aktivnosti na kontinentu je Kolumbija, sa šezdeset i pet odsto svetske proizvodnje, Peru, sa dvadeset i šest odsto i Bolivija, sa devet odsto. Snaga narko kartela je tako velika, da su u jednom trenutku gerilci, borci za slobodu pokreta M 19, krenuli u otvoreni napad na državne institucije, vojsku i policiju. Zavedeno je vanredno stanje u zemlji. Onima koji poznaju zbivanja u ovoj zemlji, bilo je jasno da iza M19 stoje svemoćni narko baroni, podeljeni u dva velika kartela, jedan u Medelinu, a drugi u Kaliju. Medelinski kartel, tradicionalan i brutalan, koji se nemilosrdno obračunavao sa svima koji su mu se našli na putu, vodila su brada Očoa, Horhe i Fabio. Njihov "direktor operacija" bio je famozni Pablo Eskobar. Način vođenja poslova odigravao se "kao na filmu", pa su "gospodari iz senke" odlučili da veću pažnju poklone kartelu iz Kalija. Sa Eskobarom i braćom Očoa postignut je sporazum da navodno budu uhvaćeni i osuđeni na zatvorsku kaznu, kako bi ceo svet video delovanje pravde protiv narko bosova. "Zatvor" u kome su se našli, pre liči na hotel sa četiri zvezdice, nego na kaznionicu, ali to je bio deo dogovora. Takođe, zatvorski čuvari čine svojevrstu gardu narko bosovima, koji iz ovih zatvora i dalje vode svoje poslove. Kartel iz Kalija pogodniji je za saradnju, jer njega vode "biznismeni". Nema pucnjave i spektakularnih likvidacija, paradržanja i razbacivanja novcem. Ovi poslovni ljudi se drže vrlo diskretno i sem toga nikada nisu pokušavali da kokain unose i prodaju na Floridi. Njihova tržišta su Njujork, Los Anđeles i Hjuston, tradicionalno heroinska tržišta, na kojima je kartel iz Kalija ušao u osvajanje clijenata i skoro dostigao prihode od heroína. Uklanjanje neposlušnog Manuela Norijege i invazija Paname, izbacili su za izvesno vreme Panamu iz ključnog lanca. Panamske banke, nezaobilazna karika za pranje novca, su prevaziđene. Uklanjanje Norijege, nekada Ijubimca CIA, i njenog šefa Vilijema Kejsija, kao i vojnih krugova koji su sa aerodroma u Panami prebacivali oružje "kontrašima" u Nikaragvu, poklopilo se (kakve slučajnost) sa ulaskom Kali kartela u igru. Kampanju protiv Norijege započeo je Džesi Helms, "jastreb" američkog Senata, ultrakonzervativac, borac za tradicionalne moralne vrednosti i hrišćanski fundamentalista. To mu, naravno, ne smeta da bude omiljeni

saradnik Arijela Šarona, izraelskog "jastreba", bivšeg generala i ministra, jednog od najvećih trgovaca oružjem u Centralnoj Americi i Kolumbiji. Tako je promena "poslovnog partnera" u Panami bila brza i jeftina: svega sedam hiljada mrtvih panamaca i par milijardi dolara štete, što se može brzo nadoknaditi.

Da trgovinu drogom organizuju i vode države, njene službe i moćne tajne organizacije, potvrđuje zdravorazumsko pitanje: Kako je moguće da uz sve moderne oblike praćenja na zemlji, u vazduhu i svemiru, uz neograničene mogućnosti snimanja telefonskih razgovora, faks poruka, carinskih organa, policije i doušnika, nije izvodljivo zaustaviti proizvođače droge? Odgovor je vrlo prost, ma koliko zvučao strašno. Droga je proizvod koji ostvaruje dve ključne funkcije Novog svetskog poretka, Ona donosi enormne, neoporezovane i neevidentirane profite. Osim toga, droga pretvara veliki broj ljudi, u svim zemljama sveta, u narkomanske ovisnike, koji imaju samo jednu životnu želju, da po svaku cenu dođu do sledeće doze. Navodna borba protiv droge u zemljama zapadnog sveta je farsa. Ogromna sredstva i ljudski potencijali koriste se da bi se zaplenilo deset odsto svetskog prometa droge. Oni kojima je stalo da se spreči zlo, predlagali su sasvim logične mere da se ono suzbije. Jedno od prvih je da se proizvođači acetnog anhidrida, ključne hemikalije za proizvodnju heroína, obavezu na strogo vođenje poslovnih knjiga, jer bi tako bilo lako pratiti kuda se kreće ovaj agens bez koga nema proizvodnje droge. Drugi predlog je da se ukinu TIR tablice u kamionskom transportu, u okviru Evropske ekonomske zajednice. Bezbroy puta je dokazano da su ove oznake za neometan prolaz, bez kontrole na usputnim granicama, idealno sredstvo za transport droge kroz Evropu. Ceo sistem TIR zamisljen je u cilju izbegavanja kontrola. Sadržaj tereta garantuje pošiljalac robe, i to papirima koje vozač nosi sa sobom! Ovaj sistem je navodno izrađljen da bi se kvarljiva roba, u prvom redu voće i povrće, što pre dostavila korisnicima u Zapadnoj Evropi, bilo da su to samoposluge ili baze NATO pakta. Nije slučajno da je zato baš Bugarska, nekada veliki proizvođač baštovanskih proizvoda, postala jedan od ključnih karika u transportu droge sa Bliskog Istoka u Evropu. Tako je otkriveno da je velika bugarska transportna kompanija "Kinteks", zapravo veliki prevoznik heroína širom Evrope. Krastavac i paradajz se prosipao na odredištu, jer ko će da vodi računa o povrću koje vredi par hiljada maraka, kada je u kamionu pošiljka vredna milione maraka. Slično je i u drugim

zemljama sveta, pogotovo centrima za distribuciju droge. Na primer, agentima DBA je zabranjen ulaz u Hong Kong, a po zakonima te države, policijskim organima je zabranjeno da pregledaju brodsku dokumentaciju dok je brod u luci! Naravno, zaustavljanje brodova i pregled tereta na pučini predstavlja sasvim drugu proceduru u okviru pomorskog prava. Lakše je pregledati dokumentaciju stotinu brodova u luci, nego teret jednog broda na pučini. Koliko bi to patrolnih brodova i ljudstva bilo potrebno, da se sačekuju i pregledaju stotine brodova, koji napuštaju luku Hong Kong, Makao, Šangaj, ili neku od desetina drugih, za koje se zna da se u njima vrši ukrcaj droge?

Posebnu opasnu grupaciju čine legalne farmaceutske korporacije, koje proizvode sintetičku drogu. "Tavistok" institut. "mozak" Komiteta 300, stoji iza velikih društvenih pokreta kao što su "Era Vodolije", "hipi pokret", razni muzički trendovi i novi oblici populame subkulture, gde droga zauzima značajno mesto, kao sredstvo "oslobađanja od konvencija", ili stvaranja novih negativnih utopija. Tako je jedna od najvećih farmaceutskih kompanija na svetu, švajcarski "Sandoz", odgovoraa za uvođenje LSD-a u novi "stil života" desetina trilionu ljudi. u svetu, prvenstveno u Americi. Kada je jedan od njenih hemičara, Albert Hofman, otkrio kako se pravi sintetički ergotamin, moćna mašinerija Komiteta 300 finansirala je projekat preko jedne od svojih banaka ("S. C. Varburg"). Angažovala je "Tavistok" institut i "Stanford Riserč", još jednu od svojih firmi za definisanje novih potreba ljudi i stvaranje novih umetničkih i kulturoloških trendova. Ovi trendovi služe, prosto rečeno, za ispiranje mozga railiona ljudi širom sveta, kako bi se stvorio prostor za već definisan dvosmerni način delovanja - stvaranje novih. enormnih profita i zombiranje čovečanstva. Drugi primer je proizvodnja valijuma, droge za smirenje. Valijum proizvodi švajcarski farmaceutski gigant "Hofman la Roš". Troškovi kompanije za proizvodnju valijuma su tri dolara za kilogram pilula. Grosistima se kilogram prodaje za dvadeset hiljada dolara, a kada stigne do potrošača, u apoteke, cena kilograma valijuma je pedeset hiljada dolara. Valijum je inače lek koji se u Americi i Evropi prodaje u ogroranim količinama, jer je navodno najbezopasniji za upotrebu. Slično je i sa svakim drugim medicinskim preparatom. Kompanija "Hofman la Roš" je najveći proizvođač C-vitamina na svetu. Proizvodnja ovog preparata košta manje od jednog centa po kilogramu, a prodaje se uz profit od deset hiljada odsto. Naravno da legalni proizvođači droge, odnosno lekova koji imaju ista ili slična

dejstva kao prirodne droge, ne spadaju u kriminalce, niti će ikada doći pod udar zakona. U ruke pravde padaju sitni trgovci drogom, male bande, individualci i konkurencija. Oni koriste riskantne metode. Robu prevoze na način koji se može otkriti, a novac nose ručno, u banke gde će se obaviti "pranje". Veliki narko bosovi često prijavljuju konkurent-ske dilere droge policijskim organima, kao i svoje članove koji žele da se osamostale, ili one koji se ne pridržavaju strogih pravila podele tržišta, profita i funkcionisanja celokupnog sistema. Veliki igrači, vlasnici mreže na svetskom nivou, nikada nisu ugroženi. Dobro zaštićeni svojom političkom moći, aristokratskim poreklom i ogromnim sumama novca kojima raspolazu, oni su iznad krivičnog zakona. Komitet 300 je pre.svega narko kartel, toliko moćan da je skoro neraoguće prodrati i identifikovati šta sve kontroliše. Izmišljeni su i funkcionišu elektronski sistemi za pranje novca, od kojih je poznat "CHIPS" sistem (akronim od "Clearing House International Payments Sistem"), smešten u "Buro-uzu", u Njujorku, gde se nalaze najveće banke i računovodstven-c firme. Ovaj sistem koristi dvanaest velikih banaka, među njima "Hong Kong end Šangaj Benk" i "Kredit Svis". U kombinaciji sa "SWIFT" siste-mom, koji je takođe u Americi, transakcijama prljavog novca je teško ući u trag. Možda su za sada nedodirljivi "Dreksel Burnhem", "Kredit Svis" i "Hong Kong end Šangaj Benk", ali će i njih jednog dana zadesiti sudbina "BCCI" banke o kojoj sam govorio. Biće razotkriven makar jedan deo ogromnog sistema prevare i prikrivanja.

Jedna od značajnih finansijskih institucija Komiteta 300 je i "Ameri-ken Ekspres". Predsednici ove kompanije uvek su iz redova Komiteta 300. "Amerikan Ekspres" je umesan u sve poslove Komiteta. Između ostalog, vlasnik je "Trejd Development Benk", preko koje se ogromne količine zlata šalju na berzu u Hong Kong, radi isplate prodavaca opi-juma. Kroz "Amerikan Ekspres", lako se pere novac od droge, preko njenih kreditnih kartica i putničkih čekova. Velika snaga i prednost "Ameriken Ekspresa" leži u tome što je ova privatna kompanija dobi-la pravo da štampa putne čekove, koji su zapravo novac. Kroz svoju svetsku mrežu, i milione mesta gde se čekovi mogu upotrebiti za pla-ćanje, zapravo stvara idealne mogućnosti za pranje novca, koji će se legalno pojaviti kao pokriće za izdate čekove. Pametno, zar ne? Poslo-vanje "Ameriken Ekspresa" nakratko je istraživao američki javni tužilac Edvin Miz, ali je brzo morao da napusti istragu i posao, jer je bio "nepodoban".

Organizacije pod kontrolom Komiteta

Stotine organizacija, instituta, medijskih kuća, državnih institucija, državnih policijskih i obaveštajnih službi, kao i hiljade pojedinaca, angažovani su, po raznim osnovama, u aktivnostima Komiteta 300. Manipulacija se obavlja uvek u više slojeva istog nivoa, a zatim u piramidalnoj strukturi, gde ide ka vrhu piramide. Kako to izgleda, pokazaću primerom. Na političkoj ravni, dno piramide čine politički pokreti i partije, "krajnja levica", komunizam, socijalizam i partije centra laburističkog tipa. Drugu stranu spektra čine "krajnja desnica", fašizam, cionizam, republikanci i demokrati u Americi, i engleski konzervativci, koji se na ivici "političke piramide" susreću sa laburistima. Na bankarskoj piramidi, osnovu čine poslovne banke. Na piramidi društvenih fenomena, osnovu čine biznis, vojska, obrazovanje, mediji, religija, medicina, nauka i negativni aspekti obaveštajne agencije - kriminal. Na političkoj piramidi viši stepen čine "nacionalne organizacije". Na bankarskoj su to nacionalne banke - u Engleskoj "Bank of England", u Americi "Banka federalne rezerve". Na piramidi društvenih fenomena su oni koji formiraju globalne društvene trendove i svetsko javno mnjenje. Vrh političke piramide čine članovi tajnih društava Komiteta 300, kao svetske "nadvlade" i tajnih društava o kojima se vrlo malo, ili ništa ne zna. Vrh bankarske piramide čine "Međunarodni monetarni fond", "Svetska banka", "OECD", "Međunarodna banka za poravnanje" i "Međunarodna bankarska komisija". Vrh piramide društvenih fenomena čini "globalna elita". probrani pojedinci iz svih ostalih struktura. Ove piramide postoje kao ispreplitane mreža, prožete i povezane, nezavisne i zavisne jedna od druge, podstičuće i degradirajuće prema potrebi, isturene kada se to traži i diskretne, kako bi se neke stvari odradile u miru. Kada je potrebno, nastupaju žestoko i smrtonosno. Kada se čini da je lakše postići cilj ubedivanjem, na raspolaganju su im beskrajna sredstva diplomatije i korupcije. Ova knjiga bi ličila na telefonski imenik, kada bih pokušao da nabrojim sve tačke ove paukove mreže. Ili bolje rečeno, ličila bi na kancerogene ćelije po telu čovečanstva. Zato ću vam pažnju skrenuti na najpoznatije i najuticajnije organizacije, a konteksti njihovog delovanja pojaviće se sami.

Rimski klub

Rimski klub se u javnosti pojavio 1968 godine. Osnovao ga je Aurelio Pečei, mason i član Komiteta 300. Bio je jedan od izvršnih direktora "Fijata", na čijem čelu je veoma značajni član Komiteta i Bilderberga, Đovani Anjeli. Anjeli je jedan od najmoćnijih ljudi sveta, pripadnik porodice koja svoje korene i moć ima u Crnom plemstvu Londona, Venecije i Đenove. Rimski klub je definisan na sastancima držanim na imanju Rokfelerovih u Beladu, Italija. Planovi Rimskog kluba su: briga za životnu sredinu, zaustavljanje industrijskog razvoja na Zapadu i u zemljama Trećeg sveta, kontrola populacije čovečanstva i restrukturiranje sveta u pet regiona, pod kontrolom jedne svetske vlade. U periodu od 1968 do 1972 godine, Rimski klub je postao definisano telo naučnika, zastupnika "nove nauke", globalista, planera budućnosti i internacionalista svih mogućih usmerenja. Pečeijska knjiga "Ljudski kvalitet" je definisala doktrinu, koju je kasnije prihvatilo i političko krilo NATO pakta. Osnovna ideja Pečeijska je da se zaustavi "manija rasta", ili kako doslovno kaže, "nekontrolisani rast čovečanstva, energetska kriza, stvarni ili potencijalni gubitak resursa, degradacija životne sredine, širenje nuklearne energije i povezane posledice".

Rimski klub i njegovi finansijeri su visoko organizovana tela, koja rade direktno za NATO pakt. Većina visokih funkcionera Rimskog kluba pre toga je radila za NATO. Rimski klub je formulisao sve političke funkcije i principe NATO pakta. Kao jedna od najvažnijih grana za formulisane spoljnopolitičkih stavova Komiteta 300 (drugu čine bilderbergovci), Rimski klub je nastao od članova Morgentau grupe, sa ciljem ubrzavanja inicijative za stvaranje svetske vlade. Zadatak Rimskog kluba je da stvori i proširi ideje postindustrijskog doba u Americi, i sprovede čitav niz programa kontrakulture, kao što su droga, rok muzika, seks, hedonizam, satanizam i navodni pokreti za zaštitu prirode. Zato nije čudno da se u upravnom odboru Rimskog kluba nalaze mnogi stručnjaci za primenjenu socijalnu psihologiju sa "Tavistok" instituta, "Stanfordskog instituta za istraživanje" i "Instituta za socijalne odnose", kao i čitav niz stručnjaka i savetnika. Njihov cilj je da se ove ideje usvoje,

pa čak i da NATO pakt usvoji doktrinu Zaverе Vodolije. U jednom razgovoru, Pečei je generalu Aleksandru Hejgu izneo suštinu svog verovanja, rekavši da se oseća kao reinkarnirani Adam Vajshaupt. Možda je Pečei ideolog savremenih iluminata, ali ono što je sigurno je da je njegovo tridesetogodišnje delovanje na čelu Ekonomskog saveta "Atlantskog instituta" bilo ključno u formulisanju NATO strategije i njenog prelaska sa lokalnog, evropskog, na globalni plan. Rimski klub nije organizacija savetodavnog tipa koju čine naučnici, kako bi se to dalo zaključiti na osnovu njenog pretežnog sastava. Ona je prava, konspirativna organizacija, koja ima konkretna zaduženja da izaziva i upravlja ekonomskim recesijama i potresima. To je samo deo taktike na globalnom planu, za ozbiljnije poremećaje koji se pripremaju u skladu sa planovima Komiteta 300. Rimski klub ima raširenu mrežu ne samo instituta i naučnika, već deluje i kao "država u državi". Ima svoju obaveštajnu službu, a koristi rad Interpolа i Mosada, kao i nekadašnjeg KGB-a, zahvaljujući velikim ekonomskim projektima sa SSSR-om, koje je započeo Anjeli.

Od svog osnivanja, Rimski klub ima za jedan od osnovnih ciljeva, rušenje ustavnog poretka Italije, u sprezi sa svim nadnacionalnim svetskim centrima moći. U Italiji je imao pomoć lažnih masona iz Lože P2 i Crvenih brigada, čiji teroristi su uživali zaštitu nekih od najmoćnijih italijanskih porodica i koristili njihov novac, uticaj i njihove kuće za sakrivanje. Rimski klub je umešan u ubistvo italijanskog premijera Alda Mora, koga su kidnapovale Crvene brigade 1978 godine, zbog njegovog opiranja "nultoj stopi rasta", predviđenoj za Italiju i druge industrijske zeralje. Ovaj koncept stvoren je u Komitetu 300, a egzekutori su Rimski klub, kao neka vrsta ministarstva spoljnih poslova, i "Kraljevski institut za međunarodne odnose" (RHA). Covek koji je direktno pretio Aldu Moru, da prihvati odluke Rimskog kluba, bio je Henri Kisindžer, o čemu je 1982 godine svedočio bliski Morov saradnik, Gorado Gvrconi. Naravno, ono što je bila senzacija u italijanskim novinama, nije bila senzacija za velike Šampione demokratije, američke novine, kao što su "Vašington Post" ili "Njujork Tajms", koje o Gverconiju nisu objavili ni reč. Ubistvom Alda Mora, od strane terorističke grupe koju je kontrolisala paramasonska loža P2, Italija je postala eksperimentalno područje, kako bi se videlo kojom brzinom se može izazvati haos i politička kriza u zemlji. Sem toga, Italija je sedište Katoličke crkve, koju treba uništiti zajedno sa svim velikim religijama. Takođe, tu žive neke od najmoćnijih oligarhijskih porodica, koje pripadaju Crnom plemstvu. Italija je zemlja

ulaza droge iz Irana i Libana u Evropu, što je najvažniji trgovinski artikal Komiteta 300. Aktivnu ulogu u likvidaciji Mora i ispunjenju plana Komiteta 300 odigrao je tadašnji američki ambasador u Rimu, Ričard Gardner, koji je blisko sarađivao sa Betinom Kraksijem, značajnim članom Rimskog kluba i NATO pakta. Kraksi je, kao premijer, uspeo da nanese prve ozbiljne udarce strukturi Katoličke crkve u Italiji, inaugurirajući zakon o razvodu i abortusu, što je izazvalo dalekosežne posledice, ne samo na planu religije. U junu i julu 1982 godine, Eleonora, supruga Alda Mora, posvedočila je na sudu da su i njoj pretili smrću. Njenom mužu je pretila "politička ličnost iz vrhova Sjedinjenih Država", koja je doslovce rekla:

"Ili ćete prestati sa sprovođenjem svoje političke linije, ili ćete za to debelo platiti."

Rimski klub, radeći po instrukcijama Komiteta 300, stoji iza kažnjavanja pakistanskog predsednika, generala Zia Ul Haka, zbog uplitanja u rat u Avganistanu. Avion predsednika Ul Haka, u kome se nalazila i delegacija vojne obaveštajne službe SAD-a, na Čelu sa brigadnim generalom Herbertom Vasomom, oboren je raketom. Kisindžer i Rimski klub su krivi za smrt i prethodnog predsednika Pakistana. Ali Buta. U beleškama prokrijumčarenim iz zatvora, Buto je zapisao da mu je Kisindžer oštro pretio:

"Napraviću od vas užasan primer, ako budete nastavili sa svojom politikom uzdizanja zemlje."

I pored upozorenja, Buto je napravio grešku, koju Rimski klub nije mogao da mu oprost. Hteo je da od Pakistana stvori nuklearnu silu. To je bila pretnja za Izrael i njegovu ulogu kontrolora Bliskog Istoka. Državni udar i kasniju likvidaciju Ali Buta, izveo je Zia Ul Hak, član "Saveta za međunarodne odnose", još jedne jake organizacije Novog svet-skog poretka. Zainteresovanost Rimskog kluba za nuklearni program Pakistana, imalo je jedan vrlo bitan razlog. Rimski klub je promoter zaštite prirode, "zelenih" i drugih pokreta, koji štite svet od nuklearne energije. Klub je decenijama finansirao ovakve organizacije širom sveta. Međutim, razlozi su mnogo prozaičniji, a briga za čovečanstvo čisto licemerje. Ako zemlje Trećeg sveta dođu do izvora jeftine energije, to će ojačati njihovu nezavisnost i izlazak iz kandži "Međunarodnog monetarnog

fonda", što bi bilo katastrofalno za planove Rimskog khtba i Komiteta 300. Siromašni moraju da ostanu siromašni, kako bi bili izvor izrabljivanja u korist "razvijenih" zemalja. Specijalizovani instituti Rimskog kluba u stanju su da dobiju i urade razvojne projekte najvišeg nivoa, a to je upravo ono što žele, kako bi kroz njih plasirali svoje ideje. Jedan od karakterističnih primera je projekat koji je NASA naručila od "Tavistok" instituta, da se utvrdi kako će svemirski program uticati na američko javno mnjenje. "Tavistok" je projekat delegirao dalje, "Stanfordskom institutu za istraživanje" i "Rand korporaciji". Istraživanje je pokazalo da svemirski program NASA izuzetno povoljno utiče na široke slojeve stanovništva, počev od predavanja na univerzitetima i školama, do širenja interesovanja za razne oblasti nauke, kroz novine, knjige, film i televiziju. Preporučeno je da se zaustavi dalji NASA program. Rimski klub je odmah reagovao. U Dovilu, u Francuskoj, organizovana je konferencija, na kojoj su i zvaničnici NATO-a imali svoju ulogu, sa ciljem da se zaustavi tehnološki i industrijski progres SAD-a! U to vreme se pojavila knjiga Zbignjeva Bžežinskog, "Tehnotronska era", i nova knjiga Aurelija Pečeija, "Provalija pred nama". Pečeí ponovo insistira na (nedokazanoj) postavci da će u budućnosti doći do haosa, ukoliko svetom ne vlada jedna svetska vlada. Takođe je i ovom prilikom bio protiv nacionalne države, tvrdeći da njihovo postojanje deluje destruktivno na razvoj ljudskog roda. Umesto toga, ponudio je "kolektivnu odgovornost". U mnogim svojim govorima i javnira nastupima, Pečeí je insistirao na tezi da je "nacionalizam kao kancer u čoveku". Njegov saradnik i istomišljenik, Ervin Laslo, autor je jednog od ključnih dokumenata Rimskog kluba, nazvanog "Ciljevi čovečanstva", u kome su ključne teze napad na industrijsku ekspanziju i porast stanovništva. Član Rimskog kluba, Harland Klivlend, autor je izveštaja, kojeg kao da je pisao Adolf Hitler, u vezi rešenja "jevrejskog pitanja". Klivlend predlaže da zemlje Trećeg sveta, same između sebe, odluče Čije stanovništvo treba smanjiti. Jedan od primenjenih recepata Komiteta 300 je da se stanovništvo podsaharskog regiona namerno, izgladnjivanjem, desetkuje. Ovakvoj "političkoj teoriji" nije potreban komentar. Suština je u oduzimanju prirodnih resursa "nesposobnim nacijama" i uskraćivanje mogućnosti zemljama Trećeg sveta, da razvijaju poljoprivredu i industriju. Ukoliko ne prihvate koncept "globalnog planiranja", koji ne ide u korist tih država, onda će potonuti u spolja izazvanu krizu i kaos. Ovaj koncept je dosledno primenjen u arapsko-izraelskom ratu, 1973 godine, kako bi se oštro istakla opasnost

da svetskim resursima nafte ne mogu upravljati te zemlje, već globalni kontrolori. Naravno, ovaj kontrolor je Komitet 300, koji svoje delovanje pravda navodnom zabrinutošću za ugroženost resursa i sigurnost sveta. Kakav cinizam. Potpuno je u skladu sa njihovom osnovnom političkom doktrinom, po kojoj tajno izazivaju konflikte, a onda ih javno rešavaju u sopstvenu korist.

Komitet 300 je naredio Rimskom klubu da iskoristi poljski nacionalizam, kako bi generisao ekonomsku krizu, koja će dovesti do političke destabilizacije zemlje. Solidarnost je tvorevina Zbignjeva Bžežinskog. On je izabrao ime za "radnički sindikat", kao što je izabrao i njegove aktiviste i organizatore. Solidarnost nije radnički pokret, iako je delovanje započelo u brodogradilištu u Gdanjsku. To je politička organizacija, pomagana iz inostranstva, da dovede do političkih promena u Poljskoj. Većina vođa Solidarnosti su potomci Jevreja boljševika iz Odese. Poznati su kao agresivni antikomunisti. Pomoć iz inostranstva podrazumevala je i "savetničku" ulogu Džefrija Saksa, čije reforme će Poljsku pretvoriti u ekonomskog roba SAD-a. Ono što će SAD činiti u budućnosti, izloženo je u knjizi Zbignjeva Bžežinskog, "Tehnotronska era", koju je napisao za potrebe Rimskog kluba. Bez uvijanja, on iznosi osnovnu tezu da Amerika ulazi u eru koja ne liči na ništa što joj je prethodilo. To je tehnotronska era, koja lako može postati diktatura. Po oceni Bžežinskog, američko društvo je sada u "informatičkoj revoluciji, čije je težište na zabavi, spektaklima za gledaoce (zasićeno televizijskim pokrivanjem sportskih događaja), koji postaju opijum za besciljnu masu". Nekada je religija bila opijum za mase. Danas je to zabava, sport, seks, muzika i droge. Bžežinski predviđa:

"Uskoro će biti moguće ostvariti skoro potpunu kontrolu nad svakim građaninom i otvarati dosijea, koja će sadržati i najličnije detalje o zdravlju i ponašanju svakog građanina. Ovi dosijeji će stajati na raspolaganju vlastima. Vlast će prelaziti u ruke onih koji budu kontrolisali informacije. Postojeće institucije biće dopunjene institucijama za upravljanje prekriznim situacijama, čiji će zadatak biti da unapred identifikuju moguće društvene krize i razviju programe koji će se sa njima suočiti."

Iz ovog koncepta je kasnije razvijena FEMA. Ne treba zaboraviti da je Bžežinski jedan od vodećih članova Rimskog kluba, Komiteta 300, član "Saveta za međunarodne odnose" i pripadnik poljskog Crnog plemstva.

Rimski klub se posebno angažovao na sprovođenju politike Komiteta 300 u Južnoj Americi. U prvom redu je to bio građanski rat u Salvadoru, za koji je razrađen plan, po kome je to trebalo da bude novi tri-desetogodišnji rat. Plan je nosio bezazleno ime, "Andski plan", a za njegovo sprovođenje bio je nadležan Henri Kisindžer. Polarizacija Severne i Južne Amerike bio je plan Komiteta 300. Kisindžer je bio izvršilac, a jedan drugi član Komiteta, Vili Brant, nemački kancelar i predsednik Socijalističke internacionale, bio je glavni koordinator i finansijer rata u Salvadoru. Njegov Štićenik, koji je na političku scenu stupio kao posrednik u ime Rimskog kluba, bio je Felipe Gonzales, kasniji predsednik vlade Španije. Dalje rastakanje Južne Amerike takođe je sproveo Komitet 300. Ova organizacija podstakla je rat oko Foklandskih ostrva, između Argentinc i Velike Britanije, praćen smenom vlasti u Argentini, ekonomskim haosom i političkim potresima. Plan je razrađen u Kisindžerovoj firmi "Kisindžer Asosijcjs", pod vodstvom iskusnog lorda Karingtona, jednog od članova iz samog vrha Komiteta 300. Foklandski rat prouzrokovao je štetu i drugim zemljama Južne Amerike, u prvom redu Meksiku. Argentina i Meksiko su saradivali na atomskom programu, a Meksiko je imao vrlo ambiciozne razvojne planove, bazirane na jeftinoj atomskoj energiji. Rimski klub je u periodu od 1986 do 1991 godine, uspeo da zaustavi izvoz nuklearnih tehnologija zemljama u razvoju, izuzimajući Izrael, sa opravdanjem da je to ekološki opasna tehnologija. To je nanelo štetu mnogim zemljama. Što se tiče Meksika, ostvaren je strateški cilj da ova zemlja ostane siromašni izvor radne snage, koja tobože ilegalno radi u Americi, kao i da se iskoriste rezerve nafte koju Meksiko ima, što je osnovni cilj naftaškog lobija u senci Rimskog kluba.

Od stotina naučnika u SAD-u, koji rade pod kontrolom Rimskog kluba, ime Bernarda Levina nije na listi poznatih i slavnih. Ali on je izuzetno važan, kao tvorac planova, kojima su rušeni režimi u Iranu, Filipinima, Južnoj Africi, Nikaragvi i Južnoj Koreji. Silazak sa vlasti iranskog šaha Pahlavija išao je po planu, koji su razradili Bernard Levin i Ričard Falk, a supervizor je bio Robert Anderson iz "Aspen instituta". Levin je autor knjige "Vremenske perspektive i moral", koju je pisao za potrebe Rimskog kluba. U knjizi razmatra načine slamanja moralna nacija i pojedinaca.

"Jedna od glavnih tehnika za slamanje morala, kroz strategiju terora, sadrži se u sledećoj taktici: držati osobu u neznanju oko toga gde je i

šta može da očekuje. Uz to, ako česte oscilacije između oštih disciplinskih mera i obećanja o dobrom tretmanu, zajedno sa širenjem kontradiktornih vesti, čine strukturu situacije nejasnom, tada pojedinac prestaje da shvata da li neki plan vodi ka cilju ili ne. Pod ovim uslovima, čak i oni pojedinci koji imaju jasne ciljeve i spremni su na rizike, ostaju paralizovani jakim unutrašnjim konfliktom oko toga šta da urade."

Demoralizacija ima za cilj prihvatanje ponuđenih rešenja, bez obzira kakva su. Tada se obično prihvataju rešenja koja nudi "autoritet". ili "harizma". Ovaj princip najčešće primenjuju navodni spasioци nacije, lažne mesije i oni koji znaju bolje od drugih šta je dobro za njih. Ho-meini je godinama pripreman od strane MI6 (britanske obaveštajne službe) u Parizu, kako bi se pojavio kao spasilac i harizmatски vođa. Boris Jelcin je iz slične škole. Rimski klub je vodio karapanju protiv hrišćanskih crkava, stvarajući u njihovim redovima fundamentaliste i televizijske propovednike, koji su se uspešno borili za cionistički Izrael. Kada je počela agresija na Irak, po svom karakteru genocidna, svi mediji u Americi su preplavljeni emisijama koje su opravdavale "pravedan hrišćanski rat protiv Iraka". Propovednik Bil Graham se molio zajedno sa predsednikom Džordžom Bušom, neposredno pre nego što su "tomahavci" i avioni poleteli na Irak. Ovo licemerno hrišćanstvo pokazuje samo koliko ga malo ima u srcima onih, koji šalju smrt drugima. Pokazuje i generalno stanje duha u Americi, u kojoj je Rimski klub uspešno sproveo svoje ciljeve. Ključni čovek Rimskog kluba u Americi je senator Klejbom Pel. Tu su još i Frenk M. Poter, predsednik senatskog potkomiteta energije, Volter A. Han iz kongresne službe za istraživanje, En Četam i Daglas Ros, ugledni ekonomisti. Mnogi članovi Rimskog kluba su u isto vreme članovi i drugih institucija i društava. Ovde ću navesti samo neke, a njihova imena ćemo sretati u više navrata: Dejvid Rokfeler iz "Cejz Menhetn banke"; Gabrijel Hejg iz "Hanover Trast banke"; Milton Kac iz "Fordove fondacije"; Vili Brant, predsednik Socijalističke.internacionale, agent KGB-a i član Komiteta 300; Irving Blustoun, predsednik Izvršnog odbora "Sindikata radnika autoindustrije"; Rasel Trejn, pretsednik američkog ogranka Rimskog kluba i "Svetskog fonda prirode" princa Filipa, supruga engleske kraljice; Elizabet Midžli, producent "CBS"-a; B. R. Giford, direktor "Rasel Sejdž fondacije"; Gvido Goldman sa "Aspenovog instituta"; Averil Hariman (sada pokojni), izuzetno cenjeni član Komiteta 300, direktna veza Komiteta sa

Kremljom i Belom kućom, čiju poziciju je nasledio Kisindžer; Jozef Retinger, jedan od tvoraca Bilderberškog kluba, njegov organizator i spiritus movens, inače jezuita i mason trideset i trećeg stepena. Tu je i Ketrin Graham, vlasnica "Vašington Posta"; Pol G. Hofman iz "Njujorškog životnog osiguranja", jednog od najvećih američkih osiguravajućih društava; i ved spomenuti američki ambasador u Italiji, Ričard Gardner, oženjen u jednoj od najstarijih porodica Crnog plemstva Venecije, što mu je odmah otvorilo vrata Bele Kuće. Rimski klub takođe upravlja i stotinom časopisa širom sveta. Stoji iza, ili pomaže, nebrojene institute, kao što to radi i "Tavistok" institut, kako bi kroz njihov rad formirao javno mnjenje u vezi određenih pitanja. Najpoznatiji od ovih instituta su "Huverov institut" i "Heritidž fondacija".

Jedan od osnivača Rimskog kluba, Aurelio Pečei, u svojoj knjizi "Bezdan pred nama", razotkriva pravo lice Riraskog kluba, zapravo Komiteta 300. U knjizi citira reči Feliksa Đeržinskog, osnivača i prvog šefa Čeke, koje je ovaj izrekao u razgovoru sa Sidnijem Rejljem. Rejli je bio agent MI6 u Rusiji, za vreme Oktobarske revolucije. Tamo je u ime Komiteta 300 bio pomoćnik Lenjinu i Trockom. Feliks Đeržinski kaže:

"Za mene ljudi nisu ništa drugo nego mozak na jednoj strani, a fabrika govana na drugoj."

Potpuno odsustvo poštovanja preraa ljudskom biću rezultiralo je rasiističkim, genocidnim i brutalnim "teorijama" maltuzijanskog tipa, koje streme ka jednoj svetskoj vladi i kroz nju ka neograničenoj vlasti nad svetskim resursima i stanovništvom. Elaborirajući tobožnji strah od propasti čovečanstva, ako se ono ne prikloni "Atlantskoj alijansi" (svetskoj vladi), Pečei i Rimski klub su predvideli sukob vojno-naučnotehnološkog korapleksa u Sovjetskom Savezu i Zapada. Ideja je bila da se zemljama Varšavskog pakta ponudi približavanje Zapadu i svetskoj vladi. Rusija i njeni unutrašnji problemi, koji su rezultirali odvajanjem jednog broja republika, predviđeni su u Pečeijevoj knjizi. Planovi, koje je Komitet 300 imao u vezi slabljenja Rusije, sada su ostvareni. Komitet se nalazi na poziciji daljeg delovanja, u kome će događaji poprimiti ubrzani tok. Dok je Boris Jelcin bio na vlasti, doneto je više dekreta iz arsenala Komiteta 300, kako bi se video njihov prijem u javnosti. Nadara se da će taj trend biti zaustavljen sa dolaskom novog predsednika Putina.

Bilderberg

Ideja Bilderberg sastanaka ima korene u pedesetim godinama veka. Nju je proizvela promena na međunarodnoj političkoj i ekonomskoj sceni posle Drugog svetskog rata. Zapadnom svetu je trebao nov koncept i udruživanje snaga pred nadolazećom komunističkom pretnjom sa Istoka. Jedan od onih koji su shvatili potrebu za definisanjem novih pravaca bio je Jozef Retinger. Jedno od Retingerovih priznatih dostignuća bilo je osnivanje Evropskog pokreta, koje je vodilo do osnivanja Saveta Evrope, 1949 godine. Sa sedištem u Strazburu, izvršni komitet Saveta bio je Retingerova prva platforma sa koje je lansirao svoje ekspanzionističke ideje. Još od vremena studentskih dana na Sorboni, Retinger je verovao u veće jedinstvo Evrope, u vojnim i u ekonomskim okvirima. U to vreme je pristupio jezuitskom redu i ozbiljno se posvetio ispunjenju svojih životnih ambicija, nametnutih ovim okvirima. Predložio je francuskom predsedniku vlade, Žoržu Klemansou, plan za ujedinjenje Istočne Evrope, koji je podrazumevao spajanje Austrije, Mađarske i Poljske, kao tripartitne monarhije pod vođstvom jezuitskog reda. Klemanso nije verovao u plan, koji svoju inspiraciju vuče iz Vatikana. Bez razmišljanja je odbio Retingerovu ideju. Ovaj plan je Retingeru doneo etiketu agenta Vatikana, koja ga je pratila do kraja života.

U Drugom svetskom ratu, Retinger je aktivno učestvovao kao politički savetnik generala Sikorskog, a radio je za poljsku vladu u egzilu, koja se nalazila u Londonu. Iako je imao pedeset i osam godina, prijavio se za akciju komandosa i padobranom skakao u okolinu Varšave. Zbog ovako hrabre i uspešne karijere, pedesetih godina bio je u stanju da kontaktira sa brojnim visokim vojnim i političkim ličnostima. Njegov cilj bio je ujedinjenje sveta, pod kontrolom nadnacionalnih moćnih organizacija. Mislio je da će takve organizacije biti imune na kratkotrajne ideološke konflikte koji izbijaju između vlada. Verovao je da ove razlike može dovesti u sklad, od strane moćnih multinacionalnih organizacija, koje će diktirati i primenjivati moćne ekonomske i vojne mere, stvarajući tako jedinstvo i veze između zemalja. Znajući da se kontrola nad svetskim zbivanjima ne može ostvariti bez SAD-a, počeo je kampanju

za stvaranje "Atlantske zajednice". Tako će razvoj Evrope postati važan politički cilj za američke političare, što će ih izvući iz njihove političke izolacije. Pažljivo osmišljavajući svoje poteze, Retinger je za ovo zainteresovao svog bliskog i modnog prijatelja, princa Bernarda, supruga holandske kraljice Julijane. Princ je zauzimao važno mesto u naftnoj kompaniji "ŠeJ oil", kao i u moćnoj svetskoj firmi "Sosijete Ženeral de Belžik". U toku 1952 godine, Retinger je predložio Bernardu održavanje tajne konferencije, na kojoj će učestvovati lideri zemalja NATO pakta, koji će u otvorenoj i iskrenoj diskusiji razmatrati međunarodne odnose iza zatvorenih vrata, bez prisustva medija. Na sastanku će svaki učesnik slobodno iznositi svoje mišljenje, sa ciljem razvijanja ideje "Atlantske zajednice". Ideja je prihvaćena sa oduševljenjem i princ Bernard se odmah angažovao da obezbedi podršku u Americi. Princ Bernard je rođen 1911 godine, u neraačkoj porodici Lup-Bisterfeld. Kasnije je radio u odelenju "NW7", koje se bavilo obaveštajnim radom za "I. G. Farben". Oženio se holandskom princezom Julijanom, 1937 godine, a kada je počeo rat, holandska vlada je izbegla u Britaniju. Tako se ovaj bivši nemački SS oficir i špijun, našao na odgovornoj funkciji u komandi savezničkih snaga. Posle rata radio je u naftnoj industriji, jer je bio glavni akcionar "Šela", sa lordom Viktorom Rotšildom. Prvi sastanak, kome je predsedavao princ Bemard, održan je u "Bilderberg" hotelu, u Osterbeku, Holandija, od 29-og do 31 maja 1954 godine. Učesnici su bili eminentne ličnosti iz sveta industrije, politike, obrazovanja i medija, svi oni koji na neki način mogu da doprinesu unapređenju ciljeva Bilderberga. Svi učesnici su predstavljaju sebe, a ne institucije na čijem se čelu nalaze tog trenutka. Od početka, osnivači su predvideli da se učesnicima ne nameću stroga proceduralna pravila u funkcionisanju sastanaka. Ulažu se ozbiljni naponi da sastanci budu opušteni, "u neformalnoj atmosferi, podsticajnoj za slobodne i iskrene diskusije. Formalno, bilderbergovci nisu telo koje je tvorac neke politike. Ne donose nikakve zaključke na svojim godišnjim sastancima. Nema glasanja i ne sastavljaju se rezolucije na kraju sastanka. Sastanci su strogo zatvorenog tipa, a u njima učestvuju isključivo oni koji su pozvani. Zbog toga su mere obezbeđenja izuzetne, a njih ispunjava zemlja domaćin, kako bi se učesnicima garantovala potpuna lična sigurnost i omogućilo im se da sastanke održe efikasno i u miru. Sastancima prisustvuje oko stotnu i petnaest učesnika, koji posle upoznavanja nastavljaju kontakte i posle završetka sastanka, bez obzira da li će biti učesnici sledećeg. Od

stotinu i petnaest učesnika, osamdeset su iz Zapadne Evrope, a ostatak iz Sevele Amerike. Jedna trećina pozvanih su iz sfere politike, a ostali su iz privrede, finansija, obrazovanja i komunikacija. Učesnike na sastanak Bilderberga poziva Predsedavajući, posle konsultacija i preporuka od strane Izvršnog komiteta, Savetničke grupe i počasnih generalnih sekretara. Troškovi godišnjih sastanaka su u odgovornosti članova Izvršnog komiteta zemlje domaćina. Svi ostali troškovi delovanja Bilderberga pokrivaju se privatnim donacijama. Izveštaji sa sastanaka, ukoliko se prave, isključivo su za intenu upotrebu. Teme njihovih konferencija se misteriozno nađu na dnevnom redu drugih međunarodnih foruma, koji te teme razmatraju u okviru svojih redovnih aktivnosti. Koliko je teško prodrati kroz koprenu tajnosti Bilderberga, neka posluži slučaj britanskog ministra odbrane, lorda Džordža Robertsona, sada generalnog sekretara NATO-a. Na sednici britanskog Parlamenta, 10 jula 1998 godine, poslanik Konzervativne partije, Kristofer Gil postavio je pitanje:

"Neka nam ministar odbrane objasni, koja prevozna sredstva je koristio, da bi prisustvovao sastanku Bilderberga u Turnberiju, i koliki su bili troškovi, na teret javnih rashoda."

Džordž Robertson je odgovorio:

"Odeleto sam u petak, 14 maja, službenim avionom RAF-a, u društvu generalnog sekretara NATO-a, gospodina Solane. Vratio sam se sledećeg dana, vojnim helikopterom., zbog službenih obaveza. Procenjena visina mojih troškova za ova dva leta je tri hiljade i osamstočetrdeset funti."

Opozicioni članovi Parlamenta nisu ga ostavili na miru. Na zasedanju Parlamenta, 20 jula, poslanik Liberalno-demokratske partije, Pol Kič, postavio je pitanje:

"Neka sekretar odbrane da izjavu o svom prisustvu na konferenciji Bilderberga 14-og i 15-og maja."

Robertsonov odgovor je bio štur:

"Prisustvovao sam delu konferencije Bilderberga u Ajeršajru, u maju mesecu, kako bih učestvovao u diskusijama koje su se ticale oblasti, koja spada u moje ministarske odgovornosti."

Tada se umešao i već spomenuti Gil:

"Neka ministar odbrane da spisak glavnih tema, o kojima se razgovaralo na konferenciji, i neka pismeno priloži dnevni red i zapisnik sastanka u Biblioteci."

Robertson je hladno odgovorio:

"Nemam nikakvih ministarskih obaveza da vam dam dnevni red, ili zapisnik sastanka Bilderberga, kome sam prisustvovao u maju mesecu ove godine."

Naravno da tajni modus operandi Bilderberga izaziva podozrenje javnosti, koja ima pravo da zna u čije ime se tu daju razni predlozi, ko kasnije prosleđuje te predloge drugima i zašto. Dokle god elitne grupe, kao što je ova, namerno i arogantno izdižu sebe iznad domašaja javne kontrole, dotle ee postojati i tajni uticaj koji ove organizacije ostvaruju. Da bi ublažili javne kritike, bilderbergovci o sebi govore kao o neformalnoj grupi zamišljenoj da unapredi "bolje razumevanje snaga i trendova, koji utiču na zapadne zemlje". Urednik londonskog "Obzervera", Vil Haton, koji je prisustvovao sastanku Bilderberga 1977 godine, kaže:

"Tu se ne donose odluke. Sve je samo razgovor, ponekad banalan i trivijalan. Ali konsenzus koji se tu postigne je pozadina na osnovu koje se u svetu uspostavlja politika."

Pristalice teorije zavere nisu u dilemi da Bilderberg grupa, u zajednici sa srodnim organizacijama, Trilateralnom komisijom i "Savetom za međunarodne odnose", bitno utiče na situaciju u svetu, korišćenjem indirektnih političkih sredstava. Retingerov prevashodni cilj, prilikom stvaranja Bilderberga, imao je mnogo važnije aspekte, nego što je neformalno okupljanje svetske elite. Njegov cilj bio je da one svetske političare, nesvesne novih trendova razvoja hladnog rata, kroz politiku usmeravanja prosvetli u formi diskretnog diskusionog tela. Na prvom sastanku bio je uočljiv ideološki razlaz, oštro razdvajanje američkih i evropskih učesnika. Makartizam je u Americi bio na vrhuncu, a evropski učesnici, obmanuti Makartijevom propagandom, videli su u Americi jasan zaokret ka ultradesničarskoj državi fašistickog tipa. Sećanje na Drugi svetski rat još je bilo sveže i ovaj koncept im je bio odbojan. C.

D. Džonson, inače član "Saveta za međunarodne odnose", pokušao je da povрати poverenje delegata izjavom:

"Bez obzira da li Makarti umre od metka, ili bude eliminisan na tradicionalan američki način oslobađanja od 'plikova' na telu politike, proričem da će do vremena naseg sledećeg sastanka nestati sa američke scene."

Da li je uspeo da ih umiri nije poznato, ali održavanje sastanaka se nastavilo. Koncept Bilderberga nije bio nov. Mada su slične grupe postojale, ni jedna nije privukla toliko pažnje i postala globalni mit, kao Bilderberg. Grupa koju sam spomenuo, Bohemijan Grouv, osnovana 1872 godine u San Francisku, igrala je značajnu ulogu u oblikovanju američke vojne doktrine posle Drugog svetskog rata. Tu je doneta odluka da se sprovede projekat Menhetn (proizvodnja atomske bombe). Tu je Ajzenhauer izabran za republičkog kandidata, na predsedničkim izborima 1952 godine. "Fondacija Dičli" osnovana je 1953 godine, sa sličnim ciljevima. Nalazi se u Dičli parku, blizu Oksforda, u zamku iz šesnaestog veka, čiji je vlasnik erl Ličfild. Izvršni komitet Bilderberga često drži svoje mesečne sastanke u sedištu fondacije. "Fondacija Dičli" je kreacija Novog svetskog poretka i blisko sarađuje sa "Tavistok institutom za ljudske odnose", koji je centar za proučavanje manipulacije masama.

Radom Bilderberga upravlja Predsedavajući. U prve dvadeset i dve godine postojanja grupe, to je bio princ Bernard. Zamenio ga je lord Houn od Hirsela, bivši britanski preraijer. On je na zasedanju, 1980 godine, mesto Predsedavajućeg ustupio Valteru Šelu, bivšem nemačkom predsedniku. Šel je podneo ostavku 1985 godine, a njega je zamenio lord Rol od Ipsdena, direktor "S. G. Varburg Grup". Na konferenciji 1989 godine, lord Rol je mesto Predsedavajućeg ustupio lordu Karingtonu, bivšem britanskom ministru, generalnom sekretaru NATO-a, članu Komiteta 300 i predsedniku "Kraljevskog instituta za međunarodne odnose", koji i danas predsedava konferencijama.

Piter Rupert Karington dolazi iz porodice koja se bavila bankarstvom. Bio je u upravi "Hambros banke", koja je umešana u finansijski skandal Mikele Sindone i zloglasne lože P2, u Italiji. Karington je bio na direktorskim funkcijama u čitavom nizu poznatih svetskih kompanija, kao što su "Rio Tinto Cink", "Berklijs Benk", "Kadburi Šveps", "Amalgamejted Metal", "Britiš Metal" i "Kristis". Bio je i predsednik

"Australijen Nju Ziland Benk". Blizak sa Karingtonovima je Lajonel Rotšild, koji je čest gost u njihovoj kući u Vajtholu. Dve porodice su povezane preko braka petog erla Rouzberija i Hane Rotšild, Mejerove ćerke, 1878 godine. U izvršnom komitetu Bilderberga, član je bio i stalni učesnik konferencija, Konrad Blek. Blek je jedan od najbogatijih kanadana. izdavački magnat, vlasnik "Holinger grupe". u kojoj su, između ostalog, londonski "Dejli Telegraf", "Jerusalim Post" i još oko šest stotina drugih listova. U upravnom odboru "Holinger grupe" sede lord Karington, Henri Kisindžer i ser Evelin de Rotšild. "Holinger grupa" se zvala pre toga "Argus korporejšn", a "Argus" je nikao iz firme koju je napravila britanska obaveštajna služba. Tu prvu firmu su vodili Edvard Planket Tejlor i Konradov otac, Džordž Montegju Blek. Ova firma je trgovala ratnim viškovima i tu je napravljeno ogromno bogatstvo u posleratnim godinama, da bi se kasnije pretočilo u izdavačku delatnost. Neki kažu da im je tek sada jasno gde leži sloboda štampe. Iza Bilderberga stoje Rotšildi i Rokfeleri, a njihov potčrko, Henri Kisindžer. jedan je od najaktivnijih manipulatora svetske politike iza scene. Kisindžer je član Bilderberga, Trilateralne komisije, "Saveta za međunarodne odnose" i "Rokfelerove fondacije". Za sve njih radi preko svoje firme "Kisindžer Asosijejts". Jedan od direktora u njegovoj firmi je Lord Karington. Tu je i njihov drugar, član odbora Kisindžerove firme, lord Rol od Ipsdena, direktor trgovačke banke "S. G. Varburg". Još jedan njihov bliski prijatelj je poznati britanski obaveštajac i špijun, lord Viktor Rotšild.

Na zasedanju grupe u Nemačkoj, u Baden Badenu 1991 godine, bili su prisutni Dejvid Rokfeler, Bil Klinton, Konrad Blek, i kao i uvek, Đovani Anjeli. Od krunisanih glava bili su tu kraljica Beatriks iz Holandije, ćerka princa Bernarda, i španska kraljica Sofija. Englesku delegaciju činili su: Džon Smit, jedan od lidera Laburističke partije, koji je takođe i trilateralist; zatim njegov partijski drug, Gordon Braun; Endrju Najt, izvršni direktor Mardokove medijske imperije "Njuz Internešenel"; lord Rol od Ipsdena i Lorens Fridmen sa "Kings koledža". Bili su prisutni i Manfred Verner, bivši sekretar NATOa, i američki general Džon R. Galvin. Na sastanku 1994 godine u Finskoj, sem nezaobilaznih učesnika, bili su: Piter D. Saterlend, generalni direktor GAT-a; holandski pretsednik vlade, Rud Lubers; bankar J. Martin Tejlor, direktor "Berklis banke"; Toni Bler, političar laburista; i Kenet Klark, političar konzervativac. Oni su bili prisutni i 1993 godine, na sastanku u Vuliagmeniju, Grčka, gde je Dejvid Oven, član Trilateralne komisije, imao izlaganje

o Jugoslaviji i budućnosti Evrope. Bez obzira na tvrdnju bilderbergovaca, o tome kako oni ne donose odluke na svojim konferencijama, jasno je da to nije tačno. Tipičan primer je konferencija iz 1995 godine u Burgenštoku, Švajcarska. Tada je odlučeno da se britanski premijer, Džon Mejdžor, konačno vrati liniji podrške ujedinjenoj Evropi, sa centralnom bankom i jedinstvenom valutom, ili će biti uklonjen sa posla. Mejdžor je pristao da "podeli vlast", pa je Majkl Hezeltajn, pristalica ujedinjenja Evrope, postao zamenik premijera. Kada je Toni Bler postao premijer, Britanija je konačno usmerena tamo gde stigla sada. Mnogi britanski premijeri i šefovi partija su bilderbergovci, pa bi se moglo reći da je Britanija kolevka koja je odnegovala Bilderberg. Džim Kalahan je jedan od direktora "Kraljevskog instituta za međunarodne odnose", zajedno sa lordom Karingtonom i bivšim ministrom, lordom Rojera Dženkinsom. Dženkins je sa još nekim bilderbergovcima (lordom Dejvidom Ovenom, Bilom Rodžersom i Širli Vilijsom) napustio laburiste osamdesetih godina i formirao Liberalne demokrate. Bivši premijeri, Vilson, Hit, Dženkins, i bilderbergovac Denis Hili, čine krug onih koji su studirali na "Oksfordu", uglavnom na "Baliol koledžu". Ovo nije slučajnost, jer se tu, šezdesetih godina, uobličavala ideja ujedinjene Evrope.

Po podacima iz 1999 godine, Izvršni komitet su činili:

predsednik: lord Piter Karington, bivši generalni sekretar NATO-a
generalni sekretar za Evropu i Kanadu: Viktor Halberštađ, profesor
"Lajden univerziteta" iz Holandije
generalni sekretar za SAD-a: Teodor L. Eliot, dekan "Flečer škole
prava i diplomatije"

blagajnik: Piter Kertveg, predsednik kompanije "Robeko grup"

Austrija: Peter Jankovič, član parlamenta, bivši ministar inostranih poslova
Belgija: Etijen Davinjon, direktor "Sosijete Ženeral de Belžik"

Finska: Jako Iloniemi, bivši ambasador u SAD-u

Francuska: Mark Lardre de Lašarer, direktor "Fimalak" i Tijeri de
Monbrial, profesor ekonomije na "Ekol Politehnik"

Nemačka: Kristof Bertram, inostrani dopisnik "Di Cajt" i Hilmar Koper,
portparol "Dojče bank"

Grčka; Kosta Karas, biznismen

Irska; Piter D. Saterlend, direktor "Elajd Ajriš benk"

Italija: Mario Monti, rektor i profesor ekonomije "Bočoni univerziteta"

Bilderberg

iz Milana i Renato Rudiero, član upravnog odbora "Fiata"

Norveška: Vestje Heg, brodovlasnik, "Lajf Heg &Ko."

Portugalija: Francisko Pinto Balsemao, bivši premijer

Španija: Haime Karvahal Urguiho, generalni direktor "Iberfomento"

Švedska: Persi Barnevik, direktor "Asea Braun Boveri Ltd."

Švajcarska: David de Puri, kodirektor "Asea Braun Boveri Grup"

Turska: Selahatin Bajazit, biznismen

Velika Britanija: Endrju Najt, izvršni direktor "Njuz Internešener"

SAD: Kenet V. Dara, profesor "Čikago Lo Skul"; Vemon E. Džordan,

bivši predsjednik "Nešenel Urban Lig"; Henri A. Kisindžer, bivši državni

sekretar; Čarls C. Matijas, bivši senator; Rozen C. Vajthed, bivši

zamenik državnog sekretara; Lin R. Viliijams, međunarodni direktor

"Junajtid Stil Vorkers of Amerika" i Kazimir A. Jost, izvršni direktor

"Asia Faundejšns Senter for Asian Pasifik Afears"

SAD/Internešenel: Džems D. Volfenson, direktor "Svetske banke".

Članovi Savetničke grupe:

Kanada; Entoni G. S. Griffin, biznismen

Nemačka: Oto Volf fon Amerongen, direktor "Oto Volf Industri-berating"

Internešenel: Maks Kunstam, bivši generalni sekretar Akcionog komite-
ta za Evropu

Italija: Đovani Anjeli, direktor "Fiata"

Holandija: Ernst H. van der Bigel, profesor "Lajden univerziteta"

Velika Britanija: lord Rol of Ipsden, direktor "S. G. Varburg Grup"

SAD: Džordž V. Bol, bivši državni potsekretar; Vilijem P. Bandi, bivši

urednik "Forin Afears", i Dejvid Rokfeler, direktor "Čejs Menhetn

Benk".

Bilderberg i Jugoslavija

Zbivanja na tlu Jugoslavije pokazuju duboku, ključnu umešanost Bilderberga, u sprovođenje ideje razbijanja Jugoslavije, u čemu je NATO učestvovao kao izvršilac, Zbivanja u Jugoslaviji postavljena su

u kontekst širih zahvata u regionu Mediterana i Bliskog Istoka, što je očigledno bila preokupacija konferencija Bilderberga poslednjih nekoliko godina. Ključna godina i konferencija za Jugoslaviju održana je 1996 godine, u King Sitiju, predgrađu Toronta, a domaćin je bio Konrad Blek. Manje važna odluka se ticala ponovnog izbora Bila Klintonu za američkog predsednika. Važnije je bilo to što je odmah prekršio obećanje dato američkoj javnosti, da će povući američke trupe iz Bosne. Umesto toga, te snage su relocirane u Mađarsku i druge okolne zemlje, a komanda je, da se zamažu oči naivnima, preneti na nemačkog generala i tri hiljade nemačkih vojnika iz Hajdelberga, u oktobru 1996 godine. Takode je doneta odluka da se Srbi isprovociraju, proglašenjem ključnih ljudi za ratne zločince, kojima će se suditi pred Međunarodnim sudom. Ako se Srbi pobune, odlučeno je da se protiv njih preduzmu energične vojne mere. Ovaj deo plana nije sproveden, jer su se u Hagu pojavili samo krivci niskog ranga. Tako je ideja o novom Balkanskom ratu, koji je trebalo da bude "Vijetnam devedesetih", morala da bude preformulisana u rat na Kosovu. Iz materijala, koji je nepoznatim kanalom ipak prosleđen sa sastanka i objavljen, plan je trebalo da izgleda ovako:

"Kada rat na Kosovu započne, kako je planirano, možda će to biti temperatura paljenja koja će rasplamsati rat širih razmera, a koji će obuhvatiti Grčku, Albaniju, Bugarsku, Rusiju i Tursku, uz dodatak bespomoćnih NATO trupa i SAD-a usred Kosova."

Analitičarima je ovaj stav bio potpuno jasan. Jedan od njih je stvar raščlanio ovako:

"Kosovo, 'Jerusalim na Balkanu', je samoproklamovana republika, na Čijem čelu je 'predsednik' Ibrahim Rugova. Sjedinjene Države, iako zvanično preporučuju više 'autonomije' za Kosovo, tretiraju provinciju kao 'de facto' nezavisnu državu, što Srbe dovodi do besa. Dva puta, jednom 1992 godine, i ponovo 1993 godine, Sjedinjene Države su pretile Jugoslaviji vojnom odmazdom, u slučaju konflikta na Kosovu, prozrokovanog srpskom akcijom. Da bi pojačali uvredu, SAD planiraju da uspostave 'zvanično prisustvo' u 'glavnom gradu Kosova'. Besni zbog ovog, i prozirući nameru SAD-a da ih okruži i izoluje, Srbi će se verovatno okrenuti Rusiji, svom tradicionalnom zaštitniku, tražeći vojnu pomoć. To znači da će se Srbija boriti da zadrži Kosovo. Kosovski

Albanci će se boriti da ostvare nezavisnost. To će u konfliktu verovatno uvući 3,4 miliona Albanaca u Albaniju, zajedno sa Albancima u Crnoj Gori i Makedoniji, Albanija otvoreno ohrabruje separatističke grupe Albanaca u zapadnoj Makedoniji, kako bi jednog dana pripojila te teritorije svojoj državi, Bugarska, koja Makedonce smatra 'zapadnim. Bugarima', možda će tada ući u rat, po četvrti put u ovom veku, kako bi konačno rešila svoje teritorijalne aspiracije. Grčka, već dovoljno iritirana, zbog toga što Makedonija koristi njen simbol 'vergin' na zastavi, može takođe iskoristiti priliku i uzeti deo teritorija sebi. Turska, nastupajući kao branitelj muslimana, i besna zbog akcije svojih tradicionalnih rivala Grka, protiv Makedonije, neće oklevati da se uključi. Tako će 'albansko pitanje', sa centrom na Kosovu, postati bure baruta. A kada se to desi, eksplozivna će biti cela region."

Pošto se planovi nisu ostvarili kako su bilderbergovci očekivali, na konferenciji za 1998 godinu, održanoj u Ajeršajeru, Škotska, od 14 do 17 maja, tema konflikta na Balkanu ponovo je došla u centar razgovora. Nova ideja bila je izazvati rat Grčke i Turske na Kipru, a onda ga preneti na Balkan.

Ma koliko zvučalo apsurdno da se izazove rat između dve zemlje, članice NATO pakta, ova opcija je ozbiljno razmatrana i pokazuje nemilosrdnu, nadnacionalnu koncepciju osvajanja sveta, u kome i rat između saveznika u istoj evropskoj strukturi, ako vodi ka krajnjem cilju, apsolutno dolazi u obzir. Povod je bio sklapanje ugovora između Rusije i Kipra, o prodaji značajne količine raketa zemlja-vazduh, sistema S300PMU-1, što bi kiparskim Grcima dalo značajnu prednost u odbrani njihove zemlje. To je zahtevalo trenutni odgovor Turske, kako bi se ponovo uspostavio delikatni balans koji postoji u ovom regionu. Po ugovoru, isporuka ovog sistema, predviđena za septembar i oktobar, započela je u avgustu mesecu. Kiparski parlament, koji je odobrio kupovinu sistema za četiri stotine miliona dolara, kao čisto defanzivan potez, jednoglasno je odobrio rebalans budžeta za 1998 godinu, kako bi pokrio ove izdatke. Rusi su više puta odbili inicijativu da razmisle još jednom i bilo je jasno da će odbiti molbu turskog načelnika generalštaba, Ismaila Hakija Karadajia, koji se spremao na službenu posetu Moskvi, Grčki ministar odbrane, Akis Cohasopoulos, branio je pravo kiparskih Grka da instaliraju ovo oružje. Turci su upozoravali da će napasti kiparsku luku Pafos, brodove sa oružjem i baterije Ekocet MM40, koje su instalirane

na obali kao odbrana od invazije sa mora. Ni jedna strana nije htela da ustukne, na veliku radost bilderbergovaca.

Turski šef generalštaba ponudio je Rusima posao - Turska će kupiti stotinu i četrdeset i pet ruskih helikoptera, vrednih tri i po milijarde dolara, ako Rusi odustanu od prodaje oružja Kipranima. Rusi nisu ništa odgovorili, iz prostog razloga što su iraali šansu da izvedu i jedan i drugi posao. zavade dva člana NATO pakta i još uzrau novac. Grčki ministar inostranih poslova, Teodor Pangalos je ponudio polurešenje - stvaranje zone zabranjene za letove iznad Kipra, što je Amerika prihvatila, ali Turska odbila bez razmišljanja. Amerikanci su ponudili svoju inicijativu - da se problem Kipra rešava u paketu sa sporom oko ostrva u Egejskom moru, koja su pod suverenitetom Grčke, a Turska ih traži za sebe, jer su preblizu turske obale. Grčka je odbila ovaj predlog.

Celu priču oko egejskih ostrva "slučajno" je nabacio bilderbergovac Bil Klinton iz sasvim drugih razloga. Zainteresovao se za "mir" u regionu, jer postoje podaci da se u podmorju plitkog Egejskog mora nalaze velike rezerve nafte. Mirovni napor ima za cilj obrnuti efekat - stvaranje dodatne tenzije koja bi vodila ka ratu, što bi Ujedinjenim nacijama (bilderbergovcima) dalo osnov da blokiraju region "mirovnim snagama" (koje bi se tu zadržale decenijama) i "mirovnim naporima", kako bi se osigurao monopol eksploatacije nafte u ovom regionu. Zato je Holbruk naizmenično dizao temperaturu Grcima i Kipranima, a Amerika prodavala oružje i jednoj i drugoj strani. Turskoj je prodavala rakete zemlja-zemlja, tipa "Harpun", a Grčkoj, protivtenkovske rakete tipa "Helfajer", dok se Bil Klinton navodno brinuo za egejska ostrva. Oni koji su trebali da budu uvučeni u konflikt, konačno su shvatili igru i uzdržali se od konflikta, koji konstantno ima visok nivo tenzije. Tadašnji grčki ministar inostranih poslova, Pangalos (bilderbergovac), igrao je na ivici noža. Nije propuštao ni jednu priliku da omete turske planove i da ih javno uvredi, bilo da je reč o stavljanju veta na tursku želju da uđu u Evropsku zajednicu, bilo da dozvoli otvaranje kancelarije Kurdske radničke partije (PKK) u Atini. Da li je Pangalos ovo radio po nalogu Hilderberg grupe, na čijoj je konferenciji 1996 godine bio u Torontu?

Grčka ima pakt sa Sirijom. Različiti izvori su potvrdili da su Grci obezbedili podršku Sirije u slučaju da Turska napadne instalacije protiv vazdušne odbrane Kipra. Sa vojnih aerodroma u Siriji, grčki F16 bi krenuli na ciljeve u Turskoj. Postojanje ovog pakta dovelo je Tursku u neprijatnu situaciju, jer sama ima ozbiljnih nesuglasica sa Sirijom. One

postoje delom zbog saradnje Turske i Izraela, a dalje produbljivanje napetosti sigurno se odvija na veliko zadovoljstvo bilderbergovaca, kojima se konačno čini da su na pragu rata na Balkanu, koji će dugo trajati i proširiti se na region Mediterana. Da ovo nisu prazne priče prognozero katastrofalnih događaja, pokazuju zvanične statistike časopisa "NATO Kvoterli" iz 1998 godine. Grčka je povećala broj vojnika svoje armije na dve stotine i šest hiljada vojnika, a godišnje troši dvadeset odsto svog budžeta na armiju. Turska ima armiju od osam stotina i dvadeset hiljada ljudi, a godišnje troši trideset i šest odsto svog budžeta na armiju. Posle incidenta oko malog egejskog ostrva Imija, 1996 godine, Grčka je potrošila trinaest milijardi dolara na kupovinu oružja. Situaciju je dalje zaoštrio tajni sastanak, u toku konferencije Bilderberg grupe, 1998 godine, između turskog ministra inostranih poslova Ismaila Kama, specijalnog izaslanika SAD-a za Kipar, Ričarda Holbruka, i britanskog predstavnika na Kipru, ser Dejvida Haneja. Šta je bila tema razgovora nije poznato, ali su događaji pokazali u kom pravcu je išlo dogovaranje. Ubrzo posle toga, Holbruk je uvredio kiprane obraćajući se njihovom predsedniku sa "Gospodine, kao da je običan građanin, umesto da mu se po protokolu obrati sa "Predsedniče". Sve je išlo ka neizbežnom konfliktu sa Jugoslavijom, koji je izazvan kada su propale sve druge kombinacije.

Bilderberg klub je bio umešan u sve faze agresije, od njenog izazivanja do njenog kraja. Redovna godišnja konferencija za 1999 godinu održana je od 3 do 6 juna u luksuznom letovalištu "Penja Longa", u Sintri, Portugalija. Retko kada je interesovanje novinara bilo tako izraženo kao te godine, pogotovo što je agresija na Jugoslaviju zaustavljena dan pre početka konferencije. Druga tačka dnevnog reda, i najvažnija, bila je "Rat na Kosovu". Ona je uključivala i diskusiju oko formiranja Velike Albanije (koja će uslediti posle "starateljstva" nad "nezavisnim Kosovom"), kao i razgovor o daljem koraćanju Jugoslavije, što je deo plana generalnog ispravljanja granica regiona, sa ciljem produžavanja regionalne nestabilnosti, konflikta i rekonstrukcije (vredne milijarde dolara) uništene regionalne infrastrukture, na račun zapadnih poreskih obveznika.

Ovde moram da napravim malu digresiju. Već decenijama je uvrežena zabluda da će se Velika Albanija napraviti tako što će država Albanija pripojiti sebi delove državne teritorije okolnih zemalja - Jugoslavije, Makedonije i Grčke. Ideja ide, namerno, u tom pravcu, a zapravo

je istina na drugoj strani. Centar stvaranja Velike Albanije je Kosovo! Nezavisno, šiptarsko Kosovo, pretvoreno u jednonacionalnu, mafijašku državu, kojom će se upravljati iz inostranstva i koja će, koristeći prirodne resurse Kosova i Metohije, biti zamajac dalje agresivne politike, sa ciljem ugrožavanja regiona u interesu bilderbergovaca. Interesantna je izjava mađarskog političara ekstremne desnice, Ištvana Čurka, data 2 juna, koji je pozvao Beograd da vrati mađarskoj severai deo svoje teritorije, na kojoj žive etnički Mađari, a kojih ima tri stotine hiljada. Ova oblasti pripadala je Mađarskoj (Austrougarskoj) pre Prvog svetskog rata. Čurka je izjavio da je to oblast koja zadire u sadašnju Jugoslaviju oko pedeset kilometara, na liniji Sombor-Vrbas-Noví Bečej-Kikinda. Naravno da iza Čurkine izjave stoji Bilderberg klub, jer se mora nastaviti sa pritiscima na Jugoslaviju, pošto osnovni plan - vojni poraz i okupacija Jugoslavije, nije ostvaren. U Sintri su započete i pripreme za "Bliskoistočnu mirovnu nagodbu", što je bila važna tačka dnevnog reda. Ova nagodba je podrazumevala proglašenje palestinske države i konačno rešenje problema Jerusalima, što se upravo dešava dok pišem ovu knjigu. Citat sa konferencije:

"Rezultati za Izrael neće biti dobri."

Ovo objašnjava prisustvo visokih pretstavnika jevrejske zajednice iz Izraela i sveta, kao i prisustvo važnih predstavnika arapskih režima, koji su protivnici Izraela. Citat:

"Dogovor oko Jerusalima je postignut, a problem Golana je upravo sreden."

Nekoliko nedelja pre konferencije u Sintri, Arijel Šaron je izjavio:

"Sada Kosovo, uskoro Izrael!"

Zbog ove izjave bio je žestoko kritikovan, ali ona dobija na težini sada kada je NATO dobio pravo da interveniše izvan Evrope, u navodnoj odbrani ljudskih prava. Svaki otpor Izraela u nametnutom rešenju palestinskog pitanja neizbežno će voditi još jednom konfliktu stvorenom i kontrolisanom od strane bilderbergovaca. Sada se vidi značaj aktivnog uticaja ove grupe, Klintona i Blera, u izboru Baraka na mesto premijera Izraela. Bilo je i drugih tema na konferenciji. Jedna je bila na

dnevnom redu "Milenijumskog samita UN-a" 2000-te godine, godinu dana posle "neobavezne diskusije" bilderbergovaca. Reč je o globalnom oporezivanju u korist UN-a. Ujedinjene Nacije treba da postanu centar globalne vlade, a nova uloga zahteva ogromna sredstva. Zato je predloženo uvođenje direktnog individualnog poreza, koji će se sakupljati u korist UN-a, preko nacionalnih vlada. Ova ideja je prvi put iznešena na Bilderberg konferenciji 1998 godine. Predloženo je i oporezivanje e-raail komunikacije, zbog čega je na konferenciji bilo prisutno toliko direktora mnogih ključnih kompjuterskih kompanija, na čelu sa Bil Gejtsom. Naplaćivanje slanja e-mail poruka, koje su doživele eksplozivan i revolucionaran razvoj u celom svetu, nije nova ideja. U početku razvoja ovog oblika komunikacije, mnoge kompanije koje su pružale usluge, naplaćivale su slanje poruka po tarifi koja je bila ravna tarifi za međunarodne telefonske razgovore. Onda je broj pružalaca usluga toliko porastao, da su troškovi i cena slanja poruka drastično pali, a to je postao najjeftiniji oblik međunarodne komunikacije. Sada se želi ponovno uvođenje viših cena, kako bi se prihodi kompanija enormno uvećali i time ucenili milioni korisnika e-maila širom sveta, što ih stavlja u položaj žrtve koja ne može da se odbrani pred ucenom. Ovim potezima se, zapravo, nepogrešivo ocrtava pravi lik Bilderberg kluba. To je lik beskrupuloznog pljačkaša i otimača tuđe imovine, tuđe slobode i tuđih prava, a sve to zavijeno u licemernu, ljigavu obmanu, kako se sve tobože radi sa ciljem zaštite upravo onih prava koja se otimaju. Pitanje je samo da li će svet i dalje dozvoljavati da ga ovi lešinari i u buduće obmanjuju, da bi ga lakše opljačkali. Nadajmo se bar da smo mi Srbi naučili svoju lekciju i da za nas više nema iznenađenja.

Trilateralna komisija

Obično se smatra da je tvorac Trilateralne komisije Dejvid Rokfeler, član Komiteta 300 i Bilderberg grupe, dugogodišnji predsjedavajući Saveta za međunarodne odnose. Za njeno osnivanje delimično je dobio inspiraciju od Zbignjeva Bžežinskog, takođe člana Saveta za međunarodne odnose, profesora sa Kolumbija univerziteta, koji je istraživao, uz saradnju Brukings instituta u Vašingtonu, odnose SAD-a, Evrope i Japana. U već spominjanoj knjizi "Između dva doba: Američka uloga u tehnološkoj eri", Bžežinski opisuje novo društvo "koje je oblikovano kulturni, psihološki, društveno i ekonomski, uticajem tehnologije i elektronike - posebno u oblasti kompjutera i komunikacija". Tu je jasno napisao da "nacionalni suverenitet više nije koncept sposoban za život", i predložio kretanje u fazama ka "većoj zajednici razvijenih nacija... kroz raznovrsne indirektno veze i već izražena ograničenja nacionalnog suvereniteta". Knjiga je napisana 1970 godine, ali izgleda da naši političari ne čitaju dovoljno, pa su se tek u Rambujeu, 1999 godine, začudili što neko "ograničava" suverenitet Jugoslavije. U "Njujork Tajmsu", 1990 godine, Bžežinski je napisao da

"Evropa treba da sledi politiku baziranu na grandioznom konceptu trans-evropskog komonvelta sa Evropskom zajednicom u njenom centru."

Nije stoga čudno što se Rokfeler oduševio Bžežinskim i pozvao ga da bude direktor Trilateralne komisije, koja je svoje članstvo potražila među onima koji su već imali moć i uticaj i bili članovi već postojećih nadnacionalnih organizacija. Među sedamnaest ljudi koji su se okupili na osnivačkom sastanku 23 i 24 jula 1972 godine (u Pokantiko Hilsu, Teritaun, Njujork, na imanju Dejvida Rokfelera), bili su ljudi koji su omogućili i njeno funkcionisanje i finansiranje, koje su na sebe preuzeli "Fordova fondacija", "Zadužbina Lili", "Fond braće Rokfeler", "Tise-nova fondacija", "Dženeral Motors", "Ekson", "Koka Kola", "Tajm

magazin", "CBS" i "Vels Fargo banka". Javni ciljevi Trilateralne komisije su: kooperacija tri najrazvijenija regiona sveta - Amerike, Evrope i Japana u "održavanju mira, upravljanju svetskom ekonomijom, uzdizanju ekonomskog razvoja i ublažavanju siromaštva u svetu, što će poboljšati šanse za laganu i miroljubivu evoluciju globalnog sistema". Ono što je bilo jasno, kako bi organizacija dobila na uticaju i značaju, bilo je da nekog iz svog članstva uguraju u Belu kuću. Takvog čoveka su pronašli u Džimiju Karтеру, političkom autsajderu, i koristeći sve moguće trikove i uticaj novca, medija i politike, izgurali ga za predsednika SAD-a. Nije čudo da je Karterova administracija bila preplavljena kadrovima Trilaterale: Volter Mondejl, potpredsednik; Sajrus Vens, državni sekretar; Voren Kristofer, zamenik državnog sekretara; Harold Braun (Savet međunarodnih odnosa), ministar odbrane; Majkl Blumental (Savet međunarodnih odnosa), sekretar finansija; Fred Bergsten (Savet međunarodnih odnosa i Bilderberg grupa), pomoćnik sekretara za finansije u međunarodnim odnosiraa; Henri Oven (Savet međunarodnih odnosa), ministar bez portfelja; Pol Varnke (Savet međunarodnih odnosa), glavni pregovarač za razoružanje; Pol Voker (Savet međunarodnih odnosa i Bilderberg grupa), direktor Borda Federalnih rezervi ("Narodne banke SAD-a"); Endrju Jang (Savet međunarodnih odnosa), ambasador u UN; Zbignjev Bžežinski (Savet međunarodnih odnosa i Bilderberg grupa), savetnik za nacionalnu bezbednost. Na predlog Dejvida Rokfelera, Pol Voker je imenovan na čelo Borda Federalnih rezervi, što je najuticajnije mesto za kontrolu američkog bankarstva i ekonomije. Sem toga, Voker je postao predsedavajući severnoameričkog ogranka Trilateralne komisije. U toku Reganove administracije zamenjen je Alenom Grinspenom, koji je takođe član Trilateralne komisije, Bilderberg kluba i Saveta za međunarodne odnose. Mnogi su bili spremni da prihvate naivnu interpretaciju Dejvida Rokfelera u "Volstrit Džurnalu", gde je izjavio:

"Trilateralna komisija je, u stvarnosti, grupa zabrinutih građana zainteresovanih za pospešenje većeg razumevanja i kooperacije između međunarodnih saveznika."

Džeremija Novak, u članku u listu "Atlantik", jula 1977 godine, razbio je ovaj "filantropski" koncept, napisavši:

"Težište Trilaterale na međunarodnoj ekonomiji nije tako neinteresantno, jer je naftna kriza naterala mnoge zemlje u razvoju, sa sumnjivom sposobnošću da vrate kredite, da se maksimalno zadužuju. Privatne multinacionalne banke, posebno Rokfelerova 'Čejz Menhetn', su pozajmile pedeset i dve milijarde dolara zemljama u razvoju. Remontovani MMF će obezbediti još jedan izvor kredita za ove zemlje i tako skinuti velike privatne banke sa udice. Ovaj predlog je kamen temeljac plana Trilaterale."

Senator Bari Goldvoter je to objasnio još direktnije. U svojoj knjizi "Bez izvinjenja" označio je komisiju kao "najnoviju međunarodnu kabalu Dejvida Rokfelera", i napisao:

"Njen cilj je da hude sredstvo multinacionalne konsolidacije trgovačkih i bankarskih interesa, tako što će se zgrabiti kontrola političke vlasti Sjedinjenih Država,"

Nešto dalje, zaključio je:

"Dejvid Rokfeler i Zbignjev Bžežinski su otkrili svog idealnog kandidata, Džimija Kartera. Pomogli su mu da dobije nominaciju i postane predsednik. Da bi ovo ostvarili, mobilisali su novac sa Vol Stnta, intelektualni uticaj akademske zajednice, koja je potčinjena bogatstvu velikih fondacija oslobođenih porezn, i kontrolorima medija koji sede u Savetu za međunarodne odnose i Trilaterali. Sedam meseci pre konvencije Demokratske stranke, Galupovo istraživanje je pokazalo da manje od četiri od.sto demokrata vidi Džimi Kartera kao predsednika. Ali skoro preko noći, kao Vilki i Ajzenhauer pre njega, postao je kandidat."

Trilateralna komisija je svoje pravo lice (kao i ostala "neformalna društva") pokazala onog trenutka kada je naredila Britaniji da napusti Rodeziju, sadašnji Zimbabve. Ko je u to vreme bio sekretar inostranih poslova u vladi Margaret Tačer, inače Članice Bilderberg grupel Lord Karington, bilderbergovac i član Trilateralne komisije. On je samo nastavio politiku koju je postavila prethodna laburistička vlada Džima Kalahana (Bilderberg grupa), koji je sada, sa lordom Karingtonom i lordom Dženkinsom (Trilaterala i Bilderberg grupa) u Kraljevskom

Trilateralna komisija

institutu za međunarodne odnose. A ko je bio Kalahanov sekretar za inostrane poslove? Dejvid Oven, koji je uskoro posle toga, primljen u Trilateralnu komisiju i blisko sarađivao sa Endrju Jangom, Karterovim ambasadorom u UN-a i članom Trilaterale.

Kada je Evropska zajednica odlučila da pregovara o miru u Bosni, poslala je "ambasadora" - lorda Karingtona. Kada on "nije uspeo", poslali su Dejvida Ovena. Kasnije je kao "nepriistrasni" pregovarač pristigao i Džimi Karter. Još jedno pitanje u kvizu u kome nema nagrada za tačan odgovor: Ko je bio sekretar inostranih poslova u vreme Foklandskog rata između Britanije i Argentine, 1982 godine? Lord Karington. Posle rata nagrađen je mestom generalnog sekretara NATO-a! Sve ove koincidencije mora da su slučajne.

Savet za međunarodne odnose

U redovnom godišnjaku Saveta za međunarodne odnose (od 1. 7. 1993 do 30. 6. 1994 godine) piše:

"Savet za međunarodne odnose je neprofitna i nepartijska organizacija čije članstvo je posvećeno poboljšanju razumevanja spoljne politike SAD-a i međunarodnih odnosa, kroz razmenu ideja. Savet je osnovan 1921 godine, ubrzo posle Prvog svetskog rata. Na Pariskoj mirovnoj konferenciji, nekolicina učesnika iz. Amerike se saglasila da je vreme da se obični američki građani upoznaju sa povećanim međunarodnim odgovornostima i obavezama SAD-a. Ova odluka dovela je do stvaranja organizacije posvećene kontinuiranom proučavanju američke spoljne politike, kako u korist njenih članova tako i šireg auditorijuma zainteresovanih Amerikanaca."

U svojoj knjizi "Novi svetski poredak", Pat Robertson o Savetu kaže:

"Ovo veličanstveno telo 'mudraca' je praktično dominiralo formulisanjem međunarodne politike vlade SAD-a još pre Drugog svetskog rata. Iz Saveta su došli bukvalno svi ključni savetnici za bezbednost i međunarodnu politiku ove zemlje, u proteklih sedamdeset godina."

I nešto dalje:

"U politici vlade, najvidljiviji izraz establišmenta je Savet za međunarodne odnose i njegova publikacija 'Međunarodni poslovi'. Od nekih dve hiljade i devet stotina članova, najmanje pet stotina su vrlo moćni, drugih pet stotina su iz centara moći, a ostali su uticajni u naučnim krugovima, medijima, biznisu i finansijama, vojsci i vladi."

Najinteresantniji je ovaj deo:

"Prema čoveku koji je petnaest godina bio član, kontraadmiralu Česteru Vordu, vrhovnom sudiji mornarice od 1956 do 1960 godine, cilj promovisanja razoružanja i podvrgavanja američkog suvereniteta i nacionalne nezavisnosti jednoj, svemoćnoj, svetskoj vladi, je cilj poznat devedeset i pet odsto od hiljadu i pet stotina pedeset i pet članovu (1975). Postoje još dva druga, prikrivena, cilja koja Savet za međunarodne odnose promoviše, ali nemoguće je da su oni poznati više od sedamdeset i pet odsto članova, ili da su ovi ciljevi ikada identifikovani u pismenoj formi. U centru ciljeva establismenta je verovanje u njihovu sopstvenu vevinu da stvore svetski sistem u kome će prosvetljeni monopolistički kapitalizam. dovesti sve različite valute, bankarske sisteme, kredit, proizvodnju i sirovine u jednu celinu, nadziranu od vlade, i kontrolisanu od njihove sopstvene svetske armije."

Savet za međunarodne odnose je američki ogranak Kraljevskog instituta. Jedina razlika je što je članstvo Saveta poznatije u svetskoj javnosti. Od svog formiranja, svaki predsednik SAD-a, izuzev Ronalda Regana, bio je član Saveta za međunarodne odnose. Ako se uzme u obzir da je Reganov potpredsednik bio Džordž Buš, član Saveta, koji je inače iz senke upravljao zemljom, onda je jasno da je uticaj Saveta ogroman. Savet za međunarodne odnose, uz koordinaciju iz Kraljevskog instituta, stoji iza formiranja Ujedinjenih nacija. Ovo je bio biser u kruni posleratnih manipulatora, koji su majstorski vodili Drugi svetski rat ka svojim ciljevima i koji su, nakon njegovog završetka, ubrali plodove koje su očekivali. Povelja Ujedinjenih nacija zvanično je prihvaćena od predstavnika pedeset zemalja na sastanku u San Francisku, 26 juna 1945 godine. Ali to je bila samo javna kulminacija višegodišnjeg manevrisanja iza scene Saveta za međunarodne odnose, koji je kontrolisao administraciju Frenklina D. Ruzvelta. Džejms Perlof u svojoj knjizi "Senke moći: Savet za međunarodne odnose i opadanje Amerike", daje pozadinu i redosled događaja koji su prethodili osnivanju Ujedinjenih nacija:

"U januaru 1943 godine, državni sekretar Kordel Hol formirao je izvršni komitet u kome su bili on, Leo Pasvolski, Isaija Boumen, Samner Vels, Norman Dejvis i Morton Tejlor. Svi ovi ljudi, izuzev Hologa, bili su u Savetu za međunarodne odnose. Boumen, jedan od osnivača Saveta, napisao je prvi koncept. Pozvana su tri advokata, sve ljudi iz Saveta,

koji su procenili da je u skladu sa ustavom. Onda su 15 juna 1944 godine prodiskutovali koncept sa Ruzveltom. Predsednik je odobrio plan i javno ga najavio istog dana."

U knjizi "Američki jezik" H. L. Menken tvrdi da je termin "Ujedinjene nacije" smislio predsednik Ruzvelt u toku sastanka. Vinstonom Čerčilom, u Beloj kući, decembra 1941 godine, neposredno pre napada na Perl Harbur. Američka delegacija na osnivačkoj skupštini UN-a ličila je na "prozivnik" Saveta za međunarodne odnose. U njoj su bili Isaija Boumen, Hamilton Fiš Armstrong, Samner Vels, Norman H. Dejvis, Džejms T. Šotvel i Leo Pasvolski. Sve u svemu, sedamdeset i četiri člana Saveta su bili u delegaciji. U njoj su bili i Džon J. Mekloj (predsedavajući Saveta od 1953 do 1970 godine), član Komiteta 300, direktor "Fordove fondacije" i Rokfelerove "Čejz Menhetn banke", prijatelj i savetnik devetorici predsednika, od Ruzvelta do Regana; Džon Foster Dals, nacista, podržavalac Hitlera, osnivač Saveta i državni sekretar; Nelson Rokfeler, vrhunski manipulator, četiri puta guverner države Njujork, potpredsednik u vladi Džeralda Forda. Prisustvo i značaj Džona J. Mekloja potvrđuje moju tezu o Americi kao zemlji prikrivenog nacizma, Četvrtom Rajhu. Mekloj je bio finansijski savetnik italijanske fašističke vlade Benita Musolinija, a igrao je značajnu ulogu u nacističkoj Nemačkoj za banku "Hariman/Buš" koja je finansirala Hitlera. Mekloj je sedeo u Hitlerovoj počasnoj loži u toku Olimpijskih igara u Berlinu, 1936 godine, na poziv Rudolfa Hesa i Hermana Geringa. Mekloj je bio i Član izvršnog komiteta Bilderberg kluba. Generalni sekretar na osnivačkoj skupštini UN-a bio je funkcioner američke vlade, član Saveta, Aldžer His, kasnije razotkriven kao ruski špijun. His je bio izvršni sekretar 1944 godine na konferenciji u Dumbarton Ouksu, gde je radio sa Vječeslavom Molotovom na detaljima povelje UN-a. Bio je Ruzveltov savetnik na konferenciji u Jalti, u februaru 1945 godine. Posle osnivanja UN-a, His je postao predsednik "Karnedžijeve fondacije za međunarodni mir", a na to mesto ga je namestio Džon Foster Dals, koji je ignorisao informaciju o Hisovom potencijalnom izdajstvu, kada mu je na to skrenuta pažnja 1946 godine. Kasnije je His razotkriven i proveo je tri i po godine u zatvoru. Drugi prikriveni član Komunističke partije u Savetu za međunarodne odnose, koji je prisustvovao osnivačkoj skupštini UN-a, bio je Dekster Vajt. Unuka američkog predsednika Teodora Ruzvelta, Edit Kermit Ruzvelt,

novinar, napisala je o uticaju takozvanog "istočnog establišmenta" koji radi kroz Savet, sledeće:

"Šta je stanoviste establišmenta? Kroz administracije Ruzvelta, Trumana, Ajzenhauera i Kenedija, njena ideologija je konstantna: da je najbolji način borbe protiv komunizma uz pomoć jedne svetske socijalističke države koja favorizuje rast superdržave, postepeno predajući suverenitet SAD-u..."

Robert V. Li, pisao je u septembarskom broju "Novog Amerikanca", 1992 godine, da je najraanije Četrnaest od osamnaest državnih sekretara bilo iz redova Saveta od njenog osnivanja, uključujući Lorensa Igbergera, koji je bio državni sekretar u vreme pisanja Članka. Poslednjih osam direktora CIA, uključujući Džordža Buša, su bili članovi Saveta, a među kandidatima za predsednike i potpredsednike, u poslednje četiri dekade, bez obzira da li su demokrate ili republikanci, članovi Saveta za međunarodne odnose su: Dvajt Ajzenhauer, Adlaj Stivenzon, Džon Kenedi, Henri Kabot Lodž, Ričard Nikson, Hjubert Hamfri, Edmund Maski, Džordž Mekgavern, Džimi Karter, Volter Mondejl. Džeraldin Feraro i Bil Klinton.

Jasno je da su Ujedinjene nacije stvorene za globalne političke potrebe Novog svetskog poretka, a zadatak je izvršio Savet za međunarodne odnose. Zgrada u Njujorku sagrađena je na zemljištu koje su poklonili Rokfeleri, a sem njih, kao vrhunskih manipulatora u senci svetske vlasti su i Morgani, Varburzi, Šifovi, Marburzi, dok su političari na sceni samo njihove lutke. Svetskoj javnosti, UN su predstavljene kao sredstvo koje će sprečiti budući svetski rat i doneti svetu mir, a probleme među državama rešavati pregovorima, a ne oružjem. Mnogi službenici koji rade za UN veruju da je ovo razlog njenog postojanja. Za one koji su kritičari rada UN-a i koji pokušavaju da proniknu u motive i poteze iza javne, deklarativne funkcije UN-a, slika je dijametralno suprotna. UN su "trojanski konj" globalne tiranije poznate kao Novi svetski poredak. Ona je sredstvo uz čiju pomoć su postavljeni osnovni oblici svetske vlade i svetske vojske i kroz koju se manipuliše i omekšava svetsko javno mnjenje prividom da se nešto radi, da se problemi rešavaju, iako se običnim uvidom u krajnje rezultate delovanja UN-a može videti da je reč o obmani. UN nisu rešile nijedan globalni problem u svetu, već su ih samo zaoštrile! To je postignuto

osnivanjem specijalizovanih organizacija koje se bave specifičnim svetskim problemima: zdravstvo (Svetska zdravstvena organizacija), stanovništvo, ili tačnije rečeno eugenika - kontrola rasta stanovništva (UNFRA), ekonomski razvoj i životna sredina (UNEP), obrazovanje, nauka i kultura (UNESCO), a lista se stalno proširuje. Najoštrij kritičari tvrde da su UN paravan za svetsku hijerarhiju iluminata i masona, i njihovu težnju da preko UN-a preuzmu vlast u svetu. U govoru 1970 godine, Robert Velč, osnivač "Džon Birč Sosajeti", predvideo je sa gotovo proročkom tačnošću šta će Ujedinjene nacije postati:

"Ujedinjene nacije se nadaju i planiraju, ili tačnije, šefovi zaverenika iznad nje se nadaja i planiraju, da kontrolišu stanovništvo, kontrolišu naučni i tehnološki razvoj, kontrolišu oružje i vojnu silu pojedinačnih nacija, kontrolišu obrazovanje, kontrolišu zdravlje i sve ostale kontrole koje mogu postepeno da uspostave, pod svim mogućim izgovorima, za konačnu kontrolu pravnog sistema sveta. Ove posebne kontrole će postati komponente postepenog materijalizovanja totalne kontrole koju očekuje da postigne pretvaranjem, prevarom, ubeđivanjem, i falsifikatima, a sprovođenje ovih kontrola bmtalnom silom i terorom već je započelo."

Kraljevski institut za međunarodne odnose (RIIA)

Na Versajskoj mirovnoj konferenciji u Parizu 1919 godine, anglo-američka elita osnovala je Kraljevski institut za međunarodne odnose, kao i Savet za međunarodne odnose, koji je formalizovan 1921 godine. Danas Kraljevski institut, sa engleskom kraljicom kao pokroviteljem, ima ogroman uticaj na britansku i svetsku politiku. Za ovaj institut se može reći da je intelektualni centar stvaranja svetske vlade. Rad instituta je tajan i o njegovom članstvu, "počasnim predsednicima iz redova predsednika i premijera zemalja Komonvelta", informacije vrlo teško izlaze u javnost. Trenutno, predsedavajući je lord Kristofer Tugendhet, upravitelj "Dičli fondacije", koji Evropsku uniju opisuje kao

"politički projekat koji daje najviše nade i koristi u ovom delu sveta, u ovom veku... hrabar i plemenit poduhvat, i ponosan sam što mogu da mu služim."

Tri predsednika instituta su: lord Karington, član Komiteta 300, Trilateralne komisije i od 1991 godine predsedavajući Bildeberg grupe; lord Kalahan od Kardifa, bivši premijer i bilderbergovac; lord Dženkins od Hilheda, bilderbergovac i jedan od osnivača Trilateralne komisije. Da bi se postao član, potrebno je da kandidata predlože najmanje dva člana, ali to ne znači automatsko primanje u redovno članstvo. Kao paravan, mogu ga primiti u fiktivno članstvo, koje kandidatu omogućava da koristi biblioteku instituta, ali ga nikada neće pozvati ni na jedan sastanak.

Finansiranje instituta su na sebe preuzele vodeće svetske kompanije i banke. Institutov program "Energija i prirodna sredina" finansirale su najveće svetske naftaške kompanije, proizvođači uglja i električne energije i Komisija za atomsku energiju. Bože, kakva briga za životnu sredinu. U RIIA sede predstavnici "Morgan Garanti Trasta" iz Njujorka (J. P. Morgan), "S. G. Varburg Grup" (pre nego što su kupljeni),

"Berings" (pre svog neverovatnog kolapsa na berzi u Hong Kongu)*, Britansko ministarstvo inostranih poslova, Ministarstvo odbrane, ambasada SAD-a, "RTZ Korporacija", "Anglo-američka korporacija Južne Afrike", "Britiš Petroleum", "Šel Internešenel", "Benk of Ingland", "Berklis benk", "Lojds benk", "Nešenel Vestminster benk", Brada Lazar, "TSB Grup", "Unilever", "Britiš Aerospejs", "Ekonomist" i "ENI". Tu nisu samo privredni giganti, u članstvu instituta su Engleska crkva, Afrički nacionalni kongres (ANC) i "Amnesti Internešenel". Medijski giganti, koji prate svaku akciju RIIA, a često igraju i odlučujuću ulogu, su "ABC Njuz", "CBS Njuz", "NBC Njuz"; iz Britanije "Čenel Four" i "ITN", zatim "Fudži tv", "Der Špigel", "Juropijen", "Fajnenšel Tajms", "Gardijan". "Obzerver", "Dejli Telegraf", "Tajms", "Skotsmen", "Rojters", "Njujork Tajms", "Vašington Post", "Volstrit Džurnal", "Riders Dajdžest" i stanice ponosne na svoju nezavisnost - "BBC World", "BBC Monitoring servis" i "BBC radio".

Uloga Kraljevskog instituta u stvaranju i prodaji ideje Novog svet-skog poretka je jasna. To je lobistička organizacija koja koristi svoj ogromni uticaj u medijima i podršku velikog kapitala da "prečicom" ostvaruje određene projekte, mimo volje pojedinih zemalja i njihovih parlamenata, a kroz manipulaciju javnog mnjenja u tim zemljama. To je stožer, moćan i uticajan, u organizaciji tajnog delovanja protagonista Novog svetskog poretka, sa vrlo bliskim vezama sa britanskom kraljevskom porodicom i britanskim obaveštajnim službama, a svoj mandat je dobio od Komiteta 300.

Kada se 1975 godine pojavila knjiga Filipa Ejdžija, "Dnevnik agenta" o radu CIA, koju je napisao ovaj bivši agent kome je navodno pro-radila savest, svet je bio šokiran saznanjem kako se CIA u Južnoj Americi infiltrirala "u studentski i sindikalni pokret i razbila ga iznutra. Ono što Ejdži nije napisao u toj knjizi je da je po završetku studija na Notr Dam univerzitetu stupio ne samo u CIA, već je primljen i u mase. Dobro zaštićen, posle studentskih nemira u Meksiku 1968 godine (a to je bio deo širokog plana studentskih protesta u celom svetu), Ejdži je prešao u Portoriko, bio u kontaktu sa terorističkim grupama čiji mentori su sedeli na Kubi, pa se tako upoznao i sa Kastrom. Na Kubi je

* Ideja da jedan trejder na berzi, Nik Lison, ima ovlašćenja da neograničeno trguje akcijama "Beringsa" i dovede ga do bankrotstva, je nezamisliva. Kolaps "Beringsa" je izazvan namerno i iza njega stoji "Benk of Ingland".

kubanska obaveštajna služba (DGI) vrbovala Ejdzija da radi za nju. Tako je otkrivena najveća ruska prislušna stanica u Lurdu, u kojoj je radilo tri hiljade ruskih stručnjaka za prisluškivanje i dešifrovanje, a koja je pratila aktivnosti američkih političara. Po napuštanju CIA, Ejdzi odlazi u London, da na miru napiše knjigu. Ono što nije napisao je da su subverzivne aktivnosti na kojima je radio u Južnoj Americi proizvod rada "trusta mozgova" iz RIIA i "Tavistok instituta". Ali kako da zna jedan agent CIA šta je Kraljevski institut smislio. RIIA je stvorio "Tavistok institut za ljudske odnose", kao deo Saseks univerziteta, a "Tavistok" je kasnije stvorio koncept NATO pakta. RIIA je 1922 godine razvila tehniku koja je nazvana "profajling", a major Džon Rolings Ris, koji je kasnije dogurao do generala, organizovao je u "Tavistoku" Britanski biro za psihološko ratovanje, koji je postao najveći britanski centar za ispiranje mozga. Prve konkretne zadatke su obavili u toku Drugog svetskog rata, a "biser" im je bio plan da se u Nemačkoj ne bombarduju fabrike municije nego radnički kvartovi u kojima su živeli radnici tih fabrika. Nije čudo, fabrike municije su pripadale međunarodnim bankarima, a radnici su, sem što su ginuli, doživeli i "šok", pa im je opala produktivnost. Posle rata, kada je već stvoren NATO, u Saseksu je osnovano posebno, supertajno odeljenje, po imenu "Istraživački institut političkih nauka" (SPRI). koji ima svoju mračnu ulogu u širenju droge i delovanju protiv stanovništva SAD-a na psihološkom planu, primenjujući mračne metode dr Kurta Levina, sa ciljem stvaranja dugotrajne psihoze napetosti koja mrvči čovekovu volju i pretvara ga u zbušnjenu, apatičnu i usporenu osobu koja se ne opire promenama koje mu naturaju drugi. Jasno je kakav je karakter tih promena, ali kada se zna da ih od "Tavistoka" preuzimaju "Stanford Riserč" i "Rend Korporejšn", kao i desetine drugih instituta u Americi koji rade u smeru da zbujnena i nesigurna ličnost, izolovana i uplašena, ne prepozna i bori se protiv društvenih, moralnih, ekonomskih i političkih promena, koje mu oduzimaju slobodu i guraju ga u naručje onih koji propovedaju jednu svetsku vladu kao "usrećitelja čovečanstva". Sve ove aktivnosti obavljaju se preko institucija nevinih naziva koji zvuče "naučno", a zapravo čine karike u lancu kontrole kroz institucije, kao i društva sa humanističkim programima, fondacije, polutajna i tajna društva, mistični redovi stari hiljade godina, preko nadnacionalnih organizacija do imalaca "plave krvi", a preko njih do Rotšilda i do onih iznad njih, Hristovih potomaka kojima nad glavom stoji Svevideće oko, a sve je to upregnuto u

naporu da se čovečanstvu naturi era Vodolije, kao paradigme totalne kontrole nad čovečanstvom i njegovira konačnim pretvaranjem u indolentno roblje koje bludi kroz fizički život bez trunke svesti. Korišćenje droge radi dovođenja čovečanstva u ovo duhovno stanje ima značajno mesto u planovima RIAA, kao i njihovim kontrolorima iz Komiteta 300. Nemaju nikakvih moralnih ograničenja da je primenjuju, kao što ste mogli da pročitate u poglavlju koje govori o značaju trgovine drogova za potrebe Komiteta 300. Ono što je blasfemično je da su koristili i mnoge pisce, u prvom redu Oldosa Hakslija, da propagiraju posebnost korišćenja droga, što Haksliju nije teško palo:

"Za svakodnevnu ličnu upotrebu, oduvek su postojala hemijska opojna sredstva. Od pradavnih vremena ljudi su upotrebljavali biljne sedative i narkotike, sve euforike koji rastu na drveću, halucinogene koji sazrevaju u bobicama. Ovim modifikatorima svesti moderna nauka je dodala svoju kvotu sintetičkih preparata. Za neograničenu upotrebu na Zapadu su dozvoljeni samo alkohol i duvan. Sva druga hemijska Vrata u Zidu su etiketirana kao DROGA."

RIIA je svoje delovanje proširio i na druge zemlje. Jedna od njih je i Kanada, u kojoj deluje "Kanadski institut za međunarodne odnose", koji po istoj matrici na kojoj funkcioniše RIIA, kontroliše kanadsku politiku. Svi državni sekretari Kanade su iz njegovih redova, od osnivanja 1925 godine. Kanada je, inače, izuzetno vezana za britansku krunu i uvek sprovodi sve njene ideje i bespogovorno učestvuje u svim britanskim ratovima. "Kanadski institut" je povezan sa mnogim drugim i sličnim organizacijama u svetu, a jedna od njih je "Renk". O interesima ove organizacije u Kanadi, kao i o kraljičinim interesima, vodi računa ser Kenet Strong, koji je došao iz MI6, a sem toga je član uticajnog viteškog Reda Svetog Jovana Jerusalimskog. Nalazi se u upravnom odboru "Banke Nove Škotske", koju smo spominjali u poglavlju o trgovini drogom za Komitet 300. Ova banka pere novac za Komitet od trgovine drogom u Kanadi. Drugi važan član grupacije "Renk-Kanadski institut" je ser Brajan Edvard Mauntin, takođe član Reda Svetog Jovana Jerusalimskog. Odigrao je značajnu ulogu u uvlačenju SAD-a u Drugi svetski rat. Ne može se zaobići ni ser Kenet Kejt, direktor "Banke Nove Škotske", koji je u isto vreme i u upravnom otporu važnih britanskih novina - "London Tajmsa" i "Sandej Tajmsa",

toliko značajnih za formulisanje britanske politike. Interesantno je da su svi ovi ugledni ljudi u mladim danima bili na dužnostima u MI6, i sa službom na Dalekom Istoku, uglavnom u Hong Kongu i Kini. Očigledno je bilo potrebno da na terenu steknu iskustvo u proizvodnji opijuma, njegovom slanju na zapad, terorizmu, trgovini zlatom, pranju novca i bankarstvu, kako bi, kada ispeku zanat, to radili na višem nivou. Njihov kontrolor u Kanadi bio je Volter Gordon, Član kraljičinog Privatnog kabineta, a kao bivši ministar finansija, uz pomoć svojih ljudi, kontrolisao je tri ključne banke u Kanadi - "Banku Nove Škotske", "Kanadsku imperijalnu banku" i "Toronto dominion banku". Ove tri banke su pod Gordonovim rukovodstvom kontrolisale drugu najveću mrežu u svetu za pranje novca, i direktnu vezu sa Kinom. Vrh ovog sistema - Endikot, Roning, Lin ("kineski specijalisti"), su direktno sarađivali sa Ču En Lajem, kineskim premijerom u vreme Mao Ce Tunga, koji se zarekao da će Britaniji i Americi, za sve ono što su ove zernlje učinile Kini, stvoriti milione narkomana. U velikoj meri uspeo je u tome, dozvoljavajući proizvodnju opijuma koji je išao u ove zemlje kao hero in. Interesantno je da su važni članovi ove kriminalne organizacije. Džon D. Gilmen i Džon Robert Nikolson, članovi Reda Svetog Jovana Jerusalimskog.

Ipak, najznačajnije polje rada RIIA ostaju masovne komunikacije, kontrola masa kroz kontrolu uma i stvaranje novih društvenih trendova koji "spontano" izbijaju u svetu. Takav način razmišljanja doveo je 1957 godine, na konferenciji Bilderberg grupe u Fiudi (Italija), do predloga da se osnuje "Međunarodni institut za strateske studije", koji je zamišljen kao centar za koordinaciju stvaranja javnog mnjenja i približavanje tih scenarija širokom krugu ljudi na brz i efikasan način. Ideju je izneo Alister Buhan, sin lorda Tvidsmira, koji je u to vreme već bio dobro plasiran u REA, gde je sedeo u upravnom odboru, kao i član druge uticajne organizacije, Okruglog stola, koja je vrlo bliska britanskoj kraljevskoj porodici. U upravnom savetu ove gigantske propagandne mašine sedeli su: Frenk Kitson, čovek koji je započeo pobunu pokreta Mau-Mau u Keniji; Robert Elsvort, predstavnik "Braće Lazar"; Džon Loudon, predstavnik "N. M. Rotšilda"; Pol Nice, predstavnik "Šreder banke"; C. L. Sulcberger iz "Njujork Tajmsa"; Stensfild Tarner, bivši direktor CIA; Piter Kalvokorezi iz "Pingvin buksa"; Endrju Šenberg kao predstavnik RIIA; novinari Flora Luis, Dru Midlton, Entoni Luis, Maks Frenkel; Danijel Elsberg, neizbežni Henri Kisindžer i Robert

Bovi, bivši direktor jednog odeljenja CIA. Jasno je da ovaj veliki posao ne može da obavi ni RIIA sama, ni njeni ogranci, u prvom redu "Rend". Ove organizacije imaju pod sobom desetine drugih instituta i laboratorija, jer su klijenti iz samog vrha biznisa i vlasti: "AT&T", "Čejz Menhetn banka", "IBM", Republikanska partija, vazduhoplovstvo SAD, ministarstva za energiju i zdravlje. "Rend" je čak jednom optužen da je bio angažovan od SSSR da uradi studiju o uslovima predaje američke vlade! Ovaj slučaj je stigao do americkog Senata, gde je stvar zataškana kao izmišljotina. Njihovo glavno polje delovanja i danas ostaje "ispiranje mozga" i to na svim nivoima, uključujući vladu, armiju, biznis, religiozne institucije i obrazovanje. Procena je da na ovim poslovima, u više instituta, radi oko pedeset hiljada naučnika i saradnika sa godišnjim budžetom od deset milijardi dolara.

Okrugli sto

Priča o društvu Okruglog stola počinje u XIX veku sa Džonom Raskinom, legendarnom ličnošću Oksforda. Rodio se u Londonu 1819 godine, kao sin bogatog trgovca vinom. Njegov uzor bio je grčki filozof Platon, čija dela je dobro poznavao. Platonove ideje su bile osnov na kojima se gradila prva ideja o Novom svetskom poretku, kao centralizovanoj državi u kojoj organizacija ide od vrha ka bazi. Interesantno je da je ovo bila ideja i Laburističke partije u njenom početku, a danas je to politička agenda Konzervativne partije. Raskin je verovao da se na čelu države mora nalaziti diktator superiornog intelekta. Ima izvora koji tvrde da je bio pristalica Illuminata, a možda i njihov član. Njegove ideje su sledili i Karl Marks i Fridrih Engels (još jedan poštovalac Platona), a one su postale deo temelja učenja koje je kasnije primenjeno u boljševičkim diktaturama Istočne Evrope.

Rabin Marvin S. Antelman povezuje pisanje Platona sa okultnim društvima Svevidećeg oka. Navodi primer Mojsija Mendelsona, jednog od tvoraca Francuske revolucije i obožavaoca Platona, čiju je "Republiku" preveo na nemački, i bio poznat kao "nemački Platon". Prevod Platona je kanalima bankarske porodice Varburg, pomagača Rotšilda koji su u ovom veku finansirali Hitlera, došao u ruke onih koji su na ovim principima gradili kolonije u Africi i Aziji. Izraziti primer je Sesil Rouds koji je maštao o tome da stvori svetsku vladu pod vođstvom britanske krune. Ogromno bogatstvo koje je stvorio eksploatacijom dijamanta i ruda u Južnoj Africi, Rouds je investirao u svoju fiks ideju. Svoje saradnike i podršku našao je u Komitetu 300. Roudsova ideja je bila da stvori tajno društvo koje će manipulirati događajima u svetu kako bi ostvarilo centralizovanu globalnu kontrolu. Ime pod kojim je poznato ovo društvo je Okrugli sto i struktuirano je po masonskim i iluminatskim šemama. U društvu postoji uži krug - Društvo izabranih (ili iniciranih), koje zna sve tajne ciljeve društva, i spoljašnji krug - Krug prijatelja, koji čine uticajni ljudi koji mogu da budu korisni ciljevima društva, ali ne znaju sve tajne užeg kruga. Uži krug članova zaista poseduje političku moć da donosi odluke. Rad i delovanje društva su

finansirali Rouds i Rotšildi, pa nije čudo da su Britanci ušli u Burski rat (od 1899 do 1902 godine), kako bi osigurali eksploataciju prebogate Južne Afrike za račun Rotšilda (baron Natan bio je član Okruglog stola, kao i lord Astor, J. P. Morgan i predstavnici ostalih moćnih bankarskih porodica), a u tom ratu su poginule hiljade ljudi, žena i dece, mnogi u koncentracionim logorima lorda Kičenera. Britanska kruna, uz pomoć Komiteta 300, organizovala je najveću i najopremljeniju vojsku tog doba. Kraljica Viktorija poslala je četiri stotine hiljada vojnika na osamdeset hiljada Bura, od kojih su mnogi bili maloletni. Umesto nedelju dana, kako su Britanci verovali, a o tome je pisao i Radjard Kipling kao učesnik rata, Buri su se opirali pune tri godine. Ne zaboravirao da je i mladi Vinston Cerčil (Komitet 300) uzeo učešće u ovom ratu. Tada su se u službi Rotšilda istakli mnogi budući upravljači Južne Afrike i članovi tajnih društava - Rouds, Bamato, Openhajmer, Džozel i Bejt. Kada je rat završen, 1902 godine, umro je Rouds. Svoje bogatstvo je preko fondacije zaveštao svom cilju. I danas se iz ove fondacije dodeljuju stipendije na Oksfordu, uglavnom studentima iz inostranstva, koji dolaze da upoznaju i prihvate ideju jedne svetske vlade. Zapanjujuće je koliko je ljudi, predsednika država i vlada, bilo korisnik "Roudsove stipendije". Najsvježiji primer je Bil Klinton, predsednik SAD-a. Posle Roudsove smrti, na čelo Okruglog stola je došao Alfred Milner, još jedan iz mase Rotšildovih izvršilaca. Milner je proširio uticaj ove organizacije na same vrhove britanske vlade. Imao je odlučujući uticaj na kabinet Lojda Džordža (Komitet 300) koji je vodio Britaniju u toku Prvog svetskog rata. Dominirali su i mirovnom konferencijom 1919 godine, učestvovali u stvaranju Lige naroda, vodili odlučujuću reč u kreiranju britanske politike u Irskoj, Palestini i Indiji (od 1917 do 1945 godine), i bili odlučujući faktor u stvaranju države Izrael, što je po nalogu i za potrebe Rotšilda izveo Artur Balfur (Komitet 300), član unutrašnjeg kruga Okruglog stola, po kome je i dokument dobio ime "Balfurova deklaracija".

Već od 1915 godine, Okrugli sto je počeo da otvara "podružnice", pa su se uskoro organizovale grupe, ne samo u Britaniji i Južnoj Africi, već i u Kanadi, Australiji, Novom Zelandu, Indiji i Sjedinjenim Državama. Počeli su da izdaju i svoj časopis "Okrugli sto", a svoju delatnost koordiniraju kroz brojne kompanije i medijske kuće, u prvom redu kroz masoneriju u SAD-a, kao i društvo Mrtvačka glava (Skull and Bones Society) na Jejl univerzitetu, čiji je član i Džordž Buš, bivši

pretsednik SAD-a. Njihove interese u Americi sprovode dve moćne porodice - Rokfeleri (pravo ime porodice je Rokenfelder) i Morgani, koji se nalaze u centru zbivanja Novog svetskog poretka. Rokfeleri su svoje bogatstvo stvorili na nafti, osnivanjem "Standard Oil Korapani" (sada "Ekson") 1853 godine. Početkom veka su se već bili proširili na železnice i banke. Poseduju ili kontrolišu "Čejz Menhetn benk", "Nešenel Siti benk", "Hanover Nešenel benk", "US Trast Kompani" i vodeće osiguravajuće kompanije kao što je "Ekvitabl Lajf and Mjučual of Njujork". Imperija Morgana bazirana je na Čeliku, brodogradnji i električnoj struji, a kruna tog sistema je "Dženeral Elektrik". Tu su i "Nešenel Benk of Komers", "Njujork Lajf Inšurans" i "Garanti Trast kompani". Ali ko je zaista iza ovih kompanija? Morganova imperija započela je svoj rast 1838 godine, kao "Džordž Pibodi and Korapani" u Engleskoj. Džordž Pibodi je, pogađate, radio za Rotšilde. Postao je najveći trgovac na svetu američkim obveznicama i sa svojim partncrom. Džonom Pjerpantom Morganom (Komitet 300), vršio ogroman pritisak na administraciju Abrahama Linkolna, i manipulišući američkom ekonomijom ostvarili neverovatne profite. Pošto Pibodi nije imao dece, posle smrti njegov deo imovine nasledio je Morganov sin, Džon Pjerpont Mlađi, koji je rođen 1867 godine. I ovaj drugi Morgan bio je talentovan i moćan bankar, ali je sigurno unapredio i poslove Rotšilda. To se vidi iz podatka da kada je umro njegov otac, prvi Morgan, iza njega je ostala imovina vredna samo jedanaest miliona dolara, što je vrlo skromno u odnosu na ogroman novac koji je prošao kroz njihove ruke. Interese Rotšilda je na velikoj sceni reprezentovala bankarska instilucija "Kun, Leb and Ko". Osnovali su je 1867 godine Abraham Kun i Solomon Leb, dvojica trgovaca iz Sinsinatija, ali je postalo jasno da je paravan za Rotšilde 1875 godina, kada je Jakob Šif došao iz Frankfurta. Porodice Rotšild i Šif su nekada živele u istoj kući u Frankfurtu i jasno je da su te veze bile vrlo jake. U Americi su ojačane, jer se Jakob Šif oženio Lebovom ćerkom, Terezom. Šif je u firmu u Americi doneo kapital Rotšilda i za njih je vodio posao. Bio je fmansijski strateg i godinaraa je strpljivo radio sa Harimanovima, Gouldovima i Rokfele-rovima, ulažući novac u njihove velike železničke i naftaške poduhvate. Deo finanskanja je išao kroz banku Rotšilda, "Nešenel Siti Benk of Sinsinati", a kada su se interesi razgranali, Rotšildi i Rokfeleri su osnovali zajedničku banku, "Čejz Menhetn benk". Jasno je da su članovi Okruglog stola, već dobro rašireni i organizovani širom sveta, činili sve

da preuzmu kontrolu nad fiskalnim i monetarnim politikama kao i političko vodstvo u zemljama u kojima su delovali. U SAD-u, glavni čovek Okruglog stola postao je Vilijem Jendel Eliot, koji je kasnije otkrio Henri Kisindžera, kome je pomogao da se raeteorski uspne u svim bitnim organizacijama Novog svetskog poretka. Eliot je bio "Amerikanac u Oksfordu", jer je dobio "Roudsovu stipendiju" 1923 godine, za zloglasni Beliol koledž, koji je bio rasadnik kadrova za tajna društva Novog svetskog poretka, a i danas je regrutni centar za Okrugli sto. Pre toga je radio za Varburg-Rotšild grupaciju u "Banci federalne rezerve" u San Francisku, gde je došao do raesta direktora. Posle završene "obuke" obavljao je odgovorne obaveštajne poslove za Rotšilde. u vezi tema koje su im bile od interesa, a jedan od poslova je bio i pronalaženje potrebnih ljudi za uključenje u rad raznih institucija.

Osnovni zadatak Okruglog stola je unosenje nesloge među zemljaraa i nacijama kako bi se u pogon stavilo njihovo upravljanje konfliktom i "kontrolisani izbor". Nije zato čudo što je Hegel popularan među mondijalistiraa dvadesetog veka. Deo njegovog učenja, koje je vulgarizovano i prizemljeno, postalo je ono što su kasniji stručnjaci nazvali "menadžment krize". Karl Marks je bio jedan od ključnih vulgarizatora stava da ako se suprotstave teza i antiteza dobijamo sintezu, nov red. Razlika među njima bila je fundamentalna, jer je Hegel govorio o duhu i umu, a Marks je bio materijalista i satanista koji je prezirao i odbacivao Boga. Jednom je izjavio: "Okrenuo sam Hegela naglavce", i to je zaista i učinio, dajući osnov za manipulaciju svetom u smeru centralizovane kontrole. Kasnija lakirovka u boljševičkoj Rusiji, idealizovanje Marksa i Englesa i stvaranje "komunističkih svetaca" od njih, savršeno je išla na ruku globalnoj eliti koja ne bi bolje prošla ni da je to naručila. A možda i jeste, ako se pogleda spisak Saveta komesara iz 1919 godine.

Georg Fridrih Engels, jedan od tvoraca "Komunističkog manifesta" i doktrine oslobađanja potlačene radničke klase od jarma kapitalizma, zaradio je pravo bogatstvo koristeći dečiju radnu snagu u Lankašajeru, Engleska. Karl Marks nije izmislio temu "klasne borbe". On je dobio tu ideju čitajući radove drugih, u prvom redu Adama Vajshaupta i bavarških iluminata, napisanih sedamdeset godina pre njega. Marks je bio Član tajnog društva iluminatskog usraerenja, Lige pravednih, koje je kasnije postalo Komunistička liga. Liga pravednih bila je ogranak Društva podobnih, koje je odigralo vodeću ulogu u toku Francuske rev-

olucije. Liga pravednih se u Nemačkoj zvala Bund Der Gerechten ili jednostavno Bund. Ovo je bila organizacija koja je dala podršku marksizmu i stajala iza njegovog uspona. Prvi maj, Dan rada, izabran je kao dan marksista i lenjinista po daturau kada su Iluminati javno objavili svoj nastanak, 1 maja 1776 godine. Marks je ženidbom sa Dženi fon Vestfalen došao u bliske veze sa britanskom aristokratijom. jer je aje-gova žena bila u rodbinskim vezama sa Školskim vojvodskim porodicama Argil i Kembel. Jedna od njenih pretkinja, Ana Kembel. grofica od Balkarasa i Argila, bila je guvernant princa od Oranža, kasnije kralja Vilijema, koji je osnovao "Englesku narodnu banku", a Irskoj doneo neviđenu bedu i jad. Sadašnji erl od Balkarasa je u srodstvu sa vikontom Koudrejem, čiji deda je bio lord Spenser Čerčil. Ovo nije tako loše društvo za "narodnog tribuna" Karla Marksa.

Svež primer kako Okrugli sto i druge organizacije istog usmerenja ostvaruju svoju "sintezu" je Drugi svetski rat. Dva suprotstavljena sistema, kapitalizam i komunizam, su doveli zajednicu na istu stranu u ratu protiv fašizma. Iza sva tri društvena fenomena stoje iste organizacije, ali je u jednom trenutku bilo potrebno sukobiti ih, kako bi "teza" protiv "antiteze" dala "sintezu" - Ujedinjene Nacije i Evropsku zajednicu. "Hladni rat" između kapitalizma i komunizma je doveo do druge sinteze - oslobodilačkih "narodnih revolucija" u zemljama Trećeg sveta, suprotstavljajući navodno ekstremne sisteme "levice" i "desnice" u borbi za prevlast u određenim svetskim regionima i štiteći "jedne od drugih". Danas je manipulacija ljudskom svešću i vrednosnim sistemima dostigla takve razmere i traje već toliko dugo da su ljudi počeli bespogovorno da veruju u postulate i opredeljuju se prema svojim ubeđenjima, ne znajući da su sve proizvod iste filozofije i imaju jedan cilj - "prosvećenu monarhiju" iznad jedne svetske vlade. Zbog toga što se jedno ime pojavljuje na više mesta, sledeće poglavlje posvećeno je najusrdnijem delatniku Rotšilda u drugoj polovini ovog veka.

Henri Kisindžer

O Henriju Kisindžeru se ponešto zna iz zrelih i poznih godina njegovog života i rada. Iz mladićkog doba postoji zvanična i nezvanična biografija, koje se dijametralno razlikuju. Po zvaničnoj biografiji, zbog svog jevrejskog porekla, morao je da napusti Nemačku uoči početka rata. Posle rata se vratio u Nemačku kao američki vojnik, gde je u porušenoj Nemačkoj služio u bezazlenoj funkciji vozača generala Frica Kremera. Po neautorizovanoj biografiji, Henri Kisindžer (pravo ime Henrik Kizinger) je bio član Hitlerjugenda, a u Ameriku je stigao u okviru programa "Spajalica", u kome je nekoliko hiljada nacista prevedeno u Ameriku, dobilo nov identitet i počelo da radi za svoje nove poslodavce. Po zvaničnoj biografiji, po otpuštanju iz vojske Kisindžer je, zahvaljujući porodici Openhajmer, otišao na studije u Vilton Park. 1952 godine poslat je u Tavistok institut, gde ga je R. V. Diks "preobrazio", i posle toga više ništa nije moglo da zaustavi Kisindžera u usponu. Po završetku studija, Džordž Frenklin i Hamilton Fiš su ga izabrali da radi za njih, u sedištu Saveta za međunarodne odnose za Ameriku, u Njujorku. Zahvaljujući Vilijemu Jendelu Eliotu i pod tutorstvom Džona Viler Beneta, direktora obaveštajnog odeljenja Okruglog stola i šefa operacija MI6 u Americi, Kisindžer je postao Eliotov "omiljeni dak". Kooptiran je u Okrugli sto da bi sproveo monetarističke stavove koje je usvojio na Harvardovim međunarodnim seminarima.

Do sredine šezdesetih godina Kisindžer je opravdao svoje angažovanje u Okruglom stolu i Kraljevskom institutu za međunarodne odnose. Kao nagradu i test za ono što je naučio, Kisindžer je postao šef male grupe u kojoj su bili Džejms Šlezindžer, Aleksander Hejg i Danijel Elsberg, u okviru opasnih igara koje je započinjao Okrugli sto. Grupa je sarađivala sa Institutom za studije politike (IPS) i njenim glavnim teoretičarem, Noamom Čomskim. Aleksander Hejg, interesantna koincidencija, takođe je služio u jedinici generala Kremera, ali na mnogo višem nivou nego vojnik Kisindžer. Za svog ljubimca, general Kremer je našao prolaz u ministarstvo odbrane. Kada je Kisindžer

postao savetnik za nacionalnu bezbednost, Kremer je ugurao Hejga za njegovog zamenika.

Kisindžer je otvorio kancelariju Okruglog stola na Menhetnu, po nalogu Bilderberg kluba. U timu su bili Hejg, Elsberg, Helperin, Šlezindžer, Maknamara i braća Mekbandi. Kisindžer je sve izvršne funkcije u Niksonovoj vladi ispunio članovima Okruglog stola i Kraljevskog instituta. Značaj ove operacije bio je da se predsednik Nikson potpuno izoluje od prijema informacija, domaćih i stranih, obaveštajnih, policijskih, uključujući FBI odelenje 5, koje kontroliše delovanje terorističkih grupa u SAD-u. Kisindžer je stekao ogromnu vlast, naredivši FBI da prisluškuje veliki broj ljudi, uključujući i njegove najbliže saradnike. Kisindžer poseduje privatnu kartoteku dosijea hiljada ljudi, ne samo u SAD-u, već širom sveta. Da li je to čudno ili preterano? Ni najmanje, takve privatne dosijee je imao i P2. Ima dosta privatnih obaveštajnih agencija, kao što je "Intel", koje za naručioce, međunarodne organizacije i pojedince prikupljaju podatke. Kisindžer je u Niksonovoj administraciji držao nekoliko važnih mesta. Naimenovan je za predsedavajućeg "Verifikacionog panela", koji je upravljao pregovorima u okviru "SALT"-a. Takođe je naimenovan u Specijalnu vijetnamsku grupu, koja je nadgledala sve izveštaje - vojne, obaveštajne i civilne, koji su stizali iz Vijetnama. Kisindžer je dobio kontrolu nad Komitetom 40, super-tajnom agencijom koja je odlučivala o tajnim operacijama i pratila njihovo odvijanje. Predsednik Nikson je bukvalno bio ostavljen po strani i nije znao šta se dešava u njegovoj vladi. Votergejt, po mnogim autorima, nije bio obična zavera da se blamira predsednik Nikson, već državni udar. Prvi državni udar Amerika je doživela prilikom ubistva Džona Kenedija, kada je na vlast u senci došla grupacija koja je promenila lice araeričke države i njenih institucija, i odredila nov tok budućeg razvoja SAD-a. Kisindžer, Elsberg i Hejg su stavili u pogon plan Votergejt, zamišljen u Kraljevskom institutu. Hejg je igrao vodeću ulogu u zbunjivanju i laganju predsednika Niksona, a Kisindžer je bio taj koji je vodio Belu kuću. Hejg je bio čuveno "Duboko grlo", koji je prenosio informacije Vudvordu i Bernstinu iz "Vašington Posta". On je u to vreme bio pukovnik, koji nikada nije komandovao trupama, već je karijeru pravio kroz kancelarijsku strukturu. Po nalogu Okruglog stola, Kisindžer je progurao Hejga do čina generala sa četiri zvezdice, u meteorskom usponu kakav nije zabeležen u istoriji američke vojske. Tako je Hejg preskočio dve stotine i osamdeset generala američke vojske.

koji su po hijerarhiji bili ispred njega. U toku tog "napredovanja" Hejga, dvadeset i pet generala je dalo ostavku. Kao nagradu za izdaju predsednika Niksona, kome se zakleo da će ga vemo služiti, Hejg je postavljen za komandanta NATO pakta. Svi poznavaoци se slažu da je, bez konkurencije, najgori komandant u istoriji ovog saveza. I tu je dolaskom za komandanta zaobišao preko četiri stotine generala iz zemalja NATO-a i SAD-a, koji su bili kvalifikovaniji od njega da zauzmu to mesto. Svi stručnjaci, koji proučavaju istoriju ovog perioda, lako su identifikovali da su Hejg i Kisindžer sledili tehniku koju je razvio Tavistok institut i primenili je na zbunjenog, rastrzanog, uplašenog i demoralisanog predsednika Niksona, koga je Hejg ubedio da mu je jedini izlaz da podnese ostavku. Hejg je satima ubeđivao Niksona da je audio traka bez ikakve sumnje dokaz da je Nikson saučesnik u provali u prostoriје Demokratske stranke u zgradi Voterгејt. U prvom trenutku Nikson je odbijao odgovornost, a danas, kada se ta traka sluša, svi stručnjaci se slažu da na veoma nejasan i neodređen način govori o ulozi Niksona. Hejg nije odustajao, dok Nikson zaista nije poverovao da se pred Senatom ne može odbraniti od odgovornosti. Da bi pojačao pritisak na Niksona, Hejg je direktno prekršio zakon tako što je transkripciju razgovora sa trake ilegalno prosledio onima koji su bili za Niksona u Predstavničkom domu, Senatu i Republikanskoј stranci. Samim tim što je došlo od Hejga, Niksonovim podržavaоцима je to izgledalo kao priznanje krivice i počeli su da uskraćuju podršku Niksonu. Hejg je ubedio i kongresmena Viginса i senatora Grifina da je odbrana Niksona nemogućа, pa je Griffin uputio pismo Niksonu tražeći da ovaj podnese ostavku. Džon Doar je dobio zadatak da sprovede impičment. U direktnom tv prenosu, 18 jula 1974 godine, Doar je izneo "dokaze" na osnovu kojih je predsedniku Niksonu trebalo izglasati nepoverenje. Optužbe su bile neodređene, neko sitno petljanje sa porezom, neautorizovano bombardovanje Kambodže i zloupotreba vlasti bilo je sve što je stavljeno na teret Niksonu. Mnogi pravници kažu da se ovi dokazi ne bi održali ni na jednom sudu, ali je Nikson podneo ostavku 8 avgusta 1974 godine. Obaranje Niksona bila je opomena svim neposlušnim predsednicima od strane Komiteta 300, ali pošto nije bio toliko opasan kao Kenedi, Komitet mu je poštедео život.

Tipičan primer delovanja Okruglog stola je organizovanje "kidnapovanja" Henriја Kisindžера, izvedeno preko Instituta za studije politike (IPS). Institut je jedan od najprestižnijih "trustova mozgova" koji

kontrolirao donošenje odluka u međunarodnoj politici, a na unutrašnjem planu je sprovodio plan Tavistok instituta i osnivao organizacije nove levice u Americi. Te organizacije su bile ekstremne, nihilističke grupe levice, koje su započele sa terorističkim akcijama i propagiranjem upotrebe droge, a trebala su i da posluži kao stalna pretnja političkom establišmentu Amerike. Osnivači IPS-a, diplomci Tavistoka, Markus Raskin i Ričard Barnet, kontrolisali su različite elemente kao što su: Crni panteri; Danijel Elsberg, član Nacionalnog saveta za bezbednost Halperin; podzemna organizacija Vetermen; pokret Venseremos, i predsednički kandidat Džordž Mekgavern. "Kidnapovanje" Kisindžera trebalo je da izvede Egbal Ahmed, Pakistanac koji živi u Engleskoj i radi za britansku obaveštajnu službu MI6. kroz jednu od mnogobrojnih, lažnih trockističkih organizacija. "Zaveru" je otkrio FBI i "spasao" Kisindžera. Ahmed je nagrađen, jer je postao direktor jedne od IPS-ovih agencija, "Transnacionalnog instituta", povezanog inače sa južnoafričkim organizacijama istog usmerenja. Sem toga, IPS je prodro i u religiozne organizacije inspirišući radikalne rasne teorije pod velom religije i sejući nove klice netrpeljivosti u Americi, koje će jednog dana da se vrate kao bumerang.

Tavistok institut

Tavistok institut za međuljudske odnose, 120 Belsajz Lejn, London NW3 5BA, je na čelu, ili na vrhu ako tako više volite, specijalizovanih instituta za masovnu manipulaciju umom ljudi, koji svoja istraživanja stavlja na raspolaganje globalnoj eliti. Iste godine kada su osnovani Kraljevski institut za međuljudske odnose i Savet za međunarodne odnose, 1921 godine, vojvoda od Bedforda, markiz Tavistoka, poklonio je jednu od svojih zgrada za istraživanje efekata šoka, izazvanog eksplozijama granata na britanskim vojnicima u Prvom svetskom ratu. Poslovi instituta su se kasnije proširili, a istraživaci njegovog rada mu pripisuju i smišljanje taktike bombardovanja civilnih ciljeva u Nemačkoj (kako bi se slomio duh naroda) i uvođenje kulture droge šezdesetih godina.

Tavistok je svoje pipke pustio i u drugim pravcima, ka Rimskom klubu i Bilderberg grupi. Povezan je sa "Dičli fondacijom" koju kontroliše Kraljevski institut za međunarodne odnose. U Americi, Tavistok uključuje Stanford institut, Hadson institut, "Heritidž fondaciju", Huverov institut, Centar za strateške studije i "Rand korporaciju" (u kojoj je Zbignjev Bžežinski). Ovaj sistem, ova mreža za kontrolu uma, povezana je i sa sistemom obrazovanja preko fondacija oslobođenih poreza, a u Americi je ostvario manipulaciju stanovništva kroz monetarni sistem, gde su značajnu ulogu odigrali Društvo Mont Pelerin i Huverov institut u kome je ekonomist Milton Fridman (njegove ekonomske teorije su osamdesetih godina donele katastrofu, zahvaljujući djelatnicima za ova pitanja, Margareti Tačer i Ronaldu Reganu).

Kada vlada planira da donese zakon protiv određene društvene grupe, kao deo plana da sprovede povinovanje pravilima i ukine slobode, proces omekšavanja javnog mnjenja počinje mesecima, nekada godinama pre toga. Ideja je da se okrene javno mnjenje protiv ciljne grupe kroz propagandu i kreirane događaje. Jednom kada su događaji i propaganda projektovani na javno mnjenje, nastupaju organizacije za istraživanje javnog mnjenja sa svojim grafikonima. Njihov cilj nije da "mere" javno mnjenje, kako bi se dobila stvarna slika šta ljudi misle, već da usmeravaju javno mnjenje, kako bi ostvarili cilj onih koji stoje iza.

Recite ljudima da osamdeset odsto populacije veruje u nešto i oni sa podložnim mentalitetom će se priključiti, jer osamdeset odsto ljudi ne mogu da greše, zar ne? Drugi cilj anketa je da provere da li propaganda protiv ciljne grupe deluje. Jednom kada se u anketi potvrdi da dovoljna većina veruje da je ciljna grupa problem i da nešto mora da se preduzme, zakonodavstvo (kao "rešenje") stupa na scenu. To je najčešća taktika koja se primenjuje kada se želi da kontraverzni zakonski predlozi prođu zakonodavnu proceduru, jer se tolikom "podrškom javnosti" učutkuju i oni koji su protiv. Tavistok institut i njegove filijale u Americi istražuju upravo to kako će reagovati pojedinci i grupe na događaje, promene i nove tendencije. Tu je razvijena teorija "šoka budućnosri". što znači bombardovanje kolektivne svesti tolikom količinom promena, događaja i kontradiktornih informacija, da to preopterećenje i isključuje analitičnost uma, pa jedinka bira "lakši" put i potčinjava se. Mnogi od takozvanih spontanijih trendova koje su prihvatili mladi, osmišljeni su i plasirani od ovakvih organizacija i dovedeni do histeričnih proporcija uz pomoć reklame i kontrolisanih medija. "Deca cveća" su šezdesetih godina bila usmeravana upravo ovakvom tehnikom manipulacije. CIA i britanska obaveštajna služba su eksperimentisale pedesetih godina drogom LSD, pa su 1953 godine kompletnu proizvodnju Sandoza (u vlasništvu "S. G. Varburga" iz Londona) uzeli za sebe i usmerili je na tržište, kako bi se videli njeni efekti. Ljudi koji su je dobili i koristili, smatrali su je sredstvom oslobođenja, novih horizonata i čovekovih mogućnosti. O monstroznosti ove manipulacije nije potrebno posebno govoriti. Jedan od velikih projekata Tavistoka, koji je izveo "Stanford Riserč" pod vođstvom profesora Vilisa Harmona, bilo je ono što je dobilo popularan naziv "Vodolijina zavera". Njeni osnovni ciljevi su da se ne dozvoli ljudima da odlučuju o sopstvenoj sudbini tako što će se stvarati jedna kriza za drugom, a onda će se krize "rešavati". Ovo će zbuniti i demoralisati narod veličinom i mogućnošću preteranog izbora, što će izazvati povlačenje i apatiju masovnih razmera. Zato je u Americi formirana FEMA, o kojoj sam već govorio. Druga tačka ovog plana je uvođenje novih kultova i potpirivanje već postojećih, počev od rok muzike, u rasponu od "Rolingstonsa" koji su omiljena grupa evropskog Crnog plemstva, do "Bitlsa" čije osnivanje takođe ima okultne korene. U ovu grupu spada i podpirivanje hrišćanskog fundamentalizma, kako bi se izazvao otpor prema religijama, u prvom redu hrišćanstvu, jer je njegovo ukidanje jedan od ciljeva Komiteta 300. Kako bi se u svetu zaoštrile suprotnosti

na religioznom planu, tolerisan je rast muslimanskog fundamentalizma u arapskim zemljama, koji se širi u Aziji i Africi, i ostalim delovima sveta. Poseban projekat bio je Iran, u kome je instaliran ajatolah Homeini, koga je stvorila britanska obavestajna služba MI6, pa se čak tvrdi da čovek koji je vraćen u Iran nije onaj koji je živio u egzilu u Parizu. U ovu grupu spada i sekta za kontrolu uma Džima Džonsa, čiji su pripadnici izvršili dirigovano masovno samoubistvo, a oni koji su zadnjim trzajima zdrave svesti to odbili, nemilosrdno su pobijeni. Kada se problemi u svetu budu toliko nagomilali i okolnosti zaoštrile, psiha opterećenog Čovečanstva biće u stanju kada će se činiti da je svako rešenje bolje od postojećeg stanja. Biće spremni da pozdrave pojavu velikog vođe koji će ponuditi rešenje za sve probleme i garantovati stvaranje uređenog društva, na čijem će čelu biti on. Pojava ovakve ličnosti je opisana u Bibliji, u Otkrivenju Svetog Jovana, a zove se Antihrist.

Interesantno je da je Tavistok, od svog osnivanja do danas, ostao glavni izvršilac radova za obaveštajne i vojne službe. U Americi, to je Obaveštajna služba mornarice (ONI), koja je najviše radila na programima kontrole uma, a Pentagon je bukvalno potrošio milijarde dolara i naručio projekte u trideset instituta koje samo u Americi kontroliše Tavistok. U mnogim slučajevima ove Tavistokove institucije su dobile takav uticaj da su prodrle u ključne aspekte života u Americi, od kojih je obrazovanje jedno od ključnih. Dr Aleksander King, jedan od osnivača NATO pakta i član Komiteta 300 i Rimskog kluba, uništio je obrazovanje u Americi, preuzevši Nacionalno udruženje učitelja, i u saradnji sa zakonodavcima sproveo nove obrasce obrazovanja koji imaju za cilj spuštanje opšteg obrazovnog nivoa stanovništva. Jedna od tipičnih Tavistok-vojnih firmi u Americi je Biro za istraživanje ljudskih izvora (Human Resources Research Office), poznat po skraćenici HUMRRO. Bavi se psihotehnologijom, odnosno motivacijom vojnika i njihovim moralom. Neki su primetili sličnost izraedu onoga što se izučava u HUMRRO-u i onoga što je Džordž Orvel napisao u svojoj knjizi "1984-ta". Komitet 300 je 1969 godine preuzeo ovu instituciju i prebacio je Tavistoku na staranje. HUMRRO je najveća institucija za istraživanje ljudskog ponašanja u SAD-u. Ono što je specijalnost HUMRRO-a, u radu sa američkom armijom, je da je vojnik samo produžetak vojne opreme, a ovaj sistem čovek-oružje i "kontrola ljudskog kvaliteta" široko je prihvaćena u američkoj vojsci. Tavistok smišlja tehnike kontrole, a HUMRRO ih aplicira u okviru psiholoških kurseva koji bi trebali da

pokažu armiji kako funkcioniše čovek kao oružje. Dobar primer za kontrolu uma je zločin koji su američki vojnici počinili u Zalivskom ratu, kada su iračke vojnike žive zakopali u pesak, a onda ih dobro utabali tenkovima. Neki izvori navode da je u pitanju monstruozna cifra od dvanaest hiljada iračkih vojnika. Ovaj primer ispiranja mozga, koji od vojnika stvara brutalne životinje i koji američka armija primenjuje na svojim vojnicima od Vijetnama, preko Zalivskog rata do rata protiv Jugoslavije, pokazuje da nema moralne barijere da se jednog dana zločinački dresirani vojnik okrene i protiv sopstvenog naroda.

Jedna od ličnosti koju smo spominjali u prvom delu knjige, Robert O. Anderson, direktor "ARCO" naftne kompanije, tražio je poraoc od Stanford istraživačkog centra kako bi osigurao velike naftne izvore na Aljasci za Komitet 300. Guverneru Aljaske je predložen tim sastavljen od naitnih stručnjaka, ekonomista i stručnjaka za kontrolu uma, a njihov zadatak bio je da ga ubede kako će najbolja stvar za Aljasku biti ako koncesije dobije "ARCO". Stanford istraživački centar osnovao je 1946 godine Tavistok i zato nije bilo problema da se ovaj posao uspešno završi. Stanfordovi instituti imaju godišnji budžet koji prelazi stotinu i šezdeset miliona dolara i u njima je zaposleno četiri hiljade ljudi.

Totalitarna svest koju Tavistok plasira preko svojih instituta dovela je do potpunog kolapsa moralnih standarda, ne samo američke armije već i cele države. Tavistok sigurno likuje nad cinizmom koji je zavladao u Americi povodorn rata protiv Iraka, u kome je neviđena medijska propaganda ubedila javnost da sve što se čini kako bi se pobedilo je dobro. To je i dovelo do mnogih kršenja Ženevske konvencije i do ratnih zločina nad iračkim vojniciraa. Moralna dilema u američkoj javnosti je ponistena vrlo lako - pitanjem da li narod želi pobedu ili samopoštovanje, jer ne može imati i jedno i drugo. Moralna dekadencija, pažljivo nametana američkom narodu putem televizije od šezdesetih godina pa naovamo, delo je Stanfordskog instituta. Taj pritisak da se nacija proraeni, rezultirao je ogromnom količinom bizaraosti svake vrste na tv programu, gde su nasilje, seks i novostvoreni kriterijumi subkulture preplavili gledaoce i prosto ih zatrpali po svim principima "šoka budućnosti", čija budućnost je sada, nastupila je i ostavila ljude bez prave mogućnosti da se odupru. Jer ne menja se vreme u kome živimo, menjaju se ljudi, i to uglavnom pod pritiskom planiranih i nametnutih promena. Nasilni pokušaj stapanja nacija, kultura i religija, tako evidentan u Americi, plan je stvaranja lažne koegzistencije ljudi koji

nemaju ništa zajedničko, sem jedne vlade koja ih objedinjava. To i jeste cilj ove vlade, koja mora biti svemoćna, kako bi sve ove različitosti kontrolisala, čak i silom ako je to potrebno. Sukobi, trvenja, mržnja. netrpeljivost, nerazumevanje, histerično življenje i borba oko lažnih, nametnutih kriterijuma "uspešnosti" u životu, su svesno podstaknuti. Važno je da ta energija, žrvanj civilizacije, melje horizontalno, da slučajno ne krene vertikalno i samelje vladajuću oligarhiju.

Doba Vodolije Tavistok je pretočio 1989 godine u rat gangsterskih bandi na ulicama Los Anđelesa. U roku od nekoliko meseci od prvih incidenata, broj bandi je počeo naglo da raste u istočnom delu Los Anđelesa. Ulicama su dominirali dileri droge, a kuće u kojima se pušio krek i kuće za prostituciju su se naglo namnožile. Obračuni oružjem su bili svakodnevni. Štampa je glasno napadala državu što ne preduzima potrebne mere. Ovo je bila prva faza, koju je Tavistok označio kao "neobaveštenost", u kojoj se ne zna izvor krize. Druga faza rata bandi je po Tavistokovoj šemi "fragmentacija". Ona se odlikuje pasivnim stavom onih koji ne žive u deloviraa grada u kojima iraa bandi. Ovo egoistično sakrivanje glave u pesak pogoduje širenju nasilja. Treća faza po Tavistoku je "samorealizacija", u kojoj određene društvene grupe okrecu leđa krizi, a drugi deo, proces "neprilagođenosti" se karakteriše distanciranjem od krize. Koja je bila svrha rata narko bandi? Sem konkretnog porasta prodaje droge, što je uvek cilj onih koji kontrolišu prodaju i ubiraju prihod, cilj je bio širenje osećanja nesigurnosti. Drugo, pokazivanje da je društvo nemoćno pred nasiljem, i treće, da je "činjenica" da je društveni poredak u kolapsu. Naravno, čim je Tavistok odigrao svoje tri faze, rat bandi je počeo da jenjava.

Jedan od najvećih poteza Tavistok instituta i Stanfordskog instituta za istraživanje je pojava rok grupe "Bitlsi" na svetskoj sceni. "Bitlse" je u Ameriku doveo Tavistok, kao deo socijalnog eksperimenta neviđenih razmera, koji je godinama predstavljao okosnicu stvaranja novog trenda, novog stila muzike, govora i mode, a koji je podvrgao ispiranju mozga ogromnu svetsku populaciju koja toga nije bila svesna. Pojava "Bitlsa" je integralni deo "akvarijanske zavere", kako je proisteklo iz studije Vilisa Hermona "Promenljivo lice čoveka". Pojava "Bitisa" pažljivo je osmišljena, ne samo na nivou muzike, već i pojavom novih reči kao što su "rok", "tinejdžer", "kul" i "pop muzika". Sve ove reči, ponavljane bezbroj puta, su elemenat svojevrsne kontrole uma nad ciljnom grupom, mladima od četrnaest do dvadeset godina. Naravno, "Bitlsi" su bili

samo nesvesno oruđe u rukama kreatora fenomena masovne kontrole uraa, počev od sociologa muzike Tea Adorna, do engleske kraljice Elizabete, koja je odlikovala "Bitlse" i podelila im plemićke titule za njihove zasluge. Ono što je interesantno, Adorno je morao da pobegne iz Nemačke, kada je Hitler došao na vlast, zbog svojih paganskih riTuala koje je obavljao u okviru Kultra Dionisa. Interesantno je i to što je muzika koja je korišćena u ritualima kultra dvanaestotonska atonalna muzika koju karakteriše izražen, repetativni ritam. radi dovođenja slušalaca, članova kultra, u ekstaticno stanje. Nije zato neobično da sve ono što je Adorno kasnije formulisao, svoj izraz dobija u "hevi metal roku" i "pank roku". Svoj rad je Adorno obavio za Openhajmere koji su ga izvukli iz Nemačke i smestili u Engleskoj. I samo ime grupe "Bitlsi" (u prevodu "Bube") pokazuje da postoji veza između moderne muzike, kultra Izide i bube skarabej, okultnog simbola starog Egipta. Ono što se želi da se postigne, može se pročitati u "Trend Riportu" Džona Ncsbita. Nesbit je kao savetnik Lindona Džonsona, "Kodaka", "IBM", "Ameriken Ekspresa", "Čejz Menhetna", "Dženeral Motorsa" i ostalih kompanija i institucija Komiteta 300. Jedno od njegovih razmišljanja dato je ovde u kratkom izvodu:

"...Očigledno, društva su kao ljudska bića. Ne znam kotiko je to cifarski, ali čovek može jedino da drži onoliko problema i briga u glavi koliko to može da izdrži. Ako se novi problemi ili brige dodaju, od nekih postojećih mora da se odustane. Mi pratimo od čega su Amerikanci odustali, a šta su usvojili."

Mnogo surovije teze šta je zapravo kontrola nad ljudima, izneo je H. G. Vels, pisac kvazi fantastičnih priča, koji i danas uživa ogromnu popularnost u Americi i ima brojne sledbenike. Zašto ima sledbenike određene vrste, vidi se iz njegovog dela "Otvorena vrata":

"Ljudi Nove republike neće biti gadljivi, bilo da se suočavaju ili zadaju smrt... Imaće ideal, koji će ubijanje učiniti vrednim; kao Avram, oni će imati vere da ubiju i neće biti praznoverni a vezi sa smrću... Smatraće, predviđam, da izvestan deo popuiacije postoji samo zbog dopuštenja proisteldog iz sažaljenja i strpljenja, i iz shvatanja da se neće razmožavati, i ja ne vidim ni jedan razlog koji se suprotstavlja tome da neće oklevati da ubiju kada je to dopuštenje narušeno... Sva takva ubistva biće izvršena opijatima... Ako se zastrašujuće kazne budu koristile u budućnosti, zastrašivanje neće biti ni smrću, ni kasapljenjem tela... već dobrim, naučno uzrokovanim. botom,"

Antidefamacijska liga

Posebnu ulogu u zbivanjima u svetu zauzimaju Jevreji, bilo da je reč o pozitivnim rezultatima nacije izuzetno naklonjene nauci, umetnosti i ekonomiji, kao i zbog tragične istorije i stradanja kojima su bili izloženi, posebno u toku Drugog svetskog rata. Sa druge strane. Jevreji su izloženi i brojnim kritikama zbog njihove visoke koncentracije u svetskom bankarstvu i politici, što navodi na pomisao da su tačne optužbe da žele da osvoje svetsku vlast, počev od Oktobarske revolucije do danas, pa zaključno sa delovanjem Mosada koji se nemilosrdno obračunava sa protivnicima Izraela širom sveta. Smatra se da je Mosad svetski kontrolor ilegalne trgovine oružjem za Komitet 300, kao što je CIA svetski kontrolor trgovine drogom. Jedna od mnogobrojnih jevrejskih organizacija čije delovanje je višestruko na raznim nivoima, javnim i tajnim, je Antidefamacijska liga (ADL), osnovana 1913 godine, kao deo veće organizacije B'nai B'rit. Osnovana je da štiti državu, organizacije i pojedince od kleveta u Americi, a zapravo je paravan za delovanje Mosada u Americi i špijunažu preko ovih neformalnih institucija, kao i da optuži za antisemitizam svakog ko se približi istini o stvaranju države Izrael i delovanju Mosada, i njihovih tvoraca, porodice Rotšild. Prema Simonu Šami, autoru knjige "Rotšildi i zemlja Izrael", Rotšildi su preko svojih agenata kupovali zemlju u Palestini i praktično su vlasnici osamdeset odsto zemlje u Izraelu. Lord Viktor Rotšild, bivši agent britanske obaveštajne službe i dvostruki agent koji je radio za KGB, bio je vodeća ličnost u organizovanju naseljavanja prvih Jevreja u Palestini (što je plaćano iz fondova Rotšilda), a zatim je organizovao Stern Gang i druge paravojne organizacije koje su odigrale ključnu ulogu u stvaranju Izraela. Na političkom planu stoje iza manipulacija oko Balfurove deklaracije 1917 godine, koja je bila politički dokument donet posle Prvog svetskog rata, a u kome je predviđeno stvaranje države Izrael, što je posle Drugog svetskog rata i ostvareno.

ADL ima ogroman uticaj na medije u Americi, čak i kontrolu nad medijima, kako tvrdi Viktor Ostrovski, bivši agent Mosada, u svojim knjigama "Uz pomoć prevare" i "Druga strana prevare", i ima sposob-

nost da koristi druge organizacije i manipuliše ljudima za ostvarivanje svojih planova u najboljoj tradiciji Mosada, vrhunske organizacije za obmanu i sakrivanje pravih motivacija za priče, dezinformacije, napade i likvidacije. ADL je u sastavu jedne druge organizacije, B'nai B'rit, osnovane 1843 godine, a njeno ime znači Sinovi saveza. Ova organizacija je izuzetno moćna i njen rukovodeći ešalon čine masoni visokog ranga, isključivo Jevreji. B'nai B'rit je u prošlom veku u Americi bila otvoreni podržavalac ropstva u toku građanskog rata, a tajno podržavala i kontrolisala Kju Kluks Klan. Današnji B'nai B'rit se ne ustručava da vodećim crnačkim aktivistima zalepi etiketu antisemita i rasista kada to zahtevaju okolnosti u ostvarenju njihovih planova. Pisac Geri Alen, u svojoj knjizi "Niko se ne usuđuje da to nazove zaverom", piše:

"Jevrejski članovi zavere su koristili organizaciju po imenu Antidefamacijska ligu kao instrument za ubeđivanje svakog ko spomene Rotšilde i njihove saveznike, kao napad na sve Jevreje. Na ovaj način sprečiti su realizaciju mnogih projekata o m-edunarodnim. bankarima i ovo je postala tabu tema na mnogim univerzitetima. Svaki pojedinac ili knjiga koji su istraživali ovu temu su odmah bili napadani od stotina zajednica ADL širom zemlje. ADL nikada nije dozvoljavala da istina ili logika nadvladaju visokoprofesionalni posao zamagljivanja stvarnosti... U stvari, niko nema više prava da bude gnevan na Rotšildovu kliku od Jevreja. Varburzi, deo imperije Rotšilda, su finansirali Adolfu Hitlera..."

U vreme ubistva Džona Kenedija, sekretar Američke nacističke partije bio je izvesni Danijel Buros. Bio je blizak prijatelj nacistice Roja Frenkhausera, koji je jednom rekao:

"Hitler je imao Jevreje, mi imamo crnčuge. Mi moramo staviti akcenat na crnačko pitanje, jer to preokupira mase - ali mi ne zaboravljamo Jevreje. Kad bi Jevreji znali šta dolazi, a verujte mi, dotazi sigurno kao sto sviće svakog jutra, shvatili bi da ono što će se desiti u Americi će učiniti da ono sto im se desilo u nacističkoj Nemačkoj izgleda kao nedeljni izlet. Izgradićemo bolje gasne komore, i više njih, i ovoga puta neće se izvući."

"Divno" rečeno. Ali nacista Frenkhauser je kasnije razotkriven kao profesionalni državni provokator i infiltrator Kju Kluks Klana i drugih nacističkih i komunističkih organizacija. Već spomenutog nacistu

Danijela Burosa je oktobra 1965 godine "Njujork Tajms" razotkrio kao Jevrejina. Sledećeg dana nađen je mrtav u Frenkhauserovoj kući. u Redingu, Pensilvanija. Naravno, u pitanju je bilo "samoubistvo". Buros je takođe bio ključna ličnost u nacističkoj Nacionalnoj partiji obnove, koju je kontrolisao ADL.

U Engleskoj, organizacija krajnje desnice, Kombat 18, je paravan za ADL, koja je proširila svoje delovanje i na Britaniju i Evropu od 1991 godine, a možda i ranije, i ima isti zadatak kao i u Americi, da žigoše kao antisemite svakog ko se približi istini o tome šta se zaista dešava. Kao protivnici grupe Kombat 18 u Engleskoj, pojavila se organizacija po imenu Srčlajt. Ona je paravan za Odbor zamenika britanskih Jevreja i ADL. Ima li boljeg načina za kontrolu Jevreja nego kroz strah da im organizacije kao što je Kombat 18 mogu ponovo naneti zlo, ako nema organizacija koje će da ih zaštite? ADL se bavi i drugim interesantnim aktivnostima. U svom omiljenom maniru da radi iza paravana koji sam postavi, osnovan je CAN, Mreža svesti o kultovima. Jedan od pokretača CAN-a bio je doktor Luis Džolin Vest, koji je povezan sa još jednom sličnom grupom, fondacijom "Američka porodica". Vest je bio psihijatar koji je određen da analizira Džeka Rubija u Dalasu, pošto je ovaj ubio Li Harvi Osvalda, žrtveno jagnje u ubistvu Džona Kenedija. Vest je 1973 godine bio direktor neuropsihijatrijskog instituta na Univerzitetu Kalfornija i direktor odeljenja za psihijatriju, iz koga je izašao Tom Grubs, psiholog povezan sa kultom u Džonstaunu. Vest je predložio osnivanje "Centra za studije i redukciju nasilja", na kome je planirao da leči nepoželjno ponašanje uz pomoć novih tehnika neuropsihijatrijske manipulacije. Ko zna kako je obezbedio oduševljenu podršku guvernera Kalifornije, Ronalda Regana, ali srećom po Kaliforniju, vlasti u Kaliforniji su njegov predlog označili kao "nacističku nauku" i odbacili su osnivanje centra. Tako je Vest, nekada saradnik na CIA programima MK Ultra, ostao bez podrške, što je šteta, jer je bio specijalista za isleđivanje uz korišćenje tehnika uskraćivanja sna, vode i hrane, hipnoze i psihoaktivnih droga, modifikaciju ponašanja kroz električnu stimulaciju mozga i elektronskih naprava za praćenje i nadzor ljudi. Kakav dobitak za CAN, da ima ovakvog stručnjaka. Jedan od njegovih prijatelja bio je dr Martin Orn, bivši šef Odeljenja za hipnozu američke mornarice, koga sam spominjao u prvom delu knjige. U CAN-u su i druge simpatične osobe. Jedna od njih je Rik Ros, "deprogramer" koji je deprogramirao četrnaestogodišnju Kiri Džuel, koja je

tvrdila da ju je seksualno iskorišćavao Dejvid Koreš, voda kulta Davidova grana. Ovaj dokaz bio je ozbiljno doveden u pitanje, ali je već odlučeno da se reši problem koji su predstavljali davidijanci. Ros je bio taj koji je otkucio FBI da se u kampu davidijanaca u Vakou krije oružje. Upotrebu "smrtonosne sile" protiv davidijanaca preporučila je Patricija Rajan, predsednik CAN-a. Interesantna podudarnost sa Vestovom kampanjom za osnivanje centra u Kaliforniji, 1974 godine, bila je pojava Simbionističke oslobodilačke armije (SLA), koja je stekla svetsku raedijsku pažnju i slavu kada je kidnapovala Patrišu Herst, ćerku novinskog magnata Randolfa Hersta. Ova tajna organizacija bila je navodno marksistička urbana gerilska grupa koja je pripretila Americi da će svoju revolucionarnu aktivnost proširiti na celu zemlju. U stvarnosti, imala je samo devet članova, a Patriša Herst postala je aktivni član posle kidnapovanja. Kada su opljačkali banku i kada se na snimku video da Herstova nije žrtva kidnapera, već s oružjem u ruci učestvuje u pljački, SLA je proglašena za kult koji je Herstovoj isprao mozak. Grupa je opkoljena i uništena pred tv kamerama, a Patriša Herst je preživela, dobila malu zatvorsku kaznu i obavezno psihijatrijsko lečenje, kako bi se oslobodila mentalne kontrole koju joj je nametnuo kult. Pogodili ste, "eksperti" koji su je deprogramirali bili su dr Luis Džolin Vest i dr Martin Orn iz CAN-a. Više je nego čudno da se u to vreme, u pitomoj Kaliforniji guvernera Ronalda Regana, pojavio i Hram naroda Džima Džonsa, koji će odatle krenuti ka tragičnoj sudbini svojih sledbenika.

Osnivač CAN-a, Ted Patrik, je samonikli i samouki deprogramer i borac protiv kultova. Ova kontraverzna ličnost podjednako je hvaljena i kuđena zbog svog rada. Jeste bio među prvima koji se aktivno uključio u borbu protiv novog zla u Americi, religioznih kultova, ali je zbog svojih neobičnih metoda imao više optužbi za zloupotrebe, koje su u velikoj meri poništile rezultate njegovog rada. Optužen je za kidnapovanje, zaveru, nezakonito zatvaranje, otmicu i napad, posedovanje kokaina i kršenje uslovne slobode. Patrik je optužen da je 1976 godine držao jednog od svojih "klijenata" (otetog osamdeset i šest dana) i krio ga na dvanaest lokacija, gde ga je podvrgao "zastrašujućim stvarima" kako bi ga "deprogramirao". Naravno, izvršeno je vrlo pažljivo razgraničenje izrađu kultova koje osnivaju pojedinci i grupe, i velikih kultova iza kojih stoje organizacije Novog svetskog poretka, u prvom redu obaveštajne. Prva među takvim organizacijama je Unifikaciona crkva, osnovana u Južnoj Koreji, a sada sa sedištem u Njujorku. Vodi je Sun

Mjun Mun. Londonski "Sandej Ekspres" otkrio je 15 januara 1995 godine da je bivši premijer, Edvard Hit (bilderbergovac), dobio veliki honorar da održi govor na konferenciji Saveta za svetski mir, jednoj od paravan organizacija munijevaca. Prethodne godine, u martu 1994, takođe je govorio na Munovoj konferenciji, na kojoj je glavni govornik bio bivši sovjetski lider, Mihail Gorbačov. Malteški vitez, bivši američki državni sekretar i vrhovni komandant NATO-a, Aleksander Hejg, takođe je držao govor na manifestacijama munijevaca, kao i bivši američki sekretar za narodnu odbranu, Frenk Karluči (član Saveta međunarodnih odnosa i Trilaterale).

Unifikaciona crkva poseduje pravu poslovnu imperiju širom sveta, koja uključuje "Vašington Tajms", "Njujork Siti Tribjun" i "Midl Ist Tajms". Munu pripada šest stotina i šezdeset i sedam firmi i organizacija. Munov sin i naslednik, Džastin, upravlja fabrikom oružja u Masačusetsu, po imenu "Seilo Inkorporejtid". Munijevci su za pedeset miliona dolara kupili Univerzitet Bridžport u Konektikatu, a jedan od članova upravnog odbora postao je Džek E. Toraas, pomoćnik načelnika štaba obaveštajne službe američkog vazduhoplovstva i devet godina specijalni savetnik direktora CIA. Unifikacionu crkvu pomaže i Koreanska centralna obaveštajna služba (KCIA). Njen oficir za vezu sa američkim obaveštajnim službama, Bo-Hi Pak, sa sedištem u koreanskoj ambasadi u Vašingtonu, postao je jedan od Munovih najbližih saradnika i direktor "Vašington Tajmsa". Munov urednik u tim novinama je Amo de Borgrejv, bivši dopisnik "Njusvika" čiji je vlasnik "Vašington Post", odnosno Ketrin Graham (Savet međunarodnih odnosa, Trilaterala, Bilderberg grupa). Borgrejv je brakom povezan sa porodicom Rotšild, koji su u dugom periodu vodeći finansijski i politički podržavaoci Izraela, i zapravo, odgovorni za njeno stvaranje.

Kada se govori o stvaranju države Izrael, čestu zabunu kod ljudi izaziva podatak da je cionistički pokret najzaslužniji za njeno formiranje, pa se čini najlogičnijim da je cionizam sinonim za Jevreje. Tu leži greska. Svi Jevreji nisu cionisti i svi cionisti nisu jevrejskog porekla. Cionizam nije religija ili rasa, to je politički pokret koji čine Jevreji i nejevreji, koji podržavaju zahtev za osnivanje jevrejske države. Cionizam je osnovan krajem prošlog veka, na čelu pokreta bio je Teodor Hercl, i moćni Jevreji širom sveta uložili su mnogo uticaja i novca da se osnuje jevrejska država. "Balfurova deklaracija" pojavila se u javnosti 6 novembra 1917 godine, kada je lord Artur Balfur (Komitet 300), britanski sekretar inostranih poslova i član unutrašnjeg kruga Okruglog stola, zvanično objavio da je Palestina domovina jevrejskog naroda. Ova obznana bila je žestok udarac Arapima, koji su pod vođstvom T. E. Lorensa, poznatog kao Lorens od Arabije, digli ustanak i proterali Turke sa Bliskog Istoka. Britanska kruna je obećala Arapima da će posle rata dobiti punu nezavisnost i suverenitet zato što su bili saveznici krune, a ovaj dogovor bio je potvrđen i u pismenoj formi. Od početka su članovi britanske vlade znali da ovaj dogovor neće biti ispoštovan, a to je znao i Lorens, što se vidi iz njegovih pisama upućenih Vinstonu Čerčilu. Još dok je trajao rat, članovi Okruglog stola su sa Rotšildima imali koncept stvaranja jevrejske države u Palestini. Tek 1937 godine saznalo se da tvorac deklaracije nije Balfur, već lord Alfred Milner, vodeća ličnost Okruglog stola, koji je ovu ideju progurao u ratnom kabinetu. Iza svega je stajao lord Lajonel Volter Rotšild (Komitet 300), predstavnik "Engleske federacije cionista" (koja je osnovana novcem Rotšilda) i koji je Milnera nagradio mestom direktora firme "Rio Tinto Cink". U to vreme, manje od jednog procenta stanovništva Palestine činili su Jevreji. To nije smetalo Rotšildima, koji su Jevreji samo po imenu, da Palestinu dovedu u stanje koje samo na prvi pogled odgovara interesima Jevreja. Ovo je stav rabina Marvina S. Antelmana koji kuću Rotšilda povezuje sa luciferijanskim kultom Svevidećeg oka, koji zapravo ima za cilj uništenje judaizma.

S obzirora da najveći deo Jevreja nikada nije živio u Palestini, već u Evropi i Americi, i da su se u velikom nizu generacija ženili u okviru svog verskog i kulturnog miljea, pitanje njihovog semitskog porekla je pre pitanje tradicije. a manje rase, pa je i sam koncept odbrane od napada, optuživanjem protivnika za antisemitizam, problematičan. Naime, ovaj metod primenjen je prvi put početkom veka, kada je šef policije u Njujorku, Tomas Bingem, počeo žestok obračun sa jevrejskom mafijom koja je dominirala u Njujorku, uprkos popularnoj predstavi iz filmova i knjiga kako je italijanska mafija bila ta koja je dominirala kriminalom u Americi. Šef jevrejske mafije, Arnold Rotštajn, mentor Mejera Lenskog, pravog kuma organizovanog kriminala (koga ću obraditi u posebnom poglavlju), optužio je Bingema da je istragu pokrenuo zbog rasnih razloga i nazvao ga antisemitom. Ovaj napad bio je toliko uspešan da je doveo do Bingemove ostavke i obustave istrage, pa je ovaj metod do danas ostao jako oružje Rotšilda i Mosada u diskreditovanju svih onih koji ugrožavaju njihove mračne interese. Da ne bih i ja prošao kao Bingem, moraću da napravim raalu digresiju i objasnim ovo rasno pitanje, kako ga ne bismo natezali na ovu ili onu stranu, jer to se često radi i u našoj zemlji. kako nečiji trenutni interesi traže.

Reč "semitski" potiče od rase ljudi koji su živeli u drevnom Sumeru, a od kojih biblijski Jevreji, kako sami kažu, vode poreklo. Sem ili Šem, jedan od Nojevih sinova u biblijskim pričama Starog zaveta, vuče poreklo od ove linije. Artur Kestler, u svojoj knjizi Trinaesto pleme", piše da veoma mali broj Jevreja danas može da prati svoje genetsko poreklo do ove semitske grane ili do semitske linije u Palestini u vreme života Isusa, pre samo dve hiljade godina. Umesto toga, oni su genetski naslednici naroda tursko-mongolskog porekla po imenu Hazari, koji su se pokrstili i prešli u judaizam 740 godine nove ere. Hazari su živeli u južnoj Rusiji između Crnog i Kaspijskog mora. Bili su stešnjeni između hrišćanskih i islamskih država, a njihove vođe su odlučile da pređu u judaizam kako bi se spasli od verske asimilacije jedne strane. Većina Jevreja danas, piše Kestler, vodi poreklo od ovih ljudi, a ne od semitske linije. Zapravo, nazvati nekog antisemitom više znači nazvati ga antiarapinom, jer su Arapi bliži staroj semitskoj rasi od Jevreja. Posle raspada hazarskog carstva u trinaestom veku, ljudi koji su prihvatili judejsku veru su se rasturili po Aziji i Evropi. Neki su ostali u Rusiji, a drugi su stigli u Nemačku, Poljsku, Litvaniju i na Balkan. Jezik kojim su govorili, i koji je tu nastao - jidiš, mešavina je hebrejskog, poljskog

i nemačkog. Ime porodice Rotšild (nemački: rotes schild, što znači "crveni štit"), je simbol hazarskih "Jevreja" Istočne Evrope. Porodica Rotšild nerasa apsolutno nikakvih istorijskih veza sa Palestinom. Povijeni "jevrejski" nos, kao rasna odlika, nema nikakve veze sa biblijskim Izraelom. Njegov genetski koren je Kavkaz. Klasično jevrejsko lice Isusa je mit. Ne bi tako raogao da izgleda, jer nije bio rođen u planinama južne Rusije. Kao što Kestler piše:

"Antropologija se slaže s istorijom u pobijanju popularnog verovanja da jevrejska rasa ima korene u biblijskom plemenu."

Hju Montefjore, hrišćanski biskup jevrejskog porekla, napisao je u listu "Črč Tajms" 1992 godine:

"Antisemitizam je izgrađen na moćnom rasnom mitu, prihvaćenom podjednako od Jevreja i antisemita."

Jevrejski autor Alfred M. Lilijental konstatuje da ne postoji tako nešto što se zove "jevrejska rasa". Biti Jevrejin znači upražnjavati jevrejsku veru i tu nema ničega sa rasom, jer su ljudi mnogih rasa prešli u judaizam u toku hiljada godina i stvorili mešavinu raznih genetskih linija, koje sebe sada nazivaju Jevrejima. U svojoj knjizi "Koja je cena Izraela", piše:

"Najubedljiviji argument koji jevrejski nacionalista može da ponudi cionizmu je baziran na hipotezi o hebrejsko-semitskoj rasi. Ali većina pripadnika takve rase može se pronaći među Arapima na Bliskom htku, od kojih ogromna većina ne ispoveda jevrejsku veru. Arapi, ogorčeni neprijatelji izraelaca koji su ,se vratili u svoju navodnu rasnu kuću, najviše podsećaju na one Jevreje koji su bili domaći u Paiestini i na Bliskom Istoku, jer je u njima neznatnija hebrejsko-izraelska krv nego u većine onih koji su se okupili... Tvrdnja da Arapi nisu Semiti je na neki način budaiasta. ...Nesumnjiv zoključak svih antropologa, od Vajzenberga, Herca, i Fišberga, do Boasa, Riplija, Mida, Pitarda i drugih, je da gde god se Jevreji nalaze oni veoma podsećaju na narode među kojima žive. Čak i oni čija porodična imena navodno vode poreklo od drevnih hebrejskih plemena, kao sto su Levi (od Levita) i Kon, Koen, Kun (od Kohanim), imaju malo fizičkih sličnosti među sobom, Nema ni jedne rasne karakteristike zajedničke za sve one koji su Jevreji."

Takve finese nisu interesovale britanskog premijera Lojda Džordža. U svojoj knjizi "Da li je to mir" napisao je, dvadesetih godina, da bez ikakve dileme prihvata da jevrejski narod ima istorijska prava na Palestinu. Za njega, jedino uz pomoć jevrejske brilijantnosti i predanosti ona može postati "zemlja kojom teku med i mleko", nasuprot onog što Arapi nisu uspjeli da ostvare. Lojd Džordž se oborio svom silinom na one koji su tvrdili da je "Balfurova deklaracija" osnov za cionističke lidere da uspostave jevrejsku oligarhiju u Palestini koja će redukovati arapsku populaciju na nivo potčinjenosti favorizovanoj hebrejskoj manjini. I zaista, Arapi su bili ogorčeni. Zemlji koja je bila njihova vekovima, sada je pretila invazija doseljenika pod zaštitom mentora iz Britanije. Od prvog dana postojala je tenzija između izraelaca i Arapa, naročito oko ispoljavanja verskih osećanja, a sukobi su izbijali oko izgradnje sinagoga i verskih škola Jevreja. U septembru 1929 godine, na Sabat, desio se prvi veliki incident. Na molitvi ispred Zida plača se okupilo preko hiljadu Jevreja. Iznenada, prava kanonada kamenja, flaša i drugih projektila se sručila na njih sa svih strana. Bilo je mnogo povređenih, ali srećom nije bilo poginulih. Te noći, lideri Jišuva, jevrejske zajednice u Palestini, su se sastali i doneli odluku o formiranju obaveštajne službe i milicije (Hagane) radi zaštite od budućih arapskih napada. Dolazak Hitlera na vlast 1933 godine, označio je početak egzodusa nemačkih Jevreja u Palestinu. Do 1936 godine, doselilo se preko tri stotine hiljada ljudi, što je za Jišuv bio veliki izazov i napor da obezbede smeštaj i hranu, ali su sa ovim prilivom Jevreji činili trećinu populacije Palestine. Sporadični sukobi su se nastavili i sledećih godina, a ovoga puta Arapi su svoj revolt usmerili ne samo na cioniste već i na Britance, koji su brutalno odgovarali na svaki napad. Hagana, osnovana radi zaštite ("hagana" na hebrejskom znači "odbrana"), postala je jaka i organizovana organizacija, prava tajna armija koja je imala i političku strukturu, kao i kontraobaveštajnu i vojnu. Početak Drugog svet-skog rata i prve godine holokausta u Nemačkoj, naterale su vođe Jišuva da pripreme novu koncepciju dovođenja preživelih u Erec Izrael, pogotovo što su Englezi ovoga puta bili protiv novog doseljavanja Jevreja, jer bi to ozbiljno narušilo etničku ravnotežu postojećeg stanovništva. U Haifi je 1942 godine održan važan sastanak. Odlučeno je da se Jevreji po završetku rata po svaku cenu dovedu u svoju novu domovinu, a na praktičnom planu prihvaćen je predlog Davida Ben-Guriona da se kontraobaveštajna služba Hagane ojača. Njen zadatak bio je da otkrije

Jevreje koji su sarađivali sa Britancima i da razotkrije jevrejske komuniste i disidente. Nova jedinica dobila je ime "Rigul Hegdi" i njom je komandovao bivši pripadnik francuske Legije stranaca, koji je u običnom životu, kao paravan, radio kao trgovački putnik. Uskoro su počela "čišćenja nepodobnih", žena koje su se zabavljale sa stranim oficirima, piljara koji su prodavali robu Britancima i vlasnika kafana koji su ih zabavljali. U gluvo doba noći krivci su dovođeni pred preke sudove Hagane. Krivci su osuđivani na licu mesta, neki bi dobili dobre batine, a neki su odvođeni u pusta brda Judeje gde im je presuđeno raetkom u potiljak. Ovo je bio početak ispoljavanja surovosti koja će kasnije postati zaštitni znak Mosada.

Kako se rat bližio kraju, tako su grozničave aktivnosti za dovoz Jevreja u Palestinu postajale sve izraženije. Svi raspoloživi brodovi su bili kupovani ili iznajmljivani od strane jevrejskih organizacija u Americi, ne pitajući za cenu koja je ponekad bila desetak puta veća od realne. Ta šarolika flota sastavljena od parobroda, otpisanih vojnih brodova za iskrcavanje u Normandiji, ribarskih i rečnih brodova, imala je samo jedan zadatak - da prvo stotine, a potom hiljade preživelih Jevreja iz Evrope, od kojih su mnogi još uvek nosili logoraška odela, prebace u Izrael. Preživele na plažama između Haife i Tel Aviva čekali su britanski vojnici, koji su imali naređenje da zaustave doseljenike. Bilo je žestokih okršaja, ali je bilo i situacija kada su vojnici, sećajući se agonije svojih drugova u Denkerku s početka rata, gledali kroz prste i dozvoljavali iskrcavanje. Ben-Gurion i Jicak Rabin su smatrali da pojedinačni primeri sažaljenja nisu dovoljni. Došlo je vreme da se mandat Britanije okonča. To se moglo postići sarao oružjem. U toku 1946 godine, ujedinili su se jevrejski ilegalni pokreti oko odluke da se povede gerilski rat i protiv Engleza i protiv Arapa. Bila je to riskantna odluka, boriti se na dva fronta, jer bi posledice poraza bile katastrofalne. Ben-Gurion je naredio taktiku u kojoj nema uzmicanja. Uskoro je spisak počinjenih nedela, na sve tri strane, bio poduži. Britanci su streljali sve uhvaćene članove Hagane ili čak one na koje se samo suranjalo da su članovi. Na britanske vojnike su vršeni atentati a na kasarne bacane bombe. Arapi su napadali s leđa, a Jevreji su u znak odmazde spaljivali arapska sela. Novoformirane Ujedinjene nacije su pokušale da se umešaju, ali bez uspeha. Konačno, u februaru 1947 godine, Britanija je prihvatila da napusti Palestinu do maja 1948 godine. Od tog trenutka će Ujedinjene nacije preuzeti resavanje problema koji će dovesti do

stvaranja države Izrael. Trebalo je sada raščistiti i problem Arapa, kako bi novoformirana država preživela rođenje. a Ben-Gurion i njegovi komandanti su znali da se i dalje moraju oslanjati na superiornu obaveštajnu službu. Vitalne informacije su pribavljene preko jevrejskih Špijuna u Kairu i Amanu, o moralu arapske vojske i njenoj vojnoj snazi. Ukradeni vojni planovi egipatske i jordanske armije bili su od neprocenjive koristi da se ono što je nazvano "ratom za nezavisnost" pretvori u brilijantne pobjede izraelaca. Kada je pobjeda konačno došla 1949 godine, činilo se da će država Izrael živeti u relativnom miru sa svojim susjedima. Iako su stvaranju Izraela u završnoj fazi veliku ulogu odigrali Rokfeleri, za račun Rotšilda, kupujući sedamnaest glasova delegata u Ujedinjenim nacijama kako bi izglasavanje rezolucije o Izraelu sigurno prošlo, a za uzvrat dobili obećanje da se niko iz njihovih redova neće naći na optuženičkoj klupi u Nirmbergu zbog pomaganja nacističke Nemačke, bilo je jasno da će Bliski Istok ostati žarište nestabilnosti i izvor stalnih konflikata do danas. Iza tih konllikata stoji Bilderherg klub i oni koji su stvorili Izrael. Sada misle da je došao trenutak da Izrael propadne, što je odluka Bilderberg konferencije 1998 godine. Pobedio je "naftaški lobi" Novog svetskog poretka ("Šel", "Ekson" i drugi) koji se odlučio za Arape, a Jevreji i njihova država Izrael su otpisani. U narednih nekoliko godina bićemo svedoci propasti Izraela i možemo konstatovati da su i oni propustili da nauče važnu lekciju istorije - da bahatost kojoj su podlegli u trenucima vrhunske moći, i neopreznosti koja je prva posledica bahatosti, nose opasnost otvaranja prvih pukotina u moćnoj organizaciji ove države, koja sada stoji na ivici nove tragedije.

Lideri novostvorenog Izraela postali su ljudi koji su vodili tajne nacionalističke i oslobodilačke organizacije, što je često slučaj u zemljama koje se oslobađaju ili stvaraju kroz oružanu borbu. Po pravilu, najveći teret rata za oslobođenje podnesu obični ljudi, na koje se zaboravi kada se rat završi, a vlast ostane u rukama onih koji su vodili tajne organizacije. Istorija im opere biografije i zaboravi se sve ono ružno što su u prošlosti činili, pa čak dođu do najvećih svetskih priznanja. Izraelski premijer Menahim Begin bio je na čelu jedne takve organizacije, Irgun, koja je izvela mnogo akcija i atentata terorističkog tipa, a kasnije dobio Nobelovu nagradu za mir (kao i Henri Kisindžer), što ovoj nagradi, dodeljivanoj po vrlo problematičnim kriterijumima, ne daje kredibilitet. Drugi izraelski premijer, Jicak Šamir, takođe je bio borac izraelskog podzemnog pokreta i odigrao vrlo mračnu ulogu u atentatu na američkog predsednika Džona Kenedija.

Izraelski premijer Jicak Rabin, koji je ubijen u atentatu 1995 godine, proglašen je za velikog mirotvorca posle smrti, ali se zaboravlja jedna od najstrašnijih terorističkih akcija iz novembra 1940 godine, koju je izveo upravo Rabin. U vreme kada su Britanci zabranili novo doseljavanje izraelaca u Palestinu, Rabin je bio član jedne od najekstremnijih jevrejskih tajnih organizacija, po imenu Palmah. Ova organizacija je u luci Haifa digla u vazduh brod "Patria" na kome je poginulo dve stotine i pedeset jevrejskih izbeglica, jer su Englezi tražili da se brod vrati odakle je došao. Kasnije je ista sudbina zadesila još tri broda sa izbeglicama, a u tim terorističkim napadima poginulo je više od hiljadu Jevreja. Za izvedene terorističke akcije optuženi su Arapi, što je i bio cilj ovih monstruoznih i beskrupuloznih ljudi. Ben-Gurion je u svom dnevniku zapisao da su ovi događaji izazvali više simpatija i podrške u svetu nego što je to očekivano. Ono što se takođe dugo prikrivalo bilo je da je velike količine novca i oružja za ove tajne organizacije prikupljao u Americi viđeni cionista Mejer Lenski, kum američkog kriminalnog sindikata. Lenski, čije je pravo ime bilo Majer Suhovjanski, rođen je u Grodnom (Rusija), a kao dete je stigao u Ameriku. Tu se

iz predgrađa Njujorka uzdigao ne samo do vrhova kriminala, već i do političkih struktura, o čemu sjajno i detaljno govori Majkl Kolins Pajper u svojoj knjizi "Konačni sud - Karika koja nedostaje u ubistvu JFK". Ovaj mafijaški šef bio je "dobrotvor Izraela" iz najmanje dva razloga: prvo, završavao je prljave poslove za Rotšilde i Mosad, a drugo, kad god je u Americi postajalo opasno za njega zbog kriminala, odlazio je u svoju voljenu "domovinu" Izrael, dok se stvari u Americi ne zataškaju. O Lenskora ću još jednom pisati u ovoj knjizi, kad se budem vratio na Kenedijevo ubistvo.

U vremenu posle sticanja nezavisnosti sve nekadašnje tajne oslobodilačke organizacije prerasle su u tajne službe, pa ih je u jednom trenutku bilo pet. Svi nekadašnji članovi, a sada ministri ili diplomate, mislili su da su pozvani da im poraognu u radu, određuju im ciljeve i prioritete. Bila je to nemoguća situacija, pogotovo što u toj fazi nije bilo dovoljno sredstava za organizovanje njihovog rada, a većina kadrova je bila neiskusna i pravila greške koje su dovodile do kompromitacije i države i službi. Nešto se moralo učiniti. Ben-Gurion više nije imao strpljenja. Sazvao je sastanak šefova pet obaveštajnih agencija, 2 marta 1951 godine. Obavestio ih je da će od tog dana obaveštajnu delatnost u inostranstvu obavljati nova agencija, Ha Mosad le Teum, Institut za koordinaciju. Ova organizacija imaće početni budžet od dvadeset hiljada izraelskih funti, od čega će pet hiljada biti utrošeno na specijalne misije sa ličnim odobrenjem Ben-Guriona. Mosad će zbog administrativnih i političkih ciljeva formalno biti pod jurisdikcijom ministarstva inostranih poslova. U svom štabu će imati visoke oficire drugih obaveštajnih službi - Šin Bet, unutrašnja sigurnost; Aman, vojna obaveštajna; obaveštajna vazduhoplovstva i obaveštajna momarice. Funkcija oficira za vezu biće da informiše Mosad o specifičnim zahtevima njihovih klijenata. U slučaju neslaganja oko nekog zahteva, problema će se razrešiti u kabinetu premijera. Na svoj direktan način, Ben-Gurion je to objasnio ovako:

"Daćete Mosadu svoju listu kupovina, Mosad će onda otići i doneti robu. Nije vaš posao da znate gde su kupovali ili koliko su platili za robu."

Ben-Gurion će delovati u svojstvu nadzornog organa za novu službu. U dopisu prvom šefu Mosada, Rubenu Šajlou, naredio je:

"Mosad će raditi za mene, po mojim instrukcijama, i redovno će me izveštavati."

Drugi šef Mosada, Iser Harel, bio je tvorac partnerstva Mosada sa CIA i njenim tadašnjim šefom Alenom Dalsom. Dals je Mosadu omogućio dobijanje vrhunske opreme za prisluškivanje i praćenje, kamere sa daljinskim upravljanjem i druge opreme za koju Harel nije znao ni da postoji. Takođe su uspostavili prvu obaveštajnu vezu između svojih službi, kojom su mogli da komuniciraju preko sigurnog telefona u vanrednim situacijama. Veza je zapravo zaobilazila normalan diplomatski put komunikacije, što je izazvalo dosta protesta u Stejt departmentu i izraelskom ministarstvu inostranih poslova. Alen Dals je to ignorisao bez uzbuđenja, ali Harelova pozicija nije bila tako ugodna i jednog dana, kada bude došlo vreme njegove smene, ovo će rau biti uzeto kao minus.

Ovde moram da napravim digresiju i ukratko pojasnim mesto i ulogu braće Dals u eliti Novog svetskog poretka. Delovanje braće Dals, Alena i Džon Fostera, prostire se u rasponu od pola veka i značajno je obeležilo važne faze razvoja SAD-a i delovanja međunarodnih organizacija koje spominjem u ovoj knjizi. Dalsovi su poznata južnjačka, nekada robovlasnička porodica, u rodbinskim odnosima sa Rokfelero-vima. Njihovo bogatstvo i uticaj potiče iz veza sa međunarodnim bankarskim krugovima u Americi i Nemačkoj. Životnu filozofiju kojom se rukovode Džon Foster Dals je izrazio još 1911 godine, ne skrivajući podršku za stvaranje superiorne rase, eliminisanjem članova na nižem nivou. Advokatska firma Dalsovih, "Salivan i Kromvel", vodila je američke poslove firme "I. G. Farben" i Hitlerovog glavnog finansijera, Frica Tisena, koji je Alena Dalsa upoznao sa budućim firerom. Džon Foster Dals je poslovna pisma upućena nemačkim klijentima potpisivao sa "hajl Hitler". U politici su bili od vremena Prvog svetskog rata kada su ušli u Stejt department, uz pomoć svog ujaka, državnog sekretara Roberta Lansinga. Braća Dals su učestvovali na Versajskoj mirovnoj konferenciji gde su se upoznali sa ključnim ljudima Okruglog stola i postali članovi ovog opasnog konglomerata. Kada je Hitler došao na vlast, Džon Foster je otputovao u Nemačku, u ime grupe Rotšild-Okrugli sto, da ugovori davanje kredita nacističkoj vladi. Prateći po ko zna koji put misteriozne puteve gospodnje, ukazujem na "slučajnost" da je Alen Dals bio prvi sekretar američke ambasade u Berlinu, pa je pri-

jateljstvo sa Hitlerovira finansijskim genijem Hjalmarom Šahtom zgodno došlo za otvaranje kanala Rotšildima, Morganima, "Narodnoj banci Engleske" i drugima. Posle Drugog svetskog rata Džon Foster Dals će postati državni sekretar, a Alen Dals prvi šef CIA. Kasnije će biti član Vorenove komisije za ispitivanje ubistva Džona Kenedija i maksimalno raditi na uništavanju dokaza o učesnicima i sveopštem zataškavanju i zaštiti organizatora atentata. Treći direktor Mosada i jedna od najsajnijih ličnosti u svetu obaveštajnih službi bio je Meir Amit koji je vodio Mosad u ključnim danima rata između Izraela i Egipta 1967 godine. Za vreme njegovog vođenja, Mosad je tehniku "humint" (prikupljanja obaveštajnih podataka od strane agenata) razvio do umetničkog nivoa, kako kažu poznavaoци ove problematike. Nikada Mosad nije imao više agenata Arapa, nego u ovom periodu. Agenti Mosada prodrli su u sve arapske zemlje - Evropu, Južnu Ameriku, Afriku i SAD. Njegovi agenti su se infiltrirali i u jordanski Mukabarat, najbolju arapsku obaveštajnu službu, kao i u najsuroviju, sirijsku vojnu obaveštajnu službu. Na talasu ovih Amitovih uspeha, Mosad je sledećih trideset godina važio za najbolju obaveštajnu službu na svetu.

Mosad, Lenski i ubistvo Kenedija

Vraćam se još jednom na ubistvo američkog predsednika Džona Kenedija, iz prostog razloga što je to značajan datum za SAD, datum kada je izvršen državni udar i kada je stvorena jedna opasna struktura vlade u senci koja je preuzela upravljanje Amerikom. Jasno je da je Li Harvi Oswald bio žrtveno jagnje u zaveri da se ubije Kenedi, što uostalom potvrđuje amaterski film Abrahama Zaprudera, snimljen u trenutku atentata, na kome se vidi da je Kenedi ubijen hitcima koji su došli spređa, a ne otpozadi iz skladišta u kome je bio Oswald. Osvalda je ubio posle nekoliko dana Džek Rubi, kako bi se održala kasnija zvanična verzija Vorenove komisije o "usamljenom atentatoru". Mafijin čovek, Džek Rubi umro je od galopirajućeg oblika raka, kojim je verovatno zaražen u zatvoru. Time se krug naizgled zatvorio, kako se ne bi došlo do pravih organizatora atentata.

Na mestu Kenedijevog ubistva podignut je masonski obelisk sa večnom, luciferskom, vatrom na vrhu. Kenedi nije bio mason, pa se postavlja pitanje šta je obeleženo ovim masonskim znamenjem. Već sam rekao da je Mejer Lenski bio pravi šef kriminalnog sindikata u Americi i da je jevrejska mafija, "Košer Nostra" (kako su je posprdno zvali) bila veća i uticajnija od italijanske mafije "La Cosa Nostra". Džozef Kenedi je bogatstvo stekao sarađujući sa Lenskim u krijumčarenju alkohola u Americu. Odnosi su se pokvarili kada su ljudi Lenskog oteli neke pošiljke viskija upućenog iz Irske za Džozefa Kenedija. Sem toga, politički stavovi Džozefa Kenedija, ambasadora SAD-a u Engleskoj, po njegovom priznanju su bili ne anti-jevrejski, već prohitlerovski. Džozef Kenedi je u jednom trenutku bio osuđen na smrt od strane jevrejske mafije u Detroitu, poznate kao "Purpurni Gang", jer je svoj viski prenosio preko njihove teritorije. Sem Đankana, šef italijanske mafije u Čikagu išao je da izgladi stvar i spasao život Džozefu, ali nije zaboravio da traži razne usluge kad je za to došlo vreme. Sa ovim nasleđem, da ne kažem obavezama, Džon Kenedi je krenuo da pravi političku karijeru. Još kao mladi kongresmen u usponu, nije krio svoju odbojnost prema organizovanom kriminalu, Mejeru Lenskom i jevrejskom lobiju u Americi. Sukob sa Izraelom

je produbljen kada je u Senatu 1957 godine podržao zahtev Alžira za nezavisnošću, čemu se Izrael oštro protivio. No, bližili su se predsednički izbori i Džozefu nije ostalo ništa drugo sem da proguta ponos i upravo od jevrejskog lobija zatraži podršku za kandidaturu svog sina. Jevrejski lobi u Americi, u to vreme, predvodio je Abraham Fajnberg, predsednik "Izrael Bond Organizacije" koja je prikupljala privatne donacije za izraelski tajni nuklearni program na čijem čelu je bio Viktor Rotšild. Kenedi je obećao, ako postane predsednik, da će biti dobar za Izrael i jevrejski lobi. Fajnberg je obezbedio donaciju od pet stotina hiljada dolara iz jevrejskih izvora. Kenedi je bio veoma ljut zbog odnosa Jevreja prema njemu i ispricao prijatelju, Čarlsu Bartletu, da je kao američki građanin bio zaprepasčen otvorenošću zahteva koji je postavila cionistička grupa:

"Znamo da je vaša kampanja zapala u probleme. Spremni smo da platimo vase račune ako nam dozvolite da imamo kontrolu nad vašom politikom na Bliskom Istoku."

Kenedi je imao obaveza prema jevrejskom lobiju i prema mafiji, i pošto je postao američki predsednik 1960 godine, sa samo sto hiljada glasova više od protivkandidata Ričarda Niksona, očekivalo se da ispunio svoje obaveze prema onima koji su ga poduprli i da Jevrejima pruži javnu podršku na Bliskom Istoku, a da mafiju ostavi na miru, kako bi ova obavljala svoje poslove neometana od strane državnih organa. Kenedi ne samo da nije ispunio svoja obećanja, već je od prvog dana svog predsednikovanja krenuo u tajni rat protiv Jevreja i mafije. Kenedi se odlučio da na Bliskom Istoku ne favorizuje nikoga, već da američki uticaj osigura u svim zemljama regiona i bio je zapanjen kada je saznao da Izrael radi na nuklearnom programu. Ben-Gurion, izraelski premijer i ministar odbrane, porekao je da njegova zemlja radi na takvom programu. Sada se zna da je lagao. U toku 1962 i 1963 godine, Kenedi je Kongresu predložio sedam zakona koji su trebali da reformišu učešće interesnih grupa u predsedničkoj kampanji. Svih sedam zakona su sprečili upravo oni lobiji protiv kojih su bili upereni, a Kenedi je stekao ozbiljne neprijatelje. Još više je zategao odnose tražeći od Izraela da reši problem palestinskih izbeglica. U Ujedinjenim nacijama je tražio da Izrael prihvati rezoluciju koja je tražila pravdu za izbeglice, pa je Golda Meir, tadašnji ministar inostranih poslova Izraela, a kasnije premijer, bila zaprepasčena i ljuta zbog Kenedijevih zahteva. Zbog svega ovoga, odnosi sa Ben-Gurionom su bili jako loši, a neprijateljstvo se pretvorilo u pravu mržnju prema Kenediju.

Ima nekih dokaza da je neposredno pred podnošenje ostavke, 16 juna 1963 godine, Ben-Gurion naredio Mosadu da organizuje atentat na Džona Kenedija. Kako kaže Majkl Kolins Pajper, u knjizi "Konačni sud", moguće je da je Mosad preduzeo potrebne korake i postigao svoj cilj. Drugi smrtni neprijatelj Džona Kenedija bio je Mejer Lenski. Iako je Kenedi primio novac od mafije za predsedničku kampanju, zapravo je hteo da je uništi. Naimenovao je svog brata Roberta za saveznog javnog tužioca i krenuo u široku akciju protiv organizovanog kriminala. Lenski je do tog trenutka bio nedodirljiv, ali su sada njegove međunarodne operacije, koje je obavljao sa CIA, a za račun Komiteta 300, bile ugrožene. CIA je bila posebna priča. Ostajući van kontrole, bavila se svojim operacijama koje su imale malo veze sa potrebama države. Invazija Kube i poraz u Zalivu svinja posledica su slabih procena i pogrešnih informacija CIA, a ova politička i vojna avantura zadala je prvi ozbiljni udar predsedniku Kenediju. I Lenski je očekivao da će SAD oboriti Kastru i vratiti poslove na Kubi, a kazina i prostituciju u okrilje mafije. Kenedi je smenio Alena Dalsa, šefa CIA, nacistu i člana Komiteta 300, i zarekao se da će "razbiti CIA u hiljadu komada i razvejati ih na vetru". CIA, Lenski i izraelski lobi su znali da je njihovoj stmkturi moći jedina neposredna pretnja predsednik Kenedi i njegov brat Robert. Šok za sve njih bila je najavljena predsednikova odluka da izvuče Ameriku iz vijetnamskog rata. Ovaj rat je upravo za Lenskog, CIA i Mosad bio ključno mesto operacije krijumčarenja droge i izvor neverovatne količine novca. Izrael je posebno bio zainteresovan da se rat u Vijetnamu nastavi, jer je zbog njega angažovanje Amerike bilo smanjeno, što je pogodovalo upravo interesima Izraela. Proizvođači oružja i međunarodni bankari takođe su bili zainteresovani za produžetak rata. U najmoćnijim strukturama svetske vlasti protiv Kenedija je počelo da narasta nezadovoljstvo, približavajući se kritičnoj granici koja je podrazumevala konkretnu akciju. Postojao je još jedan razlog Kenedijeve nepopularnosti među strukturama Novog svetskog poretka. Želeo je da uništi moć Federalne rezerve izdavanjem državnih obveznica na koje se ne plaća kamata. Čak je deo tog plana uspeo da ostvari pre smrti i još se ponegde u prometu vrednosnih papira može naleti na Kenedijeve beskatmatne obveznice. Ovo je bio najstrašnji košmar Komiteta 300. Poslednji predsednik koji je izdao beskatmatne obveznice bio je Abraham Linkoln i zna se kako je završio. Snage koje su se organizovale iza scene protiv Kenedija, 1963 godine, bile su zaista zastrašujuće i ništa im nije stajalo na putu da ostvare ono što su naumile.

Već sam rekao da je Mejer Lenski bio odan Izraelu i Rotšildima. Njegova mreža igrala je ključnu ulogu u slanju oružja i novca tajnim grupama Rabina, Begina, Ben-Guriona, Šamira i drugih. Lenski, Mosad, Antidefamacijska liga i Izrael, funkcionisali su kao jedno telo. Jedan od bliskih saradnika Lenskog, Moris Dalic, dobio je godišnju nagradu Antidefamacijske lige, Baklju slobode. Mejerov čovek na zapadnoj obali, Miki Koen, upoznao je Merlin Monro sa Džonom Kenedijem. Ideja je bila da Merlin sazna kakvi su Kenedijevi stavovi u vezi Izraela. Isti ljudi koji su ubili Kenedija ubili su i Merlin Monro. Miki Koen je bio Mejerov čovek i u Holivudu, jer je filmska industrija uvek spremno služila kao propagandna mašina Novog svetskog poretka, pogotovo ako se uzme u obzir broj Jevreja na rukovodećim mestima u tadašnjim najvećim studijima. Tu se Koen specijalizovao za kompromitujuća tajna snimanja poznatih ličnosti radi kasnije ucene. Jedan od Koenovih bliskih prijatelja bio je Menahem Begin, vođa terorističke organizacije Irgun, iz vremena borbe Izraela za nezavisnost. Iz tog doba ostao je zapis Džimija Fratijana "Lasice" (šefa mafije na zapadnoj obali) o prijemu na kome se skupljao novac za Beginovu organizaciju:

"Posle (Koenovog) kratkog govora, krenuli smo da se movamo uokolo i Mikijev rabin nas je upoznao sa tipom po imenu Menahem Begin, šefom Irguna, tajne organizacije u Palestini. Ovaj tip je nosio crnu traku oko ruke i ispričao nam, da ga traže zbog podmetanja bombe u hotelu u kome je poginulo skoro stotinu ljudi. On je bio jebeni begunac."

Da podsetim, Begin je, kao premijer Izraela, kasnije dobio Nobelovu nagradu. Geri Vin, detektiv policije u Los Anđelesu, koji je imao zadatak da prati Koenove aktivnosti, napisao je u svojoj knjizi "Riba u sudnici" sledeće:

"U to vreme rabini su ih jako pritiskali da iscede svaku moguću kintu u Holivudu, za Izrael. Begin je provodio više vremena movajući se sa Koenom u Holivudu, nego u Izraelu. Begin je očajnički želeo da sazna kakvi su Kenedijevi planovi prema Izraelu ako postane predsednik."

Spomenuću još jednog Koenovog pajtaša, glavnog potčrka i izvršiooca svih naloga Mejera Lenskog, po imenu Džek Rubinštajn. Poznatiji je po imenu Džek Rubi, čovek koji je likvidirao Li Harvi Osvalda. Veze između CIA, organizovanog kriminala i Mosada su toliko brojne, da bi o njima mogla da se napiše posebna knjiga. Ja ću se ovde zadržati samo

na onom delu koji se tiče ubistva Kenedija, počev od Drugog svetskog rata, kada je italijanska mafija pomogla iskrcavanje saveznika na Siciliju, do invazije na Kubu, u kojoj je i Džek Rubi imao svoju ulogu. Pre, za vreme i posle atentata na Džona i Bobija Kenedija, ključni koordinator u ovim vezama bio je Džejms Isus Englton, koji je radio za OSS, preteču CIA, pošto je završio Jejl univerzitet na kome je bio član tajnog društva Mrtvačka glava. U CIA je ušao 1947 godine i napredovao do šefa CIA za kontrašpijunažu. Njegov biograf, Tora Mangold, piše da su Engltonovi zaštitnici bili Alen Dals (otpušteni direktor CIA) i Ričard Helms (šef CIA u vreme Lindona Džonsona). Englton je imao određene ruke za svoje delovanje i svoj sopstveni program nad kojim nije bilo kontrole. Bio je zakon za sebe. Ovo je važno kada znamo da je jedan od njegovih ključnih zadataka u CIA bila veza sa stranim obaveštajnim službama, na prvom mestu Mosadom. Bio je dugogodišnji lični prijatelj Davida Ben-Guriona, koji je kako znamo, mrzeo Kenedija i smatrao ga opasnošću za Izrael. Englton je takođe bio Kenedijev protivnik, jer je njegovo mesto i način rada bio ugrožen. Ovde postoji i engleska veza u zaveri, koju sada spominjem prvi put. Dok je u toku Drugog svetskog rata boravio u Londonu, Englton je postao blizak prijatelj ruskog špijuna Kima Filbija, koji je vodio špijunsku grupu koju su činili Bardžes, Meklin i Blant. Kada je ova grupa otkrivena, upomo su se pronosili glasovi da je postojao i peti čovek, koji nikada nije otkriven. Zaista, peti čovek je postojao i Englton se vrlo zbližio sa njim. Bio je to lord Viktor Rotšild, prijatelj Vinstona Čerčila, koji je bio ne samo peti čovek, već najmoćniji čovek britanske obaveštajne službe, njen kontrolor, agent Mosada i glavni manipulator za kuću Rotšilda i ostvarenje njihovih ciljeva. Kada je Englton 1944 godine prebačen službeno u Rim, Rotšild mu je dao kontakt sa tamošnjim jevrejskim tajnim pokretora. Englton je bio -i prijatelj britanskog operativca Pitera Rajta, koji je za potrebe Rotšilda u svojoj knjizi lažno optužio ser Rodžera Holisa da je peti čovek i ruski špijun, kako bi se skrenula pažnja sa pravog krivca. Lord Viktor Rotšild učinio je još jednu nemerljivu uslugu Izraelu. On je tvorac izraelskog nukleamog programa kojeg je Kenedi hteo da zaustavi. Samo nekoliko meseci po formiranju Izraela, Rotšild i njegov bliski prijatelj, Haim Vajcman, osnovali su institut za nukleamu fiziku u Rehovotu. Institut je nosio Vajcraanovo ime, jer je ovaj bio na čelu britanskog cionističkog pokreta i prvi predsednik Izraela. Viktor Rotšild je počeo tajno da prikuplja informacije od svih naučnika i istraživača Jevreja, koji su radili na sličnim projektima u zemljama

širog sveta, uključujući i Alberta Ajnštajna, članove "Britanskog udruženja atomskih naučnika" i Bertranda Rasela, matematičara i filozofa.

Ovde moram da napravim malu digresiju. kako bih rekao par reči o Ajnštajnu i Raselu, koje se tiču manje poznatih detalja njihovih biografija. Ime Alberta Ajnštajna simbolizuje velikog naučnika, ne samo ovog veka, ili bolje reći, njegovo ime je postalo sinonim za pojam genijalnosti, ali ja ću govoriti ovde o onom delovanju Ajnštajna koje je kasnije pokušalo da se zataška. Ajnštajn je u Ameriku stigao uz pomoć bliskog prijatelja, Bemarda Baruha, finansijera sa moćnim vezama, uticajem i prijateljima u koje je spadao i lord Viktor Rotšild. Baruh je sebe postavio na čelo organizacije koja se zvala "Komisija za atomsku energiju Ujedinjenih nacija" i to 1944 godine, šesnaest meseci pre nego što je predsednik Ruzvelt, potpredsednik Truman ili vlada SAD-a uopšte znali da se radi na projektu atomske bombe i pre nego što je iko znao da će se pristupiti osnivanju nečega što će se zvati "Ujedinjene nacije"! Kada je Truman postao predsednik, imenovao je Baruha za predsednika "Komisije za atomsku energiju Ujedinjenih nacija"! Baruh i Ajnštajn su delili isto uverenje - da će strah od atomskog uništenja dovesti do uspostavljanja svetske vlade. Ajnštajn je predlagao da svetsku vladu formiraju SAD, Britanija i SSSR, kojima treba "dati tajnu bombe". Naučnik je predložio sledeće:

"Svetska vlada će imati moć nad vojnim pitanjima i potrebna joj je samo jos jedna moć: da interveniše u zemljama gde manjina terorizuje većinu i stvara onu vrstu nestabilnosti koja vodi ka ratu... Mora se ukinuti koncept neintervenisanja, jer njegovo okončanje je deo očuvanja mira."

Ovo kao da je pisao komandant NATO pakta uoči napada na Kosovo i Jugoslaviju. Ništa manje iznenađenje nije priredio Bertrand Rassel, ali, ako se zna da je bio član Komiteta 300, onda neke stvari dolaze na svoje mesto. Slično Ajnštajnu, Rassel je 1946 godine izjavio da je neophodno upotrebiti strah od nuklearnog oružja kako bi se naterale sve nacije sveta da se odreknu svog suvereniteta i podvrgnu vođstvu Ujedinjenih nacija. Rassel je čak pedesetih godina predvodio pokret koji je tražio nuklearni napad na SSSR. Kada je to obelodanjeno. Staljin je upozorio da neće oklevati da odgovori na isti način. Od tog trenutka Rassel menja svoja ubeđenja i preko noći postaje pacifista. Tako je rođena kampanja za nuklearno razoružanje "Zabranite bombu", iz koje su nikle "Pagvoš konferencije" koje su organizovali nuklearni naučnici. Prva grupa se sastala 1957 godine u kući Sajrusa Itona, poznatog

američkog komuniste. Mnogi su tvrdili da su "Pagvoš konferencije" poslužile kao paravan da se tajne o nukleamom oružju predaju Rusima. Pavel A. Sudoplatov, jedan od šefova sovjetske obaveštajne službe u vreme Drugog svetskog rata, obelodanio je pre izvesnog vremena da je Openhajmer još u toku rata neke tajne prosledio Rusima. Klaus Fuks, blizak prijatelj lorda Viktora Rotšilda, koji je radio na projektu "Menhetn", osuđen je na četmaest godina zatvora, jer je tajne o atomskoj bombi predao Rusima. I na kraju, neki smatraju da su Ajnštajn i Rasel lično za lorda Rotšilda prikupljali informacije koje će dovesti do proizvodnje izraelske atomske bombe. Rotšildovi naponi nagrađeni su 1962 godine, kada je postao počasni član Vajcmanovog instituta. Šimon Peres, koji je postao premijer posle ubistva Jicaka Rabina 1995 godine, radio je sa Rotšildom na ubeđivanju Francuza da izgrade nukleama postrojenja u Diamoni, za Izrael. Francusko krilo porodice Rotšild imalo je ogroman uticaj na francusku vladu. Peres, u to vreme ministar odbranc, zauzvrat je obećao da će podržati Francusku i Englesku u pokušajima da povrate Suecki kanal od Egipta, što je odgovaralo i Izraelu. Peres i Ašer Ben-Natan, agent Mosada u ministarstvu odbrane, potpisali su strogo poverljiv sporazum sa francuskom vladom. Rolan Peri o tome piše:

"Francuzi su obećali da isporuče moćni dvadesetčetvoromegavatni reaktor, tehničku dokumentaciju za njegov rad i nešto uranijuma. Tajni dogovor bio je poznat samo tucetu ljudi, uključujući Rotšilda, i to s razlogom. Tajna poenta dokumenta dozvoljavala je uključivanje opreme koja će omogućiti izraelcima da proizvode atomsko punjenje za oružje. Francuski inženjeri su 1957 godine počeli gradnju dvospratne igrade za budući reaktor u Daimoni, u pustinji Negev, a glavna postrojenja su bila šest spratova ispod zemlje. Podzemna konstrukcija će biti mesto gde će se proizvoditi nukleamo oružje."

Ovo je bio razvoj koji je Kenedi hteo da zaustavi. Klica njegovog neuspeha bila je u činjenici da je bio okružen ljudima koji su radili za Viktora Rotšilda. U vreme Kenedijevog ubistva, lord Rotšild je radio za "Sel", ali je jasno da je to mesto bilo paravan za njegov pravi rad i kontrolu britanskih obaveštajnih službi u korist Komiteta 300. Sada, sa nivoa međunarodne politike, priču o ubistvu Kenedija spuštam na operativni nivo, na one koji su direktno radili na pripremanju i izvršenju ubistva. Centar gde su se slivali svi raznorodni kanali informacija iz Mosada, CIA i mafijaša Lenskog, i odakle su dolazila naređenja za dalje delova-

nje, bilo je preduzeće "Permindeks" ("Permanent Industrial Expositions"). U rukovodstvu firme je sedeo Klej Šo, operativac CIA, koga je okružni javni tužilac Nju Orleansa, Džim Garison, optužio za zaveru i učešće u ubistvu Kenedija. Garison je sjajno prikazan u filmu Olivera Stouna "JFK". Šo je oslobođen optužbe da je učestvovao u zaveri, ali je vrlo brzo posle toga nestao sa scene. Kao i Džek Rubi, umro je od galopirajućeg oblika raka, što je potvrda da je Garison bio vrlo blizu istine. Sedište "Permindeksa" bilo je u "Međunarodnom trgovinskom centru" gde je Šo bio jedan od direktora. U upravi centra sedeo je i Edgar Štern Junior, čiji roditelji su bili među vodećim finansijerima američko-jevrejskog lobija. Štern i Šo su bili veliki drugari, a Štern je bio povezan sa sindikatом zločina Mejera Lenskog. "Permindeks" je bio u sastavu veće kompanije, "CMC", čiji osnivač je bio istočnoevropski Jevrej Žorž Mandel, koji se često pretstavljao kao Đorđo Mantelo. Jedan od akcionara firme bila je banka iz Švajcarske - "Međunarodna kreditna banka" ("BCI") sa sedištem u Ženevi. Ovu banku je osnovao rabin Tibor Rozenbaum, dugo godina direktor finansija i snabdevanja Mosada. Rozenbaum je takođe bio potpredsednik "Svetskog jevrejskog kongresa", suosnivač "Svetskog cionističkog kongresa" i direktor "Jevrejske agencije" u Ženevi, koja je nasledila "Palestinsku oslobodilačku kancelariju", koja je bila koordinator jevrejskog terorizma protiv Arapa i Engleza u Palestini. Poznate jevrejske novine "Ha'arec" su jednom objavile da je Tibor Rozenbaum Izrael. Blisko je sarađivao sa Rotšildima, lordom Viktorom i baronom Edmondом de Rotšildом, francuskim aristokratом, sa kojim je osnovao "Izraelsku korporaciju" koja je sakupljala po svetu novac za tehnološki razvoj Izraela. Među pomagačima Rozenbauma nalazio se finansijer i perlač novca od droge, Berni Kornfeld iz organizacije Mejera Lenskog. Rozenbaumov saradnik bio je i Pinhas Sapir, koji je takođe prao novac od droge i bio vrlo bliski saradnik Lenskog, Sem Rotberg, nadzirao je posao, jer je "BCI" banka bila centar mafijaškog pranja novca od droge, prostitucije i ostalih poslova Lenskog. Direktor "Permindeksa" bio je major Luis M. Blumfeld, čije veze sežu do britanske obavestajne službe. Naime, Blumfeld je bio desna ruka šefa britanske obavestajne službe, ser Vilijama Stivenzona, koji je u Americi postavio britansku obavestajnu mrežu pred sam Drugi svetski rat i bio je povezan dugo godina sa Lenskim, Mosadом i Rokfelerima. Pričalo se da je Stivenzon bio uzor po kome je kasnije stvoren popularni filmski junak Džejms Bond. Stivenzon je postao član Komiteta 300, što Blumfildu

nikad nije uspjelo, i zato ima mnogo onih koji tvrde da je plan Kenedijevog ubistva smislio Stivenson i onda ga predao Blumfeldu. Ovaj je slučajno bio advokat bogate kanadske porodice Bronfman koja kontroliše prodaju droge u Kanadi za Komitet 300, a koja je bogatstvo stekla krijumčarenjem alkohola u vreme prohibicije, kao Lenski i Džozef Kertedi. Stivenson je i osnivač kompanije koja je danas poznata kao "Grupa Holinger" na čijem je čelu ugledni bilderbergovac Konrad Blek, vlasnik medijske imperije u kojoj su londonski "Telegraf" i "Jerusalim Post" koga sam spominjao u poglavlju o Bilderberg klubu. Bronfman gang je bio blizak sa ocem Konrada Bleka, još jednim švercerom pića i učesnikom u drugim mafijaškim aktivnostima, koji je kasnije postao ugledni poslovni čovek i jedan od stubova društva. Bronfmani su dugogodišnji finansijeri Mosadovog paravana, Antidefamacijske ligc. Tako se stiče ugled u društvu. Sada su svi igrači na sceni - Viktor Rotšild, Šo, Blumfeld, Stivenson, Englton, Mejer Lenski i organizacija koja ih je sve opsluživala, Mosad. Vreme je da spomenem još jednu tačku zavere koja se nalazi u Švajcarskoj, porodicu Oltramer, pripadnike Crnog plemstva i vlasnike "Lombard-Odijer banke" u Ženevi. Prema podacima iz američkih vojnih obaveštajnih dosijea, njen član Žak Sustel je bio u vezi sa Alenom Dalsom, šefom CIA i Žanom de Menilom, biznismenom iz naftaških krugova Teksasa. Iz ovog centra planirani su i atentati na de Gola, u čemu je učestvovao i Sustel, koji je bio i čovek za vezu sa peruanskim, marksističkim oslobodilačkim pokretom Sendero Luminosa (Sjajna staza), a zapravo vojskom Komiteta 300 čiji je zadatak bio da štiti proizvodnju kokaina u Peru. Iza terorističke organizacije OAS, koja je pokušavala da likvidira de Gola zbog izdaje nacionalnih interesa i davanja nezavisnosti Alžiru, stajali su Mosad i CIA. Mosad da bi kaznio de Gola zbog davanja nezavisnosti jednoj arapskoj zemlji, a CIA, jer nije mogla da se odupre jevrejskim lobistima koji su drмали araeričkom spoljnom politikom. Interesantno je da se jedna od tih grupa zvala Jevrejska antikomunistička liga (u originalu: Jewish Anti-Communist League, skraćeno JACL). Nije slučajno što se atentator na de Gola, opisan u romanu Frederika Forsajta, zove "Šakal" (u originalu JACKAL). Aluzija je jasna, iako nije reč o pojedincu, ved o grupi, što Forsajt zna, jer je pre nego što je postao pisac, bio vrhunski engleski obaveštajac. Uloga francuske obavestajne službe u ubistvu Kenedija je nepobitna. Već spomenuti Englton, Mosadova veza sa CIA, imao je odlične veze sa francuskom obavestajnom službom SDECE, što je bilo važno jer se kroz te kanale održavala

veza sa korzikanskom mafijom čije laboratorije heroina u Marseju su radile za tržište koje je kontrolisao Mejer Lenski, a samim tim i Mosad. Majkl Pajper Kolins tvrdi da je operaciju likvidacije Kenedija vodio zamenik Šefa francuske obaveštajne službe, Žorž de Lanurien, koji se "slučajno" baš na dan atentata zatekao u sedištu CIA, u Lengliju. Francuzi su za Mosad i CIA izveli ovu operaciju zato što su bili najveći eksperti za zaštitu predsednika (de Gola) u motomoj koloni, pa su znali kako se atentat mora izvesti ako je meta u kolima koja se kreću. Najmanji problem su bili "pucači" iz OAS, kojima je nebitno ko je meta. Zahtev Francuzima izneo je lično Jicak Šamir, šef Mosadovog odeljenja za likvidacije i kasniji premijer Izraela, koji je u svojoj autobiografiji napisao da je, kada su ga obavestili da je Kenedi ubijen, bio potpuno zbunjen i u neverici. Grad u kome se atentat planirao i mesecima pre atentata odigrali događaji koji su bili važni u celoj konstrukciji, čiji je značaj uočen mnogo kasnije, bio je Nju Orleans. Tu je čovek po imenu Gaj Banister, bivši operativac FBI i obaveštajne službe američke mornarice, vodio detektivsku agenciju koja je bila paravan za aktivnosti CIA. Jedan drugi bivši agent CIA, Robert Morou, koji je znao neke detalje priprema u Nju Orleansu, kasnije je ispričao da je Banister primao uputstva od Klej Šoa iz "Permindeksa". Jedan od Banisterovih bliskih prijatelja bio je A. I. Bosnik, vodeća ličnost Antidefaraacijske lige u Nju Orleansu. Banisterova agencija bila je takođe paravan za delovanje OAS, jer je tu radio poznati najamnik OAS, Žan Sutre, koji je bio veza sa korzikanskom mafijom. CIA dokument, koji je otkrila istraživač Meri Ferel 1977 godine, pokazuje da je francuska obaveštajna služba aktivno radila na otkrivanju Sutrea, aktivnog OAS teroriste, opasnog po francuskog predsednika de Gola. Dokument, na kome je datum 1 april 1964 godine, daje spisak lokacija i datuma gde je viđen Sutre. Na dan ubistva, 22 novembra 1963 godine ujutro, Sutre je bio u Fort Vortu, a popodne istog dana je viđen u Dalasu. U roku od četrdeset i osam časova od ubistva, Sutre je uhapšen u Teksasu i proteran iz SAD! Sutre je kasnije tvrdio da nije bio u Americi u to vretne, već se njegovim imenom lažno predstavljao drugi "pucač" OAS, čije je pravo ime Mišel Merc! Preko Banisterove kancelarije, Li Harvi Osvald je nasankan da bude žrtveno jagnje u atentatu. Dugo pre atentata usmeren je od CIA da bude pro Kastrov komunista i da se kao takav prikazuje u javnosti, ne znajući zašto to radi i verujući da je to važno za organizaciju. U igri je bila i televizija, lokalna TV stanica "WDSU", filijala "NBC"-a, koja je u avgustu 1963 godine

napravila intervju sa Osvaldom o njegovim komunističkim simpatijama za Kastru, a snimljen je i kako deli letke sa podrškom Kastru. Kakva slučajnost da su vlasnici "WDSU" tv stanice porodica Štern, bliski prijatelji Klej Šoa i veliki donatori Izraela i Antidefamacijske Iige. Odmah posle atentata, materijal sa Osvaldom je emitovan na velikoj televiziji "NBC", potvrđujući tezu da je Osvald bio "usamljeni ludak" koji je pucao na Kenedija kao simpatizer Kastru. Po kasnijim analizama, Osvaldu je rečeno da će atentat biti lažan, a da će njemu biti omogućeno da pobegne iz zemlje i da se u nju vrati kada Kastro bude sređen zbog pokušaja ubistva Kenedija. Kada je Kenedi ubijen, Osvald je shvatio da je njegovo učešće čista nameštaljka i da će krivica biti svaljena na njega. Na žalost, nije poživio dovoljno dugo da to javno kaže. Ove inforracije o pozadini atentata i kasnijem zataškavanju procurele su od strane senatora Džona Tauera, prvog republikanca koji je u Teksasu osvojio senatorsko mesto za svoju partiju. U toku celokupne karijere bio je u dobrim odnosima sa CIA i kasnije pomogao da se zataška upletenost Džordža Buša u skandal trgovine oružjem u zamenu za drogu, poznat kao Iran-Kontra. Petog aprila 1991 godine, Džon Tauer je poginuo u eksploziji svog aviona. Zataškavanje da je postojala zavera počelo je pre ubistva, raa koliko to zvučalo neobicno, a posle ubistva je uništavanje tragova i eliminisanje neugodnih svedoka bilo radikalno. Kao što sam rekao, Osvald je svetu predstavljen kao usamljeni atentator koji je to učinio za Kastru. Njegova prva izjava posle hapšenja, da mu je ubistvo namešteno, nije imala nikakvog odjeka. Zaverenici su znali da moraju brzo da ga se oslobode. Ubistvo je izveo Džek Rubi (Rubinštajn), koji je pucao u Osvalda pred nosom policije koja ga je izvela pred masu sveta posle hapšenja. Rubi je predstavljen svetskoj javnosti kao vlasnik noćnog kluba koji je ubio Osvalda da bi osvetio Kenedijevu smrt. Tu događaji dobijaju obrise koji su kasnije potvrdili postojanje zavere. Prvi Rubijev telefonski poziv iz policijske stanice, posle hapšenja, bio je za Al Grubera, bliskog saradnika Mikija Koena, čoveka Mejera Lenskog u Holivudu. Gruber je došao u Dalas neposredno pred Kenedijevo ubistvo u posetu Rubiju, koga pre toga nije video deset godina. Rubijev advokat na suđenju bio je Melvin Beli, prijatelj i advokat Mikija Koena. Potvrđen je najmanje jedan sastanak između Belija, Koena i Menahema Begina. Izgleda da je i Rubi shvatio da je uvučen u veliku igru u kojoj će da plati ceh. Njegova porodica je otpustila advokata Melvina Belija, pošto je Rubi osuđen na smrt. Odmah posle toga, Rubi je počeo da priča o tome da zna važne detalje

koji se tiču Kenedijeve smrti. Tražio je sastanak sa Erl Vorenom koji je bio na čelu istražne kotnisije, i da bude prebačen iz Dalasa u Vašington radi licne sigurnosti, gde bi pred komisijom ispričao ono što zna. Voren je odbio da ga sasluša i Rubijev zahtev je odbijen. Uskoro je otkriveno da boluje od raka, od čega je i umro. Ili možda nije? Postojala je jedna osoba koja je dobro poznavala Rubija i koja je tvrdila da je njegova smrt lažna. Po toj (neverovatnoj) verziji, Rubi je posle navodne smrti avionom prebačen u Izrael, gde mu se izgubio svaki trag.

Na čelu SAD-a, na radost zaverenika, došao je Lindon B. Džonson, varalica i prevarant visokog stila, beskrupulozni političar koji je imao bliske veze sa svim učesnicima zavere. To su pre svega dugogodišnje poslovne veze sa Mejerom Lenskim, koji je davao značajne novčane donacije Džonsonovim političkim kampanjama, počev od trenutka kada je Džonson postao senator. Naravno, ptvu stvar koju je Džonson uradio kao predsednik SAD-a, bilo je da smeni Roberta Kenedija i praktično obustavi rat protiv mafije koji su braća Kenedi započela. Džonson je bio veliki pristalica Izraela i u vreme njegovog predsedničkog mandata spoljna politika SAD-a na Bliskom Istoku drastično se promenila. Kenedijeva neutralna politika na Bliskom Istoku pretvorila se u otvorenu podršku svemu što Izrael preduzme, a taj stav je držan do nedavno. Džonson je takođe odustao od Kenedijeve odluke da postepeno izvlači SAD iz konflikta u Vijetnamu. Nasuprot toga, rat je eskalirao do krajnjih granica, što je dobro došlo onima koji su iz trgovine drogom sa ovog područja ostvarivali milijarde dolara. Naravno, Džonson je bio sitni izvršilac naloga, a moć onih koji su vukli konce iz senke vidi se iz sastava Vorenove komisije: Vrhovni sudija Erl Voren, mason trideset i trećeg stepena i čovek pod kontrolom organizovanog kriminala, ucenjivan zbog nekih mračnih i skrivenih detalja iz svog života i Alen Dals, šef CIA dok ga Kenedi nije otpustio. U toku svog rada pokazivao je otvorene simpatije prema nacistima i kao advokat vodio američke poslove zloglasnog nacističkog kartela "I. G. Farben". Bio je na čelu CIA kada je započet mračni projekat kontrole uma, MKUltra, i bio je član Saveta za međunarodne odnose i Bilderberg grupe; Džon J. Mekoj, u vreme Kenedijevog ubistva bio pretsedavajući Saveta za međunarodne odnose, kao i direktor "Fordove fondacije" i "Čejz Menhetn banke". Bio je član Komiteta 300, učestvovao u stvaranju Ujedinjenih nacija i Evropske zajednice. Zagovornik bacanja atomske bombe na Japan, a posle rata založio se za oslobađanje Hitlerovog bankara Hjalmara Šahta od optužbe za ratne zločine, kao što je uradio i za

druge naciste; J. Edgar Huver, mason trideset i trećeg stepena, legendarni direktor FBI. Mrzeo je Kenedija, jer je najavljeno da će posle izbora 1964 godine biti smenjen. Huver je održavao tesne veze sa Mejerom Lenskim i Antidefamacijskom ligom. ADL je 1947 godine osnovala svojim novcem fondaciju koja je nosila Huverovo ime. Prvi predsednik "Huverove fondacije" bio je rabin Pol Ričman, direktor ADL u Vašingtonu. Huver je bio i blizak prijatelj Luisa Blumfilda, direktora "Permindeksa"; Džerald Ford, mason trideset i trećeg stepena, član Saveta za međunarodne odnose, Bilderberg grupe i takozvanog establišmenta istočne obale. Kada je postao predsednik SAD-a, posle Niksonove iznuđene ostavke, tražio od Frenka Čerča, predsedavajućeg Senatskog komiteta za obaveštajni rad, da svi senatski izveštaji o zaverama i atentatima u SAD-u, uključujući Kenedijev, ostanu tajna. Glavno zataškavanje su obavili mediji, a obavljaju ga i sada. Nije čudo da sve nadnacionalne organizacije, javno ili tajno, kontrolišu novine i televizije, trudeći se da zatvore sve kanale kroz koje bi istina o događajima i ličnostima mogla da izađe u javnost. Bivši Mosadov agent, Viktor Ostrovski, piše u australijskom listu "Nova zora", novembra meseca 1995 godine:

"Shvatio sam da je okupacija severnoameričkih medija potpuna. Kada se tiče tema kao što je generalno Bliski Istok, a posebno Izrael, više ne postoji slobodna štampa... Oduvek sam znao da postoje dvostruki standardi kada se radi o temama koje su bitne za jevrejsku zajednicu. Ono što nisam znao, bilo je, kolika je hipokrizija te zajednice i medija koji za nju lažu. Znao sam da kontrolišu filmsku industriju i da ima/u uticaja u Vašingtonu... Sada su uz pomoć zastrašivanja i prevara očigledno preuzeli veliki deo američkih medija."

Izdavač magazina "Lajf", Ričard Bilings, vodio je pravu kampanju kako bi diskreditovao Džima Garisona i njegovu istragu. Kasnije je radio u Komitetu za ubistva u američkom Kongresu, pod direktorom G. Robertom Blekijem koji je bio blizak sa Morisom Dalicom, čovekom Mejera Lenskog. Zaključak Komiteta je bio da je Kenedija ubila mafija. Firraa "Tajm-Lajf" se kasnije spojila sa Vornerom i tako je nastala medijska imperija "Tajm-Vorner". Oni su kupili "CNN" Teda Tarnera i tako postali mega kompanija. Ali to nije kraj. Porodica Bronfrnan 1993 godine kupuje kontrolni paket akcija "Tajm-Vornera". Ironija ove šeme, iz koje se vidi totalna kontrola nad medijima, je u tome da je Vorner, jedan od najvećih filmskih distributera u svetu, bio distributer upravo filma

"JFK" Olivera Stouna, koji govori o ubistvu Kenedrja. U ovom filmu krivica za ubistvo bačena je na vojnoindustrijski kompleks i CIA. Pravi zaverenici i Mosad se ne spominju. Stouna optužuju da je sličan posao. bacanje prašine u oči po narudžbini, uradio i u filmu o Ričardu Niksonu. Izvršni producent filma "JFK", čovek koji je našao novac, bio je Arnon Milhan, kasnije identifikovan kao tajni operativac Mosada i veliki trgovac oružjem. Novinar Aleksander Kokburn, u časopisu "Nacija", 18 maja 1992 godine napisao je da je Milhan identifikovan u jednom izraelskom izveštaju 1989 godine kao verovatno najveći izraelski trgovac oružjem. Kompanija koju je posedovao, uhvaćena je u krijumčarenju upaljača za nuklearno oružje, i to Iraku! Kompanija za odnose sa javnošću, koju je Stoun angažovao da radi na publicitetu filma "JFK", bila je "Hil i Nolton" iz Vašingtona. Ova firma koordinirala je propagandnu akciju podrške Americi u toku invazije na Irak. Direktor "Hil i Noltona" koji je vodio film "JFK" bio je Frenk Mankievič, koji je svoju karijeru počeo u Antidefamacijskoj ligi iz Los Anđelesa. Konačni dokaz o zaveri dao je pukovnik Trenton Parker, bivši visoki operativac CIA, koji je bio u vezi sa kontraobaveštajnim odeljenjem CIA, poznatim kao "Pegaz". Parker je izjavio da je "Pegaz" imao u svom posedu trake sa snimljenim razgovorima ljudi koji su umešani u ubistvo. Imenovao je Rokfelera (nije rekao ime), Alena Dalsa, Džonsona iz Teksasa, Džordža Buša i Edgara Huvera. Parker kaže:

"Trake sada nisu kod mene, sve su predate kongresmenu Lariju Mekdonaldu. Ali sam slusao snimak razgovora između Rokfelera i Huvera, u kome Rokfeler kaže: 'Da li ćemo imati problema? Proverio sam sa Dalsom. Ako oni obave svoj posao, mi ćemo obaviti naš'. Ima mnogo iraka, jer Huveru nije padalo na pamet da mu se telefon prisluškuje."

Grupa "Pegaz" je kongresmenu Mekdonaldu predala i trake o kriminalnim aktivnostima unutar CIA u periodu od 1976 do 1982 godine. Mekdonald, član moćnog Komiteta za vojne potrebe, želeo je da obelodani zapanjujuće podatke o CIA i korupciji vlade, kada se vrati sa puta po Dalekom Istoku. Imao je nesreću da se nalazi u avionu koreanskog avioprevoznika kojeg su oborili Sovjeti. Kompjuter u avionu, u kojem su svi podaci potrebni za let, bio je reprogramiran da skrene avion u ruski vazdušni prostor, a Rusi su čekali da ga obore, kako piše Rodni Stič u svojoj knjizi "Varanje Amerike".

Atentati i zavere

Ubistvo Džona Kenedija označilo je početak serije političkih ubistava u Americi, što je bio dokaz da Novi svetski poredak gubi strpljenje u primeni svojih planova, jer je postalo očigledno da je njihovo odvijanje nailazilo na brojne prepreke. U kratkom roku od nekoliko godina ubijeni su Robert Kenedi, Malkolm X i Martin Luter King, izbila je afera Votergejt, a po Americi su počele da praste bombe koje su podmetali ekstremisti u rasponu od islamskih i arapskih grupa, do ekstremista Amerikanaca, bilo da su na pozicijama belih suprematista ili paraleligioznih sekta za kontrolu uma. Nesumnjivo je da je ubistvo Roberta Kenedija bacilo u zasevak sve ostale događaje, jer od vremena antičkog Rima nije bilo slučaja da dva brata uđu u politiku tako uspešno i oba završe tragično, kao žrtve atentata. Zvanična verzija ubistva Bobija Kenedija glasi da je ubijen u hotelu "Ambasador" u Los Angelesu, posle govora koji je održao u okviru kampanje za nominaciju predsedničkog kandidata Deraokratske stranke. Ubica je i ovog puta "usamljeni atentator" Sirhan Sirhan. Postoje jasne indicije da je ubica Tejn Judžin Cezar, čovek iz obezbeđenja firme "Lokid". Kasnije je otkriveno da je Cezar radio za mafijaški sindikat Mejera Lenskog. U širem kontekstu, još jedan čovek iz "Lokida", Ričard Batler, prijatelj neonaciste Keita Gilberta, umčšan je u čitavu šemu atentata na ljude koji su se suprotstavili Komitetu 300. Keit Gilbert je 1965 godine optužen za neuspeli atentat na cmačkog lidera Martina Lutera Kinga, četiri dana pošto je ubijen drugi crnački lider, Malkolm X. Gilbert je u zatvoru ispričao da su iza njega stajale moćne snage, a ispostavilo se da ga je finansirao beli suprematista, Loren Hol. Hol je bio doušnik Edvina Miza, pravnog savetnika Ronalda Regana, tada guvernera Kalifornije, u istrazi oko ubistva Džona Kenedija. Tužilac Džim Garison je tražio izručenje svedoka Judžina Bredlija u vezi ubistva Džona Kenedija. Regan je odlagao izvršenje zahteva dok Nikson nije postao predsednik, a onda ga odbio bez objašnjenja. Miz će kasnije postati državni javni tužilac, kada Regan bude postao predsednik. Loren Hol i njegov sin, Loren mlađi, su optuženi da su vodili organizaciju za rasturanje droge u Oklahomi, 1989 godine. Loren mlađi je izjavio da je novac od droge korišćen da se pri-

bave sredstva za kontraše u Nikaragvi, omiljenoj operaciji Regana i Buša. Jasno je da su isti ljudi koji su ubili Džona, ubili i njegovog brata Bobija. Bilo im jasno da će Bobi, ako postane predsednik, prevrnuti nebo i zemlju da pronade ubice svog brata. O ponovnoj promeni politike SAD-a prema Bliskora Istoku, Izraelu i organizovanom kriminalu nisu smeli ni da razmišljaju. I ovog puta je za atentat izabran ubica sa programa kontrole uraa. Bivši operativac CIA, Robert Morou, u svojoj knjizi "Senator mora da umre: ubistvo Roberta F. Kenedija", razrađuje detaljno postupak pripreme atentatora koga ovog puta nije dala CIA ili Mosad, već njihova filijala, iranska obaveštajna služba SAVAK. Utvrđeno je da se nekoliko nedelja pre ubistva, u izborni štab Boba Kenedija infiltrirao Kajber Kan, visoki oficir SAVAK-a, koji je tobože razišao sa iranskim šahom. Kenedi ga je prihvatio, a Kan je uskoro doveo još nekoliko svojih ljudi u izborni štab. Žrtveno jagnje, koje će biti iskorišćeno u ubistvu Boba Kenedija, bio je iranac Sirhan Sirhan. Sirhan je bio član Drevnog mističnog reda Ružinog Krsta i završio je njihov kurs "kontrole moždanih talasa". Naučio je kako da sebe dovede u stanje transa, fiksirajući sopstvene oči u ogledalu. U toku tih stanja, pisao je nekoherentne tekstove pune pretnji nasiljem i ubistvom. Ovoga se nije sećao kada bi se vratio u svesno stanje, ali je prepoznavao rukopis kao svoj. Dve nedelje pre ubistva, trans iskustva su postajala sve ekstretnija, činilo mu se da vidi Kenedijevo lice u ogledalu, a u transu je zapisao u svoju svesku "Ubij Kenedija" i "Kenedi mora biti ubijen pre 5 juna 1968 godine". Ovaj datum je označavao godišnjicu pobeđe Izraela nad Arapima. Sirhanov psihijatar, koga sam spominjao u prvom delu knjige, Bernard L. Dajmond, je dao svoje "stručno mišljenje" da je Sirhan "sam sebe programirao da ubije Kenedija". Evo kako je izgledao taj dan "samoprogramiranog" ubice, onako kako ga je Sirhan opisao na suđenju: U noći ubistva, 4 juna, Sirhan se našao sa prijateljem na večeri, a posle toga je nameravao da ode na sastanak rozenkrojčera. Ali njegov "prijatelj" je kod sebe imao novine u kojima je Sirhan video najavu parade koja slavi godišnjicu izraelske pobeđe. U novinama je pisalo da je događaj "ove večeri", ali ono što Sirhan nije video bilo je da je nekako dobio sutrašnje novine. Parada je bila predviđena za noć 5 juna. Ne znajući to, Sirhan je promenio plan za to veče i otišao na paradu. Naravno, nje nije bilo. Po svedočenju koje je dao pod hipnozom Dajmondu, osećao se usamljeno i baš mu je pala na pamet devojka koju je znao iz gimnazije i koju je mislio da može sresti u hotelu "Ambasador". Nije znao da se "slučajno" u hotelu održava promocija Bobija Kenedija.

Sirhan je prvo malo lutao oko hotela, popio nekoliko pića i napio se. Oko jedanaest sati uveče odlučio je da ide kući, što je bilo zadnje svesno sećanje te noći. Pod hipnozom je opisao kako je otišao do svojih kola, ali je bio pijan i loše se osećao, pa nije seo da vozi. Tada je primetio svoj pištolj na zadnjem sedištu kola i brinući da ga neko ne ukrade, zatakao ga je za pojas pantalona. Vratio se u hotel da popije kafu i sedeo je pored "zgodne, tamnokose žene", koja nikad nije identifikovana. Kad je hteo da kupi drugu kafu, našao se pred nišom u kojoj je bilo "ogledala i blještavog svetla". Od toga mu se zavrtele u glavi. Vrata sa staklima, pred kojima se našao, vodila su u kuhinju, ali nije prošao kroz njih, već je dužim putem, naokolo, krenuo u kuhinju. Bio je u hipnotičkom transu, sedeo je za stolom i nije znao gde se nalazi. Podigao je pogled i video grupu ljudi kako prilazi. Jedan od njih bio je Bobi Kenedi. Svesnim delom svog uma odlučio je da mu priđe i rukuje se sa njim. Umesto toga, izvadio je pištolj i počeo da puca. Psihijatar Dajmond je ovo rastumačio sledećim rečima:

"Sirhan je izvršio zločin u 'zoni sumraka', ne znajući šta se zapravo desava."

Čudno je to kako je Bobi Kenedi prošao kroz kuhinju baš u to vreme? Želeo je da izađe na glavni ulaz, da se sretne sa masom koja ga je čekala posle govora, ali su ga odgovorili, jer je bilo opasno da to uradi, pa su mu predložili prolaz kroz kuhinju. Čovek koji je insistirao da se ide kroz kuhinju bio je Frenk Mankievič, bivši predsednik Antidefamacijske lige koji je vodio publicitet Stounovog filma o ubistvu Džona Kenedija! Pored Bobija se nasao Tejn Cezar, "stražar" angazovan u poslednjem trenutku. Po Robertu Morou, ovaj Pakistanac-Amerikanac pucao je iz CIA pištolja skrivenog u kameri. Postoji fotografija ovog čoveka, snimljena nekoliko sekundi pre ubistva, sa kamerom u ruci. Hitci koje je ispalio Sirhan Sirhan su promašili cilj, pravi atentator bio je Cezar.

Malkolm X je ubijen dok je govorio u "Odubon holu" u Njujorku. Preko puta se nalazi "Kolumbija prezviterijanska bolnica", ali su na poziv da je čovek ustreljen odbili da dođu. Malkolmovi pratioci su odjurili u bolnicu, zgrabili nosila i lično preneli svog lidera u bolnicu. Jedan od njegovih bliskih saradnika, Leon 4X Amir, dao je izjavu FBI da su u ubistvo umešani neki elementi iz vlade i organizacije samog Malkolma X, "Nacije islama". Nekoliko dana kasnije bio je mrtav. Uzrok smrti je prvo bilo samoubistvo, onda prevelika doza droge i konačno "prirodni uzroci". Nije bilo sporno da se u sve crnačke pokrete u Americi FBI lako infil-

trirao. Ova operacija se zvala "Cointelpro", a na njenom čelu je bio Vili-jem Saliven, prijatelj Džejmsa Engltona. Saliven je bio veza između FBI i Vorenove komisije, a "Cointelpro" se često oslanjao na informacije Antidefamacijske lige. FBI je koristio i antikomunističku grupu po imenu "BOSSI" da se ubaci u "Naciju islama" i grupu koja se odvojila od Mal-kolma X, "Organizaciju afroameričkog jedinstva". Na čelu "BOSSI"-ja bio je Entoni Julazovic, a njegov glavni operativac bio je Džon Kauli-fild. Obojica su raskrinkani u okviru afere Votergejt, kao članovi tima Ričarda Niksona za obavljanje prljavih poslova.

Martin Luter King ubijen je 4 aprila 1968 godine, u toku kampanje za prava crnačkog stanovništva i protiv rata u Vijetnamu. King je bio meta Salivenove "Cointelpro" operacije koja je pratila svaki njegov potez. Pre Kingovog dolaska u "Lorejn" hotel u Memfisu, Tenesi, na recepciji se po-javio "čovjek iz pratnje", koji je tražio da se promeni soba u kojoj je trebalo da odsedne King i da mu se da nova "soba na drugom spratu koja gleda na plivački bazen". Osoblje na recepciji je izjavilo da misli da ovaj čovek nije bio crnac, vec belac koji je nosio crnu šminku. To je bila česta taktika obaveštajnih službi kada je našminkane provokatore ubaci-vala u demonstracije crnaca, kako bi izazvali nered za koje su bile optu-živane crnačke organizacije. Ovaj "pratilac" sigurno nije bio Kingov čovek. King je pogođen hitcem iz puške kada je izašao na balkon. Crni policajac, koji je bio šef obezbeđenja za doktora Kinga, poslat je kući protiv svoje volje nekoliko sati pre atentata, a obezbeđenje je sa osam ljudi smanjeno na jednog policajca. Ambulantna kola, koja su došla na poziv, nisu mogla da priđu hotelu, jer im 'se na putu "slučajno" prepre-čilo vatrogasno vozilo iz stanice koja se nalazila pored hotela. Martin Luter King je ubijen, zato što je bilo planirano da bude ubijen.

Isti slučaj je i sa ubistvom Jicaka Rabina, izraelskog premijera, 1995 godine. Prema izraelskoj štampi, Rabin je održao nekoliko tajnih sastana-ka sa Henrijem Kisindžerom, par nedelja pre atentata. Uzimajući u obzir fantastično obuceno izraelsko obezbeđenje, postavlja se pitanje kako je "usamljeni atentator" uspeo da dođe do Rabina. Poznati izraelski novinar, istražitelj Beri Čemiš, sproveo je privatnu istragu, razgovarajući sa svedo-cima, Rabinovim telohraniteljima, njegovom udovicom, hirurzima i pri-padnicima izraelskih obaveštajnih službi. Svoje nalaze prezentirao je sudu, ali je ostala zvanična verzija da je ubica jedan atentator. Posle toga Če-miš je, rizikujući mnogo, počeo da objavljuje svoje nalaze. Njegov za-ključak je sledeći:

"Teorija o jednom atentatoru, koju je prihvatila 'Šamgar kommja' izraelske vlade, je zataškavanje zavere da se, navodno, izvede neuspešni atentat kako bi se popravila Rabinova popularnost među biračima. Joga Amir je pristao da obavi ovaj posao za svoje kontrolore iz izraelske obaveštajne službe. Amir je ispalio čorak! I pucao je samo jedanput, ne navodno tri puta. Balistički testovi rađeni u poticijskoj laboratoriji pokazuju da čaura nađena na mestu atentata ne odgovara Amirovom. pistolju. Nije primećeno da Rabin krvari! Takođe je misterija zašto je Rabinovom automobilu trebalo skoro dvanaest minuta da stigne do bolnice, kada je uz pratnju motorcikala sa upaljenim sirenama mogao do bolnice da stigne za jedan minut. U toku te čudne vožnje, u kolima je Rabin upućan dva puta, i to pravim mecima, od strane svog telohranitelja Jorama Rubina. Njegov pištolj je u bolnici 'nestao' i nikada nije pronađen. Dva metka izvađena iz tela premijera su nestala negde i nije ih bilo jedanaest časova, kada su se ponovo pojavila. Rubin je, naravno, izvršio samoubistvo. Oficiri na mestu atentata su svedočili da je Jicak Rabin smešten u kola bez vidljivih rana. Hirurzi u bolnici, koji su se borili da spasu život Rabinu, su izjavili da je dovežen u teškom stanju, sa dve velike rane na grudima i teškom povredom kičmenog stuba ispod vratnog dela, gde je završio jedan od metaka. Nije bilo šanse da Rabin, sa ovakvim ranama, sedne u kola i doveze se do bolnice u svesnom stanju."

Ovaj Čemišev izveštaj dopunili su i drugi. Na saslušanju u sudu Amir je izjavio:

"Ako kažem istinu, ceo sistem će kolabirati. Znam dovoljno da uništim ovu zemlju,"

Agent Šin Beta, koji je bio u Amirovoj blizini kada je ovaj pucao u Rabina, izjavio je na svedočenju:

"ČUO sam policajca kako vice ljudima da se smire. Pucanj je lažan."

Lea Rabin je izjavila na sudu da njen suprug nije pao, pošto je navodno bio pogođen iz blizine, već je "stajao i izgledao vrlo dobro". Naravno, sud je odbacio sva ova svedočenja. Šta zna žena šta je atentat. To zna samo komisija.

Navodni atentator na Kinga bio je Džejms Erl Rej, koji je pucao iz puške, iz zgrade koja se nalazi preko puta hotela. Teško da je Rej aten-

tator, pre će biti da je "žrtveno jagnje", što je omiljena kombinacija onih koji stoje iza ovih atentata. Bivši FBI stručnjaci za balistiku, koji su sprovedli privatnu istragu, tvrde da je, prema ulaznoj rani, bilo nemoguće pogoditi Kinga iz Rejove sobe, sem ako deo puške nije bio ukopan u zid dvadesetak santimetara pod određenim uglom. Metak je došao sa ulice, ali je Džejms Erl Rej osuđen na doživotnu robiju i pre par godina umro je u zatvoru. Pred smrt je dao intervju u novinama u kome je izjavio da nije pucao u Martina Lutera Kinga. Izgleda da je ključna ličnost u atentatu bio Džek Jangblad, bivši američki obaveštajac, koji je poceo da se pojavljuje na mestima na koja je Rej odlazio. Kada mu je na suđenju pokazana Jangbladova fotografija, Rej je potvrdio da ga je taj čovek pratio nedeljama pre atentata. Jedan od Jangbladovih saradnika bio je Frenk Fiorini, koji je kasnije promenio ime u Frenk Stardžis. Ovaj čovek je bio jedan od provalnika u aferi Votergejt. Novinar Luis Lomas, pisac knjige "Ubiti crnca", istraživao je ubistva Malkolma X i Martina Lutera Kinga. Otkrio je da je Džon Ali, blagajnik "Nacije islama", radio za FBI. U jednom trenutku bio je najuticajniji čovek u "Naciji islama", a veze su vodile ka obaveštajnim organizacijama. Lomas je želeo da snimi dokumentarni film, pogotovo što je bilo indicija da je "detektivska agencija" Gaja Banistera u Nju Orleansu imala pipke u mnogira atentatima. Nekoliko dana po početku snimanja, otkazale su kočnice na Lomasovom automobilu i on je poginuo u nesreći. Godinu dana posle ubistva Martina Lutera Kinga, njegov brat se misteriozno udavio u bazenu. Susedi su čuli krike i pljusak vode, a onda je nastupila tišina. Dve godine posle toga nastradala je i majka Martina Lutera Kinga. "Usamljeni ludak" je ušao u lokalnu crkvu, u koju je redovno odlazila gospođa King, i otvorio vatru, pa je među pogođenima bila i gospođa King. Sva ova ubistva su se desila dok je Edgar Huver bio na čelu FBI, dok je pokušavao da zaustavi pokret cmaca za građanska prava. Ne mogu da zaobiđem, u opisu ovili događaja, jednu ličnost koja se tada pojavila na političkoj sceni u SAD-a, a prošle godine je dolazio u Jugoslaviju kako bi molio da se oslobode zarobljeni američki vojnici. To je Džes Džekson, propovednik i političar, inače član Saveta za međunarodne odnose. Postao je slavan na dan ubistva Martina Lutera Kinga. Bio je njegov saradnik, iako se pričalo da će se King zahvaliti Džeksonu na saradnji. Odmah posle ubistva, Džekson se pojavio na konferenciji za štampu u krvavoj košulji i ispričao kako je doktor King umro na njegovim rukama. To ga je učinilo poznatim širom Amerike, ali je iza-

zvalo veliku ljutnju Kingovih ljudi, jer ovo jednostavno nije bilo istina. Dvadeset godina kasnije, Džekson je u tv Šou Fila Donahjua priznao da je lagao i da nije držao glavu Martina Lutera Kinga u svojim rukama, dok je ovaj umirao. Čija krv je bila na košulji, u emisiji nije objašnjeno. Podržavao je Džordža Buša u njegovoj predsedničkoj kampanji 1988 godine, a na pitanje novinara šta misli o sudbini Reja, odgovorio je da Rej ne treba da bude pušten na uslovnu slobodu, iako je više puta u intervjuima izjavljivao da je po sredi zavera, a ne ubistvo od strane pojedinca. Kako objašnjava ovu kontradikciju u stavovima? Nikako. Niko ga nije pitao da objasni.

Iran-kontra je afera vezana za ime Džordža Buša, koji je došao na čelo CIA 1975 godine, naimenovanjem od strane predsednika Forda. CIA je moćna organizacija kojom rukovode drugi, ma koliko to zvučalo neobično, jer veći deo mračnih poslova koje obavlja su za potrebe Novog svetskog poretka, a manji deo za viadu SAD-a. O tome svedoči razgovor između autora i jednog pripadnika CIA, u knjizi "Matriks" Valdamara Valeriana:

"Ne zavaravajte se... CIA je samo dečko sa prutom u ruci. NSA su oni koji imaju timove z.a odstel. Pogledajte u njihove arhive, nećete ništa naći. Pogledajte u njihov budžet, nema ničega. CIA je samo figura, ali što se tiče obaveštajnog rada, NSA je mnogo superiornija, daleko odmakla u 'crnim vestinama'. CIA je optužena za stvari koje radi NSA. NSA je mnogo surovija i daleko više postiže... CIA skuplja informacije, ali vojska vodi šou... Ovu zetnlju predvodi osamnaest ili dvadeset ljudi. Oni nisu izabrani. Izabrani ljudi su samo figure za tipove koji imaju više moći nego pred.sednik SAD-a."

Valerian: "Mislite reći da predsednik nema vlast?"
"Ne bukvalno da nema viast. Ima vlast da donosi odluke o onome što mu se prezentira. Obaveštajne agenclje mu kažu samo ono što žele da mu kažu."

Buš se našao na čelu takve CIA, ali je sam bio i ostao element "unutrašnje vlade", tajnog tela koje čine članovi CIA, NSA, FBI, NASA i Federalne rezerve. Ovaj neformalni kartel za manipulaciju u korist Novog svetskog poretka se finansira trgovinom droge na globalnom nivou. Čim je stigao u štab CIA, u Lengliju, Buš je sastavio svoj tim saradnika, koji je bio galerija mračnjaka iz perioda neuspele invazije na Kubu, ubistva Kenedija i rata u Vijetnamu. Prvi na toj listi je bio Teodor Šekli, koji je dobio titulu zamenika direktora za tajne operacije. Šekli je bio

šef stanice CIA u Majamiju šezdesetih godina, odakle su se pojavili E. Hauard Hant i njihovi "vodoinstalateri", kao i Feliks Rodrigez. Šekli je bio i šef stanice CIA u Sajgonu, u toku vijetnamskog rata, gde je bio jedan od rukovodilaca operacije "Feniks". Smatra se da je oko četrdeset hiljada Vijetnamaca ubijeno zbog saradnje i sumnje da sarađuju sa Vijetkongom. Šekli je vodio i veliku operaciju trgovinc drogom sedamdesetih godina u kojoj su Bušovi ljudi, Donald Greg i Feliks Rodrigez, imali važnu ulogu. Teodor Šekli je kasnije čak postao Bušov "pisac govora", što sarao pokazuje da su ljudski talenti nemerljivi. Po završetku karijere, preselio se da živi u Medelin, Kolumbija, gde je sedište jednog od najvećih svetskih kartela narko mafije. Tomas Klajns, takođe iz CIA stanice u Majamiju, bio je još jedan saradnik Buša u CIA administraciji, koji će se naći umešan u aferu Iran-kontra.

Pravu moć Buš je dobio kada je postao potpredsednik Ronalda Regana, 1981 godine. Regan je sa sedamdeset godina bio najstariji američki predsednik u istoriji. Već tada je imao blage simptome bolesti koja će biti kasnije identifikovana kao Alchajmerove bolesti. Svakog popodneva bi morao da odrema, a skoro svaki govor, ma koliko bio kratak i običan, morao je da mu se napiše. Sve ono na šta Regan nije mogao da se koncentriše, ili nije hteo, iz senke je preuzimao Buš. Posle pokušaja atentata na njega, koji je izvršio "usamljeni ludak" Džon Hinkli, Reganovo stanje se pogoršalo. Oštrina uma je još više popustila, a potreba za snom je bila sve veća. Ovo je Džordžu Bušu dalo polpunu kontrolu nad posloviraa države, uz asistenciju mentora koji ga je uvek gurao napred, Henrija Kisindžera. Buš je osnovao niz organizacija unutar vlade i sebe postavio na čelo tih organizacija: Stalna grupa za predplaniranje krize, Centar za upravljanje krizom, Radna grupa za terorističke incidente, Grupa za borbu protiv terorizma, Operativna podgrupa. Sve ove grupe kontrolisala je Specijalna situaciona grupa, na čijem čelu je bio Buš. Kroz ove grupe će se odvijati operacija oružje za drogu, odnosno Iran-kontra.

Negirajući američke zakone koji su zabranjivali isporuku oružja Iranu i pomaganje gerilaca koji su se borili protiv vlade u Nikaragvi, Nacionalna grupa za planiranje, u kojoj su sedeli Regan, Buš, Kejsi i drugi članovi vlade, donela je odluku 25 juna 1984 godine da svesno prekrši američke zakone, tako što de kontraše finansirati preko Hondurasa, kao što su San Salvador već koristili protiv Nikaragve. Celu operaciju je koordinirao oficir Nacionalnog saveta za bezbednost, Oliver Nort. Iako je Buš u javnosti objavio "rat drogi", krijumčarenje droge se obavljalo u samoj

njegovoj blizini. Feliks Rodriguez se 18 januara 1985 godine sreo sa svojim imenjakom Ramonom Milianom Rodrigezom, blagajnikom i peračem novca, koji je radio za medelinski kokainski kartel. Kada se našao u zatvoru "Butner" u Severnoj Karolini, dao je sledeću izjavu novinarki Marti Hani:

"U zamenu z.a novac koji bi išao kontrašima, Feliks bi iskoristio svoj uticaj na visokim mestima da dovede kartel u Ameriku. Istina je, jedna od ključnih tačaka je bila ta da je mogao da razgovara direktno sa Bušom. Pltanje 'dobre volje' nije nešto što bi moglo da ide kroz dvadeset i sedam birokratskih ruku. To je nešto što je bilo direktno između njega i Buša."

Da je ovaj sastanak između dva Rodrigeza zaista održan, potvrdio je lično Feliks, a "Majami Herald" je to objavio 30 juna 1987 godine. Ramon Rodrigez je inače bio prisutan na Reganovoj inauguraciji 1981 godine. To nije ništa čudno pošto je na inauguraciji bila prisutna i druga važna ličnost mračnih operacija, Ličo Ćeli iz P2 lože.

Početkom septembra 1986 godine, penzionisani general major Džon K. Singlaub uputio je Oliveru Nortu pismo u kome ga je upozorio da Feliks Rodrigez previše priča o "dnevnim kontaktima" sa Bušovom kancelarijom i da to može naneti štetu Reganu i Republikanskoj stranci. U svojoj knjizi "Van kontrole" iz 1987 godine, Lesli Kokbum navodi razorne dokaze o umešanosti Buša u krijumčarenju oružja i droge. Kokbum piše da su avioni natovareni drogom sletali direktno u vojnu bazu Houmsted na Floridi, koristeći CIA kodove i signale. U toku 1986 godine Regan-Buš administracija je priznala da su kontraši Adolfa Čamora, koga je pomagala CIA, učestvovali u transportovanju kolumbijske droge u Ameriku, a svedočenje Džona Stokvela, bivšeg visokog službenika CIA, otkrilo je da je krijumčarenje droge ključna tačka operacija CIA sa kontrašima. Džordž Morales, jedan od najvećih krijumčara droge Južne Amerike, svedočio je o ponudi iz 1984 godine da prebacuje oružje kontrašima. Za uzvrat, CIA mu je pomogla da prokrijumčari tone kokaina u SAD, preko privatnog aerodroma na ranču Džona Hala, saradnika Olivera Norta. Olivera Norta je više interesovao onaj deo koji se ticao odnosa sa Iranom. Oružje je išlo u Iran, preko Izraela, u zamenu za taoce. Oslobođanje talaca je bilo objašnjeno angažovanjem i naporima Teri Vajta, izaslanika kenterberijskog nadbiskupa. Vajt je zloupotrebljen bez svog znanja i pristanka, a Nort mu je prepustio sve javne zasluge za oslobođanje talaca, jer nije mogao da

javno objavi kako su taoci zamenjeni za oružje, pogotovo što je Buš javno izjavio kako neće praviti ustupke teroristima. Droga iz Irana je oprana preko Švajcarske, što je objasnio Žan Cigler, član švajcarskog parlamenta, u svojoj knjizi "Švajcarska pere najbelje":

"Trgovina koju je razvio Nort sa svojim saučesnicima bita je u isto vreme i prosta i lukrativna. Uz ekspertsku pomoć švajcarskih magnata, uz diskretnu pomoć švajcarske tajne službe, su isporučili američko i izraelsko oružje imamu Homeinija. Imam je deo platio u dolarima, a većinu je platio drogom. Kumovi turske i libanske mafije koji žive u Cirihi, pretvorili su drogu u gotovinu na međunarodnom tržištu. Pošto su uzeli svoj deo profita, kumovi su ostatak deponovali na šifrovane račune koji su bili otvoreni u glavnim bankama i finansijskim institucijama Zeneve i Ciriha."

Priča o krijumčarenju oružja u Iran ima još jedno bočno, vrlo mračno, poglavlje. U intervjuu italijanskoj televiziji u maju 1990 godine. CIA agent Ibrahim Razin ispričao je o svom saznanju, preko jednog šefa mafije, da je Ličo Đeli poslao telegram, u februaru 1986 godine, Filu Gvarinu, bliskom saradniku Džordža Buša. Prema Razinu, u telegramu je pisalo:

"Reci našem dobrom prijatelju Busu da će švedsko drvo biti posečeno."

Tri dana kasnije, švedski premijer i bilderbergovac, Ulof Palme, je ubijen. Razin, koji je morao da se krije, jer mu je život bio ugrožen, rekao je da je Palme ubijen pošto je previše znao o prodaji američkog oružja Iranu, u koju je bila umešana i P2. Prodaja oružja Iranu, kaže Razin, bilo je vraćanje usluge Homeiniju za odlaganje oslobađanja talaca dok se izbori u Americi ne završe, kako Džimi Karter ne bi mogao oslobađanje talaca da upiše kao svoj poen u predizbornoj kampanji. Džordž Buš je odleteo u Pariz na sastanak sa Irancima (uključujući Ajatolaha Mehdiya) u hotelu "Ric", 19 oktobra 1980 godine. Buša su pratili: Vilijem Kejsi, koji će uskoro postati šef CIA; Donald Greg, operativac CIA; Robert Mekfarlejn, član Nacionalnog saveta za bezbednost; senatori Džon Tauer i Džon Hajnc, i operativac CIA i obaveštajne službe mornarice, Gunter Rosbaher. Posle sastanka, Rosbaher je Buša vratio u Ameriku, leteći u dvosedu SR-71, što je Bušu omogućilo da stigne na vreme da održi govor u vašingtonskom "Hiltonu", negirajući

da je bio u Parizu na osnovu vremena potrebnog za uobičajeni let. Agent Mosada, Ari Ben-Menaše, je takođe potvrdio da se sastanak u Parizu održao. On je bio prisutan, jer je Izrael bio posrednik za trgovinu oružjem između Amerike i Irana. Negiranje Buša da je ikada čuo za ovaj dogovor, palo je u vodu kada je Rodni Stič u svojoj knjizi objavio kopije pisama NSA, u kojima je opisana operacija sa Iranom. Na svakom pismu je oznaka: "kopija za potpredsednika Buša".

Krajem 1986 godine, Iran-kontra skandal je postao javan. Avion koji je poleteo 5 oktobra iz vazduhoplovne baze Ilopango u San Salvadoru, natovaren oružjem i municijom za kontraše, oboren je projektilom sandinista. Tri člana posade su poginula, ali je jedan, Judžin Hasenfus, iskočio padobranom i bio zarobljen. Feliks Rodriguez je odmah obavestio Buša, a moćni mehanizam opstrukcije pravde i zataškavanja se pokrenuo. Samo tako se može objasniti činjenica da Džordž Buš nije odgovarao ni za najmanji prekršaj, da ne govorimo za krivična dela kršenja ustava, nezakonite trgovine i ostalih. Čak ni broj Bušovog privatnog telefona, pronađen u džepu poginulog pilota Baza Sojera, nije bio dokaz protiv Buša. Zato su žrtvovani svi potčinjeni - Don Regan, admiral Džon Pointdekster, Oliver Nort i general major Ričard Sikord. Buš ništa nije znao o aferi, kao ni državni sekretar za odbranu, Kaspar Vajnberger (član Saveta međunarodnih odnosa i Trilaterale), a naravno ni predsednik Regan. Pukovnik Nort je odgovarao, ali je na kraju skoro ispaao heroj, što jasno govori o snazi vlade u senci i nivou kontrole medija. Vilijem Kejsi, šef CIA (malteški vitez), bio je teško bolestan, pa je ostavljen da "umre u miru", što se i desilo par meseci kasnije.

Aferu Iran-kontra istraživala je senatska komisija na čijem čelu je bio Džon Tauer, senator koji je bio sa Bušom na sastanku u Parizu! U komisiji su bili i Brent Skoukraft (član Saveta međunarodnih odnosa, Trilaterale i Bilderberg grupe), Kisindžerov čovek i Ed Maski, koji je odličan za sve što se od političara bez stava traži. Tauerova komisija, "nezavisna u svom radu", oslobodila je Buša krivice za aferu Iran-kontra. Kada je postao predsednik SAD-a, Buš je Tauera naimenovao za državnog sekretara odbrane, a Skoukrofta za savetnika za nacionalnu bezbednost. Senat je odbio da prihvati Tauerovo imenovanje i ovaj je poceo javno da izražava svoje razočarenje zbog učinjene mu nepravde. Na mesto sekretara za odbranu izabran je Dik Čejni (član Saveta međunarodnih odnosa), a u vreme dok pišem knjigu postao je potpredsednički kandidat uz sina Džordža Buša, koji se kandiduje za

američkog predsednika. Tauer, koji je bio višak, a sem toga je mnogo znao i o ubistvu Kenedija, doživeo je pad aviona 5 aprila 1991 godine. Bušu mora da je laknulo. Buš je ostale učesnike afere pomilovao i stvar je zataškana, a dalje pokrivanje ovakvih zavera preuzeo je njegov naslednik na mestu predsednika, Bil Klinton, za vreme čijeg mandata se dogodila jedna od najmračnijih afera daljeg razbijanja ustava i legalnosti vlasti SAD-a: eksplozija bombe u Oklahoma Sitiju.

Oklahoma Siti je bio poprište neverovatnog i krvavog događaja, 19 aprila 1995 godine, kada je u vazduh odletela zgrada federalnih službi, a tom prilikom je u ruševinama smrt našlo stotinu i šezdeset i osam ljudi, žena i dece. Atentator je uhvaćen u roku od četrdeset i osam časova. Zove se Timoti Mekvej, a imao je i pomagača po imenu Teri Nikols, koji ga je vozio. Uhapsio ih je saobraćajac na autoputu, na osnovu opisa koji je dala lokalna policija. Zvanično saopštenje bilo je da je Mekvej parkirao kombi napunjen eksplozivom ispred zgrade, izašao iz vozila koje je eksplodiralo u devet časova i dva minuta (9:02h) i raznelo zgradu. Iste večeri, Bil Klinton se pojavio na televiziji i optužio Narodnu miliciju Oklahome, jednu od mnogih, prokaženih, arijevskih organizacija koje postoje u Americi, da je odgovorna za atentat. Ovaj istup iznenadio je sve. Prvo, Klinton je ugrozio istragu objavivši ime krivca pre nego što je to učinio državni javni tužilac i time se umešao u ono što nije njegova nadležnost. Drugo, odakle mu informacija koju je izneo. Odmah je stigao odgovor od onih koje je označio kao krivce. Bio je prilično neprijatan i glasio je da je Timoti Mekvej pripadnik Delta jedinica i da ima ugrađen mikročip. Zaprećeno je iznošenjem novih, neprijatnih detalja, ako se Klinton ne ogradi od optužbe. Desilo se nešto neverovatno, sledeće večeri Klinton se na televiziji izvinuo za ometanje istrage! Naravno, odgovor Narodne milicije nije komentarisao, ali zato su se u istragu uključili mnogi kompetentni i ugledni ljudi i njihov nalaz bio je šokantan. Zvanična verzija koju je objavio FBI bila je kako je i očekivano. Krivac je Timoti Mekvej. U kombiju je bilo pet stotine kilograma eksploziva napravljenog od veštačkog đubriva, ali pošto je granitna zgrada, koja je zauzimala ceo blok, bila razneti, količina eksplozivnog đubriva se povećavala do dve hiljade i četiri stotine kilograma. Čak i tada nije objavljeno kako je zgrada razorena ravnomerno sa svih strana, jer bi se očekivalo da ako je eksplozija bila na ulici, u kombiju, onda bi najviše stradalo lice zgrade ispred koga je kombi bio parkiran, a manje oni udaljeni delovi, da ne govorimo da štete skoro

ne bi bilo na delu zgrade sa druge strane, u drugoj ulici, na koju zgrada takođe izlazi. U istragu su se samoinicijativno uključili stručnjaci za eksploziv, kao i bivši policajci, od kojih je najpoznatiji Ted Ganderson. bivši šef FBI države Nebraska i šef obezbeđenja Olimpijade u Los Angelesu, a sada direktor ugledne firme za pitanja obezbeđenja. Prva stvar koja je utvrđena, a ne spominje se u zvaničnom izveštaju FBI, je da su očevici čuli dve eksplozije u vrlo kratkom razmaku od desetak sekundi. Drugo, zaključak svih stručnjaka za eksplozive bio je da primitivna bomba napravljena od veštačkog đubriva, bez obzira na količinu, nema razornu snagu koja se vidi na ostacima zgrade, i da je rastur delova zgrade, koje je eksplozija odbacila nekoliko stotina metara od centra eksplozije, samo potvrda da je eksplozivna naprava aktivirana unutar zgrade. Razorni eksploziv bio je verovatno TNT ili čak jača vrsta eksploziva. Ispitivanja očevidaca i prolaznika koji su se zatekli na mestu eksplozije potvrdila su još jednu nedoslednost zvaničnog izveštaja. Naime, u izveštaju se kaže da je Mekvej bio sam u kombiju koji je doveo pred zgradu, parkirao ga, a zatim odšetao par minuta pre eksplozije. Očevici tvrde da je sa Mekvejom u kombiju bio još jedan muškarac tamne puti, verovatno Arapin poreklom, koji je izašao na uglu ulice pre nego što je Mekvej nastavio vožnju i parkirao kombi ispred zgrade. Interesantno je da FBI nikada nije proverio ko je bio taj muškarac.

Silina eksplozije bila je tolika da je njen udar zabeležen na seizmografu Oklahoma geološkog odeljenja Univerziteta Oklahoma, i to prvi u devet časova, dva minuta i trinaest sekundi (9:02:13'), a drugi deset sekundi kasnije, u devet časova, dva minuta i dvadeset i tri sekunde (9:02:23'). Dobivši sve podatke, za Gandersona nije bilo sumnje - eksploziju je izazvala stravična naprava poznata kao barometrička bomba.

Morara da pojasnim o čemu se radi, jer sam o ovom atentatu govorio u emisiji "Crna kutija" na televiziji "Politika" u novembru 1996 godine. Barometrička bomba je elektrohidrodinamička gasna bomba čija snaga prevazilazi višestruko snagu klasične bombe sa najjačim eksplozivom, recimo TNT. Bomba eksplodira u dve faze, u razmaku od desetak sekundi. Prvo eksplodira eksploziv poznat kao PETN, koji oslobađa oblak hemikalija, amonijum nitrata i aluminijura silikata. Oblak dobija energiju strahovite sile od snažnog elektrostatičkog polja koje izaziva druga eksplozija eksploziva koji se zove PDTN. Da bi ste znali kako se pravi ova bomba, morate biti stručnjak za eksplozive visokog ranga, sa spiska onih koji imaju pristup najvišeg nivoa vladinim ili bezbednosnim

tajnama i vojnom kompleksu gde postoje hemijska i elektronska sredstva potrebna za pravljenje bombe. Barometrička bomba zahteva "Q" stepen bezbedonosne dozvole, što odgovara stepenu bezbednosti i tajnosti koja se odnosi na komponente atomskog oružja. Ako je Gandersonova analiza tačna, onda Mekvej i njegovi eventualni pomagači iz Narodne milicije Oklahome ni slučajno nemaju znanje i materijal potreban za pravljenje bombe.

Dalja istraga nezavisnih stručnjaka dala je podatke koji su zaokružili priču. Timoti Mekvej je bivši pripadnik "Delta Forces", ili kako je njihovo zvanično ime "MJTF" ("Military Joint Tactical Force"), elitnih jedinica američke armije čiji je jedan od zadataka izvršenje diverzija. Sa njim je bio "treći čovek" u akciji, koji je zapravo pravi vođa tima. O njemu se zna da je iračanin, da je stručnjak za diverzije i da je iz Oklahotna Sitija na vreme povučen iz akcije i sklonjen u neku od vojnih baza, verovatno Edwards, gde ga je nemoguće naći i gde civilni istražni organi nemaju pristup. Akcija nije uspeła, jer je Timoti Mekvej trebalo da pogine u eksploziji kombija! Time bi priča o "jednom atentatoru" bila potpuna. Bomba u kombiju je zakazala i nije eksplodirala na vreme, kada je kombi parkiran ispred zgrade. Mekvej je uradio ono što mu je rečeno i spasla ga je slučajnost. Zato je plan morao munjevito da se menja. Mekveja je trebalo uhapsiti kao krivca. To nije bilo teško. Kao većina operativaca Delta jedinica, Mekvej je imao ugrađen čip, koji šalje signal na osnovu koga se vojnik može pronaći, ako se izgubi tokom akcije, ostane odsečen u neprijateljskoj pozadini ili bude zarobljen. Čip se obično ugrađuje u zid debelog creva, tako da se može izvaditi samo operativnim putem. Zato nije čudno da je Mekvejev signal lako praćen do motela gde je odseo i dalje na autoput. Hapšenje koje je izvršio saobraćajac samo potvrđuje pretpostavku da Mekvej nije imao čega da se plaši, jer je "izvršio zadatak", pa je raislio da mu policija zapravo pruža zaštitu da stigne do sigurnog odredišta, neke od vojnih baza. Zato se nije osećao kao begunac i krivac i dozvolio je da ga saobraćajac uhapsi. Da je znao da je žrtveno jagnje, kao što su bili i svi prethodnici u sličnim atentatima, nema šanse da bi običan saobraćajac mogao da uhapsi komandosa Delta jedinice. U "Delte" se regrutuju nekadašnja deca iz sirotišta, bez rodbine, kako bi bez moralnog opterećenja radili sve što se od njih traži. Kada dožive nervni slom zbog onoga što rade, ili vide nešto što nisu smeli, nestaju. Zbog napora kojima su izloženi, fizičkih, a posebno psihičkih, većina prolazi programe kontrole uma čija

implantacija podrazumeva "traumu" koja se nekad nanosila elektrošokovima, a danas se to radi na sofisticirani način, halucinogenim drogama i psihijatrijskim metodama. Zato nije čudno da se pripadnici Delta snaga ne snalaze u običnim životnim situacijama, jer je pitanje koliko uopšte mogu da funkcionišu van programa kontrole uma. Strašno, ali istinito. Na suđenju koje je održano tek nedavno, Mekvej je izjavio da se ne seća atentata i podmetanja bombe. To je razumljivo, jer on je na programu kontrole uma i program mu ne dozvoljava da se seti. Glavni svedok optužbe, poznanica Mekveja, Lori Fortijer, izjavila je pred sudom kako joj je Mekvej pričao da će podmetnuti bombu i tako se osvetiti zbog napada federalnih snaga na pripadnike sekte Davidova grana u Vakou, Teksas. Naravno, Lori Fortijer, dugogodišnja narkomanka, i njen muž, kao i Mekvej, pripadnici su iste militantne milicije. Njeno svedočenje, očigledno namešteno, pokušaj je da se ovaj atentat poveže sa uništenjem davidijanaca, kada je poginulo devedeset ljudi, i prikaže Mekveja kao još jednog "sluđenog militaristu" koji mrzi saveznu vladu. Delta jedinice su subverzivna, tajna vojska, koja se koristi za vrlo specifične zadatke. Jedan od takvih zadataka su obavili i u Bosni. Po jednom izvoru, u Bosnu su stigli u zadnjim danima Bušove administracije, kao tajna snajperska jedinica koja je pucala na sve strane u sukobu, kako bi u stvari započeli konflikt u Bosni koji će sledeća američka administracija iskoristiti u svoje političke svrhe. Vratimo se Oklahoma Sitiju. Na suđenju se pojavio svedok koga optužba sigurno nije želela da vidi. Majkl J. Rikonošuto, dizajner barometričke bombe, koji je potvrdio da je eksploziju izazvala upravo ta bomba i da su još 1988 godine u dva maha, iz vojnog skladišta u Aberdinu, država Vašington, ukradeni delovi barometričke bombe, a da krivci nikad nisu uhvaćeni. Ono što je definitivno potvrdilo priču o zaveri, bilo je neverovatno saznanje da su tog jutra, oko osam časova, svi državni službenici iz FBI i BATF (Biro za alkohol, duvan i vatreno oružje) dobili poruke na pejdžere da ne dolaze na posao! Da je u pitanju zavera, potvrdili su agenti CIA, Džejmi Blek i Ron Džekson, u pismenom priznanju Ministarstvu pravde koje se nije pojavilo na suđenju. Po njima, postoji organizacija unutar CIA poznata kao Komitet deseterice, koja je digla zgradu u vazduh i podmetnula Timoti Mekveja koji je osuđen na smrt za ono što nije uradio. Oni koji su stvarao izvršili zločin, nisu uhvaćeni i osuđeni. Oni kao da ne postoje u ovom slučaju, ali postoje iza egzekutora. Ko su u stvari ti ljudi, vidi se iz zahteva Bila Klintona Senatu, da se prošire

ovlašćenja FBI da otvara poštu, prisluškuje telefone, pretražuje domove ljudi i oduzira papire i dokumenta po svom nahodenju, kao i predlog da se ublaže restrikcije o mešanju vojske u sprovođenju unutrašnje bezbednosti. Clinton je od medija tražio da izbace sa svojih stranica i svojih ekrana "antivladine ekstremiste", sve u duhu kako demokratiju u "najdemokratskijoj zemlji na svetu" vide oni koji imaju šta da kriju od svog naroda, a to se pokazalo i u Oklahomi. Ono što su neki novinari prisutni na licu mesta, videli i prijavili, pa bili ubrzo učukani, je da se prilikom eksplozije urušio deo podne ploče zgrade ispod koje se ukazao splet podzemnih hodnika u kojima su bili tenkovi, kamioni i druga vojna oprema! "Vlada u senci" ne radi samo na rušenju američkog ustava, tačnije na njegovom potkopavanju i pripremanju da se u jednom trenutku, ako je potrebno i oružjem, on sruši i uvede diktatura.

Dokazi o izgradnji podzemnih gradova postoje i o njihovoj nameni se sve zna, ali je ta priča toliko neverovatna većini običnog građanstva, da je to najbolja zaštita planovima Novog svetskog poretka. O podzemnim gradovima je najbolje svedočio onaj koji je gradio te gradove, Fil Šnajder, koji je otkrio previše informacija u svojim javnim nastupima 1995 godine, što je platio glavom u januaru 1996 godine, kada je zadavljen klavirskom žicom, što strašno podseća na egzekucije koje je vršio Gestapo u toku Drugog svetskog rata i ima simbolično značenje ako se zna biografija Fila Šnajdera. Otac Fila Šnajdera bio je Oto Oskar Šnajder, u toku rata kapetan nemačke podraornice, zarobljen i prebačen u SAD. Bio je izumitelj specijalne kamere velike brzine snimanja, koja je korišćena za snimanje eksplozije hidrogenske bombe 12 jula 1946 godine, na ostrvu Bimini. Fil Šnajder je bio inženjer geologije i zahvaljujući svom znanju postao je jedan od vodećih stručnjaka za izgradnju podzemnih gradova. Kada je shvatio da će namena ovih podzemnih gradova biti uperena protiv američkog naroda, progovorio je o tome. Izjavio je da se finansiranje podzemnih vojnih baza finansira iz "crnog budžeta", koji iznosi dvadeset i pet odsto budžeta SAD-a, odnosno 1,25 triliona dolara za dve godine (preko hiljadu milijardi dolara). Trenutno u SAD-u ima stotinu i dvadeset i devet podzemnih gradova. Dubina na kojoj se grade je od sedam stotina do hiljadu i pet stotina metara. U proseku zauzimaju 2,66-4,25 kubnih milja. U potpunosti su osposobljeni za samostalni život i funkcionisanje. Ulaz u ove gradove je isključivo u vojnim bazama. Takođe su baze izgrađene ispod velikih aerodroma, što je bitno za brzo premeštanje ljudi u te gradove i iz njih, a baze se

nalaze i ispod velikih američkih gradova, kao što je Njujork, koje jednog trenutka treba preuzeti ukoliko dođe do državnog udara. Bahatost aktera Novog svetskog poretka ogledala se u izgradnji aerodroma u Denveru, na čijim muralima je ispričana kompletna istorija i ideologija Novog svetskog poretka (pogledati fotografije na kraju knjige). Aerodrom u Denveru je veliki, ali vojna baza na kome se nalazi je još veća. Podzemni grad zauzima 4,5 kvadratnih milja (7,2 kvadratnih kilometara), a vojna baza 88,5 kvadratnih milja (141,6 kvadratnih kilometara). Aerodrom i prateći objekti su izgrađeni u pustari, šesnaest kilometara od grada Denvera sa kojim su spojeni širokim autoputem, a zauzimaju površinu od neverovatnih pedeset kvadratnih milja (osamdeset kvadratnih kilometara). U gradnji aerodroma bilo je čudnih građevinskih rešenja. poput velikog koridora za električno vozilo slično tramvaju, koje prevozi putnike s kraja na kraj ovog ogromnog kompleksa. Na tavanici ovih tunela ugrađeni su tuševi. Pošto je sve od betona, pitanje je kakvi požari su tu mogući i šta će da se gasi. Raspoređeni su u dužini od kilometar i po. Ovaj tunel u prečniku ima deset do dvanaest metara. Povezan je pasarelama ispod zemlje sa pet zgrada, koje su izgrađene oko aerodromske zgrade, a onda proglašene za grešku i zatrpane zemljom! Neke od ovih zgrada su visoke pedeset metara! Najniža je dvadeset i šest metara, a jedna, srednje visine, ima četrdeset i dva metra. Kada je počela gradnja, postojao je samo tunel koji je dolazio "od nekuda". Radnicima je bilo zabranjeno da u njega ulaze. Ceo kompleks je gradilo pet firmi, a svaka je gradila samo jedan segment. Gradnja je išla po fazama, tako da se nije mogao steći uvid u celinu. Kako bi koja faza bila završena, tako su radnici otpuštani, a za sledeću fazu su dovođeni novi. Cela oblast je puna elektromagnetnih struja, tako da može da se čuje "zujanje" kad se ude, posebno u niže nivoe. Sve je ograđeno žicom i ogradom. Na aerodromu se vidi nešto što podseća na male tornjeve za hlađenje nuklearnih postrojenja. Na pitanje čemu služe, odgovor je da su to sistemi za ventilaciju. Da sve neugodno asocira na koncentracioni logor, jasno je kada se pogledaju već spomenuti murali u aerodromskoj zgradi. Urađeni su grandiozno, ali sadržaj je uznemiravajući. Mogu se videti čudna bića obučena u nemačke uniforme iz Drugog svetskog rata, čudne biljke koje ne liče na biljke koje se mogu videti u baštama i ne pripadaju flori Amerike, i čudne životinje, mitološke i stvarne, u čudnim kombinacijama. Simbolika postoji na ovim muralima, a stvamo značenje prepoznali su samo malobrojni.

Murali su slika budućeg sveta, kontrolisanog, porobljenog, košmarnog, u kome će vladati nadljudi predstavljeni kao "vanzemaljci", a kontrolisati "svetska" armija slična SS jedinicama. Pojedini simboli na muralima su takozvani triger simboli i slike za one koji su bili na programu MK Ultra, a čija je suština kontrola uma kroz satanske rituale. Sve biljke na muralima su ili otrovne ili halucinogene, a sve životinje ili povezane sa satanizmom ili su iz masonskog simbolizma. Mučnina koju osećaju oni koji ulaze u ovu zgradu bila bi još veća kada bi znali da je Denver (Kolorado), zapadni centar Novog svetskog poretka, odnosno vlade u senci. Atlanta (Džordžija) je istočni centar budućeg vrlog sveta. Da li je zato tu održana Olimpijada? Zar članovi Komiteta 300 ne zovu sebe "Olimpijcima"?

Za Olimpijadu je vezan jedan incident. Neko je podmetnuo bombu, stvorila se panika i bilo je povređenih, a osumnjičen je jedan pripadnik obezbeđenja, koji je posle oslobođen zbog nedostatka dokaza. Ali, nije sve tako prosto kao što izgleda. Za vreme Olimpijade, Atlanta je bila grad pod totalnom kontrolom televizijskih kamera koje su bile postavljene na svim prilazima gradu. svim autoputevima, železnici, aerodromu, podzemnoj železnici, avenijama i ulicama, svim javnim zgradama, hotelima i restoranima, a sve sa objašnjenjem da je to zbog bezbednosti građana i turista koji su došli na Olimpijadu. Ako se gleda sa stanovista Olimpijade i bezbednosti svih učesnika i gledalaca, onda je to opravdano. Ali ako se gleda iz drugog ugla, da je Olimpijada idealna prilika da se uživo isprobaju neke stvari koje se ne mogu organizovati tek tako, radi probe, onda je jasno da je Olimpijada upotrebljena i za druge ciljeve. Izvršena je proba državnog udara i kontrole ogromne mase ljudi okupljene na jednom mestu. Bomba je bila diverzija potrebna da se vidi obim i jačina panike mase, kao i brzina reakcije FEME, koja se pojavila na sceni da bi intervenisala, smirila masu i "pronašla krivca", a sve to pod kontrolom hiljade kamera raspoređenih po celom gradu. Ne znam da li su organizatori krize bili zadovoljni brzinom i načinom reagovanja, ali je interesantno da su testiranja raznih scenarija počela da se odvijaju upravo u vrerae mandata jedne od najnegativnijih ličnosti koje su bile predsednik SAD-a, i zato mu posvećujem celo poglavlje u pokušaju da osvetlim ko je čovek kojim SAD završavaju ovaj milenijum.

Bil Klinton

Bil Klinton je prvi predsednik koji dolazi iz Arkanzasa, države značajne za Novi svetski poredak. Tu je sedište južnog krila američkih masona škotskog obreda (Klintonov guru će biti Parson Fot, mason 32 stepena), a iz ove organizacije je došla ideja za osnivanje zloglasnog Kju Kluks Klana, kao organizacije nastale na američkom jugu, koja je odigrala važnu ulogu u američkom građanskom ratu. Njihov amblem sadrži malteški krst i druge oznake koje sugerišu da je Klan direktno nikao iz Vitezova zlatnog kruga, koji su za Rotšilde odigrali mračnu ulogu manipulatora, takođe u građanskom ratu. Danas se tvrdi da Kju Kluks Klan finansira Mosad, i da je ova organizacija trojanski konj za akcije Anti-defamacijske lige. Iz ove političke atmosfere, pažljivo kontrolisane od Rokfelera (Vintrop Rokfeler je bio guverner Arkanzasa), sa proizvodne trake političkih klonova sići će još jedan američki predsednik. Šarmantan, zavodljiv, medijski ubedljiv, idealan za opčinjavanje naivnog i izmanipulisanog javnog mnjenja, a zapravo beskarakteran, slab, sklon porocima koje ne može da obuzda, idealna marioneta čije konce vuku drugi u opasnim smerovima, i paradigma degradiranog političara iz završne faze kancerogenog širenja nove svetske ideologije. Od malih nogu je "spreman" za političara, od "predsednika razredne zajednice" pa do samog vrha, predsednika SAD. Kada je postao predsednik, "slučajno" se u medijima pojavio film koji prikazuje tadašnjeg američkog predsednika Džona Kenedija kako ćaska sa gimnazijalcima, mladim demokratama, i gle čuda, u prvom planu Bil Klinton, rukuje se sa predsednikom koji mu postavlja pitanje a ustreptali gimnazijalac odgovara. "Kontinuitet" postoji za naivnog gledaoca, "još je Kenedi video potencijal u ovom dečaku" i slične akcije iz programa kontrole uma za široke mase. Zapravo je mašina za pravljenje predsednika radila sa programom za narednih dvadeset godina, po poznatoj šemi "Daćemo im sada predsednika iz Demokratske stranke, kako bi i dalje mislili da je izbor njihov".

U intervjuu sa Džejsom K. Kilpatrikom izjavio je da je od rane mladosti znao da postoji vlada u senci, sastavljena od bankara i jakih političara koja političku agendu kontroliše iza scene. Shvatio je, kaže,

da mora da postane deo tog uskog kruga ako želi da postane učesnik procesa donošenja odluka koje oblikuju svet. Shvatili su drugi pre njega, a taj izbor je potvrđen osamdesetih godina kada se u Vinroku, Arkanzas, na farmi Vintropa Rokfelera, sreo sa šefom dinastije Rokfeler, Dejvidom, koji je napravio više američkih predsednika u ovom veku nego što bi Bogu bilo moguće. Ugurali su Klintonu u svaku moguću organizaciju svetske moći i tajno društvo, kako bi se upoznao i povezao sa ključnim ljudima svetske vlasti, sa kojima će sarađivati kada postane predsednik SAD. Tako je bio Roudsov stipendista, član Saveta za međunarodne odnose, Trilateralne komisije, mason, Član iluminatskog masonskog društva Zaka de Molea, i Bilderberg grupe, od 1991 godine, kada je pozvan na kongres u Baden Baden, jer je odlučeno da će biti sledeći predsednik SAD. Tako je jedna lokalna karijera, u učmaloj sredini Arkanzasa, gde ste mogli biti guverner a da to nikora ništa ne znači van seoskih okvira juga Amerike, postala svetska.

U vreme predsedničke kampanje, u listu "Forvard" pojavio se kritički članak u kome se, ne bez sarkazma, primetilo da Bil Klinton treba da ima na umu da predizbornu kampanju vodi u SAD a ne u Izraelu. Ovo zbog toga što su u Klintonovom timu ključna mesta zauzimali ranogi pripadnici jevrejske zajednice u Americi. Na prvom mestu je bio David Ifšin, dugogodišnji generalni sekretar "Američko izraelskog komiteta za javne odnose" (AIPAC). On je u Klintonov štab uveo i druge poznate cioniste, među kojima su bili Stjuart Ajzenštajn, bivši savetnik Džimija Kartera za unutrašnja pitanja, i Moric Amitaj, vrlo sposobni menadžer. Ni ostali članovi štaba nisu bili bez "pedigree": Ralf Nirenberger, vodeći član izraelskog lobija u Vašingtonu, Tom Parker, jedan od najpoverljivijih ljudi senatora iz Konektikata Džozefa Libennana, člana Saveta za međunarodne odnose i sada podpredsedničkog kandidat u kampanji Al Gora za američkog predsednika (kako je svet mali), Al Dvoskin, visoki funkcioner nekoliko jevrejskih organizacija, Bob Liber, profesor sa Džordžtaunskog univerziteta, Majki Ajzenberg, aktivista B'nai B'rith, Al Mozes, predsednik Američkog jevrejskog kongresa, Majkl Mandelbaum, stručnjak za odnose Istok-Zapad i član Saveta za međunarodne odnose, inače čovek od velikog poverenja Edgara Bronfmana, predsednika Svetskog jevrejskog kongresa, Strob Talbot, u to vreme urednik "Tajma", Robert Rajh, profesor ekonomije sa Harvarda i glavni Klintonov savetnik za ekonomska pitanja, Robert Altman, podpredsednik "Grupe Blekstoun" i poznat bankar, povezan sa Svetom za

međunarodne odnose, Rokfelerom i "Leman braders", Robert Rubin i Kenet Brodi, bankar firme "Goldman Saks", koji je, posredstvom Henri Kisindžera, postao glavni sponzor Borisa Jeljcina, i Majkl Kantor, predsednik Klintonove predizborne kampanje. Gledajući ovaj spisak, pitam se da li je ijedan član Trilaterale i Saveta za međunarodne odnose ostao bez posla. Kantor je bio usko povezan sa istaknutim jevrejskim advokatom i demokratom Čarlsom Manatom. Manat je vrlo zanimljiva ličnost, pošto je najbolji prijatelj advokata Sidni Korsaka. Taj advokat je poznati specijalista za odbranu članova organizovanog kriminala, mafije. Korsak je branio takve "marke" kao što su bili Mejer Lenski i Bagsi Zigel i važi za čoveka "sa dobrim vezama tamo gde treba". Možda su mislili da će trebati i Klintonu pa su ga držali u blizini.

Prema "Amerikan Fridom Netvorku", Klinton je u Arkanzasu bio na čelu složene organizacije koja se bavila švercom droge, pranjem novca i korupcijom. Jedan od Klintonovih saradnika iz vremena kada je bio guverner, Leri Nikols, prvi je javno progovorio o posebnim aktivnostima nekadašnjeg guvernera. Nikols je bio direktor marketinga firme "Arkanzas Dvelopment Fajmens Autoriti" (ADFA). Ovu državnu firmu stvorio je Klinton, kako je javno objasnio, kako bi novac od poreza išao u investicioni fond sa niskim kamatama iz koga će se davati krediti lokalnom biznisu, koledžima, školama i crkvama, i stimulišu zapošljavanje. Ono što Klinton nije očekivao bilo je da će Nikols jednog dana progovoriti. Nikols je rekao:

"..Sedeo sam i radio usred političke mašine Bila Klintona. Tu je on vršio isplate, uzvraćao ljudima usluge iz kampanje. Bio sam na interesantnom mestu i to sam znao. Ako vam je trebao milion dolara, svoju molbu bi ste predali u advokatsku firmu Rouz* i platili 50 hiljada dolara. Iako je u drzavi Arkanzas bilo pet firmi koje su bile mnogo kvalifikovanije za papire od vrednosti, molbe su išle u Rouz, koja ih je pokupila sve. Počeo sam da proveravam neke stvari i propitujem blagajnika, Bila Vilsona... kako ljudi otplaćuju rate tih zajmova? Pogledao me je i rekao: 'Nikako'. Mislio je da ja znam. Ovo me je pogodih... Tada sam počeo da prikupljam dokumenta. Kada bi svi otišli, ja bih ostao u kancelariji kao da radim godišnji izveštaj. Tako sam imao pristup dokumentaciji i sve sam kopirao".

*Slučajno je ovo advokatska firma koju je vodila Hilari Klinton, član Saveta za međunarodne odnose.

Daklem, ADFA se bavila pranjem novca! Bila je paravan za davanje kredita prijateljima, koji bi zatim finansirali Klintonove izborne troškove, a u isto vreme bi se tu oprao i novac od krijumčarenja droge. Nikols nastavlja:

"Mesečno je na Menu stizao sto miliona dolara vredan tovar koka-ina. Imali su problem... bio je to problem za malu državu kao što je Arkanzas. Kako će se oprati sto miliona dolara mesečno? ADFA do 1989 nije postojala u Arkanzasu. Ono što su radili je bilo da prebace novac u Floridu, koji bi kasnije bio prebačen u BCCI. Oni bi prebacili novac u banku u Džordžiji, koji bi kasnije bio vraćen u BCCI. Onda bi ga ubacili u 'Sitikorp' u Njujorku, koja bi novac poslala u inostranstvo".

U centru ove operacije bio je Klintonov najbliži prijatelj, Den Lasiter, koji će otići u zatvor zajedno sa predsednikovim bratom, Rodžerom Klintonom, zbog kokaina. Dok Delafter, policajac koji je radio na slučaju Lasiter, je prikupio detaljne izjave od ljudi povezanih sa Klintonovim prijateljem, koji je drogu koristio najčešće kao mamac za mlade devojke koje je kasnije, kao ovisnike, koristio za seksualne usluge. Policajac je ispričao o problemima i ometanjima u toku istrage, od kolega u odeljenju, zbog toga što je postojala veza između državne policije i guvernerove kancelarije. Lasiter je u zatvoru proveo manje od godinu dana, a kada je izašao na uslovnu, Klinton mu je dao potpuno pomilovanje.

Jedna od najvećih operacija krijumčarenja droge započela je 1982, baš na aerodromu Mena, a inicijator je bio Beri Sil. U Arkanzas je prešao jer u njegovoj rodnoj Lujzijani vlast je bila "nezgodna", rešila je da okonča njegove poslove. Policajac Rasel Velč, koji je vodio istragu protiv Sila, kaže: "Ispričao je da je 1983 godina bila neverovatno uspešna za krijumčarenje kokaina. Imao je četiri svoja aviona na aerodromu Mena, kupljena za krijumčarenje". Avioni su imali specijalna kargo vrata, inače nedozvoljena, koja su mogla da se otvore u letu kako bi se izbacila droga ili novac na drugim lokacijama u Arkanzasu.

Za deset godina, koliko je Mena korišćena za operaciju krijumčarenja droge, nije podignuta nijedna značajna optužnica. Beri Sil je bio deo lanca koji je povezivao Bila Klintona, Olivera Norta, administraciju Regan-Buš i Iran-kontra. Oliver Nort je održao početkom osamdesetih godina seriju sastanaka u Litl Roku, glavnom gradu Arkanzasa, kako bi postavio osnove za krijumčarenje oružja kontraširaa. Jedan od operativaca bio je Beri Sil, a drugi Teri Rid, bivši vojni pilot, koji se dose-

lio u Litl Rok 1983 i osnovao bazu za trening kontraša u gradiću Nela Ark, dvadeset kilometara od Mene. Sil je iz Mene oružje odvezio u Boliviju, Argentinu, Brazil, i kontrašima u Nikaragvu, a avioni su se vraćali krcati drogom, jer su bliske veze Sila i CIA bile garant njegove "nedodirljivosti" za organe zakona. Beri Sil je zaradio oko 50 miliona dolara kao pilot, a može se samo pretpostaviti koliko su zarađivali ostali, na prodaji kineskih AK-47s pušaka i drugog lakog naoružanja. Prema izvanrednoj knjizi Teri Rida i Džona Kamingsa, "Kompromitovani", droga i novac su stizali iz Kolumbije, preko Paname na Kajmanska ostrva, a službenici carine i kontrolori leta su imali instrukcije da ignorišu ove "crne letove". Piloti su nedeljno donosili oko 9 miliona dolara koji su se prali preko BCCI banke, a onda ubacivali u Ameriku. Beri Sil je konačno uhapšen od strane DEA. Da bi se izvukao pokazao je i dao dokaze o nekolicini velikih narko dilera. Ispričao je javno kako su mu CIA i DEA naredili da fotografiše zvaničnike sandinističke vlade u Nikaragvi kako ubacuju drogu u avion, namenjenu Americi. Ovu fotografiju je upotrebio Regan u govoru na televiziji 1986 godine, kao deo propagande protiv režima Nikaragve. Ovo je navelo Kongres da odobri 100 miliona dolara kontrašima u Nikaragvi, koji su, inače, krijumčarili drogu u dogovoru sa CIA. Za ovu operaciju je znao tadašnji podpredsednik Buš. Sil je ispričao reporterima da sandinisti na fotografiji uopšte nisu utovarivali drogu, da to uopšte nisu bili sandinisti, već značajne ličnosti kolumbijskog i panamskog podzemlja. Govorio je i o vezama kontraša i kolumbijskih narko kartela. Na kraju, DEA je izdala Sila jer mu je umesto zaštite "omogućila" da bude u kućnom pritvoru, gde je nekoliko dana kasnije, u februaru 1987, imao posetu u vidu tri kolumbijska "čistača" naoružana uzijima i mak-10 automatskim puškama sa prigušivačima. Sil je bio mrtav. Zašto je DEA odbacila Berija? Možda zato što je, kako Teri Rid navodi u svojoj knjizi, Klinton rekao:

"Sil je postao prevelik za svoje pantalone i to đubre je zaslutilo da umre, po mom mišljenju..."

Ipak, operacija iz Mene (šifrovana imena Ruža Kentaura i Most od zada, koja im je dao Vilijem Kejsi, direktor CIA) je iz Arkanzasa prebačena u Meksiko pod imenom Operacija crvotočni crv. Ovo je među članovima ekipe iz Arkanzasa izazvalo veliku ljutnju, jer nije im se iz ruku puštao ovako sladak kolač. Rid u svojoj knjizi, kao učesnik i očevidac,

daje detaljan prikaz napetog sastanka nekolicine vrhunskih operativaca ove operacije. Vilijem P. Bar, kasniji Bušov državni tužilac, doneo je loše vesti ljutom Klintonu. Sastanku su prisustvovali još Oliver Nort, Rid i dvojica operativaca CIA. Sreli su se jedne martovske noći 1986, u napuštenom vojnom skladištu iz Drugog svetskog rata u Kamp Robinsonu, na periferiji Litl Roka. Razgovor je počeo oštro, uvredama, da bi Bar rekao:

"Dogovor je bio da se naš novac opere kroz tvoj posao sa zajmovima i obveznicama. Ono što nismo planirali jer da si ti ugrozio naše pranje. Zato povlačimo operaciju iz Arkanzasa. Postala je odgovornost za nas. Nisu nam potrebne žive odgovornosti".

"Šta misliš pod tim žive odgovornosti?" zahtevao je Klinton objašnjenje.

"Ne postoji takva stvar kao što je mrtva odgovornost. To je oksimoron, kapiraš? Ili vi, Roudsovi stipendisti, niste to studirali?" uzvatio je oštro Bar.

"Šta! Jel' ti to nama pretiš? Jer ako..."

Ovde je Bar promenio ton i nastup. Umekšao je razgovor i završio ga zaključkom koji "otvara oči" za mnoge stvari koje su došle kasnije:

"Ti i tvoja država ste bili naša velika aktiva. Lepota svega, kao što znaš, je u tome što si demokrata, a sa našom sposobnošću da utičemo na obe partije, ova zemlja može prevazići partijsku blokadu. Gospodin Kejsi mi je rekao da ti prenesem poruku, da ako ne zajebeš ovo i napraviš neku glupost, postaješ broj jedan na kratkoj listi za posao koji si oduvek želeo. To je prilično jaka stvar, Bil. Zato nam pomози da održimo sve ovo i bićemo zajedno unapređeni. Ti i momci kao što smo mi, smo očevi nove vlasti. Dođavola, mi smo novi savez".

Ovo su bile godine kada je počelo "čišćenje" nepoželjnih svedoka, koji su znali ili učestvovali, u raznim mutnim, poslovnim ili privatnim, aferama Bila i Hilari Klinton. Nije samo u pitanju umešanost u trgovinu drogom već i bankarske prevare, iznude, seksualne avanture, napadi, pretnje, premlaćivanja, zataškavanja, provale, podmićivanje, krađe, paljevine, sukob interesa, pranje novca, zvanične laži, nedozvoljena trgovina, silovanje, izborne prevare, ometanje pravde, uticanje na federalne svedoke, uništavanje sudskih dokumenata, uvreda Kongresa, i 56 smrtnih slučajeva ljudi koji su na neki način bili deo svih ovih dešavanja,

od kojih je smrt Beri Sila jedna u nizu. Neki od ovih ljudi su sigurno umrli nesrećnim slučajem, ali je teško reći da su svi urarli igrom slučaja. Procenite sami:

Žrtva broj 2.

Luter "Džeri" Parks uživao je u ukusnoj hrani meksičkog restorana u Litl Roku, 26 septembra 1993. Na putu prema kući, njegova kola su prisilno zaustavljena. Iz Džerijevog tela izvađeno je devet metaka. Bio je vlasnik firme "Amerikan Kontrakt Servisiz" koja je davala telohranitelje i pratioce za Klintonovu kampanju. Znao je dosta o Klintonovim "slobodnira aktivnostima", zapravo, skupljao je dokaze o njegovim seksualnim aferama u proteklih šest godina. Očigledno, ne dovoljno diskretno. Nekoliko dana pre smrti, neko je provalio u njegovu kuću i pokupio ono što je bilo ključno, fotografije, imena, datume, a njegova žena Džejn kaže da je alarm stručno onesposobljen i da ništa drugo nije ukradeno. Njegova najveća greška bila je što je pretio Klintonu, ne samo u vezi seksualnih afera, već i duga od 81000 dolara za usluge pratilaca, koje Klinton nikada nije platio. Londonski Sandej Telegraf je objavio izjavu Džerijevog sina koji je rekao da je njegov otac ubijen kako bi se spasila politička karijera Bila Klintona.

Žrtva broj 3.

Džon Parnel Voker, viši istražitelj RTC, radio je na dosijeu Vajtvo-ter Developmet Korporejšna, istražujući komplikovanu mrežu koju su isprepleli bračni par Klinton i Džim Mekdugal, preko banaka, državnih agencija Arkanzasa, i Medison Garanti Sejvingz and Loan, kako bi državu prevarili za milione dolara. Kasnije je utvrđeno da je samo Medison imao gubitak od 65 miliona dolara. Kada je Voker istragu Medisona po kušao da prebaci iz Kansas Sitija, gde je istraga ometana, u Vašington, iznenada mu se "pomutilo u glavi". Razgledajući nove stanove u Arlingtonu, Virdžinija, iznenada je odlučio da skoči sa balkona. Njegova porodica i prijatelji tvrde da nije bio depresivan. Možda je bio samo impulsivan.

Žrtva broj 4.

Deni Ferguson je bio policajac u Arkanzasu, koji je Polu Džons doveo kod Klintona. Priča se ne bi proćula da Denijeva brbljiva supru- ga Ketij nje pričala prijateljima i komšijama pikantne detalje o tome kako Deni dovodi devojke Klintonu i čuva stražu dok ovaj uživa u seksu. Bila je to prava tekuća traka. Stotinu žena je prošlo ovaj put, neka-

da i po nekoliko dnevno. Mnogi saobraćajni prekršaji završavali su pristankom da je bolje pružiti Bilu malo zadovoljstva nego ići u zatvor. Ketu je ispričala kako je Bil pobesneo kada je Pola Džons odbila "da sarađuje". Desetog maja, Ketu je nađena mrtva, sa pištoljem u ruci. Zvanična istraga je presudila: samoubistvo. Medicinske sestre koje su radile sa Ketu u istoj bolnici jednoglasno su izjavile da nema šanse da osoba kao što je bila Ketu izvrši samoubistvo. Kada je njeno telo preneto u rartvačnicu da se priprerai za sahranu, zaposleni su otkrili malu ranu od metka iza levog uha. Rana spomenuta u zvaničnom izveštaju, na desnoj slepoočnici, bila je, zapravo, izlazna rana. Ketin muž, Deni, koji se neposredno pred njenu smrt razveo od Ketu, iznenada je promenio priču, po kojoj nikada nije vodio Polu Džons kod Bila. Ketin novi prijatelj, s kojim je živela pre smrti, Bil Šelton, u javnosti nije prestajao sa kritikom i tvrdnjom da je Ketu ubijena. Uskoro, mesec dana posle Ketu, i Šelton je "izvršio samoubistvo", ispalivši sebi metak u glavu, iza uha! Zašto ljudi biraju tako komplikovan način da se ubiju?

Žrtva broj 5.

Vinsent Foster, zvanično drugi po rangu pravni savetnik Bele kuće, najviši je službenik administracije koji je umro nasilnom smrću, od vremena Kenedijevih. Rodom iz Litl Roka, prijatelj Hilari i Bila od studentskih dana na pravnom fakultetu, umešan u aferu Vajtvoter kao advokat, savetnik Bila Klintona, bio je svedok mnogih tajni bračnog para Klinton pa je njegova smrt, u prvom trenutku označena kao samoubistvo, izazvala mnogo nedoumica pogotovo što su okolnosti ukazivale na drugačiji rasplet.

Evo kako izgledaju te nedoumice, koje sam razmatrao u emisiji "Crne kutije" na televiziji Politika.

Dvadesetog jula 1993 u Marsi parku nađeno je telo Vinsa Fostera. Istraga je tvrdila da je reč o samoubistvu. Malo neobično, jer je tog dana posle ručka na brzinu, zgrabio sako, saradnicima rekao "Vratću se", i izašao iz Bele kuće. Trebalo bi da poverujemo da je posle toga otišao u svoju kuću u Džordžtaunu, uzeo revolver, dovezao se nazad u mimi park u Arlingtonu, prešao 60 metara strmog terena, spustio se u gusto žbunje, seo, pucao sebi u usta, posle toga odbacio svoje naočare četiri metra dalje u gusto žbunje, i pao na leđa u potpuno ispravljenora stanju, sastavljenih nogu, ispruženih ruku pored tela, sa revolverom u ruci.

Dan pre samoubistva, Foster se našao na ručku sa dvojicom advokata radi konsultacija, jer su krajnje neprijatni detalji oko afere Vajtvot-

ter počeli da izlaze u javnost. Pitanje je prosto, zašto bi neko angažovao advokate ako je dan kasnije nameravao da se ubije?

Gde je metak? Neverovatno pažljivom pretragom parka uz pomoć detektora metala, nađeno je čak nekoliko metaka koji nisu traženi, ali nije nađen metak iz Fosterovog revolvera. Da li su policija i FBI tražili na pogrešnom mestu? Foster se navodno ubio, i to iz revolvera Kolt 38 sa dugom cevi. Istražitelji koji rade na samoubistvima, iz prakse tvrde da u slučaju pucanja u glavu, zbog trenutnog razaranja mozga prestaju sve voljne funkcije pa i držanje oružja u ruci. Za razliku od uobičajene "holivudske" varijante samoubistva, kada oružje ostane u ruci, kod pravog samoubistva oružje uvek odleti iz ruke, ponekad čak metar ili dva od samoubice, a u ekstremnira slučajevima i dalje.

Zna se da je izlazna rana uvek veća od ulazne. Metak kalibra 38 bi na potiljku stvorio izlaznu ranu prečnika osam do devet centimetara. možda i veću, a krv i mozak bi bili rasuti svuda uokolo. Ovde to nije slučaj. Izlazna rana je mala, prečnika oko tri centimetra, što navodi da je smrtonosni metak bio sa polovinom barutnog punjenja, što je tipično za profesionalne ubice a ne za samoubice. Zato niko nije čuo zvuk pucanja. Na mestu na kome je ležalo telo ima malo krvi a fragmenti lobanja nisu nađeni.

S obzirom na tip oružja (revolver s "burencetom"), izlazni gasovi iz cilindra se kreću unapred, duž cevi. To bi značilo da ako je Foster držao cev revolvera u ustima, mikroskopska zrnca baruta bi se našla na njegovim obrazima. Takvih tragova nije bilo. Nije bilo tragova baruta ni na ruci u kojoj je držao oružje. Na oružju nisu nađeni otisci Vinsa Fosterera! Ostaci baruta nađeni na odelu Fosterera nisu iz tog revolvera! Foster je, po tvrdnji prijatelja, bio levak, a revolver je nađen u desnoj ruci!

Iako je ležao na vlažnoj zemlji, u žbunju, na Fosterovim cipelama nije bilo tragova zemlje iz parka u koji je došao da se ubije. Verovatno je lebdeo ka mestu samoubistva i zato nije isprljao cipele.

Cija kosa (misteriozne plavuše?) je nađena na njegovom sakou, i na čijem tepihu je ležao, jer su nađena vlakna na njegovim pantalonama?

"Pismo samoubice" se pojavilo šest dana posle smrti u Fosterovoj torbi. Žuti papir s porukom bio je iscepan na 27 parčića i ni na jednom nije nađen otisak prsta! Probajte to da izvedete. Tri meseca je trajala istraga nad ovim detaljem od strane Stratedžik Investmenta, a tim su činila trojica najvećih eksperata za istražne radnje. Njihov nedvosmišljeni zaključak je da je "zadnja poruka" čisti falsifikat.

Posle nalaženja tela, organi lokalne policije i FBI su dva časa sedeli u Beloj kući i čekali da im se dozvoli da uđu i zapečate Fosterovu kancelariju. Za to vreme, članovi štaba Hilari Klinton Megi Vilijems, Petsi Tomason i Bilov stafer Berni Nusbaum su u Fosterovoj kancelariji "vršili inventar"! Nusbaum je kasnije izjavio da je policija čekala samo "deset minuta da uđe u kancelariju". Sve što je uzeto iz kancelarije, odneto je u privatne prostorije Hilari Klinton na spratu, i nikada nije videno, niti je istražni organ tražio od prve dame da te papire do stavi sudu. Policija je tražila da joj se preda pejdžer Vinsa Fostera, koji se nalazio kod sekretarice Hilari Klinton (?), kako bi se videlo čije poruke je primio na dan smrti, ali je odlukom predsednika to odbijeno!

Da bi olakšao istragu, potreseni predsednik je naimenovao specijalnu komisiju koja će istražiti smrt Fostera. Problem sa predsedničkim komisijama je taj što ona preuzima sve konce vođenja istrage, isključujući iz nje FBI! Na čelu istražne predsedničke komisije bio je Robert Fisk, advokat iz Arkanzasa, poznat po tome što je on prodao zemlju Vajtvoter, oko čega je i izbila afera. Sumnjičen je za pranje novca u Arkanzasu, a tvrdi se da je imao udela u uništavanju dokumentacije u advokatskoj firmi Rouz, kako bi se sakrili tragovi afere. Kao što se vidi, vrlo kompetentna ličnost za vođenje istrage.

Londonski Sandej Telegraf otkriva da je Foster dosta putovao po svetu i posećivao Švajcarsku dok je još radio za advokatsku firmu Rouz. Utvrđeno je da je leteo avionima "Delta Erlajnz", uz popust koji se odobravao višim službenicima vlade pre nego što je postao vladin službenik. Dva puta je u Švajcarsku leteo avionima kompanija "Amerikan Erlajnz" i "Svis Er", ostajući u Švajcarskoj manje od 24 časa. Prvog jula 1993 Foster je rezervisao kartu za još jedan let, ali ga je otkazao. Kasnije tog meseca je bio mrtav. Njegova žena nije znala ništa o putovanjima u Švajcarsku.

Ko bi želeo da jedan kompetentan, odan saradnik ovako završi? Foster je znao previše i bio je na ivici da "pukne". Celog tog meseca tamni oblaci su se gomilali na horizontu afere Vajtvoter. Na dan (samo)ubistva primio je telefonski poziv iz Litl Roka, od kolege iz firme Rouz, koji ga je obavestio da su inkriminirajuća dokumenta dostavljena sudiji Dejvidu Hejlu. U očajničkom pokušaju da zaustavi dalju istragu, Bil Klinton je otpustio direktora FBI, Vilijema Sešna, što je prvi takav slučaj u američkoj istoriji. Za novog direktora naimenovan je Luis Fri, poznati konzervativac čiji je rođeni brat član ekstremne katoličke organi-

zacije Opus Dei. Još ranije, Foster se poverio svom zetu, bivšem kongresmenu Berilu Antoniju, da namerava da podnese oslavku (?), jer se plaši da će Kongres narediti istragu u vezi njegovog delovanja i ulešća n mnogim aferama.

U novije vreme Fosterov strah, vidi se, bio je opravdan. Taker i Mekdugal su osuđeni, pa Klintonu ne ostaje ništa drugo sem da kaže:

"Moji partneri u Vajtvoter Dvelopmentu su sve osuđeni kriminalci, ali ja sam čist kao sneg".

I kad to kaže, treba mu verovati. To što se na mnogim čekovima iz afere Vajtvoter nalazi potpis Hilari Klinton ne znači da je ona kriva zbog krivokletstva, jer je tvrdila da nema nikakve veze sa ovom aferom, već je to namešteno iz Republikanske stranke. Ko hoće, neka veruje.

Zrtve broj 6 i 7

C.Viktor Rejder II, i njegov sin Montgomeri, su poginuli kada je njihov mali avion pao 30 jula 1992 po lepom vremenu, u blizini Enkoridža, Aljaska. Viktor je bio bivši finansijski kopredsednik Klintonove predsedničke kampanje za finansije, i kao čovek s integritetom počeo da se ljuti na Klintonov način prikupljanja sredstava. Uskoro su se razišli, a Viktor je postao potencijalno opasna ličnost od koje su mogle da procure neprijatne informacije.

Žrtva broj 8

Heršel Frajdej je bio član Rejderovog komiteta i odličan pilot. Njegov avion je eksplodirao dok se približavao sopstvenoj sletnoj stazi u Arkanzasu, 1 marta 1994. Ta pista je bila bolja od većine pista u većim gradovima, i čudno je kako je avion eksplodirao.

Žrtva broj 9

Samo dva dana kasnije, dr Ronald Rodžers, zubar iz Rojala, Arkanzas, bio je spreman da ispriča neke stvari o Klintonu novinaru Ambrozu Evans-Pričardu iz londonskog Sandej Telegrafa, kada se njegova dvomotorna Cesna srušila po lepom vremenu, sa punim rezervoarom, na prilazu Lotonu, Oklahoma. Neposredno pred rušenje javio se kontroli leta u Lotonu rekavši da mora da sleti jer je ostao bez goriva.

Jedan stručnjak za avione objasnio je kako dolazi do nesreće u ovakvim slučajevima. U avion se postavi bomba. Pokvari se pokazivač goriva i u jednom trenutku skazaljka padne na "prazno". Pilot krene na sletanje, i kada se spusti na određenu visinu aktivira se bomba slabog

dejstva koja prekida dovod goriva. Avion u poniranju u odsudnom trenutku ostaje bez goriva, motor se gasi, avion ne uspeva da krene u uzgon i pada. Sve izgleda kao greška pilota. Ono što je upadljivo je da je više aviona palo na isti način, pa se može reći da je i ovom prilikom previše koincidencija.

Žrtve broj 10 i 11

Kevin Ajvs i Don Henri, tinejdžeri iz Brajanta, Arkanzas, pokušali su u toku noći iz prikrajka da posmatraju šta se dešava na aerodromu Mena, podstaknuti pričama da tu sleću nepoznati avioni. Pronađeni su sledećeg jutra, 23 avgusta 1987, mrtvi, na šinama pruge, kao da ih je pregazio voz. Državni istražitelj, Fahmi Malak, koga je imenovao Bil Klinton, zvanično je napisao da je reč o nesrećnom slučaju. Roditelji to nisu prihvatili, tražili su novo veštačenje, koje su vlasti na raznim nivoima dočekali na nož. Roditelji su dobili sudski nalog koji je naređivao davanje svih laboratorijskih nalaza novom istražitelju, kako bi se dobilo drugo mišljenje. Malak je odbio da sarađuje u prvom trenutku, ali je ipak morao da se pokori nalogu suda kako bi izbegao krivičnu odgovornost. Rezultati su pokazali da je Henri uboden više puta u leđa, a da je Ajvs imao teške povrede lobanje od više udaraca, pre nego što su tela ostavljena na šinama. Malik je izjavio da su po njemu, dečaci zaspali na pruži i tu doživeli nesreću. Zamislite, spavanje na pruži! Malik je inače imao mnogo zataškanih afera u radu. Prvo je Klintonovu majku, Virdžiniju Keli, dok je radila kao medicinska sestra anestetičarka, oslobodio optužbe da je nemarom prouzrokovala smrt dva pacijenta. Malakov biser je bio kada je smrt čoveka sa četiri metka u grudima proglasio za samoubistvo. konačno je preterao kada je smrt čoveka odrubljene glave u izveštaju okarakterisao kao "smrt od prirodnih uzroka". Klinton je morao da ga brani u javnosti izjavama kako je ovaj nalaz posledica "premora zbog preteranog posla".

Nasilna smrt dvojice tinejdžera izazvala je burne reakcije. Mnogi su se javili sa tvrdnjom da znaju neke neprijatne detalje u vezi celog slučaja, što je prouzrokovalo pravi talas neobičnih smrti ovih svedoka.

Zrtve broj 12-17

Keit Koni je dobio posekotinu na vratu i bežao je da se spasi kada je motorciklom naleteo na kamion. "Saobraćajna nesreća", zaključak policije.

Gregori Kolins je ubijen pucnjem iz puške u lice.

Keit Mekaski je brutalno izboden u svojoj kući-113 uboda nožem. Znao je da mu nema spasa, najavio je svoju smrt porodici i prijateljima.

Spaljeno telo Džefa Roudsa pronađeno je na gradskom otpadu. upucan u glavu pre spaljivanja, i delimično odsečenih šaka, stopala i glave. Džef, mladić iz Bentona, Arkanzas, pozvao je oca telefonom, dve nedelje pred smrt, i rekao da mora da napusti grad jer zna previše o smrti dečaka i Mekaskija. Nažalost, nije umakao.

Ričard Vinters je ustreljen iz skraćene dvocevke.

Džordan Ketelson je umro od puščanog metka u glavu, na parkiralištu jedne kuće u Garland Kauntiju. Šerif je presudio, "Samoubistvo".

Grupa građana ujedinjena u "Građane za poštenu vladu" (Citizens for Honest Government), koja je proizvela sjajnu video kasetu o Bilu Klintonu, tvrdi i u ovom slučaju da je policajac Džon Braun rešio slučaj ubijenih momaka. Dokaze je prezentirao nekim članovima Kongresa a onda ih predao FBI. Uskoro je smenjen a FBI dokaze "drži za sebe". Detektiv Braun kaže:

"Znamo ko je ubio ovu decu. Razlog zašto je ova istraga usporena, zaustavljena... je taj što vodi pravo do Bila Klintona, koji je umešan u zataškavanje. Pobrinuo se za sve koji su prikriili bilo šta u ovom predmetu, svi su unapređeni!"

Žrtva broj 18

Deni Kazolaro je bio reporter koji je istraživao veze između Vajtvotera, Mene, BCCI, Iran-kontra, firme "Park-o-Meter (koja je cevi za ulične parking satove koristila za transport droge, od aerodroma Mena dalje), ADFA (Klintonova operacija vredna milijardu dolara bazirana na državnim obveznicama). Sam je svoju operaciju nazvao "Oktopod", ne znajući da se mračni pipci pružaju ka njemu. U noći 10 avgusta 1991, godine, dok je čekao važne informacije o afere Iran-kontra, nađen je u kadi, prerezanih vena, u hotelu u Zapadnoj Virdžiniji.

Žrtva broj 19

Pol Vilčer, advokat iz Vašingtona, duboko je bio u istrazi oko Mene i drugih skandala. Trebalo je da se sretne sa bivšim advokatom Denija Kazolaro, ali je 22 juna 1993 godine, nađen mrtav u svom stanu, sedeći na WC šolji. Izgleda da postoji plaćeni ubica koji je patološki vezan za kupatila.

Žrtva broj 20

Ed Vili, menadžer finansijskog komiteta u Klintonovoj kampanji. prema izvoru iz Teksasa, bio je ovlašćeno lice koje je baratalo sa torbama punim gotovog novca. Navodno se ubio 30 novembra 1993 godine.

Žrtva broj 21

Džon A. Vilson, gradski većnik u Vašingtonu, znao je dosta o Clintonovim prljavim igrama. Spremao se da javno istupi i obelodani ono što zna. Umesto toga odlučio je da se obesi, 19 maja 1993 godine.

Žrtve broj 22-56

Pad američkog aviona AIR FORCE 2 (Boing 737-200, vojna verzija CT-43A) kod Dubrovnika u Hrvatskoj, 3 aprila 1996 godine, u kojoj je poginuo američki ministar trgovine Ron Braun i trideset četiri člana delegacije i posade aviona, je posle istrage Pentagona ocenjen kao greška američke posade, propusta u komandovanju i loše podešenih instrumenata za proceduru prilazjenja pisti.

Kao i sva slična zvanična saopštenja, i ovo ima jednu tipičnu grešku: tretira nezavisne stručnjake i javno mnjenje kao idiote. Bilo je vrlo lako ustanoviti da je saopštenje puno rupa, da je zataškavanje bilo lako razobličiti i samim tim posumnjati u prave razloge pada aviona.

Tog dana je u Čilipima padala lagana do umerena kiša. Avion sa Ron Braunom je trebalo da doleti iz Tuzle, stotinu i trideset milja severoistočno od Dubrovnika. Pre ovog aviona, na Čilipe je tog dana, bez problema, sletelo pet aviona. Napolju je duvao savršeno pogodan vetar, četrnaest milja na čas (22,4 km) od istoka prema zapadu, savršen zbog stodvadeset stepeni sa severa, što je samo jedan stepen odstupanja od savršenog vetra u čelo za sletanje aviona. Suprotno izveštajima iz nekih američkih novina, to nije bila mračna i olujna noć. Bila je sredina popodneva.

U tornju aerodroma sedeo je Niko Jerkić, koji je radio na uređaju NDR kojim se avion navodi. Njegov zadatak je ključan. U tačno određenom trenutku isključuje svoj signal, a istog trenutka će se uključiti signal u džipu koji je u podnožju brda Sveti Ivan. Američki operativac u džipu će tako lažnim signalom promeniti kurs aviona za celih deset stepeni i poslati ga daleko od kursa na sever, u brdo visoko sedam stotina metara.

U četrnaest časova i četrdeset i osam minuta (14:48h) kontrolni toranj je uputio prijateljsku poruku avionu i potvrdio da je sve u redu. Opisali su vreme na Čilipima - vidljivost pet milja (osam kilometara), vetar četrnaest milja na čas, svi letovi su prizemljeni normalno. Leteći na deset

hiljada stopa (tri hiljade i tristo metara) i udaljeni više od četrdeset milja, kapetani Ešli J.Dejvis, i Tim Šefer, zahvaljuju na rečima dobrodošlice.

U Splitu, u čettraest časova i pedeset i dva minuta (14:52h), glavna regionalna radarska stanica gubi avion sa svojih ekrana.

Na aerodromu Čilipi, u isto vreme, Jerkić poziva Amerikanca na Svetom Ivanu. Zajedno odbrojavaju - pet, četiri, tri, dva, jedan. Simultano, Jerkić se isključuje a Amerikanac uključuje.

Na ostrvu Koločep, u četrnaest časova i pedeset i četiri minuta (14:54h), avion je na kursu i preleće iznad prvog radio fara 11.9 milja (devetnaest kilometara) od aerodroma. Uključuje se na drugi i poslednji far koji sada šalje signal sa Svetog Ivana. Ovo menja avionu stvarni pravac sa stodevetnaest stepeni na stodevet stepeni. Što vodi pravo u Sveti Ivan. Ali kontrolni toranj u Čilipima ne zna da je avion sada van kursa, jer nema radar.

AWACS, četrnaest časova i pedeset i šest minuta (14:56h), avion američkog vazduhoplovstva koji kontroliše avio-saobraćaj iznad Bosne gubi trag avionu upravo kada on prilazi Dubrovniku. Pošto je skrenuo sa kursa manje od jedne milje u tom trenutku, niko u AWACS-u ne uočava problem.

Srebreno - četrnaest časova i pedeset i sedam minuta (14:57h), seljani čuju avion koji proleće neuobičajeno blizu i nisko.

Plat - u četrnaest časova i pedeset i sedam minuta (14:57h), stanovnici sela Ana i Miho Duplica istrčavaju iz kuće i vide avion kako se pomalja "kao duh iz oblaka".

Velji Do - u četrnaest časova i pedeset i osam minuta (14:58h), svi stanovnici ovog malog sela u podnožju Svetog Ivana čuju avion direktno iznad svojih glava, u oblacima, zatim urlik njegovih moćnih motora za jedan trenutak. U avionu, zvučno upozorenje iz uređaja za određivanje udaljenosti od zemlje se iznenada oglašava, a kapetan Dejvis istog trenutka povlači avion na gore i ulevo. Dve ili tri sekunde od upozorenja nisu bile dovoljne. Vrh levog avionskog krila zakačio je zeralju, bacivši avion direktno u kameno brdo, izazvavši eksploziju od koje se potresla zemlja. Ogromna vatrena lopta zapaljenog goriva se uzdigla nad mestom pada a onda je zavládala tišina. Repni deo aviona je ostao nedirnut, a ostatak aviona je bio rasut po brdu, što je kasniju identifikaciju mnogih putnika činilo nemogućom. Svih trideset petoro ljudi su bili mrtvi sem stjuardese Šeli Keli, koja je, sedeći u repu, preživela samo sa manjim povredama.

Čilipi, u petnaest časova i osamnaest minuta (15:18h), Američke vlasti su obavешtene da je avion pao na nepoznatu lokaciju.

Niko Jerkić odlazi kući da pokupi svoju nagradu, ali ga nagrada ne čeka. Dolazi tri dana kasnije, metak u grudi, ispaljen neposredno pre zakazanog saslušanja pred istražnim timom američkog vazduhoplovstva. Tim za likvidaciju je stavio pištolj u ruku likvidiranog čoveka i nestao. Nije bio potreban živi svedok koji bi progovorio. Kao jedna od mnogih žrtava u aferi Vajtvoter, Jerkić je odmah proglašen za samoubicu, iako za to nema nikakvih dokaza, a rana na grudima je redak primer samoubistva, posebno iz pištolja velikog kalibra neuobičajenog u Evropi. Brzo zvanično saopštenje dato u vezi srarti Jerkića bilo je da je razlog samoubistva romantične prirode, problemi sa devojkom.

Na mestu udesa, u devetnaest sati i dvadeset minuta (19:20h), četiri časa i dvadeset minuta posle pada, stiže prva jedinica specijalnih snaga Hrvatske, i nalazi Kelijevu, kao jedinu preživelu od posade. Pozivaju helikopter koji treba da je prebaci u bolnicu. Kada je stigao, ona je u njega ušla bez pomoći bolničara. Ali Kelijeva nije preživela ovaj kratak let. Umrle je u putu. Prema izveštaju do koga je došao novinar Džoj L. Džordan, autopsija je kasnije otkrila rez dug deset santimetara preko glavne femoralne arterije. Takođe je pokazala da je rez nastao najmanje tri časa posle njenih drugih posekotina i modrica. Ovaj izveštaj, naravno, stvara pred očima užasavajuću scenu u helikopteru, gde jedan operativac specijalnih snaga drži ženu koja se otima i guši njene krike, dok joj drugi reže arteriju na nozi. Daljeg istraživanja tela nastradalih nije bilo, jer je Klinton naredio kremaciju svih žrtava. Teško je izvršiti autopsiju na pepelu.

Od vremena pada, vedina zvaničnih lica pa čak i novinara su odbijali čak i pomisao na uznemiravajuću mogućnost da je Ron Braun ubijen od strane ljudi bliskih predsedniku. Ipak, suočeni sa nemogućnošću da pojme kako su dva iskusna pilota koja prate NDR signal pala 1.6 railja od kursa i kako far koji je pouzdan na daljini od pola metra od mesta sletanja može odvesti avion tako daleko od piste, zapitali su se šta se zaista desilo.

Zvanično objašnjenje vazduhoplovstva je da su piloti pogrešno našte-lovali kompas. To je nemoguće. Piloti rutinski nameste kompas pred samo uzletanje. Ako su tom prilikom pogrešili za deset stepeni, ne bi bili na kursu prilikom preletanja prvog radio fara, 11.8 milja udaljenog od aerodroma. Umesto toga bi bili miljama udaljeni od kursa leta. Da bi ovo objašnjenje bilo još apsurdnije, avion je pratio NDR signal a ne kompas.

Jedno od očajničkih objašnjenja je bilo da je iznenadni bočni udar vetra "oduvao" avion sa kursa. Nije verovatno: ovo bi podrazumevalo vetar koji je duvao pod uglom od devedeset stepeni u odnosu na onaj koji je stvamo duvao.

Većina zvaničnika i medija je za nesreću krivila slabu vidljivost. Podaci pokazuju da je vreme između četrnaest časova i pedeset i četiri minuta (14:54h) i četrnaest časova i pedeset i osam minuta (14:58h) bilo u okvirima normalnih uslova za sletanje. U svakom slučaju, piloti na nekoliko milja od piste za sletanje se radije oslanjaju na signal fara nego na vizuelno uočavanje mesta sletanja.

Umor i napetost pilota? Teško u toku leta od četrdeset i pet minuta.

Sto se tiče otkazivanja opreme na klimavom starom avionu, Air Force Two, je avion broj dva Bele kuće, njime su leteli Hilari i Čelzi Klinton i sekretar odbrane Vilijem Peri, nedelju dana pre nesreće. Sve u vezi sa ovim letom je bilo provereno i uvežbano nedelju dana unapred.

Sto se tiče mogućnosti udara groma ili drugih problema koji dovode pilote do toga da izgube signal fara, obojica su bili obučeni za standardnu proceduru Čilipa: ako izgube signal ili promaše aerodrom, istog trenutka prave zaokret u desno i gore, da budu sigurni da su izbegli Sveti Ivan. Nesumnjivo je da su piloti verovali da prate signal, jer bi izveli zaokret po standardu. Sem toga, točkovi su bili izbačeni, što je govorilo da očekuju sletanje svakog trenutka. Svi previđaju očiglednu činjenicu da avion nije skrenuo sa kursa u zadnjem trenutku. On je išao pravo kao strela ka svojoj sudbini od momenta kada je napustio far na Koločepu i prihvatio signal sa Čilipa. Problem je bio što far nije bio na Čilipima, već na Svetom Ivanu. Sve posle ove činjenice je neuspela igra da se ovo ubistvo zataška.

Ron Braun je bio umešan u mnoge malverzacije, priraanje mita, sklapanje štetnih ugovora sa Vijetnamcima, Kinezima (kada je vojna oprema deklarirana kao civilna, što je strogo kažnjivo po američkim zakonima), neumereno trošio novac, izdržavao skupu i bahatu ljubavnicu u Vašingtonu koja je privlačila previše pažnje, imao nerealne političke ambicije da bude čak potpredsednik SAD, i kada mu je blago savetovano da se smiri, počeo je da preti, što je fatalna greška svih onih koji precene svoju snagu. Bio je previše umešan, postao je opasan svedok, morao je da nestane.

Mogao bih da napišem posebnu knjigu o pretnjama, prebijanjima, neuspelim atentatima na neistomišljenike ili opasne svedoke, a o ljubav-

nim aferama jednog neartikulisanoog čoveka da i ne govorim. Navešću samo nekoliko primera.

Denis Patrik iz Kentakija preživeo je tri pokušaja ubistva i sada je u federalnom programu zaštite svedoka. Bio je partner firme Lasiter & Komp. u Litl Roku, a da to nije ni znao! Desetine miliona dolara je prešlo preko njegovog računa 1985 i 1986 godine, a da ne samo da to nije znao, nego to nije bio ni njegov novac! Slučajnošću, korišćenje tog računa je prestalo sa smrću Beri Sila, 19. februara 1986 godine. Sećate se da sam napisao da je Den Lesiter za krijumčarenje droge proveo u zatvoru samo šest meseci. Nisam vam rekao da je iz istražnog zatvora ovlastio Petsi Tomason da upravlja njegovom kompanijom, jer je kompanija morala da radi ono što joj je bio posao, da prima državne obveznice i protura ih dalje, a cifra je slatka, još šest stotina i šezdeset i šest miliona dolara. Te obveznice su išle kao depoziti u Medison Garanti. A Petsi je postala šef Odeljenja za administraciju Bele kuće.

Bilo je nekoliko slučajnih požara u kojima je izgorela važna dokumentacija. U ponoć, 24. januara 1994 godine, izbio je požar u kancelariji Pita Marvika u Vorten Taueru, u Litl Roku. Bilo je to samo četiri dana pošto je naimenovan prvi istražni sudija u budućoj aferi Vajtvoter. Interesantno je da je to bio mali požar, ali je izbio baš u delu gde se nalazila dokumentacija vezana za Medison. Ista stvar se desila sa medicinskim kartonima Bila Klintonu pošto je odbio da objavi njihov sadržaj. Na njima su se nalazili dokazi da je Klintonu od šmrkanja kokaina uništen veliki deo nazalnog tkiva.

"Nije tačno", rekao je Klinton, "ja imam hroničnu alergiju".

Setite se da je Bilov brat Rodžer priznao da je u jednom periodu dnevno šmrkao šest do osam grama kokaina, često u privatnom avionu Dena Lesitera koji je bio "pokretna žurka" na koju je i Bil često dolazio, i gde je kokain bio uvod u zabavu. Nažalost, to će ostati samo nagađanje i priče iz druge ruke. Doktor koji je čuvao dokumentaciju o "alergijama" izgleda da je bio aljkav čovek, pa mu je izgorela dokumentacija. Ono što nije izgorelo je dokumentacija Vajtvotera iz koje se može videti kako se pravio novac. Martin Gros, autor knjige "Veliki Vajtvoter fijasko", daje primer:

"Najveći vic cele afere Vajtvoter je tvrdnja Hilari KHnton da je bila pasivni investitor. Uzmite slučaj parcele Vajtvoter 13. Imam kopiju tapije. Nije platila ni dolar za nju. Pozajmila je trideset hiljada dolara

na nju, podigla modei kuću (nije išlo), prodala je za dvadeset i tri hiljade dolara. Stavila je u džep prvu ratu. Čovek koji je kupio je bankrotirao. Hilari je otišla u sud koji radi bankrotstva, ponovo je kupila kuću za osam hiljada dolara, i preprodala za dvadeset o sedam hiljada dolara. I onda kaže da je pasivni investitor! Ja kažem, da je bila još samo malo aktivnija, bila bi pomamna".

U svojoj poreskoj prijavi za 1979 godinu, Hilari je upisala da je neke Bilove korišćene gaće (ne šalim se dok ovo pišem) poklonila u dobrotvorne svrhe, procenila na dva dolara po paru i za taj iznos umanjila poresku osnovicu za tu godinu. Kakva ljubav prema sitnicama i kakvo cicijaštvo koje ne zaobilazi ni gaće. Ali kako objasniti Bilovu, više puta javno ponovljenu tvrdnju, da je "zaboravio" da u svojoj prijavi umanju osnovicu za sumu izgubljenu u poslu Vajtvoter. Cifra je inače sitnica, šezdeset i osam hiljada i devet stotina dolara, Odgovor je prost, Bil nije ništa izgubio u Vajtvoter transakcijama, a nije želeo da rizikuje zatvor za falsifikovanje poreske prijave.

Teško je bilo ustanoviti šta je stvamo bilo u papirima. Prema svedočenju na sudu, 3. februara 1994. godine, baš u vreme kada je naime novan specijalan savet za Vajtvoter, neko je u advokatskoj firmi Rouz naložio kuriru Džeremi Hedžisu da u "šrederu" isecka dvanaest kutija dokumentacije. Neki kažu da uobicajena dokumentacija nije ni pravljen. Nije bilo pisanog ugovora o partnerstvu. Transakcije se nisu otpisivale, iako Klintonov agent za nekretnine kaže da je ostvareno tri stotine hiljada dolara od prodaje. Tapije nisu registrovane. Ako je plaćana kamata na bankarske kredite, nema čekova koji to potvrđuju.

Novac iz Vajtvotera, verovatno nekoliko miliona, je vešto šetan iz jedne fiktivne kompanije u drugu, a usput je skretao u razne džepove. Korisnici su bila najuglednija imena Arkanzasa, guvemer Taker, Set Vord, i moćni direktori firmi Val-Mart i Tajsons Čiken, sve finansijeri Klintonovih kampanja.

Ali nisu Klintonovi naivni i nevešti da bi se dali lako uhvatiti, Kada je Medison Garanti otišao u gubitak za šezdeset i pet miliona ustanovljeno je da je jedan od najvećih nevraćenih kredita imao jedan od direktora, Set Vord, na šest stotina hiljada dolara. Slučajno je Vord last Veba Hjubela. Veb je slučajno Hilarin partner u advokatskoj firmi, koji je bio na značajnoj funkciji ministarstvu pravde i zato određen da vodi istragu Vajtvoter!

Kada su finansijski stručnjaci firme RTC preuzeli Medison, Hilari je bila pravozastupnik Medisona još nekoliko mjeseci.

Kada je RTC podnela tužbe protiv Medisonovih dužnika tražeći nazad šezdeset miliona dolara, Hilari je uspjela da ih ubedi da zahtev smanje na jedan milion dolara! Kakav pregovarač! Hilari je zatim od tog novca nagovorila RTC da otpiše dug Seta Vorda od šest stotina hiljada dolara, ostavljajući tako RTC-u četiri stotine hiljada dolara.

Prava priča tek sledi. Hilari je ovo radila ne za Medison, već za RTC, čiji je savetnik postala! Hilari je uspjela da je RTC angažuje, da spase državi što se spasti moglo. i iz te pozicije smanjila zahtev na jedan milion! Njen honorar za rad u RTC je bio, kakva slučajnost, četiri stotine hiljada dolara. Pošto je RTC, odnosno država imala upravo toliko, stručno rečeno, država je od dužnika povratila nula dolara.

Koji genije je nagovorio RTC da angažuje Hilari Klinton? Naravno, Vins Foster! Kada je preporučio Hilari zaboravio je da spomene RTC-u da Hilari već radi za suprotnu stranu, Medison. Čak je napisao pismo u kome tvrdi da advokatska firma Rouz ne zastupa štediša! Ovde sada dolazimo na trač, da su Foster i Hilari bili vrlo bliski. Ne samo što su bili partneri u Rouzu, mnogi ljudi koji su ih videli zajedno tvrde, da su bili partneri i u krevetu. Sem što su se javno grlili, kao prijatelji, proveli su mnogo zajedničkih vikenda u brvnari u planinama, koja je bila vlasništvo Rouza, kao poslovni partneri i prijatelji. A kada je Hilari 1986 godine podnela zahtev za razvod od Bila, Vins je bio pored nje da joj pruži moralnu podršku. Nekako u tom vremenu Bilova politička karijera je krenula uzlaznom putanjom pa je Hilari povukla zahtev.

Mudar potez pametne žene. Ali ni Bilov instinkt za opstanak nije za potcenjivanje. Uvek se izvlačio iz mnogobrojnih kršenja zakona i afera, ostavljajući saradnike i nevine učesnike da se "peku na grilu".

U februaru 1994 godine, časopis Amerikan Spektator na dve strane je naveo verovatna i navodna Klintonova kršenja zakona, i ukupna potencijalna kazna iznosila je stotinu sedamdeset i osam godina zatvora i 2.5 miliona dolara u novcu. Uključili su i Hilarinu listu u članak, i njen zbir je pokazao četrdeset i sedam godina zatvora i 1.2 miliona u novcu.

Postavlja se pitanje kako je, pored svih kršenja zakona i ponašanja nedostojnog američkog predsednika, Klinton ostao predsednik u dva mandata. Da li su američki ustav, zakoni, i etički i moralni koncept običnog američkog građanina postali toliko iskrivljeni da ih jedan prevarant, ma kako vešt bio, može savijati prema potrebi? Ne verujem. Mislim da

se američka demokratija i američki narod nalaze na ivici opasnog ponora, ali sam siguran da neće dozvoliti da ih gurnu u ambis one snage koje su stvorile, između ostalog, i Bila Klintona. On je ne samo hibridni proizvod najrnije, luciferijanske, ideologije, on je... mnogo mračniji proizvod nego što možete i da zamislite.

Skoro svi istraživači Klintonovog života slažu se da je njegova biografija tipičan primer "legende", lažne biografije, koja se svesno plasira kako bi se pokrili važni podaci iz života. U slučaju Bila Klintona, kao i kod većine političara koji imaju potrebu za skrivanjem porekla ili neprijatnih činjenica, takođe postoji biografija koja ništa ne govori. Zvanična biografija kaže da je njegov biološki otac, vrlo rano, posle Bilovog rođenja, napustio malog Bila, njegovu majku, odlutao negde i više se nije pojavio. Zato se pojavio očuh, pa je Klinton svoje originalno prezime Blajt promenio u očuhovo Klinton, u znak zahvalnosti. I on je bio često odsutan dok nije umro, a mama, kojoj je bilo dosadno, često je išla u Vegas da se kocka. O čemu govori ovakva biografija? O podacima koji se ne mogu proveravati. Šta to ima Klinton da sakrije? Ili tačnije, šta kriju oni koji znaju pravu istinu. Po jednom izvoru, Klinton je vanbračno dete nekog od Rokfelera, a sve priče o njegovom tobožnjem ocu i očuhu su bacanje prašine u oči. Zato je njegov politički uspon do mesta predsednika tako uspešan i nezaustavljiv, bez obzira na afere i kriminal.

Kopču za priču iz drugog izvora morate potražiti u prvom delu knjige, jer je slična priči Džeri Smita. Sećate se, Smit je jedan od produkata programa "Lebensborn", u okviru koga su pripadnici "nacističke elite" stvarali potomke i krajem rata ih krili u raznim zemljama, kako bi ova deca jednog dana preuzela ključnu misiju, stvaranje novog Rajha, ovog puta uspešnijeg od prethodnog.

Poznato je da je Jozef Mengele bio veliki stručnjak za genetiku, da je prebegao u SAD, gde je dobio zaštitu u okviru programa "Spajalica", i nastavio sa svojim eksperimentima. Za njega je bio mali problem da izvede istorijsku misiju, da sa sobom ponesu zamrznutu spermu Adolfa Hitlera, i stvori ko zna koliko potomaka "velikog vođe". Po ovom izvoru, između 1946 i 1950 godine rodilo se nekoliko dečaka, koji su danas svi na svetskoj političkoj sceni. Jedan od njih je i američki predsednik Bil Klinton.

Ako vam se ovo čini neverovatnim, ne ostaje mi ništa drugo nego da vam iznesem i priču o pravom poreklu Adolfa Hitlera.

Adolf Hitler i Rotšildi

Hitler je rođen u malom mestu Braunau-am-In, na granici Austro-ugarske i Nemačke i niko u ovom povučenom dečaku nije mogao da nasluti budućeg kancelara, diktatora i osvajača. Ono što se zna o njegovoj mladosti i životu do Prvog svetskog rata, pod teškim je nasledem sovjetske antinacističke propagande koja je Hitlera predstavljala kao klošara i "molera" (a to je preuzela propaganda i u našoj zemlji), što je samo bukvalno prevedena nemačka reč sa značenjem "slikar" (dakle, nije bio "soboslikar", što bi rekli Hrvati). Klošari sigurno nemaju šanse da postanu kancelari, a podcenjivati opasne ljude je neoprostiva greška, koju je Evropa krvavo platila. Hitler nije imao formalno obrazovanje, ali je kao svaki autodidakt, ponekad na granici fanatizma, postao ekspert za nemačku srednjevekovnu istoriju, poeziju i ezoteriju.

Ezoterija je bila centralna tema njegovog života i političkog rada, a nacizam je prevashodno ezoterijski koncept proizašao iz jednog posednutog uma (zapravo više takvih posednutih umova). Prvi veliki uticaj na njega izvršila je Helena Blavacka, osnivač Teozofskog društva (1875 godine u Njujorku, sa pukovnikom Henrijem Olkotom), koja je, sem što je imala ogroman uticaj na ezoteriju XIX i XX veka, bila i član mnogih tajnih društava. Istraživači njenog života otkrili su da je održavala veze sa Karbonarima, tajnim, revolucionarnim društvom iz Italije, koji su imali bliske veze sa Crnim plemstvom, a bila je član "egipatskog" društva Bratstvo Luksora, koje je kasnije napustila zbog okrenutosti društva ka "sebičnosti, novcu i nemoralu".

U svojim knjigama, "Razotkrivena Izis" iz 1877 i "Tajna doktrina" iz 1888 godine, tvrdila je da je u telepatskoj vezi sa Skrivenim gospodarima ili Nadljudima koji žive u Centralnoj Aziji, na Tibetu, i sa kojima se može stupiti u vezu mentalnim putem, ako ste upućeni u tajne ezoterije i naučite određene magijske rituale.

Verovanje u Gospodare i Veliko belo bratstvo koje promovišu ljudi kao što je bila Alis Bejli, teozofska vidovnjakinja iz perioda posle Blavacke, je tema koja danas čini suštinu pokreta Novog doba (New Age) i ere Vodolije. Bejljeva je tvrdila da "kanališe" poruke entiteta po imenu "Ti-

betanac" i na osnovu toga napisala brojne knjige, od kojih su najpoznatije "Hijerarhija gospodara" i "Nova svetska religija". Iz njenog "teorijskog rada" nikle su dve organizacije, Lucis Trast (imenovana po "donosiocu svetlosti") i Dobra volja sveta, koje su, interesantno, veliki obožavaoci i uporni promoteri Ujedinjenih nacija, ključne organizacije Novog svetskog poretka u obmanjivanju čovečanstva od kako postoji "pravda" u svetu,

Dragi veliki uticaj na Hitlera imala je knjiga "Dolazeća rasa" lorda Edvarda Bulver-Litona (Komitet 300), britanskog ministra kolonija, ključne ličnosti za izvoz opijuma u Kinu. Bio je blizak ljudima iz Engleskog rozenkrojcerskog društva, s kojima je delio strasnu ljubav prema ezoterijskoj magiji. U svojoj knjizi opisao je moćnu civilizaciju koja živi unutar naše planete. Ta civilizacija bila je u posedu sile po imenu "Vril" psihičke sile kojom su mogli da čine neverovatne stvari. Ovi podzemni supermeni će jednog dana izaći na površinu zemlje i preuzeti vlast nad svetom.

Ova tema se pojavljuje i kod drugih ezoterijskih tajnih društava. Red zlatne zore, osnovan 1888 godine, od strane dr Vejna Vestkota, masona, i S. L. Matersa je takođe negovao verovanje u Tajne poglavare. Maters je stvorio niz rituala i inicijacija kako bi članovi postigli pun psihički i fizički potencijal. Verovao je da je to dostupno malom broju pojedinaca, iako su u jednom periodu imali dosta članova i hramove u Londonu, Edinburgu, Bradfordu i Parizu. I Red zlatne zore je verovao u Vril, a jedan od tajnih znakova reda, ispružena desna ruka, postao je zvanični nacistički pozdrav uz uzvik "Hajl Hitler". Red se kasnije raspao na frakcije koje su predvodili Maters, pesnik Vilijem Jejts i zlokobni Alister Kroli. Jedan drugi red, Red orijentalnih templara (O.T.O.) takođe je preuzeo učenje o Vril energiji, a dva nemačka maga, Gvido fon List i Lanc fon Libenfels, u svojim proslavama letnjeg solsticija u prirodi, crtali su na zemlji znak Hermetičkog krsta, takođe poznatog kao Torov čekić, ili narodski rečeno - kukasti krst. Lanc fon Libenfels (pravo ime Adolf Lanc) stavio je kukasti krst na zastavu koja se vijorila na njegovom "hramu" i simbolizovala je kraj hrišćanske ere i početak arijeuskog natčoveka. Za rasno inferiorne narode, koje su List i Libenfels nazivali "mračnim silama", kao što su Jevreji, Sloveni i crnci, preporučivali su kastraciju kao način uništenja. Obojica su imali veliki uticaj na Hitlera, a 1932 godine Libenfels je zapisao:

"Hitler je jedan od naših učenika... Doživete jednog dana da će on, i kroz njega mi, biti pobednik, i razviti pokret od koga će svet drhtati..."

Kukasti krst potiče iz vremena kada je Sunce bilo bog. Od vjeka da je čovek znao da se sve kreće u nekom skladu, da svet nije statičan, pa je statični krst zamenio dinamičnim krstom, svastikom. U najstarijim svetim knjigama susrećemo taj simbol kao sveto slovo unakrsne četvorke: Četiri ukrsnice Sunca - dve ravnodnevnicе (21.3 i 23.9) i dve obratnice (22.6 i 21.12); četiri elementa prirode po Empedokleu - vatra, voda, vazduh, zemlja. Kukasti krst se nalazi na svim stranama sveta: na vazama stare Troje, na pečatu starog Knososa pre 3000 godina, na slici Dionisija Zagreusa u Pompeji, na zidu biblioteke u Hongčou u Kini, na mačevima japanskih samuraja, na grobnoj ploči iz Zenice iz IV veka. Nalazimo ga zaista u svim civilizacijama sveta, iz raznih vremenskih razdoblja. Nacisti su zaboravili da je sovastika-svastika jevrejski znak: eto ga na sinagogi Kapemauma, eno ga na Josipu i Mariji u manastiru Hora (mozaik Kahrija Džami u Carigradu)... Svi veruju u njegovu snagu; Džingis kan ga nosi na zapad, Hitler na istok, nose ga gnostičke sekte, sekte bogumila, teozofi, rozenkrojceri. Na japanskom se svastika kaže "manji", što znači večnost kao i osnovni broj 10.000. U Kini znači sveukupnost bida i pojavnog, jedan u sveopštem, simbol svejedinstva "Ijnjan". Sloveni su imali sveto slovo u obliku svastike, Svar-rumu, a germanska runa verdandi ima oblik svastike. Sama reč svastika je sanskritskog porekla. Sve sekte i tajna društva imaju samo jedan cilj, da ovladaju nekim tajnim znanjem ali ne sa ciljem duhovnog napretka, jer duhovno znanje ne poznaje zemaljske odnosno materijalne zakone, već imaju cilj da ovladaju ovozemaljskom vlašću, te se pravi cilj zaodeva i sakriva misticizmom. Nacisti su to jako dobro znali.

Na mišljenje i verovanja Adolfa Hitlera uticala su i dva Engleza, Alister Kroli i Hjuston Stjuart Čemberlen. Kroli se rodio 1875 godine u Vorviksajeru, a posle napuštanja univerziteta u Kembridžu ušao je u red Zlatne zore, 1898 godine. Posle raspada reda putovao je u Meksiko, Indiju i na Cejlon gde je upražnjavao jogu i upoznao budizam. To je okupiralo njegovo okultno interesovanje do 1904 godine, do doživljaja u Kairu, kada je posle jednog ezoterijskog rituala pao u trans i svojoj ženi Rouz počeo da kanališe tekst koji mu je "slao" egipatski bog rata, Horus. Dobio je nalog da bude u svojoj hotelskoj sobi u određeno vreme i tri dana uzastopce komunikator mu je slao tekst koji je Kroli, tehnikom automatskog pisanja, beležio. Tako je nastala "Knjiga zakona". Staro doba Ozirisa bilo je završeno i zamenilo ga je doba Horusa. Staro doba će se završiti u krvi (i zaista, Prvi svetski rat je to potvrdio), a

stari vrednosni sistem religioznosti, demokratije, osećanja i humanosti će biti odbačen od rase nadljudi. Izdiktirani tekst je pun mržnje prema slabima, bednima i poniženima, podseća na bes drevnih bogova koji se obrušavaju na uplašenu pastvu. Komunikator je Krolija poistovetio sa Zveri 666 iz Otkrovenja, koja će uništiti hrišćanstvo, i od 1909 godine Kroli, pod uticajem ovog učenja, tačnije ove negativne svesnosti (koja vodi i iluminat) u obožavanju Svevidećeg oka, postaje vodeći mag u Evropi. Dolazi na čelo OTO-a i njegova učenja stižu sve više pristalica u određenim krugovima.

Sličan uticaj imao je i Čemberlen (Komitet 300). Rođen je u Engleskoj 1855, a u Nemačku se doseljava 1882 godine. Oženio se Evom, cerkom Riharda Vagnera, a veliku slavu stekao je knjigom "Temelji devetnaestog veka". Svoje knjige je takođe pisao u transu, posednut od istih demona kao i Kroli, koji su ga doveli do više nervnih slomova na takav način da je u svojoj autobiografiji napisao da se ne seća da je napisao tekstove koje je potpisao kao svoje. Ono što je Hitlera privuklo u Čemberlenovim knjigama bila je teza da sve civilizacije potiču od arijevske rase čiji su najčistiji predstavnici Nemci, a da su Jevreji neprijatelji koji će zagaditi arijevsu krv.

Nemački kaiser Vilhelm II, i Hitler, smatrali su Čemberlena prorokom. On je postao savetnik nemačkog cara i dosta uticao da ovaj krene u Prvi svetski rat, kako bi se ispunilo "proročanstvo" o svetskoj vlasti. Čemberlen je dobio gvozdeni krst za svoje "zasluge", a umro je 1927 godine potpuno slomljena duha i tela. Ono što je manje poznato je da je i Hitler heroj iz Prvog svetskog rata i nosilac jednog od najviših nemačkih odlikovanja, koje je dobilo samo četvoro ljudi u toku Prvog svetskog rata, a Čemberlena je upoznao posredstvom Alfreda Rozenberga, izbeglice iz Rusije, Jevrejina poreklom, i sataniste. Rozenberg je Hitleru dao primerak "Protokola sionskih mudraca" (o čemu će više reći biti u posebnom poglavlju), koji će u glavi Adolfa Hitlera izazvati ekstatično oduševljenje i potvrditi njegove najsumanutije ideje.

U predvečerje Prvog svetskog rata, Hitlera je u Beču upoznao doktor Johan Valter Štajn i bio zaprepasćen poznavanjem i analizama "neukog" Hitlera, napisanih u vezi najtežeg i najboljeg nemačkog srednjevekovnog speva "Parsifal" Volfraraa fon Ešenbaha, oko koga su najveći nemački lingvisti, stručnjaci za poeziju i staronemački jezik, decenijama lomili stručna koplja. Po Štajnu, koji je morao da pobegne u Englesku kada je Hitler došao na vlast 1933 godine, dubina

Hitlerovog uvida u značenje epa bila je fascinantna i do danas se smatra neprevaziđenom, što naravno nije popularno reći, Štajn je uskoro shvatio da je ovo poznavanje postignuto upotrebom droga (meskalina), što je dovelo do proširenja Hitlerove svesti i uvida u više nivoa svesnosti, pa je Hitler sebe prepoznao u liku zlog Klingsora i smatrao da je njegova reinkarnacija. O luciferskoj posednutosti Hitlera pisao je Herman Raušning u knjizi "Hitler govori":

"...Bez ikakve sumnje, Hitler je bio posednut od sila izvan njega - skoro demonskih sila za koje je pojedinac po imenu Hitler bio privremeni nosilac. Mešavina banalnog i natprirodnog stvorila je nepodnošljiv dualitet čega ste bili svesni u njegovom prisustvu... Bilo je to kao da gledate u bizarno lice čiji izraz kao da odražava neuravnoteženo stanje uma, praćeno uznemirujućim utiskom skrivene moći."

Hitlerova opsednutost "natčovekom" i njegov strah pred ovim bićem, njegove noćne more i napadi paranoičnog straha govore da je ovaj entitet verovatno bio vidljiv za Hitlera. Engleski ezoterik Trevor Ravenscroft, uz pomoć Johana Valtera Štajna, zaključio je u knjizi "Kopljе sudbine" da je Hitler u magijskim ritualima prizvao moćnog demona Levijatana (biblijskog Satana, poznatog i kao Uroboros, zmiju koja grize sopstveni rep) i kasnije nije mogao da ga se oslobodi.

Posle Prvog svetskog rata Hitler se doselio u Minhen. Radio je na organizovanju špijunske mreže unutar radničkog pokreta i obračuna sa Vajmarskom republikom. Tu je naišao na malu, patetičnu političku partiju po imenu Nemačka radnička partija. Ona je bila "istureno odele-nje" ezoterijskog tajnog društva Nemački red (Germanen Orden), koje je bilo ekstremno nacionalističko i antijevrejsko. Iz ovog reda nastala su slična društva, uključujući zloglasno Društvo Tule. To je navodno bila drevna izgubljena civilizacija na severu u kojoj su živeli ljudi plave kose i plavih očiju. Osnivač Društva Tule bio je Rudolf Glauer, astrolog, koji je promenio ime i postao baron fon Zebotendorf. Njegov program je bio revolucija protiv Jevreja i marksista, a za nemačku rasu gospodara. Iz ovog društva nikla je Nemačka radnička partija, koja će jednog dana postati Nacional-socijalistička partija.

Drugi značajan okultista u Hitlerovom životu bio je Ditrih Ekart, alkoholičar, narkoman, glavni urednik partijskog lista "Folkišen Beobahter", član Društva Tule, čovek koji je u Hitleru prepoznao nemačkog

"mesiju". On je odgovoran za Hitlerovo uvođenje u magijske rituale i tajna društva, a svom prijatelju u pismu iz 1923 godinc, kaže:

"Sledite Hitlera! On će igrati, ali ja sam taj koji bira muziku. Dali smo mu sredstva komunikacije sa Njima. Ne žalite za mnom: ja sam uticao na istoriju više od bilo kog Nemca".

Hitler je bio član još jednog ezoterijskog društva, Luminozne lože ili Vril društva. Nemački naučnik, stručnjak za rakete Vili Lej, koji je pobjegao iz Nemačke, otkrio je postojanje Vril društva i verovanje naci-sta da će stupiti u kontakt sa rasom nadljudi koji žive u unutrašnjosti zemlje i ovladati Vril energijom. Nekoliko ekspedicija upućeno je na razne tace zemljine kugle - Brazil, Severni pol, Južni pol, kako bi pro-našle ulaz u podzemlje planete. Ostvareni su kontakti i sa nekim sek-lama na Tibetu, jer se verovalo da lame, i sam Dalaj lama, znaju ulaz u Šambalu, mitski podzemni grad u kome živi Kralj straha, ili Gospo-dar sveta. Lame iz sekte Zeleni zmaj boravili su sve vreme Drugog svetskog rata u Nemačkoj, gde su se bavili magijskim ritualima, i svi izvršili ritualno samoubistvo kada su Rusi ušli u Berlin

Bilo je evidentno da su nemački konstruktori aviona i letelica išli ispred svog vremena. Pred kraj rata, nekoliko meseci pre kapitulacije, počeli su probni letovi onih letelica koje danas zovemo "letećim tanji-rima". Interesantno je da je jedan model nosio oznaku Vril-7. Da li to znači da su nacisti otkrili tajnu Vril energije? Ovo je vrlo značajna te-ma, ma koliko zvučala neverovatno, pogotovo što su sve konstruktore i prototipove letelica na kraju rata preuzeli Amerikanci, i u najvećoj tajnosti nastavili rad na njima do današnjeg dana.*

Članstvo Tule činili su najpoznatiji okultisti Nemačke tog doba i nacisti iz samog vrha nacističke Nemačke, među njima Hajnrih Himler, Herman Gering, Rudolf Hes, Alfred Rozenberg, Julijus Štrajher, Karl Haushofer, ali i ljudi koje tu niste mogli da očekujete - Rudolf Štaj-ner, koji se kasnije odvojio, osnovao Antropozofsko drustvo i distanci-rao od nacizma.

Još jedna od Hitlerovih okultnih opsesija vezana je za Koplje sud-bine, kojim je po legendi rimski centurion Longin probo bok Isusa raza-petog na krst. Ovo koplje ima magijsku moć, po verovanju okultista, i

*Ovo će biti tema jedne od mojih budućih knjiga.

ko je u njegovom posedu vlada svetom u dobru ili zlu. Kada je Nemačka anektirala Austriju 1938 godine, prvu stvar koju je Hitler uzeo iz Hofburga bilo je Koplje. Posle rata Ajzenhauer ga je vratio Austrijancima, a može se danas videti među kraljevskim nakitom Habzburga u Hofburgu, jer su Habzburzi sarn vrh iluminatske piramide prikazane na poledini američke novčanice od jednog dolara (o tome u kasnijem poglavlju), mada neki kažu da je original Koplja kod Rokfelera, a u Beč je vraćena kopija. Da ne ulazimo u polemiku oko Koplja, jer to nije bitna tema ove knjige, samo ću reci da je moje mišljenje da je Koplje u Hofburgu pravo, jer potvrđuje "svetsku vlast" Kurla Valdhajma, jedno vreme generalnog sekretara UN-a, inače naciste, iluminata i ralnog zločinca sa Kozare, a Koplje će potvrditi i buduću svetsku vlast Karla fon Habzburga, o čemu ću takođe pisati u jednom od sledećih poglavlja.

Da zaokružimo prvo priču o nacističkom okultizmu. Sem Hitlera, opsesivni okultista bio je i Hajnrih Himler. Svoje okultno znanje usmerio je u najmračnijem pravcu koji je rezultirao osnivanjem SS-a, a ta organizacija je epitom ukupnog ezoterijskog verovanja nacista. Znak duplog "S" izabrao je lično Himler, a zapravo je reč o sig runi. U članstvo su primani isključivo "rasno čisti", a njihova obuka nije bila sarno vojna već i ezoterijska, gde je čitanje runa (bacanje kamenčića sa urezanim znacima rune na osnovu čega se čitala sudbina) bilo obavezno. SS je bio zamišljen kao tajno, crnomagijsko društvo. Njihovi rituali bili su preuzeti iz drugih vojno-sveštениčkih redova, vitezova templara i jezuita. Najviše inicirani članovi, njih trinaest, činili su Veliki savet vitezova, na čijem čelu se nalazio Veliki majstor Hajnrih Himler, a crnomagijski rituali su obavljani u zamku Vevelsburg u Vestfaliji, kojeg su esesovci kupili 1933 godine i preuredili za održavanje rituala.

U prvom delu knjige spomenuo sam Majkla Akvina, potpukovnika američke armije, osnivača crnomagijskog društva Hram Seta i člana satanističke crkve i najbližeg saradnika Šandora Laveja. Akvino je u zamku Vevelsburg izveo ritual prizivanja Princa tame, 1982 godine. Naime, Akvino se divi "magijskom opredelenju" nacističkog Anenerbea, i svoje sledbenike u Hramu Seta smatra magijskim naslednicima svog uzora. Akvino o nacistima piše:

"Većina nacista je bila u stanju da postigne transfer svesti jedino u zemaljskom smislu, u vrsti ekstatične nesebičnosti stvorene i održavane propagandom. Ali monasi-vitezovi predratnog SS-a mogli su da prezru, čak voljno prigrle, smrt ljudskog tela, jer je svest bila preusmerena na

viši životni oblik, onaj hegelijanske države, i pojedinačno žrtvovanje u pravcu jačanja tog životnog oblika koji će doprineti njihovoj besmrtnosti. Sve reference smrti pojedinca u SS-u, kao što su simboli mrtvačke glave i ritualno zavetovanje na vernost do smrti, bili su u stvari činjenica arogantne afirmacije besmrtnosti."

Ovakvo neskriveno divljenje prema navodnoj spremnosti na žrtvovanje "za čast otadžbine" SS-a nije usamljen slučaj u američkoj vojsci i u Akvinovom slučaju vodilo je do identifikovanja sa idealima SS-a. Zato je odlazak u zamak Vevelsburg bio dugo željeni trenutak. Ono što je želeo da poseti bila je Mermerna sala, kružna sala koja je izgrađena na mestu nekadašnje kapele. Prema Akvinu, inspiracija je bila Sala Grala, koju je po Hitlerovim instrukcijama realizovao Alfred Roler za opersku predstavu "Parsifala" u Bajrojt, 1934 godine.

Na podu od crvenog italijanskog mermera nalazi se disk od tamno zelenog mermera. iz koga izlazi dvanaest krakova. Ovaj disk je tumačen kao "solarni simbol", a u stvari je tajni magijski sigil ezoterijskog reda poznatog kao Vestfališen Femgerichte, ili skraćeno Vem. Ovo je bilo mesto okupljanja nacista-vitezova koji su verovali da su deo iste magijske tradicije. Ispod Mermerne sale, u tajnoj odaji poznatoj kao Sala mrtvih, Akvino je izveo ritual invokacije Princa tame. To je bio još jedan dokaz da nacizam i satanizam, zajednu ali i odvojeno, žive i danas.

Prikriven kontinuitet nacističkog uređenja Evrope doživljavaju danas svi oni koji ne znaju korene Evropske zajednice. Hitler je osmislio Evropsku ekonomsku zajednicu (Europäische Wirtschaftsgemeinschaft), a ideju je prvi izneo takode Austrijanac, grof Rihard N. Kudenhove-Kalergi 1923 godine, u knjizi u kojoj predlaže stvaranje Ujedinjenih država Evrope. Ime je dobio po kompozitoru Rihardu Vagneru, o kome je Hitler rekao da ko bude razumeo Vagnera razumeće i nacističku Nemačku. Bliski prijatelj grofovog oca bio je Teodor Hercl, osnivač cionizma. Grolbva knjiga zvala se "Pan Evropa" i dovela je do stvaranja Pan-evropske unije (zvuči li vam ovo poznato?) sa ograncima širom Evrope. Ovaj koncept podržali su vodeći evropski političari, između nstalih Winston Čerčil. zatim američki establišment, Džon Foster Dals, Nikolas Marej Batler, predsednik Kolumbija univerziteta i Karnedžijeva fondacija za međunarodni mir, dr Stiven Dugan. osnivač i prvi predsednik Instituta za obrazovanje, koji je u potpunosti kontrolisao Savet za međunarodne odnose. U svojoj autobiografiji grof je napisao:

"Početkom 1924 godine dobili smo poziv od barona Luja de Rotšilda. Jedan od njegovih prijatelja, Maks Varburg iz Hamburga, pročitao je moju knjigu i poželio da nas upozna. Na moje veliko iznenađenje (kako da ne!) Varburg je spontano (obavezno!) ponudio 60.000 zlatnih maraka kao podršku pokretu za prve tri godine... Maks Varburg, koji je bio jedan od najuzvišenijih i najmudrijih ljudi koje sam sreo, imao je princip da finansira ovakve pokrete. U toku celog života ostao je iskreno zainteresovan za Pan-Evropu. Maks Varburg je organizovao svoje putovanje u Ameriku 1925 godine, kako bi me upoznao sa Polom Varburgom i Bernardom Baruhom."

Oni koji su finansirali boljševičku revoluciju i obe strane u svetskim ratovima, uključujući Adolfa Hitlera, stajali su iza stvaranja i Evropske zajednice i Ujedinjenih nacija. Prvi korak u stvaranju Evropske zajednice bilo je donošenje odluke o ujedinjenju industrije uglja i čelika, u julu 1952 godine. kroz Evropsku zajednicu uglja i čelika, čime su ove industrijske grane u Zapadnoj Nemačkoj, Francuskoj, Italiji, Belgiji, Holandiji i Luksemburgu došle pod jedinstvenu kontrolu. Ova organizacija je određivala cene, odlučivala o investicijama, a odluke donosila glasanjem. Ova zajednica je poznata i pod imenora "Šumanov plan" (nazvan po francuskom ministru inostranih poslova i kasnijem premijeru Robertu Šumanu), ali pravi čovek u pozadini bio je Žan Mone, direktor Komisije za planiranje. Mone i njegovi mentori iz Saveta za međunarodne odnose pokušali su da stvore evropsku armiju po istom konceptu. Pozvali su na sveopšte razoružanje i stvaranje jedinstvene evropske armije, ali je to koncept koji tek na kraju ovog veka dobija svoje konkretne obrise.

U Rimu je 25 marta 1957 godine potpisan akt kojim je šest zemalja stvorilo Evropsku ekonomsku zajednicu ili Zajedničko tržište, i Evropsku zajednicu za atomsku energiju (Evratom). Jedinstven evropski akt kojim su ukinute trgovinske barijere u zapadnoj Evropi i ugovor u Mastrihtu 1992 godine, završni su delovi plana za stvaranje Ujedinjenih država Evrope. Ovaj oprezni pristup, od skoro pedeset godina, služio je samo jednom cilju, da evropska javnost neosetno prihvati gubitak nacionalne suverenosti u korist svetske države. Obični građani nisu bili u stanju da sagledaju kuda vode pojedinačni, čak nekonzistentni potezi, ali se sada vidi da je skoro svaki delić došao na svoje mesto. Interesantno je da je Josif Staljin, u knjizi "Marksizam i nacionalno pitanje", napisao:

"Podelite svet u regionalne grupe, kao tranzitnu fazu do svetske vlade. Stanovništvo će lakše odustati od nacionalne lojalnosti, prvo ka neodređenoj regionalnoj lojalnosti, a onda će prihvatiti svetski autoritet. Kasnije, svi regioni se mogu podvesti pod svetsku diktaturu."

Staljin je ovde govorio o konceptu svetske diktature proleterijata, što ije daleko od generalne ideje zagovornika Novog svetskog poretka, jer su i boljševička Rusija i nacistička Nemačka, kao primeri svemoćne, korporativne države, prototip buduće svetske diktature sa robovlasničkim uređenjem.

Veliki srpski teolog, dr Justin Popović nadahnuto je pisao o pitanju Evrope, prelomljeno kroz analizu književnog dela Fjodora Dostojevskog. Na Vidovdan 1940 godine, Justin je o Dostojevskom napisao:

"U Evropi nije bilo ni mislioca, ni filozofa, ni pesnika, koji je kao Dostojevski snažno i svestrano osetio veličanstvenu dramatičnost i jezivu tragičnost evropskog čoveka i svih njegovih tekovina."

Dostojevski se bavi ovim fenomenom u svom romanu "Idiot" (1868 godine), kroz ono što govori glavni junak, knez Miškin:

"Rimokatolicizam je isto što i nehrišćanska vera. To prvo, a drugo, rimokatolicizam je gori od ateizma... Rimokatolicizam veruje da se bez svesvetske driavne vlasti Crkva ne može održati na Zemlji, pa više: Non posumus! Po mom mišljenju, rimokatolicizam nije uopste ni vera, nego neposredan, odlučan nastavak Zapadne rimske imperije, a kod njega je sve potčinjeno toj misli, počevsi od vere..."

Pitanje Svetog rimskog carstva i dinastije Habzburga razmatraću u jednom od narednih poglavlja, a sada da se vratimo poreklu Adolfa Hitlera. Kroz knjigu se provlači jedna vrlo jasna linija koja bi mogla uprošćeno da se rezimira konstatacijom da su nacizam i Hitlera stvorili Rotšildi! Oni su bili ti koji su aranžirali Hitlerov dolazak na vlast kroz tajna društva iluminata u Nemačkoj kao što su Thule-Gesellschaft i Vril-Gesellschaft. Rotšildi su ti koji su finansirali Hitlera kroz "Bank of England" i druge engleske i američke izvore kao što je "Kun i Leb banka" koja je finansirala i revoluciju u Rusiji.

Samo srce Hitlerove ratne mašine činio je gigant "I. G. Farben", kojeg sam spominjao već više puta i koji je imao i svoj američki

ogranak koji su kontrolisali Rotšildi, kroz svoje "šegrte" Varburge. Pol Varburg je sedeo u upravnom odboru američkog "I. G. Farbena". Zapravo, Hitlerov "I. G. Farben" koji je rukovodio robovskim konc-logorom Aušvic, u kome je trošio jedan od svojih ključnih "proizvoda", Ciklon B, bio je ogranak ogromnog "Standard Oila" (danas "Ekson") čiji su zvanični vlasnici bili Rokfeleri, ali iza njihove imperije oduvek kao kontrolori stoje, naravno, Rotšildi. U oba svetska rata novinske agencije u Nemačkoj bile su u vlasništvu Rotšilda, koji su znali da kontrolisu i filtriraju informacije koje su ulazile i izlazile iz Nemačke i tako doziraju, povećavaju ili smanjuju tenziju, koja je pojačavala ili stišavala ratne operacije, zapravo tok rata, onako kako je odgovaralo ovim "vladarima iz senke". Iluminati su opsednuti "krvnom lozom" i genetskim kodom koji vrlo pažljivo reproduciraju i prate u onima koje guraju na vlast. Svi američki predsednici, uključujući i budućeg, Džordža Buša mlađeg, (upravo dok završavam knjigu traju "preganjanja" ko će biti predsednik, eksponent Iluminata, koji su po nalogu Rotšilda "pustili niz vodu" Izrael i prepustili ga na milost i nemilost Arapa čiju naftu žele, i Jevreja čiji lobi u Americi ulaže poslednje atome snage, novca i uticaja kako bi njihovi kandidati, Gor i Liberman, pobedili i zaustavili propast), a da ne govorimo da su mnogi evropski lideri u vreme Drugog svetskog rata, Čerčil i Staljin, takođe genetski vezani za "plavu krv". Ona se tako zove jer pripada nečemu što nema genetske veze sa većinom čovečanstva u svetu, ali to nije tema ove knjige i o tome ću, možda, pisati nekom drugom prilikom.

Vratimo se Hitleru. Prema psihoanalitičaru Valteru Langeru i njegovoj knjizi "Hitlerov um", Rotšildi su pomagali Hitlera iz jednog vrlo prostog razloga - HITLER JE BIO ROTŠILD! Iz ovog ugla gledano, sve se savršeno uklapa, od podrške nemačkih iluminata (zar zaista mislite da "klošar", kako Hitlera opisuje zvanična istorija i to "naučno", može da postane nemački mesija), koja je dovela Hitlera do mesta apsolutnog diktatora, gospodara života i smrti, do podrške engleske kraljevske kuće Vindzor (ne zaboravite, oni su zapravo Nemci, iz plemićke kuće Zakse-Koburg-Gota) i njenog člana i ratnog heroja lorda Mauntbatena, koji je delimično Rotšild (i satanista, što je manje važno, ali karakteristično). Zato nije čudno što je i nemačko plemstvo, stare junčerske porodice koje svoje poreklo znaju vekovima unazad, vatreno podržavalo Hitlera. Jednostavno, znali su ko je. Langer piše:

"Adolfov otac, Alojz Hitler, bio je nezakonito dete Marije Ane Šikelgruber. Zvanično se smatra da je otac Alojza Hitlera (Šikelgrubera) bio Johan Georg Hajdler. Ima onih koji su ozbiljno sumnjali da je Hajdler bio otac Alojza... Jedan austrijski dokument pokazuje da je Marija Ana Šikelgruber živela u Beču u vreme kada je ostala trudna. U to vreme je radila kao sluškinja u kući barona Rotšilda. Čim je porodica otkrila njenu trudnoću poslala je nazad kući, gde se Alojz rodio."

Langerove informacije potiču iz materijala Gestapoa, jer je 1940 godine visoki oficir Gestapoa, Hansjurgan Keler, napravio službenu zabeležku o istrazi koju je naredio austrijski kancelar Dolfus u vezi porekla Hitlerove porodice. Originalne Dolfusove nalaze Keler je dobio, nekoliko godina pre, lično od Hajdriha, šefa nacističke tajne službe. Dosije je, piše Keler, izazvao takvu pustoš kao što nijedan dosije na svetu nije izazvao. Keler dalje piše:

"...Druga gomila u plavoj fascikli sadržala je dokumenta koja je sakupio Dolfus... Njegov zadatak nije bio težak, kao čovek na čelu Austrije lako je mogao da otkrije sve lične podatke porodice Adolfa Hitlera, koji je rođen na austrijskom tlu... Originalne krstence, policijske kartice za registraciju, protokoli, itd, sve je to bilo u dosijeu, i na osnovu toga je austrijski kancelar sklopio sve pojedinačne delove ove slagalice, stvarajući manje više logičnu celinu...

Mlada služavka... (Hitlerova baka)... došla je u Beč i postala služavka koja je radila u kućama bogatih porodica. Ali nije imala sreće. Posto je bila zavedena, i trebala da rodi dete, vratila se kući u svoje selo... Kod koga je mlada devojka bila u službi u Beču? Otkriti to nije bio težak problem. Jako rano u Beču je bio uveden sistem obavezne policijske registracije. I posluga i poslodavac bi bili kažnjeni ako zanemare ovu obavezu. Kancelar Dolfus uspeo je da otkrije ovu registracionu kartu. Mlada, bezazlena služavka radila je u rezidenciji Rotšilda... i Hitlerovog dedu treba tražiti u ovoj veličanstvenoj kući. Dolfusov dosije zaključen je ovim dokumentom."

Da li su ova kopanja po prošlosti brinula Hitlera, da li ih je naslućivao, da li je po "anšlusu" Austrije zataškao neprijatnu istinu? Lenger o tome kaže:

"Meni se čini da je Hitler znao za svoje poreklo pre kancelarovih istraživanja. Kao i njegov otac pre njega, kada su okolnosti postale

teške, Hitlerovi su prešli u Beč. Hitlerov otac je napustio svoje rodno selo u mladosti, da bi potražio sreću u Beču. Kada je Adolf postao siroče, posle majčine smrti u decembru 1907, otišao je u Beč odmah posle sahrane. Tu kao da je nestao u toku prvih deset meseci boravka. Ovaj period je za istraživače potpuna misterija. Ima smisla, kada je ustanovljeno da je Hitler bio Rotšild, da je pozvan da se upozna sa svojim rođacima i da porodica proceni njegove potencijale za svoje buduće poduhvate."

Rotšildi, i drugi iluminati, bili su poznati po tome što su imali mnogo vanbračnih potomaka, u okviru svog tajnog programa odgajanja dece, koja su davana lažnim roditeljima koji su ih podizali kao svoju. Zato izgleda čudno kako su "obična deca" skromnog porekla uspevala da se uzdignu do samih vrhova vlasti, bogatstva i moći. Neki od njih su, ne znajući, imali programiran uspon. Hitler je takođe imao decu, rođenu i odgajanu po ovom principu, iako se zvanična istorija upinjala da dokaže kako se nije ženio, pa saraim tim nije ni imao decu. Njegovi potomci su danas sigurno među nama, nose druga imena, žive u raznim zeraldama, ali se ka vrhovima moći uzdižu sa saznanjem o svom tajnom poreklu. Ovo vam se čini neverovatnim? Hitler je imao problema sa optužbom da je bio u vezi sa svojom rođakom Geli Raubal i da je sa njom imao vanbračnu ćerku. Geli to nije mogla da potvrdi (ili opovrgne), jer je misteriozno ubijena 1931 godine, odmah po rođenju ćerke. Ostaje da razrešimo koji Rotšild je mogao da bude Hitlerov deda. Uvidom u dokumentaciju ispada da je u vreme rođenja Alojza Hitlera, 1837 godine, jedini Rotšild koji je živio u Beču bio Solomon Mejer. Njegova žena nije živela s njim, jer je brak bio u takvom stanju da je radije živela u Frankfurtu. Njihov sin Anselm Solomon takođe je ceo život proveo u Parizu i Frankfurtu, daleko od oca. Da je Solomon bio jedini kandidat za Hitlerovog dedu potvrđuje knjiga Hermana fon Goldšmita, čiji otac je bio Solomonova desna ruka, objavljena 1917 godine, u kojoj o Solomonu piše:

"... da je četrdesetih godina prošlog veka razvio neoprezni entuzijazam prema mladim devojkama... i ...imao je brojne avanture sa vrlo mladim devojkama, koje je policija zataškavala."

Dokaz da je Hitler bio poreklom Rotšild vidi se i iz načina kako su se u Nemačkoj posle Prvog svetskog rata stvarale političke i ekonomske

okolnosti koje je Hitler direktno eksploatisao u svom usponu na vlast. Jedan od Hitlerovih finansijera, Fric Tisen, izjavio je 1945 godine u jstrazi:

"Prihvatanjem Jangovog plana* i njegovih finansijskih principa sve se više povećavala nezaposlenost, dok se milion ljudi nije našlo bez posla. Ljudi su bili očajni. Hitler je rekao da će on rešiti problem nezaposlenosti. Vlada je u to vreme bila slaba, a situacija je bivala sve gora. To je bio razlog ogromnog uspeha Hitlera na izborima. Kada su izbori održani, dobio je 40% glasova."

Austrijska spisateljica i istraživač Gertruda Eljas identifikovala je Hjalmaru Šahta kao glavnog posrednika između nacista i bankarske elite u Londonu. Šaht je bio Hitlerov savetnik za finansije i predsednik "Rajhsbanke". Na dokumentu Šahtovog naimenovanja, 17 marta 1933 godine, nalaze se dva potpisa - Adolfa Hitlera i Maksa Varburga, potrčka Rotšildovih. Šaht je, inače, vrlo cenjena ličnost čak i danas u bankarskim krugovima u Evropi, jer je 28 februara 1930 godine osnovao "Banku za međunarodno poravnanje" u Bazelu.** Osnivački kapital su obezbedile Belgija, Nemačka, Francuska, Italija, Velika Britanija, Japan, kao i "Morgan kompanija" iz Njujorka, "Prva nacionalna banka Njujorka" i "Prva nacionalna banka Čikaga". Gde god vidite u naslovu "Prva banka" nečega, znajte da tu banku totalno kontroliše Komitet 300. Trenutno u BIS-u čuvaju 192 tone zlata iz oko stotinu zemalja. Ukupan kapital od 120 milijardi dolara koristi se delora za kreditiranje Članica, zaštitu domaćih valuta ili za poravnanje platnih bilansa.

Vratimo se Šahtu. U Engleskoj, ključna figura bio je Montagju Norman (Komitet 300), guverner "Bank of England" (koju kontrolišu

*Nemačka se posle Prvog svetskog rata katastrofalno zaduživala, u okviru Dejvisovog plana, kratkoročnim kreditima, tako da je 1929 godine dug Nemačke međunarodnim bankama iznosio šesnaest milijardi dolara(!) što je bila enormna suma u to vreme. Predloženo je novo rešenje od strane Ovena D. Janga, koji je bio eksponent "Morganove banke" i "Dženeral Elektriika". Plan je bio genijalan. Otplata dugova se više nije mogla vršiti robama i sirovinama već isključivo novcem. Nemačka ekonomija je bila uništena preko noći.

**U BIS-u (Bank of International Settlements) se nalazi zlato bivše SFRJ vredno šest stotina miliona dolara i ova banka će presuditi kako će to zlato biti podeljeno među bivše republike SFRJ, sada samostalne države.

Rotšildi) i bliski prijatelj Šahta. Kada je Hitler izabran, ponuđen je kredit nacistima. Šaht i Norman su se sreli još jednom, 11 juna 1934 godine u Nemačkoj, i dogovorili nove kredite za Hitlera. Posle invazije Čehoslovačke, 1939 godine, Norman je uradio još jednu neverovatnu stvar - prebacio je Hitleru češko zlato deponovano u Londonu, uz saglasnost Nevila Čemberlena. Neverovatno, ali iz sada poznate perspektive, Rotšildi su pomagali svog rođaka preko "Narodne banke Engleske" i svojih službenika, porodice Norman, koji su bili guverneri "Narodne banke Engleske" kao da je to njihova privatna banka. Jedan deda, Džordž Vord Norman, bio je guverner od 1821 do 1872 godine, a drugi deda, lord Kolet, bio je guverner od 1887 do 1889 godine. Montagju Norman bio je u Americi u Rotšildovoj firmi "Braun braders", a za to vreme družio se sa porodicom W. A. Delana (Komitet 300), rođaka Frenklina Delano Ruzvelta, kasnijeg predsednika SAD.

Gertruda Elijas kaže da je "Narodna banka Engleske" sarađivala sa jednim od vodećih cionista, lordom Berstedom iz "Rojal Dač Šela", u prebacivanju novca bogatih nemačkih cionista u Palestinu. Ovaj novac, kako piše, pomogao je da se stvori ekonomija u tek stvaranoj državi.

"Oni su bili privilegovana klasa emigranata dok je Jevrejima bez imovine odbijan azil i nestali su u Holokaustu."

Pretpostavka je, ma koliko ovo surovo zvučalo, da je svesno žrtvovanje Jevreja od strane "jevrejske elite" (Rotšilda i drugih) trebalo da posluži određenoj svrsi.

Rozenberg, zvanični partijski ideolog nacista, je čovek koji je Hitleru doneo "Protokole sionskih mudraca" što je postao osnov nacističke propagande - nemačka arijevska rasa protiv jevrejske niže rase, iz čega je proizašao snažan ujedinjujući faktor "nacija protiv zajedničkog neprijatelja" i postao osnov snažne kontrole nad nacijom. Ali to su elementi koje su istoričari već identifikovali. U poslednjih nekoliko godina pojavilo se mnoštvo protivrečnih informacija koje zbunjuju istoričare i sve više remete "utvrđenu dijagnozu" šta je bio nacizam i hitlerizam. Austrijski pisac, Rudolf Komer, napisao je pre pojave nacista da

"... ako se pojavi neka politička partija sa antisemitskim programom kojom upravljaju jevrejski ili polujevrejski fanatici, moraćemo da se pričujemo."

Ernest Hafštengl, bliski prijatelj Frenklina Ruzvelta, a poznavao je i Hitlera pre toga, vrlo ozbiljno je shvatio Komerovu primedbu:

"Razmišljao sam o primedbi Rudolfa Komera, o antisemitskom programu kojim upravljaju jevrejski ili polujevrejski fanatici, i pao mi je na pamet Rozenberg koji je pojavom odavao Jevrejina, iako bi on sam lestoko protestovao ako bi neko pomenuo njegovo poreklo*. Ipak, često sam imao priliku da ga vidim kako sedi u zadimljenim kafanama u Brinerštrase ili Augustenštrase, sa mađarskim Jevrejinom po imenu Holoshi, koji je bio jedan od njegovih glavnih saradnika. Čovek je sebi dao ime Holander u Nemačkoj i bio još jedan od mnogih jevrejskih antisemita... Sumnjao sam da je arijevisko poreklo mnogih drugih, Štrasera i Štrajhera koji su izgledali kao Jevreji, kao i Leja, Franka i čak Gebelsa, bilo takvo da bi imali teškoća da dokažu svoj pedigre."

Pre nekoliko godina engleski list "Dejli telegraf" objavio je istraživanja Brajana Riga, istoričara sa Kembridža, koji je istraživao istoriju svoje porodice iz koje su mnogi članovi, kao Jevreji, završili u Aušvicu. Razgovarao je sa mnogim bivšim oficirima i vojnicima Vermahta i potomcima poginulih oficira. Iz istraživanja jasno proizilazi da je Hitler ucpobitno znao da su u njegovoj armiji ratovala na hiljade vojnika i oficira jevrejskog porekla, koje je Hitler često usmeravao na unistavanje pripadnika upravo jevrejske vere. Licemerno je potpisivao dekrete o "čistoti njihove nemačke arijevske krvi" iako je sedamdeset i sedam generala i visokih oficira Vermahta bilo "mešane" krvi ili su bili oženjeni "čistim Jevrejima". Među Rigovim sagovornicima bio je i nekadašnji nemački kancelar Helmut Šmit, inače oficir nemačkog vazduhoplovstva u Drugom svetskom ratu, bez obzira što mu je deda bio "čist Jevrein". I komandant ratnog vazduhoplovstva, rajhsmaršal Herman Gering, falsifikovao je krštenicu svog zamenika, feldmaršala Erharda Milha. U dokumentu od 7 augusta 1935 godine Gering piše:

"Hitler je Milha proglasio arijevcem, iako je njegov stvarni otac, Jevrein Karl Brauer, Erhardov ujak."

Polujevrejin je bio i potpukovnik dr Ernst Bloh koji je bio na čelu nacističke obaveštajne službe u Varšavi. Njegov šef, admiral Vilhelm

*Rozenbergovo poreklo danas nije tajna za istoričare, ono je jevrejsko, estonsko i francusko.

Kanaris, naredio je 1939 godine da Bloh u Varšavi pronade rabina Jozefa Šmersona, čuvenog vođu sekte ultraortodoksnih Jevreja Lubavihter, i prebaci ga u Latviju, odakle je posle premešten u SAD. Tu je Živeo do svoje smrti, 1994 godine, i bio pravi "vesnik mesije" za svoje sledbenike. Abver je sigurno znao ko je Smerson, ali je verovatno već tada onima koji su pripremali rat i videli u budućnosti stvaranje države Izrael, ovaj najavljiivač Spasioca bio potreban kao vdiki propagator države Jevreja i povratka u "jevrejsku svetu zemlju". Rig je takođe otkrio da je sedamnaest osoba jevrejskog porekla u toku postojanja nacističke Nemačke odlikovano Viteškim krstom, najvišim nemačkim vojnim odlikovanjem. Takođe je dokumentovao da je 2400 rodaka završilo u logorima smrti, a da 1000 onih koji su bili u uniformama nemačke vojske nije moglo da im pomogne.

Nije li to strašno? Od početka veka, u toku Prvog svetskog rata i u vremenu između dva rata, odvijao se pakleni, minuciozno razraden plan, pokriven neviđenora manipulacijom i prevarom svetskog javnog mnjenja kako bi se plan ostvario. Stvaranje i negovanje monstruma, Adolfa Hitlera, išlo je nepogrešivom linijom kreiranja uslova za novij svetki rat u kome će izginuti desetine miliona ljudi kako bi se ubrzali procesi stvaranja svetske vlade, njene političke strukture na globalnom nivou i svesti kod ljudi, da je to neophodno kako bi se obezbedila "kolektivna sigurnost" kao osiguranje od budućih svetskih ratova koje "niko ne želi". Tajna kampanja išla je vrlo široko, od podsticanja Hitlerovih fanatičnih pretenzija, počev od knjige "Mein Kampf" (koju je inače za Hitlera napisao Karl Haushofer, koji je priznao da je glavni izvor njegovih ideja za knjigu bio Halford J. Makinder, direktor elitne Ekonomske Škole u Londonu), pa do otvorene podrške u engleskim aristokratskim krugovima, od članova Okruglog stola, Kraljevskog instituta, Komiteta 300, Lajonela Kertisa, Leopolda Ejmerija, lorda Lotijana, Džefrija Dosona, vikonta Hejlšama, vojvode od Kenta, brata kralja Edvarda VIII i kralja Džordža VI. Edvard nije abdicirao s engleskog prestola, posle jedanaest meseci kraljevanja, zbog udovice, već zbog otvorenih simpatija prema nacistima, i verovatno je da bi bio protiv rata sa Nemačkom, koji se već pripremao iza kulisa.

Illuminati i Rotšildi su konstantnim povlačenjem i glumljenjem slabosti i neodlučnosti ohrabivali Hitlera da ide iz jedne avanture u drugu. Zato je na čelu britanske vlade bio tragični naivac, Nevil Čemberlen, koji je verovao da zna šta radi, iako su drugi vukli poteze kojih on nije

bio svestan i koji će dovesti Hitlera da napravi grešku posle koje neće moći nazad - invaziju na Čehoslovačku 1939 godine. Koliko je Čemberlen bio van događaja svedoči njegova izjava na Radio BBC, da je sukob između Nemačke i Čehoslovačke bio:

"...svađa u dalekoj zemlji između ljudi o kojima mi ne znamo ništa."

Gertruda Elijas piše:

"Ono što je otkriveno je zoprepašćujuće, čak i u današnje vreme, a to je podatak da su postojali aranžmani koji su prethodili prodaji Čehoslovačke od strane Čemberlena 1939 godine, koji su Nemačku pretvorili u vojnu supersilu. Činjenica je da su zavodi "Škoda", najveća fabrika municije u centralnoj Evropi, koju je kontrolisala francuska firma "Šnajder Kruzo", i najveća čeličana kao što je "Vitovic", bili vlasništvo Rotšilda, i sve je to predato Nemačkoj... Smrtna presuda (Čehoslovačkoj) bila je potpisana u kancelarijama "Unilevera" u Ausigu, sedištu pronacističke klike."

Kad je okupacija Čehoslovačke okončana, situacija se promenila preko noći. Lord Halifaks je započeo propagandnu akciju koja je stvorila pravu ratnu paniku, poznatu kao "plašenje ratom". Vlada je pustila u promet priče koje su sa preterivanjem govorile o snazi nemačke vojske. U narodu je širena panika kako će Nemci započeti rat bacanjem bojnih otrova iz aviona nad Engleskom, pa se počelo sa deljenjem gasnih maski i kopanjem rovova u engleskim parkovima! Lord Lotijan i lord Astor su iznenada počeli da drže govore Čiji sadržaj je bio potpuno suprotan onom što su govorili godinama pre toga. Rat sa Nemačkom! - sve je bilo transparentno jasno, jedino što javnost nije mogla čak ni da nasluti prave razloge ove nagle promene. Osramoćeni Čemberlen je otišao, novi premijer je postao Winston Čerčil. Kakva slučajnost da Čerčilovi imaju bliske veze sa Rotšildima. Vinstonovog oca, lorda Randolfa Čerčila, finansirala je kuća Rotšild dok je bio britanski ministar finansija, sredinom XIX veka, a njegov najbliži prijatelj bio je Natanijel Rotšild. Kada je umro, ostao je dug Rotšildima od 65.000 funti, što je za to vreme bila velika suma. Vinston im je takođe dugovao, i bio dobar prijatelj lorda Viktora Rotšilda i njegovog glavnog pomagača u Americi, Bernarda Baruha. Veza se ne prekida ni danas. Porodica Čerčil je 1995 godine prodala Vinstonove papire, prepisku i

drugu zaostavštinu Memorijalnom fondu za nacionalno nasleđe za 12,5 miliona funti. Predsednik Memorijalnog fonda, koji je darežljivo odrešio kesu, je lord Jakob Rotšild. Čerčilovi su održavali bliske veze i sa Bernardom Baruhom i porodicom Sesils. Sesilsu su kontrolisali mrežu koju su u svetu razapeli jezuiti, i bili na usluzi drugim važnim porodicama evropske elite kao što su Habzburzi i Crno plemstvo u Italiji.

Kada je pre par godina izašla knjiga američkog istoričara Ričarda Brajtmana, "Zvanične tajne", počele su žučne polemike oko njenog ključnog navoda da je britanska obaveštajna služba, pa samim tim i američka, od kraja 1941 godine, kada je provaljen nemački sistem kodiranih radio poruka "Enigma", znala za masovno uništavanje Jevreja, ali da ništa nije preduzela da to spreči. Već prilikom napada na Sovjetski Savez počele su da stižu radio vesti o "čišćenju terena". Između 19 i 22 avgusta vojnici 45-og bataljona ubili su 1059 Jevreja u Slavuti, na južnom delu fronta. U Ukrajini je 320-ti bataljon ubio početkom septembra prvo 4200, a onda još 2000 Jevreja. U Kamenec-Podolsku, takođe u Ukrajini, nemačka policija masakrirala je dvadeset hiljada Jevreja. Krajem 1941 godine šifrovane poruke postale su vrlo eksplcitae. Sadržale su podatke o deportovanju Jevreja u logore, naručivan je Ciklon B, tražili su se stručnjaci radi dovršenja Aušvica, a onda su u toku sledeće tri godine, u bezbrojnim izveštajima, sledile statistike o ubijenima i deportovanim. Zašto Zapad nije reagovao?

Brajtman je trpeo strahovite kritike zbog iznetih podataka. Opravdavanje ćutanja često je imalo bljutav ukus. Po jednim, Britanci nisu reagovali kako Nemci ne bi shvatili da im je šifra provaljena. Drugi su smatrali da je ćutanje posledica iskustava iz Prvog svetskog rata, kada se ispostavilo da su informacije o nemačkim zverstvima u Belgiji i Francuskoj bile propaganda, pa su se plašili da i ovog puta ne dođu u istu situaciju. Osim toga, Zapad se plašio reakcije Arapa i njihovog prelaska na stranu nacizma ako se ovaj previše bude zalagao za Jevreje. Kolega istoričar, Džon Kigan, napao je Brajtmana u "Njujork Tajmsu" napisavši da nije uzeo u obzir činjenicu da su saveznici imali druge prioritete (!) i da su "humanitarni problemi" morali da ostanu u drugom planu. U Londonu je reagovao lord Džener od Braunstona, koji je Brajtmanove teze nazvao "uvredljivim". Nije se našao niko ko bi hrabro izrekao pravu istinu: da je britanska obaveštajna služba MI6, na čijem čelu je bio lord Viktor Rotšild, namerno zadržavala sve ove informacije. Razlog za to je, rekao bih, plan Rotšilda i iluminata da se Jevreji u

Evropi "prorede", i da se ta strašna činjenica iskorisli posle rata kao jedan od glavnih argumenata za stvaranje države Izrael!

Drugi svetski rat bio je suštinski bitan za planove o globalnoj kontroli. Posle njega, u kratkom roku, stvoren je čitav niz institucija globalne centralizacije, kao što su Ujedinjene nacije, Evropska zajednica, NATO i čitav niz drugih organizacija u oblasti finansija, biznisa i medija. Rotšildi su dugo razradivali i ostvarivali plan stvaranja "privatnog carstva" u Palestini, a jedna od ključnih karika bilo je ubeđivanje Jevreja da se ponovo nasele u "svojoj domovini".

Čarlsa Rasela, iluminata koji je stvorio društvo Kula svetilja, poznato kao Jehovini svedoci, inače satanistu i pedofila po tvrdnji njegove žene, finansirali su Rotšildi. Trebao im je ovaj kult kontrola uma, kao što su im trebali mormoni Džozefa Smita, masona trideset i trećeg stepena, inače vrlo sličnog ustrojstva jehovistima koje su finansirali kroz svoju američku filijalu "Kun, Leb i Ko". Svi glavni jehovisti i mormoni su bili u isto vreme i masoni. Još 1880 godine Rasel je preorekao da će se Jevreji vratiti u svoju domovinu. Nije bio vidovit, znao je da postoji plan koji će se jednom ostvariti.

Podsetiću još jednom na 1917 godinu i Balfurovu deklaraciju, koja je predviđala stvaranje Palestine. Naučnici su kasnije dokazali da je pismo napisao, sam sebi, lord Lajonel Valter Rotšild. U tome mu je pomogao Alfred Milner, koji je bio na čelu Okruglog stola, jedne od najvažnijih tajnih organizacija XX veka. Iz ideja i planova Okruglog stola nikli su Bilderberg grupa, Savet za međunarodne odnose, Trilateralna komisija i Kraljevski institut za međunarodne odnose. Slučajnošću, lord Balfur je bio član tzv. unutrašnjeg kruga članova Okruglog stola, a Alfred Milner predsednik, a finansijer, ko bi drugi nego lord Lajonel Valter Rotšild.

Dve godine kasnije, 1919, održana je mirovna konferencija u Versaju. Konferenciju su organizovali i vodili "vitezovi" Okruglog stola - Alfred Milner, Edvard Mandel Haus i Bernard Baruh. Jedna od odluka bile su ogromne reparacije koje je Nemačka morala da plati, što je otvaralo put totalnog bankrotstva Nemačke i uzdizalo jednog Rotšilda i Hitlera ka vlasti u Nemačkoj. Da ovo nisu moje izmišljotine, potvrđuju podaci. Američkog predsednika Vudrou Vilsona "savetovali" su u Versaju pukovnik Haus i Bernard Baruh, Rotšildovi ljudi, lideri Okruglog stola u Americi. Britanskog premijera Lojda Džordža "savetovali" su Alfred Milner, Rotšildov službenik, i ser Filip Sasun, direktni potomak

Majera Amšela Rotšilda, osnivača dinastije Rotšilda. Francusku je predstavljao Žorž Klemanso, a njegov "savetnik" na konferenciji bio je ministar unutrašnjih poslova Žorž Mandel, čije pravo ime je bilo Jero-boam Rotšild.

Želite dalje? U američkoj delegaciji, u kojoj su bila braća Džon Foster i Alen Dals, kasnije otvoreni nacisti i podržavaoci Hitlera, o čemu sam već u ovoj knjizi pisao, ključna ličnost bio je čovek Rotšildovich, Pol Varburg iz "Kun Leba" i američke filijale "I. G. Farbena". U nemačkoj delegaciji, jedan od članova bio je njegov brat, Maks Varburg, koji će postati Hitlerov bankar! Njihov domaćin na "mirovnoj konferenciji" bio je baron Edmond de Rotšild, veliki zagovornik stvaranja države Izrael. Ovo naseljavanje Izraela počelo je upravo 1880 godine, kako je Rasel prerekao, kada je Edmond de Rotšild počeo da finansira ruske Jevreje kako bi došli u Palestinu da osnuju naselja, farme i fabrike, i počnu nov život. Iako je Edmund de Rotšild nazivan "ocem Izraela" i bavio se ovim projektom do svoje smrti 1934 godine, njegov pravi cilj bio je unapređenje interesa Rotšilda, a prema Jevrejima se odnosio sa prezirom i upravljao gvozdenom rukom farmama i fabrikama u Palestini. Kada su se 1901 godine jevrejski naseljenici požalili na njegove diktatorske manire u upravljanju "Jišuvom", baron Rotšild je odgovorio:

"Ja sam stvorio Jišuv, ja lično. Prema tome, nijedan čovek, bilo kolonista ili organizacija, nema pravo da se meša u moje planove..."

U ovoj jednoj rečenici vidi se pravi stav Rotšilda prema jevrejskom narodu. Svi koji su se našli na njihovom putu nemilosrdno su uklonjeni. Cionistička teroristička organizacija ubila je grofa Bernadota, međunarodnog posrednika, 17 septembra 1948 godine, zato što je hteo da predloži novu rezoluciju u Ujedinjenim nacijama o razdvajanju zaraćenih strana u Palestini. Edmond de Rotšild je bio veliki prijatelj Teodora Hercla, jednog od vođa cionističkog pokreta, kao i Haima Vajcmana, drugog velikog lidera ovog pokreta. Jednom prilikom mu je rekao:

"Bez mene, cionizam ne bi uspeo, ali bez cionizma, moj rad bi bio potpuno zaustavljen."

Ovim tezama daje potvrdu izjava P. W. Bote, bivšeg predsednika Južne Afrike, data 1998 godine:

"Imao sam nekih čudnih poslova sa engleskim Rotšildima u Kejptaunu, kada sam bio predsednik.",

rekao je i ispričao mračnu priču koja sve govori o Rotšildima. Prvo su zatražili sastanak sa njim i njegovim ministrom inostranih poslova Pikom Botom (nisu u srodstvu), inače iluminatom. Na tom sastanku, Rotšildi su mu rekli da se na bankovnim računima u Švajcarskim bankama nalaze ogromne sume novca koji je nekad pripadao nemačkim Jevrejima, i da je slobodan za investiranje u Južnu Afriku ako se dogovore o kamatnim stopama. Bilo je to bogatstvo oteto nemačkim Jevrejima koji su stradali pod nacističkim režimom, što je nedavno otkriveno i pojavilo se u svetskoj javnosti. Rotšildi su, od kraja rata, taj novac obrtali kao svoj! P. W. Bota je odbio taj novac, ali je Pik Bota napustio sastanak u društvu Rotšilda i moguće je da je neki dogovor kasnije napravljen.

Južna Afrika je inače bila polje širokog delovanja Rotšilda, prvo preko njihovog čoveka Sesila Džona Roudsa, kao i Barnija Barneta, Alfreda Bejta i porodice Openhajmer, koji već dva veka pljačkaju Južnu Airiku nemilice eksploatišući njena prirodna bogatstva. Openhajmeri su toliko veliki i moćni da, recimo, Rokfeleri u odnosu na njih deluju kao siromašni rođaci iz provincije. Openhajmeri su vlasnici giganta po imenu "Anglo Amerikan Korporejšn" koji eksploatiše zlato i dijamante i kontroliše svetsko tržište dijamantina određujući kvote i cene, a novac se preko kompanije "Minorko" na Bermudima reinvestira u SAD. Ne može se ni naslutiti koliki je novac u pitanju u proteklih pola veka ušao u SAD, ali se pretpostavlja da je jedna od najvećih svetskih banaka. "Sitikorp", pod njihovom kontrolom. Openhajmeri su preuzeli kontrolu i nad svojirn najvećim rivalom u Južnoj Africi, "Konsolidejtid Gold Filds", kupivši 28% akcija, i diktiraju uslove proizvodnje i prodaje zlata, dijamantina, platine, titana, bakra, gvožđa, urana i pedeset i dva druga metala i minerala koji se proizvode u Južnoj Africi. Nije zato čudo što su Openhajmeri ključni članovi Okruglog stola i Komiteta 300.

Jedan od najvećih špekulanata na berzama širom sveta, u službi Novog svetskog poretka, je Džordž Soroš, mađarski Jevrejin sa američkim pasošem. Na berzama špekuliše milijardama dolara sa ciljem destabilizacije valuta i tržišta stvarajući enormne profite u tom procesu. Organizacija preko koje idu špekulacije zove se Kvantum grupa i u njoj dominiraju švajcarski i italijanski finansijeri, pripadnici Crnog plem-

stva. Soroš je zapravo paravan za anglo-francusku bankarsku grupaciju Rotšilda. Jedan od članova upravnog odbora Soroševog Kvantum fonda je Ričard Kac, predsednik "Rotšild Italija S.p.A." u Milanu i član upravnog odbora N. M. Rotšild.

Drugi direktor Kvantuma je Nils O. Taube, partner Rotšilda u firmi "Sv. Džejms Pleis Kapital". Jedan od Soroševih partnera u nekoliko njegovih poduhvata bio je ser Džejms Goldsmit, rođak Rotšilda. Poznato je da je Soroš izvršio pravi monetarni udar na englesku funtu, što je u jednom trenutku izazvalo jake poremećaje u evropskom monetarnom sistemu, pa su posle toga naglo porasli zahtevi za uvođenjem jedinstvene evropske monete.

Valutne špekulacije niti su špekulacije, niti su slučajne. One se pažljivo planiraju i sprovode kako bi izazvale određene efekte. Zato treba biti oprezan kada se Sorošev fond pojavi sa "humanitarnim" programima u nekoj zemlji. Pomoć i stipendije su samo prašina u oči. Cilj je miniranje bankarskog sistema te zemlje i otimanje milijardi kroz špekulacije.

Da zaključimo o Rotšildima (nekada Bauersima). Od dana kada se pre dva i po veka, 24 februara 1744 godine, rodio Majer Amšel u getu Frankfurta, u kući koja je nosila broj 148, svet više nije bio isti. Majer Amšel je bio veoma obdaren, bio je trgovac vinom i štofovima, i kako je raslo njegovo bogatstvo i veze, dobijao je podršku moćnih i uticajnih iluminata iz vladarske kuće Hese (Gijoma d' Asi Kasel Vilhelma IX), nastavljajući i uključujući se u jednu od najozloglašnijih crno okultnih krvnih loza srednjevekovne Nemačke. Njihovo novo uzeto ime "crveni štit" (rotes-schild), koji je stajao na fasadi kuće, zapravo je heksagram - Davidova zvezda ili Solomonov pečat, i drevni je ezoterijski simbol, a sa Jevrejima je povezan preko Rotšilda koji su se nametnuli svetu kao "najznačajniji Jevreji" novog doba. Rotšildi su ključna krvna loza Iluminata i za Jevreje u svetu su zainteresovani samo onoliko koliko to odgovara njihovim potrebama. Pošto je postao sitni menjač novca, a daleko od toga da je bio bankar, ostalo je nejasno kako je Majer Amšel u vrlo kratkom periodu, posle Napoleonovih ratova, podigao novu bankarsku dinastiju u Evropi. Neki ezoterici tvrde da je Majer Amšel potpisao "ugovor sa đavolom" i prodao duše svoje dece i svih svojih potomaka u zamenu za novac i svetsku moć, ali u domenu materijalnog sveta jasno je da je Majer Amšel svoje sinove, "pet strela kuće", ujedinjene duhom odgovornosti prema porodici, vredne, uporne

i sposobne, poslao u Evropu, kako bi stvorili bogatstvo i stekli moć. Vrlo brzo stvoreno je pet banaka: u Beču (Solomon), Napulju (Kalman), Parizu (Jakob), Londonu (Natan) i Frankfurtu (najstariji sin koji se takođe zvao Amšel). Sinovi su sledili očevu filozofiju, da je brojna porodica osnov snage, pa su akcionari uvek bili sinovi i bliski rođaci. Iako je finansijska imperija rasla iz generacije u generaciju, moć i bogatstvo je ostajalo u porodici, a "dodoši" sa strane su pažljivo birani i bračnim vezama uvođeni u osnovni tok.

Rotšildi su svoj politički uticaj gradili kroz imidž spasilaca domovine, jer su u zemljama u kojima su živeli spremno priskakali u pomoć vladarima ili narodnim bankama spasavajući ih bankrotstva u kritičnim trenucima. Naravno, tada je teško bilo uočiti ono što je osnova njihove politike, da iza kulisa stvore krizu, a onda se javno pojave da je reše, vukući za sebe korist. Jedna od njihovih vrhunskih podvala, tipična za taktiku koju primenjuju dva veka, su "Protokoli sionskih mudraca" za koje je ljaga bačena na jevrejski narod, koji tobože priprema osvajanje sveta. "Protokoli" su stvoreni u radionici Rotšilda, govore o njihovim sopstvenim planovima, a protureni su u carskoj Rusiji početkom veka, jer su tu spremali revoluciju, rušenje pravoslavne carevine ogromnih potencijala koji se nisu smeli aktivirati u ovom veku. Dimenzija koja je zaprepasavajuća je da su Rotšildi ovo kukavičije jaje podmetnuli jevrejskom narodu i zamenom teza pretvorili u svoj odbrambeni štit, jer se Jevreji i njihove organizacije ceo ovaj vek pravdaju i bore protiv kleвета iznetih u tom pamfletu, štiteći pritom interese Rotšilda, što jeste glavni cilj ove neverovatne diverzije. Ono što je posledica ove tragične zablude jeste da će, jednog dana, ako Rotšildi i njihovi pomagači zavladaju svetom, jevrejski narod platiti žestoku cenu svojoj istorijskoj zabludi i naivnosti, što se uostalom već vidi, jer je Bilderberg grupa donela odluku 1998 godine da državu Izrael prepusti na milost i nemilost muslimanima pošto im treba njihova nafta.

Trenutno se na čelu dinastije Rotšild nalazi Gi de Rotšild iz francuskog ogranka. Ajk ga u svojoj knjizi naziva jednim od najgrotesknijih eksponenata trauma bazirane kontrole uma, koji se njima aktivno bavi kako bi potčinjavao druge. On je, po Ajku, lično odgovoran za smrt miliona ljudi, bilo direktno ili preko svojih pomagača. Lažna je slika patetične žrtve koju je hteo da odglumi početkom osamdesetih godina kada je francuska vlada nacionalizovala njegovo sedište u ulici Lafajet, i kada je sebe nazvao "Jevrejinom pod Petenom i obespravljenim

čovekom pod Miteranom". Daleko od toga. Svet se nalazi na ivici slo-
ma koji su, između ostalih, programirali i Rotšildi. Najpogrešnija stvar
je liti suze saosećanja nad njihovom sudbinom, dok i dalje rade na
svom osnovnom planu - pokoravanju sveta i ljudskog roda u korist
onog koji stoji iznad njih i daje im demonsku snagu. Njihov povratak
u Frankfurt, posle pedeset godina, i ponovno otvaranje banke u Nema-
čkoj, potvrđuje samo jednu stvar koja se desila na samitu Evropske
zajednice u Nici - Nemačka postaje vodeća zemlja Evrope i formalno,
za budući Evrokorpus, Nemačka će dati šezdeset hiljada vojnika, najviše
od svih zemalja zajednice, a glavnokomandujući je nemački general.
Vermaht ponovo maršira, a Rotšildi će pomoći iz senke.

Omča krivice oko vrata sveta

Mnogi istraživači rada tajnih društava tvrde da su se iluminati pojavili u javnosti po nalogu Rotšilda. Naime, jezuitski sveštenik Adam Vajshaupt prekršio je zavet ne spominjanja reči "iluminat" i 1. maja 1776. godine objavio osnivanje organizacije sa tim imenom. Radio je na univerzitetu u Ingolštatu kao profesor prava, i postulati "novoosnovanog društva" bili su ukidanje svih nacionalno uređenih država, ukidanje privatne svojine, patriotizma, privatnih kuća i individualnog stanovanja, ukidanje religije i uvođenje jedne ideologije koja bi se bazirala na totalitarizmu i kontroli stanovništva. Iste godine kada je obznanio postojanje nove organizacije, Vajshaupt je objavio knjigu "Bogatstvo nacija", koja je postavila ideološke temelje razvoja kapitalizma i industrijske revolucije. "Komunistički manifest" Karla Marksa i Fridriha Engelsa, objavljen pedeset godina kasnije, prepisani je program Iluminata Adama Vajshaupta. Nije slučajno što je američka Deklaracija nezavisnosti napisana iste godine kad i program Iluminata. Njih su u Americi zvali Jakobincima, odnosno članovima Jakobinskog kluba. U Španiji su se zvali Alumbadors, u Francuskoj Guerients. Tajne svih ovih društava bile su u stvari tajne Bratstva zmije. Njihovo učenje, razblaženo, simbolično, često bez pravog razumevanja značenja simbola, bilo je takođe učenje Bratstva zmije, staro hiljade godina, čiji su nosioci bili "prosvetljeni" ("iluminirani"). Zašto je Vajshaupt dobio nalog da obelodani postojanje Iluminata ostaje za diskusiju, ali su svoje učenje pretočili u programe drugih tajnih društava, u prvom redu masona koje su, malo po malo, počeli da kontrolišu.

Na političkom planu, svoju doktrinu rušenja starog poretka kako bi uspostavili novi, koji će kontrolisati, najbolje su demonstrirali 1789. godine. Francuska revolucija je državni udar Iluminata, rušenje monarhije, deklarisanje diktature jednog čoveka, kralja, i njena zamena nevidljivom diktaturom "volje naroda" odnosno "parlamentarne demokratije" koja daje iluziju vladanja naroda i u ime naroda, ali koja je zapravo struktuirana tako da manjina u senci može da kontroliše vlast.

Mnogi poznati revolucionari u Francuskoj primali su novac iz Nemačke, kao i mnogi slavni i ugledni plemići koji su po pravilu bili na čelu masonskih loža. Jedan od onih koji su iz senke vukli konce iluminatske zavere bio je Mojsije Mendelson, iluminat, koga rabin Marvin

S. Antelman u svojoj knjizi "Eliminisanje opijata" iz 1974 godine označava kao ključnog manipulatora iz uske "jevrejske" klike koja je, zapravo, imala za cilj uništenje judaizma i drugih religija i uvođenje kulta Svevidećeg oka koji će biti religija iluminatskog doba. Ovaj luciferijanski kult je u pozadini Francuske revolucije i povezan je sa porodicom Rotšild. Mendelson je iste godine, 1776, kada je objavljeno postojanje Iluminata, osnovao svoj pokret - Haskala, koji se tobože borio za plemenite ciljeve judaizma, ali zapravo imao na umu program Iluminata.

U masonske lože u Francuskoj, naročito one koje su bile pod jurisdikcijom Velikog Orijenta, su se infiltrirali iluminati i kroz njih zapalili vatru revolucije. Markiz de Mirabo je 1786 godine formirao ložu Iluminata na Jakobinskom koledžu u Parizu, a članovi su dobili ime Jakobinci. Iste godine, još jedna grupacija Iluminata Svevidećeg oka po imenu Frankisti (nazvani po Jakobu Franksu) stvorila je ložu u Frankfurtu. Jedan od njenih vodećih "svitaca" bio je Mihael Hes, službenik Majera Amšela Rotšilda. Ove dve grupe, Jakobinci i Frankisti, bili su u centru pokretanja Francuske revolucije. Planovi ove organizacije otkriveni su kada se umešao Božji prst. Jednog člana organizacije, Adama Vajshauptha, udario je grom u Ratisbonu i ubio ga. Kod njega su nađeni papiri sa tajnim planom za svetsku revoluciju, na koje su neverovatno podsećali "Protokoli sionskih mudraca" koji su se pojavili više od sto godina kasnije. Daklem, nije sluđeni pamfletista Nilus autor, niti je to "operacija" carske policije Ochrane. Reč je o političkoj zaveri koja je zamišljena odavno, a faze se protežu decenijama, čak vekovima unapred.

Posle pronalaska planova, bavarska vlada je pretresla sedište Iluminata. Nađeno je dosta informacija i one su poslate francuskim vlastima, ali događaji u Francuskoj su već bili u fazi kada se nisu mogli zaustaviti. Do 1789 godine u Francuskoj je radilo 2000 masonskih loža povezanih sa Velikim Orijentom u kome su sedeli iluminati. Francuska revolucija bila je krvava i surova, a likvidirane su i sve njene vode koje nisu bile članovi Iluminata. Robespjer je održao jedan od svojih poznatih govora, 28 jula 1794 godine, u kome je jasno rekao da u pozadini revolucije stoje "agenti korupcije i ekstravagancije", moćna sredstva koja žele da unište revoluciju, a da ih drže "nečisti apostoli ateizma i besmrtnosti koje su u njegovoj osnovi". Iste te noći u Robespjera je pucao nepoznati atentator, a sutradan je Robespjer završio na giljotini. Ova revolucija postavila je matricu koja se primenjivala širom Evrope i sveta i zadržala do danas svoje osnovne karakteristike:

- 1) finansijska kriza koja donosi patnju i želju za promenama;
- 2) obmanjivanje uticajnih ljudi koji podržavaju "stvar" ne shvatajući šta je pravi cilj;
- 3) odbacivanje ovih ljudi kada ispune svoj zadatak;
- 4) masovna propaganda koja koristi prirodan osećaj masa prema nepravdi, da dezinformiše i vodi javno mnjenje u željenom pravcu;
- 5) širenje laži o protivnicima plana i blaćenje njihovog karaktera do tačke kada ljudi počinju da osećaju veliku mržnju prema njiraa;
- 6) organizovanje "iznajmljene rulje" koja agituje i ohrabruje druge da sruše postojeći poredak;
- 7) na kraju sledi uspostavljanje lažne demokratije ili alteraativne diktature.

Iz ove svesti, kao žestoko sredstvo dezinformacije i subverzije, nikli su i "Protokoli sionskih mudraca". Mnogi ih zovu "Protokoli iluminata", jer žele da ih distanciraju od vezivanja za jevrejski narod sa kojim objektivno ovi planovi nemaju veze. No zbivanja u Rusiji, gde su postojala jaka antisemitska osećanja, pokazuju da su iluminati odigrali značajnu ulogu u organizovanju i vođenju Oktobarske revolucije. Francuski pisac Lion de Ponžan napisao je knjigu "Tajne sile revolucije - Revolucionarna uloga judaizma", koju je 1928 godine izdao "Brosar". Tu je dat neverovatan spisak vrhova Boljševičke partije i državnih organa u vreme Lenjina. Lista izgleda ovako - Savet narodnih komesara: 22 člana, 17 Jevreja, procenat 77,2; Komesarijat rata: 43 člana, 33 Jevreja, procenat 76,7; Komesarijat unutrašnjih poslova: 16 članova, 13 Jevreja, procenat 81,2; Finansije: 30 članova, 24 Jevreja, procenat 80; Pravda: 21 član, 20 Jevreja, procenata 95; Javni poslovi: 53 člana, 42 Jevreja, procenat 79,2; Socijalna pomoć: 6 članova, 6 Jevreja, procenat 100; Rad: 8 članova, 7 Jevreja, procenat 87,5; Crveni krst boljševika (Berlin, Beč, Varšava, Bukurešt, Kopenhagen): 8 članova, 8 Jevreja, procenat 100; Komesari provincija: 23 člana, 21 Jevrej, procenat 91; Novinari: 41 član, 41 Jevrej, procenat 100. Sastav narodnih komesara izgledao je ovako: Lenjin, pravo ime Uljanov, Jevrej po majci; Trocki, pravo ime Bronštajn; Steklov, pravo ime Načamkis; Martov, pravo ime Cederbaum; Gusjev, pravo ime Drapkin;

Kamenjev, pravo ime Rozenfeld; Suhanov, pravo ime Himer; Lagecki, pravo ime Rrahman; Bogdanov, pravo ime Silberštajn; Gorev, pravo ime Goldman; Uricki, pravo ime Radomiselski; Voladarski, pravo ime Koen; Sverdlov, zadržao pravo ime; Kamkov, pravo ime Kac; Ganecki, pravo ime Jurstenberg; Dan, pravo ime Gurevič; Meškovski, pravo ime Goldberg; Parvus, pravo ime Geljfand; Rosanov, pravo ime Goldenbah; Martinov, pravo ime Cimbar; Černomorski, pravo ime Cernomordik; Pjatinicki, pravo ime Levin; Adramović, pravo ime Rein; Loincev, pravo ime Blajhman; Zvezdič, pravo ime Fonštajn; Radek, pravo ime Sobelson; Litvinov, pravo ime Finkelštajn; Maklakovski, pravo ime Rozenblum; Lapinski, pravo ime Levenson; Vobrov, pravo ime Natanson; Ortodoks, pravo ime Akselrode; Garin, pravo ime Gerfelt; Glazunov, pravo ime Sulce; Lebedeva, pravo ime Limso; Žof zadržao ime; Kamenski, pravo ime Hofman; Naut, pravo ime Ginsburg; Zagorski, pravo ime Kračmalnik; Izgojev, pravo ime Goldman; Vladimirov, pravo ime Feldman; Bunakov, pravo ime Fundaminski; Manuilski zadržao ime; Larin, pravo ime Luri. Među njima je bilo i pet Rusa - Lunačarski, Kolontaj, Krasin, Čičerin i Golkovski, i jedan Letonac - Peters.

Od ukupno 545 članova boljševičke administracije tog doba, 447 su bili Jevreji, 30 Rusi, 34 Letonci, 22 Armenci, 12 Nemci, 3 Finca, 2 Poljaka i 5 pripadnika pet drugih naroda. Nije čudo da je ova slučajnost izazvala podozrenje i tvrdnju kako Jevreji spremaju svetsku zaveru, što je u kasnijem periodu, pred Drugi svetski rat, izazvalo pravu antijevrejsku paranoju.

Ljudi koji žestoko napadaju "Protokole", kao osnovnu tezu, ističu da su "Protokoli" falsifikat. Čega? Nema falsifikata bez originala, jer se samo u odnosu na original može meriti odstupanje od njega, pa to odstupanje postaje falsifikat. "Protokoli" su originalan dokument organizacije koja ga je perfidno prilepila Jevrejima, kako bi, krijući se iza njihovog pravdanja, radila na njegovom ostvarivanju. Čudno je koliko ono što je opisano u "Protokolima" podseća na stvarna zbivanja u ovom veku. Uznemiravajuće je videti kako se jedan po jedan protokol ostvaruju, a pritom ne jenjava kampanja Rotšildovih organizacija, Antidefamacijske lige i B'nai B'rita, koje lepe etiketu "antisemitizma" na sve one koji žele da upozor na to šta su zapravo "Protokoli". Zamenom teza, da je cionizam (iza kog stoje Rotšildi) legitimni pokret jevrejskog naroda u borbi za "njihova prava" (koja?), Rotšildi su kompleks krivice dela čovečanstva zbog stradanja Jevreja u Drugom svetskom ratu nametnuli svetskom javnom mnjenju.

Taj paravan skriva pravu sustinu cionizma koji nije sinonim za jevrejski narod. Mnogi Jevreji nisu cionisti, mnogi ne-Jevreji su cionisti. Jevreji koji su protiv cionizma često imaju ozbiljne probleme u svakodnevnom životu.

Ideja da se "Protokoli" objave javno nikada nije postojala. Otkriveni su slučajno, kao uputstvo za rad namenjeno "prorađivanju" u ložama Iluminata i drugih organizacija Novog svetskog poretka. Kada su otkriveni, onda je izvršena promena plana, jer trebalo je "Protokole" nekome "prišiti", a to je bio jevrejski narod. Izmišljen je pokret za njihovu "zaštitu", cionizam, i on je organizovao dvostruku igru, uvrede i odbrane od uvreda, kako bi to zamutilo horizont, kako se ne bi došlo do stvarnih inicijatora. Razvijanjem tehnika kontrole uma u ovom veku i njihovom masovnom upotrebom, svetska javnost je ubedivana da ono što gleda ne vidi, da ono što čuje ne veruje, da ono što se dešava u mnogim zemljama nije u vezi sa "Protokolima", pošto su oni "falsifikat".

Tiranija ima mnogo oblika i mnogi su lako uočljivi. Kolektivna indoktrisanost Nemaca u toku nacističke vladavine dovela je do jedinstvenog prihvatanja "istine" o Jevrejima i to je bio osnov za njihovo proganjanje i uništavanje. No, skriveni oblici tiranije, koja se ispoljava i kao hipokrizija, su opšteprihvaćeni obrazac "normalnog" načina mišljenja u svetu danas. Kako bi se inače moglo dogoditi da se oko ključnih pitanja života bez problema primenjuju dvostruki standardi (što je srpski narod tako jasno doživeo u poslednjih deset godina) i da se to verovanje u pogrešnu procenu, često stvorenu u centrima manipulacije, o kojoj govorim u ovom poglavlju, završava na površini ljudske savesti. Danas se najveći zločini, čak i genocid, vrše pod firmom "zaštite ljudskih prava". Bombardovanje bez objave rata je "uvođenje demokratije", a razbijanje jedne zemlje (Jugoslavije) izvedeno je iz njenih bivših republika, "ratom preko posrednika". Ta sila iz senke uspela je da život ljudi dotera do opasne ivice. Živimo atomizirani, u zemljama koje se plaše drugih ljudi. Živirao u svetu kome je nametnut strah od drugih ljudi, bilo zbog drugačije boje kože, drugačije religije ili drugih kulturnih obrazaca, a pritom je kampanja oko jednog sveta, opšteg svetskog zajedništva, veća nego ikada. Što je kampanja oko rušenja postojećih granica i barijera veća, to je veća homofobija, nikla iz jednogumnog koncepta brisanja razlika, jer je za to "doslo vreme". Razlike se mogu obrisati raznim oblicima prinude - ekonomske, političke, kulturne, ali se iza takve prinude jasno vidi krajnji cilj "vladara iz senke". Bićemo jedan svet - sjedinjen u ropstvu.

Strah vlada svetom od početka civilizacije do danas. Zato su sva tajna društva po svojoj organizaciji parareligiozna. Imaju cilj ("verovanje"), imaju pravila (rituale), imaju sankcije (kaznu). Što je cilj nekog društva nerealniji to su sredstva nemilosrdnija. Svi rasizmi bazirani su na pogrešnim mitovima. Kolektivna svest naroda i očekivanje posledica su fizičke neslobode, predrasuda, rasizma, pogrešnih vrednosnih sudova, često vešto pothranjivanih od onih koji znaju šta će im to doneti.

Osećaj individualne krivice najlakše se prazni kroz religioznost. Ni je zato čudo što veliki religijski sistemi odumiru, a stvara se, svakodnevno, mnoštvo novih religijskih zajednica u kojima se čini da je "oprost" lakše dobiti. Jednom kada se uhvatimo na trik da postoje samo dva pola prosuđivanja - "dobar" i "loš", bez nijansi između njih, postali smo roboti, lako podložni manipulaciji. Drugi svetski rat je primer. Nacisti su bili jednoobrazno zli, inkarnacija svega nakaznog, a nasuprot njima stajali su saveznici, koji su simbolizovali dobrotu, slobodu, vrline. Još jedna crno-bela fantazija. Kako danas objasniti ljudima da je pobeden Vermaht, a ne nacizam, da su najveći ratni zločinci izbegli sud pravde tako što su pobešli u SAD i nastavili da za novog gospodara rade isto ono što su radili kao nacisti, da je uništenje Evrope u fizičkom, duhovnom, ekonomskom i svakom drugom smislu bio jedini plan onih koji su svet uvukli u rat. Zato "Protokoli" nisu prirativni falsifikat. Oni su cinična eksplikacija onoga što se dešava čovečanstvu u ovora veku. Kritika "pisca pamfleta" je smešna pred činjenicom da se svet gazi i razbija po principima iznetim sa takvom preciznošću da se možemo zapitati ko su ti zlokobni proroci koji su to stavili na papir. Ko god je držao pero manje je značajan od onih koji su mu šaputali formulacije u uho.

Svet mora biti totalno opljačkan od "elite", silovan, zgažen, ponižen, premlaćen, jer to je sudbina namenjena svima onima koji ne žele da dobrovoljno predaju pljačkašima svoja dobra, svoje telo i dušu. Zato se sveti drži u gvozdenim mengelama sofisticiranog ropstva, jer se ne sme desiti da neko bude van njih i pokaže da postoji alternativa. Zato je državni teror svetskih sila jedini oblik komunikacije u svetu, bez obzira u kakve celofane ga zaraotavali. Ovde pravila igre postoje samo za one koji treba da izgube i taj privid fer-pleja postoji samo dok ne izgube. Posle toga se pojavljuje pravo lice tiranije, nernilosrdno, ljudoždersko, zatiruće. Zato, ako vas uzbuđuje sudbina vaših potomaka, ako vas plaši slika sveta u kome će živeti, učinite sada makar minimum. Pročitajte "Protokole sionskih mudraca" i ne dozvolite da vas sledbenici ovog luciferijanskog kulta zaplaše kako to nije dozvoljeno.

Propaganda Massonica Due (P2)

Loža P2 u Rimu osnovana je 1877 godine zbog onih masona koji su dolazili u glavni grad iz drugih delova Italije. Van članstva za nju se nije ni znalo, a šezdesetih godina ovog veka imala je samo četrnaest članova. Tada je Veliki majstor Italije, Lino Salvini, dao nalog Liču Deliju da unapredi njen rad i za nekoliko godina na spisku članova se našlo hiljadu ljudi, ali kakvih! Članovi su postali najmoćniji ljudi Italije - biznismeni, političari, generali vojske i policije, kardinali Katoličke crkve, koji su se udružili, kako su kasnije optuženi, da su spremali državni udar i preuzimanje vlasti u Italiji. Neki verzirani istraživači rada ovih organizacija tvrde da je isti metod trebalo da se primeni i u drugim evropskim zemljama. Zato je loži P2 bila nadređena masonska loža Alpina iz Švajcarske, u kojoj su članovi bili i osnivač Rimskog kluba Aurelio Pecei, kao i Henri Kisindžer. Danas u ovoj loži ima i članova iz redova vladajuće koalicije DOS-a u Jugoslaviji. Iznad lože Alpina, kao krajnja instanca koja kontroliše rad masonskih loža, je Sionski priorat. Sedište lože P2 bilo je u hotelu "Ekscelzior", gde su se odvijale ceremonije prijema novih članova, pod nadzorom bivšeg Velikog majstora Italije, Đordana Gamberinija.

Bez sumnje je ličnost Liča Đelija ključna u delovanju ove organizacije, pa ću ukratko opisati njegovu burnu biografiju. Rođen je u Pistoji, u Toskani, 1919 godine. Napustio je školu sa jedanaest godina, bavio se raznim poslovima, a sa dolaskom Musolinija na vlast pristupa fašistima. Učestvovao je u građanskom ratu u Španiji kao pripadnik brigade "Crna strela", koju je Musolini uputio da se bori protiv republikanaca. Iz Španije se vratio 1941 i iste godine obreo se u Jugoslaviji kada je kao komesar crnokošuljaša u Boki Kotorskoj učestvovao u otimanju zlata Kraljevine Jugoslavije, skrivenog u Crnoj Gori. Kraj rata dočekao je u Italiji, gde je učestvovao u organizovanju "pacovskih kanala" kojima su nacisti, uz pomoć Katoličke crkve, bežali u Južnu Ameriku. Jedan od tih kanala iskoristio je i sam, i našao se u Argentini gde je vrlo brzo došao do vrha argentinske fašističke vlasti Huana Perona, kome je bio ekonomski savetnik, i Hoze Lopez Rege, organizatora

odreda smrti poznatih kao "Trostruko A" (Antikomunistička Alijansa Argentine). Odredi smrti, odgovori za smrt hiljada ljudi, plaćali su se iz novca koji je donosio kokain krijumčaren u Ameriku. U svojim mnogobrojnim poslovima u Argentini, Đeli se obogatio, postao vlasnik velikih rančeva na kojima je gajio stoku, pa je poslove Crne internacionale širio i u drugim zemljama, kao što je Nikaragva, čiji je diktator Anastasio Somoza takođe bio vrlo sklon nacistima. Đeli ne zaboravlja Italiju, pa je u to vreme uspostavio veze sa nacističkom paramilitarnom organizacijom koja je delovala u Italiji kao paravan za CIA, a zvala se "U Gladio". Vratio se u Italiju sredinom šezdesetih godina kao počasni konzul Argentine. Uspostavio je brojne kontakte na visokim mestima, a mason Velikog Orijenta postao je 1965 godine. Savet Velikog Orijenta će zbog toga sigurno zažaliti, jer da se Veliki Orijent Italije nije bavio politikom ne bi proizveo ložu P2 i posle njenog otkrivanja morao da se raspusti. Postao je i malteški vitez, što mu je omogućilo ulazak u najviše krugove Vatikana, što su i P2 i CIA jako dobro iskoristile, a što će dovesti do velikog finansijskog skandala oko vatikanskih finansija i "Banco Ambrosiano". Zato nije čudno da je Đeli bio pozvan na inauguraciju američkog predsednika Regana (počasni član Malteških vitezova), a bio je 1 na inauguracijama američkih predsednika Kartera i Forda koji je mason. Takođe se hvali prijateljstvom sa Džordžom Bušom. Nije čudno što je sedamdesetih godina već imao jake veze sa obaveštajnim krugovima i američkom ambasadom u Rimu. Đeli je, kao očigledno čovek od poverenja, koristio sredstva CIA za antikomunističku propagandu u Italiji, što nije uspeo ni tadašnjem šefu italijanske kontraobaveštajne službe, Vitu Mičeliju.

Đeli je radio punom parom da dobije zvanično priznanje za italijansku masoneriju od masonerije SAD-a, centra masonerije Škotskog obreda. Italijanska masonerija ima dugu istoriju kontraverznog postupanja i mešanja u politiku. Musolini je zabranio rad italijanskih masona, kao što je Hitler zabranio rad nemačkih masona, što nije smetalo da mnogi nacisti iz samog vrha vlasti budu masoni. Posle rata, CIA je bila ta koja je vršila pritisak na italijansku vladu da dozvoli obnavljanje masonskih loža u Italiji, a Majka loža koja će "doneti svetlost" biće iz Londona. Tako se nastavila duga tradicija masonerije u Italiji, od vremena Garibaldija i Mazinija, od karbonara koji su bili bliski sa mafijom, ali i sa mnogo opasnijom i tajanstvenijom organizacijom, sa Crnim plemstvom, čiji koreni su među vitezovima Gvelfima, o čemu ću pisati nešto kasnije.

Propaganda Massonica Due (P2)

Sedamdesetih godina Đeli je uključio neke od najmoćnijih ljudi Italije u P2. Organizacija je striktno poštovala princip tajnosti članstva i moguće da je samo Đeli znao spisak svih članova, i još možda dvojica najbližih saradnika. Organizacija je bila podeljena u dve velike divizije, a ove u više manjih grupa. Jedino su vođe ovih grupa znale ko su im članovi u grupi. Vođe grupa su, vertikalno, formirali svoju grupu, i tako do vrha. Postavlja se pitanje kako je onda otkrivena ovako konspirativna organizacija.

Državni tužilac Agostino Kordova istraživao je veze između mafije i neregularnih loža, počev od zaplene jedne isporuke droge koju je čuvao mafijaški klan Pešo na imanju izvesne Đoje Tauro, čime su izašli na videlo dvadeset i šest različitih masonskih zajednica od kojih su samo četiri bile registrovane i poznate. Kordova je nastavio sa istragom u Palmiju i uskoro se u mreži našla velika riba, Ličo Đeli, čije ime je počelo da se pojavljuje u kontekstu trgovine oružjem i drogom, kao i zločina mafijaškog porekla. Prilikom prisluškivanja telefonskih razgovora, mafijaš Marino Pulito je govorio o Đelijevoj interesovanju kod visokih ličnosti države i kod nekih javnih tužilaca, o mogućnosti zataškavanja procesa koji se vodio protiv klana Modeo. Tragajući za nekim potvrdama o depozitu, tajno prenetom iz banke "San Spirito" (pripada Vatikanu), koji je pronađen u kući jednog člana kalabrijske lože, istražne sudije su otkrile mrežu neregularnih loža koje su se razgranale po čitavoj Italiji i čiji su neki kraci išli ka Liču Đeliju. No, opisaću hronološki kako su se stvari odvijale.

Iz Milana su 15 marta 1981 godine, u najvećoj tajnosti, put Areca krenula četiri automobila u kojima su bili pripadnici finansijske policije. Vođa grupe je dobio uputstva u zapečaćenoj koverti, sa nalogom da je otvori tek kad od Milana odmakne sto kiloraetara. U koverti je bio nalog za pretres vile "Vanda" Liča Đelija (nazvane po Đelijevoj supruzi). Bio je to ozbiljan nalog jer su imanje i kuća imali eksteritorijalni status zbog Đelijeovog diplomatskog statusa trgovinskog predstavnika Argentine u Italiji. Meta nije bio Đeli, da ironija bude potpuna. Tražili su se dokazi protiv bankara Mikelea Sindone, velikog prevaranta i stručnjaka za iznenadna bankrotstva i nestanak uzetih kredita.

Mala digresija o Sindoni, jer je neraskidivo vezan sa načinom kako je delovala P2. Njegove žrtve bile su brojne privatne banke i barem tri države. Bio je finansijski genije. Premijer Đulio Andreotti ga je jednom prilikom opisao kao "spasioca lire". Sindona je bio finansijski savetnik

Vatikana, savetnik Pavla VI, ali njegov pravi posao bio je vezan za mafiju. Šef mafije Stefano Bontante mu je bio prijatelj, a Sindona je bio glavni "perlač novca" od kidnapovanja i droge, između SAD-a, Bahama, Švajcarske i Sicilije. Godišnje je prao jednu milijardu dolara za mafiju. Malverzacije s tuđim parama su mu bile u krvi. U jednom trenutku preko pet stotina firmi mu je poverilo svoj novac. Posle silnih malverzacija, kada mu je policija već bila za vratom, 1974 godine, pobe-
gao je u SAD. Računao je na Đelijeve masonske i mafijaške veze u Americi i verovatno bi sve bilo u redu da nije sa nešto gotovine i papi-
ra od vrednosti otvorio banku ("Frenklin benk"). Strast ka prevarama nije mogao da kontroliše, ponovila se priča od ranije, ali sa američkim poreskim organima i sudovima nema šale. Đeli je potegao mnoge veze, ali nije vredelo. Ostala je samo jedna mogućnost i Sindona je, suočen s kaznom zatvora od dvadeset i pet godina, platio kauciju od tri milio-
na dolara, izašao na slobodu i lažnim pasošem, koji su mu obezbedili šefovi porodice Gambino, iz Njujorka pobe-
gao u Italiju. Računao je na prijatelje sa Sicilije čija će se imena takođe pojaviti na Đelijevom spisku - Đakomo Vitale, Salvatore Belasai, Karnelo Đenoveze i mnogi drugi. No, situacija u Italiji je bila takva da je Sindona shvatio da bi mogao da završi u moru, sa cementnim cipelama na nogama, jer je pre-
više znao. Kako je došao u Italiju, tako se vratio u SAD, posle sedam-
deset i pet dana, tvrdeći da je bio kidnapovan, što nije prošlo na sudu, pa je dobio četiri dodatne godine zatvora. U Italiji, Sindona je dobio doživotni zatvor. Tu je umro 22 marta 1986 godine, otrovan strihini-
nom u ćeliji. Zvanično, bilo je to samoubistvo, samo niko se nije zapi-
tao kako je nabavio otrov. Kada je mali karavan finansijske policije sti-
gao u Đelijevu kuću, njega tamo nije bilo. Istražne sudije su započele pretres i svakim minutom šok je bio sve veći. Našli su gomilu doku-
menata koja su nosila oznaku "top secret", zapisnike sa sednica vlade premijera Kosige, dokumenta tajne policije, izveštaje o trgovini oružjem sa raznim zemljama, papire koji su otkrivali tajne veze i poslove Rumunijom, odnosno Čaušeskuom. Otkrili su i ono zbog čega su došli - Sidona i Đeli su bili bliski prijatelji i "braća" iz iste lože. Sem što je bio član tajne masonske lože, Sindona je bio i njen najveći finansijer. Spisak imena novootkrivene lože, po jednoj verziji 953, po drugoj 962 imena, bio je šokantan. Tu su bila imena tri ministra, četrdeset poslanika parlamenta, četrdeset i tri generala, osam admirala, stotine državnih službenika i diplomata, šefova obaveštajnih službi, četiri šefa

policije najvećih gradova u Italiji, industrijalaca, bankara, tv zvezda i dvadeset i četiri novinara. S nevericom su istražne sudije pročitale ime na Pjetra Longa, generalnog sekretara Socijaldemokratske stranke, zatim je tu bio socijalista i ministar Enriko Manko, pa dvojica demohrišćana, Franko Foski i Adolfo Sarti, pa nekadašnji šef obaveštajne službe Vito Mičeli, koji je u vreme otkrivanja tajne lože bio poslanik neofašističke stranke. Zatim oficiri SISMI-ja, Musameći i Belmonte. kao i šef SISMI-ja, general Santovito. Tu su i dva generala finansijske policije, Donato Loprete i Đuzepe Trizolini, politicar Fabricio Čikito, član sekretarijata Socijalističke partije Italije i najveći italijanski izdavač, Anđelo Rikoni, direktor uglednog lista "Korijere dela sera" iz Milana, Tason Din Bruno, kao i njegov glavni urednik Di Belo i najomiljeniji novinar italijanskih domaćica, Mauricio Konstaneo.

Neki članovi su uhapšeni zbog kriminala, a njihovo članstvo je otkriveno kasnije, kao što je general Rafaele Đudiče, komandant finansijske policije Italije, koji je 1977 godine prodavao lož-ulje kao dizel gorivo za automobile, čime je država oštećena za milijarde lira poreza, a velike sume novca su završile u švajcarskim bankama. U jesen 1980 godine, Đudiče je suđen, a kao pomagači bili su već spomenuti generali Loprete i Trizolini.

Jedan drugi oficir je suđen zbog špijunaže, pukovnik Antonio Viecer, zbog odavanja vojnih tajni Đeliju. Velika međunarodna potera bila je za firentinskim advokatom Federikom Federičijem. Uhapšen je septembra 1982 godine u Švajcarskoj, u isto vreme kad i Ličo Đeli i u istom gradu, Ženevi. Sem što je prodao pet hiljada protivtenkovskih granata. Federiči je tražen zbog terorističkog napada, takozvanog bolonjskog masakra, kada je u eksploziji bombe 2 avgusta 1980 godine poginulo osamdeset i četvoro ljudi. U zatvoru se našao još jedan učesnik atentata, Elio Colini, koji se prilikom hapšenja izdavao za tajnog agenta francuske obaveštajne službe, a u istrazi je odao kao izvršioca zločina Stefana dele Kjale.

U vreme prvih policijskih otkrića u vili "Vanda", Veliki majstor Velikog Orijenta Italije, general avijacije u penziji Enio Bateli, sazvao je sastanak šefova loža cele Italije, 22 marta 1981 godine. U rimskom hotelu "Hilton" dva dana se većalo kakav stav da se zauzme. Većina majstora je bila za isključenje Đelija iz masonskog bratstva, ali je na kraju pobedio ipak Bateli koji se autoritetom Velikog majstora založio da se brat u nevolji ne dira. Dalji razvoj događaja pokazao je da je i

ovaj vrh bio saučesnik u ilegalnim poslovima tajne lože. Nekadašnji drugi čovek P2, advokat E. Benedeti i rimski advokat Frančesko Siniskalki, koji je bio isključen iz masona 1976 godine kada je tužio Đelija prvo masonskom, a onda i građanskom sudu, ukazujući na njegove metode ucene i finansijske malverzacije. pa su sada mogli da podsete na svoje ranije optužbe koje su se pokazale istinitim. Sve to tada nije vredelo. Tadašnji Veliki majstor Velikog orijenta Italije, Salvini. ugasio je ložu P2, da bi godinu dana kasnije ponovo aktivirao tu ložu i proglasio Liča Delija za Velikog majstora. Te godine isključeni su iz velike lože Đelijevi protivnici - Benedeti, Siniskalki i drugi. Đeli je imao u rukama i novog šefa Velike lože Italije, generala Batelija, za koga se tvrdi da je bio fašista u toku rata. Među Đelijevim papirima nađen je takav jedan spisak uspešnih ljudi koji su u toku rata bili fašisti. Očigledno je taj spisak imao neku svrhu. Verovatno ucenu kada bi neko sa tog spiska mogao da učini određenu uslugu. CIA agent, Ričard Breneke, izjavio je u intervjuu za italijansku televiziju 1990 godine sledeće:

"Mi (CIA) smo koristili pomoć ovih ljudi (P2) da unosimo i iznosimo drogu i novac u SAD, i to isto u Italiju. Koristili smo ove ljude da stvore situacije koje će dovesti do širenja terorizma u Italiji i drugim evropskim zemljama, početkom sedamdesetih godina. P2 je još živa i još uvek služi za iste ciljeve kao početkom sedamdesetih. CIA je finansirala P2 u rasponu od jedan do deset miliona dolara mesečno... Novac CIA se koristio za nekoliko stvari, jedna je bio terorizam. Druga svrha je bila da se obezbedi podrška u krijumčarenju droge iz drugih zemalja u SAD."

Kada je izbio skandal sa P2 u njega su bili umešani i visoki zvaničnici Vatikana, uključujući državnog sekretara, kardinala Vijo. Prema Stivenu Najtu, Vijo je bio taj koji je vršio pritisak u vrhovima Vatikana da se ublaži stav Katoličke crkve prema masonima. Drugi autor, Džon Kornvel, u knjizi "Zavera u Vatikanu", kao i Dejvid Jelop u knjizi "U Božje ime", misle da je Vijo glavni osumnjičeni za ubistvo pape Jovana Pavla I koji je umro posle samo trideset i tri dana nakon izbora za papu, 28 septembra 1978 godine. Ovaj papa, iskren i blag čovek, objavio je da će raskrinkati finansijske malverzacije u Vatikanu, a verovatno i prodor masonerije i obaveštajnih službi u centar katoličanstva. Sumnje u ubistvo izaziva zbuñenost lekara koji su kao uzrok navodili srčani

udar, rak, tumor na mozgu. Mnogi veruju da je bio otrovan, pogotovo što je u roku od četiri časa nakon smrti već bio balsamovan, a njegovi unutrašnji organi izvađeni i spaljeni. Autopsija nije izvršena, jer je to "bilo neprilično" i bio bi neviđen presedan da se secira jedan papa. Stensfeld Turner, bivši šef CIA, izjavio je da je lični lekar Jovana Pavla I bio Čovek Agencije. Kardinal Vijo je, u trenutku griže savesti, izjavio da će objaviti istinu o smrti pape, ali je umro 1979 godine, pa nije stigao. Lekari koji su pregledali telo Vijoa su prvo izjavili da je umro od bronhijalne pneuraonije, a potom je usledila izjava da su mu otkazali bubrezi, da bi se kasnije dijagnoze odnosile na hepatitis i unutrašnje krvarenje. Bože, prosvetli lekare Vatikana, a pomози im i da nešto nauče iz medicine.

P2 je odigrala i ključnu ulogu u "bekstvu" ratnog zločinca Herberta Kaplera iz zatvorske bolnice u Rimu 1977 godine, a zapravo se radi o Kaplerovom oslobađanju. Reč je o dogovoru političkih vrhova u Rimu i Bonu, tako da je priča Kaplerove žene Analize da ga je sakrila u kofer (?), spustila liftom do automobila i odvezla se u Nemačku, dobra kao scenario za crtani film a ne za priču o bekstvu iz zatvora. Lift u bolnici je toliki da u njega kofer ne može da stane, a prava priča je da je P2 organizovao prevoz i predaju Kaplera na graničnom prelazu Brennero gde ga je preuzela nemačka obaveštajna služba. Skandal je trajao nekoliko dana, vojnici koji su čuvali Kaplera su blago kažnjeni zbog "nedovoljne budnosti", a Kapler je posle bekstva bio živ još osam meseci. Za to vreme, Italija nije tražila od Nemačke izručenje Kaplera, iako ove dve zemlje imaju ugovor o ekstradiciji kriminalaca.

Posebna priča je fmansijski skandal sa "Banko Ambrozijano" i njenim direktorom Robertom Kalvijem. Vatikansku banku, koja se krije pod bezazlenim imenom "Institut za verske poslove" ("Istituto per le Opere di Religione") ili skraćeno IOR, vodio je osamdesetih godina američki biskup Pol Marcinkus. Mikele Sindona, koji je već radio sa Vatikanom, doveo je svog prijatelja, takođe genijalnog bankara i člana P2, Roberta Kalvija, direktora "Banko Ambrozijano" koji je obećao da će dovesti u red finansije Vatikana. Uskoro je mnogo novca počelo da se sliva u Vatikan preko kredita koje je obezbedila "Banko Ambrozijano", ali i da se odliva preko fiktivnih firmi otvorenih u of-šor zonama širom sveta. Ono što Kalvi nije znao, bilo je da je Opus Dei, religiozno društvo osnovano u Španiji između dva rata, svoje pipke pružilo u Vatikan i zahvaljujući beskrupuloznosti postalo najmoćniji red Katoličke

crkve. Organizacijom podsećaju na vojno-monaske redove, Templare i Malteške vitezove, ali makijavelističkim potezima ostvaruju svoj osnovni cilj da postanu "crkva u crkvi" i praktično istisnu ostale monaske redove, u prvom redu jezuite, sa pozicija koje su ostali redovi, stari vekovima, imali u Katoličkoj crkvi.

Opus Dei stoji iza izbora Vojtile za papu Jovana Pavla II. Opus Dei, koji vodi poslove Vatikana, veći deo novca koristi za jačanje svoje moći unutar Katoličke crkve i poslednjih dvadeset godina oko toga se vodi žestoka borba za prevlast unutar Vatikana. Kalvi to nije znao. Nije znao da je Opus Dei ogromna sredstva prelio u poljski sindikat "Solidarnost" radi rušenja komunističke vlasti u toj zemlji. Sve je to bilo milo Vojtili, dao je odrešene ruke za delovanje Opus Dei-ju, pa je sem tri stotine miliona dolara koje je dobila "Solidarnost" i P2, stalno pritiskao Kalvija izvlačeći novac koji je završavao tamo gde je hteo Đeli i oni koji su radili sa njim, tačnije gde su tražili oni iznad njega. U jednom trenutku dug je dostigao 1,5 railijardi dolara i Kalvi je počeo da traži nazad novac koji su P2 i Opus Dei "uzeli na zajam". Kada je video da od vraćanja novca neće biti ništa, a pritom su njega pritiskale druge svetske banke da vrati uzete kredite, Kalvi je pokušao preko Vatikana da izvrši pritisak, ne shvatajući da upravo tu sedi Opus Dei i da je to prva velika greška koju je napravio. Druga velika greška, koja je zapečatila njegovu sudbinu, bila je pretnja da će javno objaviti kako su ga Opus Dei i Vatikan nasamarili. Uskoro je nestao iz Italije i pojavio se u Londonu, gde je našao smrt. Nađen je obešen 15 juna 1982 godine na mostu koji se zove "Most crnih fratarara". Policija je zaključila da je reč o samoubistvu. Istog dana, službenica "Banko Ambrozijano". Gracijela Korošer koja je vodila knjige P2, pala je sa četvrtog sprata banke.

Sama smrt Roberta Kalvija nosi određene poruke, ritualne simbole, koji ukazuju na to ko stoji iza ubistva drugog "božjeg bankara". Masoni vole simboliku. "Most crnih fratarara" dobio je ime po tome što je nekada tu postojala crkva Dominikanskog reda koje su zvali "crni fratri" zbog crnih mantija koje nose. Članovi P2 takođe nose crne odore pri likom svojih rituala. Sem toga, u Tarot kartama, među Velikim Arkana, postoji karta koja se zove "Obešeni čovek" i koja prikazuje obešenog čoveka kako visi iznad vode. Jedno od osnovnih značenja ove karte je "sadašnja žrtva zbog buduće koristi". Ne treba objašnjavati ovo značenje. P2 je jako dobro znao da Kalvi mora biti uklonjen i da će to biti na korist zatiranja tragova koji bi vodili ka organizaciji. Naime,

P2 je mnogo opasnija i značajnija organizacija nego što može i da se pretpostavi. Oдавно je otkriveno da postoji loža P3, u Španiji, koju kontroliše Opus Dei. To znači da postoji i loža P1. Naravno, razotkrivanje P2 poslužilo je da se sva krivica koncentriše tu, i sačuva loža P1. Uostalom, pravo ime lože P2 nije "Propaganda 2", već "Protetta Masonica Due", što će reći "Zaštitna masonska loža broj 2". Zar zaista mislite da će u istoj loži sedeti najmoćniji ljudi sveta, rame uz rame sa običnim članovima društva, anonimnim i sitnim u odnosu na njih. Zar loža P2, kojoj je Kisindžer na spisku kao kontrolor, ili Đulio Andreotti, najmoćnija ličnost italijanske politike druge polovine ovog veka, malteški vitez i uticajni član Sionskog priorata, treba da rizikuju da se neki bezazleni, obični član negde izlane i kaže pored koga sedi?

Sedište lože P1 je u Francuskoj. Tu deluju vrlo moćne masonske lože: Velika nacionalna loža Francuske-"Opera", Velika loža Francuske i Velika nacionalna loža Francuske-"Bine", koje daju članove sa najvišim, trideset i trećim stepenom, u Vrhovni savet. Taj savet je loža P1 i pod direktnom je kontrolom Sionskog priorata. Zato ne treba da čudi što se Đeli, pored silnih osuda, izvlači iz zatvora, uporno izmiče pravosuđu mnogih zemalja i pored bolesti i poodmaklih godina i dalje drži mnoge konce u rukama i zna tajne od kojih se diže kosa na glavi. Ono što je meni interesantno, a nadam se da će to jednog dana neko istražiti i objaviti, je Đelijevo poznanstvo sa Titom, čest boravak u Jugoslaviji i odlično poznavanje srpskog jezika. Ima podataka da se u martu 1998 godine lečio u jednoj beogradskoj bolnici. Ono što neki poznavaoци ove oblasti misle je da P2 još uvek postoji u obliku mreže skrivenih loža.

Masoni

O masonima ću govoriti samo u kontekstu teme, ostavljajući van ove knjige istorijski razvoj, organizaciju, proklamovane ciljeve, rituale i popularne zablude ovog mističnog, religiozno-filozofskog pokreta, jer su o tome drugi pisali mnogo kompetentnije. Jasno je, iz prethodnog poglavlja, da sem registrovanih loža koje postoje u velikom broju zemalja i imaju brojno članstvo, a sigurno se na nižim stepenima bave i humanitarnim radom i samousavršavanjem, postoje i tajne lože koje se na visokim stepenima, čak iznad trideset i trećeg (za kojeg se misli da je vrh masonske piramide, a nije), bave svetskom politikom na najvišem nivou i finansijama čiji obim ne može ni da se zamisli, a takođe i ritualima koji nemaju veze sa ritualima masonerije na nižim nivoima, već bi se mogli nazvati luciferijanskim. Osnovno sredstvo organizacije je ono što je izneto u "Iluminatskim Protokolima", posebno u Protokolu broj 15, koji predviđa manipulisanje masonskim ložama i braćom masonima na nižira nivoima hijerarhije.

Očigledno je da postojanje loža kao što je P2 izlazi iz okvira klasične, ritualne masonerije. Ovakve lože su pre subverzivne, terorističke organizacije, kojima su kvazimasonski rituali samo paravan za ostvarivanje pravog cilja. Uostalom, pravilo za ulazak u P2 postojalo je samo u ovakvoj loži i nema nikakve veze sa pravilima za prijem u javne lože. "Ulaznica" za P2 morala je da bude neka tajna - državna ili vojna, uvek u pisanom obliku, koju bi novi član poverio Liču Đeliju. Šta se dalje dešavalo sa kandidatom, a šta sa dokumentom? Ako je tajna bila vredna, obavljao se prijem, ako ne, kandidat je trebalo da nađe nešto bolje. Anđelo Rikoni, najveći italijanski izdavač, u nedostatku neke tajne otkupio je od anonimnog amatera fotografiju nagog pape Jovana Pavla II za pedeset miliona lira i dao je Đeliju kao svoju ulaznicu. A fotografija? Njenu tajnu će obelodaniti Vani Nistiko, bivši šef odeljenja za štampu Socijalističke partije Italije, koji je uz socijalistu Fabricija Čikita javno priznao da je bio član lože P2. Prilikom jednog susreta sa Đelijem, u jesen 1980 godine, u sedištu P2 u hotelu "Ekscelzior", Đeli je izvadio gomilu fotografija i pokazao ih Nistiku,

"Zaprepastio sam se,", izjaviće Nistiko. "Kada sam ih ugledao nisam mogao da poverujem svojim očima. U prvi mah mi se činilo da je reč o nekakvoj fotomontaži, ali ne - bile su to prave, izvorne fotografije. Na jednoj od njih bio je nag papa Jovan Pavle II, mimljen kako stoji na ivici svog bazena u Kastelgandotfu."

Đeli je ovu papinu fotografiju prokomentarisao:

"E, dragi moj, obavestajna služba je slaba. Ako je ove slike mogao da načini neki fotoamater, zamisli koliko bi tek za jednog profesionalnog ubicu bilo lako da ubije papu?"

Da bi se olakšalo komuniciranje između masona i članova drugih ezoterijskih, viteških i tajnih društava, i kako bi se suzbio strah običnih ljudi koji zaziru s pravom od "tajnih" društava i onog što se u njima radi, članstvo javnih organizacija kao što je Trilateralna komisija, Savet za međunarodne odnose i Bilderberg grupa, po pravilu se prepliće sa članstvom u masonskim ložama. Naravno, ova ogromna mreža tajnih i javnih organizacija ima svoje ekskluzivne "čelije" o kojima se malo ili ništa ne zna, gde se u najužem krugu donose važne odluke, kao što su Parlor klub ili Klub ostrva. U SAD-u deluje društvo Mrtvačka glava (Skull and Bones Society), koje je tesno vezano sa masonima, a takav je i Red oranžista u Severnoj Irskoj. I Okrugli sto je bio osnovan na masonskim premisama i služi sada kao veza između raznih tajnih društava. Malteški vitezovi su još jedna elitna organizacija koja koordinira tajne aktivnosti iluminata i Vatikana i ima ogroman uticaj na poslove Vatikana, ali je u isto vreme i njegova "udarna pesnica" jer je direktno potčinjena papi.

Jasno je zašto ezoterijski redovi moraju da imaju i nivo javnog delovanja, a to je način da se legalno i neprimetno uključe u javno funkcionisanje sistema, kako bi delovali unutar njega, a u korist tajnog društva kome pripadaju. S druge strane, tajnost se ljubomorno čuva jer dominacija se lakše može ostvariti strahom, koji proističe iz tajnovitog i nepoznatog, pogotovo što komunikacija ide samo u jednom smeru - od tajnih društava ka javnom sektoru života. Tajna društva ne bi ni postojala kada bi, recimo, zainteresovani građanin poslao pitanja i dobio odgovor o delovanju devet nepoznatih ljudi iz Lože devet sestara u Parizu ili Quatuor Coronati lože u Londonu. Bez obzira na tajnost u radu,

masone i druga tajna društva je moguće identifikovati preko ezoterijske simbolike koja je vrlo bitna za njihov rad i daleko je od "kostimiranih ceremonija", kako neki veruju. Simboli nisu samo znaci raspoznavanja između članova, oni su ključevi za određena zvanja i znanja, mesto u hijerarhiji, kako bi se strogo odvojila znanja onili koji na njih imaju prava zbog određenog mesta u hijerarhiji, u odnosu na one koji do tih znanja još nisu došli.

Sjedinjene američke države su najbolji primer onoga o čemu govorim. Njihovi državni simboli su zasnovani na ezoterijskim principima i znanju. Veliki pečat Sjedinjenih država je prepun masonske simbolike, uključujući piramidu i Svevideće oko. Ovaj simbol je stavljen na američki dolar u vreme predsednika Frenklina D. Ruzvelta, masona. Već sam spomenuo da je Deklaracija o nezavisnosti i izlazak u javnost Iluminata pao u istu godinu, 1776-tu. To nije slučajnost. Brojevi imaju posebnu energetsku vibraciju, kao i reči (zvuč), boje i simboli. Vrhovni iluminati, čije je ezoterijsko znanje veliko, prodiru u poznavanje tajni makro i mikrokosmosa, i to znanje koriste na način koji nije poznat običnim ljudima, jer ove vibracije utiču na podsvest na način koji još u potpunosti ne razumemo. Zato se neki događaji tempiraju u tačno određeno vreme kako bi se ta energija iskoristila za uspeh poduhvata. Ovo znanje je staro. Verovatno potiče iz stare Haldeje, gde su matematika i astronomija imale neverovatan nivo, preko Vavilona, antičke Grčke, do današnjih ezoterijskih društava. Upotreba broja 7 u Otkrovenju svetog Jovana Bogoslova ima ezoterijska, a ne literarna značenja. Biblija je inače prepuna numerologije koju je crkva shvatala i prenosila bukvalno, sem najviših poznavalaca koji su znali pravo značenje nekih brojeva. Broj 13, tačnije 12+1, ima veliki ezoterijski značaj. On označava transformaciju, novo rođenje, nov red. Isus ima dvanaest učenika, apostola; Oziris, bog Egipta, ima dvanaest sledbenika; Buda ima dvanaest učenika, kao i bog Acteka, Kvecalkoatl. Bilo je i dvanaest vitezova Okruglog stola kralja Artura, dvanaest sinova Jakova, dvanaest plemena Izraela, dvanaest znakova zodijaka. Nadzorni komitet Bilderberg grupe ima 39 članova (13+13+13), a lokacije za svoje sastanke bira po ezoterijskom principu. Na primer, 1965 godine bilderbergovci su se sastali na jezeru Komo u Italiji, drevnom središtu Reda Komoćini, preteča srednjovekovnih masona. Ženevu, sedište mnogih institucija Novog svetskog poretka, tajna društva smatraju jednim od najvažnijih zemaljskih energetskih centara.

Brojevi 13 i 33 su na razne načine iskorišćeni i kao logotipi mnogih poznatih svetskih firmi. Frensis Bejkon je koristio broj 33 kao svov ezoterijski kod u mnogim delima. Škotski obred masonerije ima 33 stepena. Na već spomenutom dolaru, piramida ima 13 stepenica koje simbolizuju 73 stepena Iluminata. Piramida ima inače 33 kamena. Na pečatu, orao (do 1841 godine je bio feniks) ima 13 pera u svakom krilu, 13 strela u desnoj kandži i maslinovu granu sa 13 listova u levoj, a u kljunu drži svitak sa 13 slova. Oko njega se nalazi 13 zvezda koje formiraju Davidovu zvezdu, a tu je i štit sa 13 traka koje predstavljaju prvobitnih 13 država. Na logu Ujedinjenih nacija mapa sveta je napravljena od 33 segmenta, a iza njih je 13 klipova kukuruza. Zgrada UN-a je sagrađena na jednom od najsvetijih mesta (energetskih tačaka) Indijanaca. Logo kompanije "Proktor i Gembl" je stari masonski simbol - bradati čovek u krugu 13 zvezda.

Još tipičniji primer je doprinos Fransoa Miterana, masona vrhunskog ranga, čiji je brat bio Veliki majstor Velikog Orijenta Francuske. Kao mason, Miteran je uradio nešto što je u jednom trenutku smatrano svetogrđem. Na ulazu u Luvr postavio je veliku staklenu piramidu, imitaciju Velike piramide u Gizi do najmanjeg detalja. Razmere Miteranove piramide imitiraju piramidu u Gizi čak do ugla nagnutosti, koji iznosi 50,7 stepeni. Visina je 21,60 metara, što je 1/100 ere koja ima 2160 godina. U osnovi, strana piramide ima 35 metara. Ove mere imaju u osnovi zlatni broj (1,618) i njegovu obrnutost (0,618), vrlo značajne brojeve za masonsko posvećenje, koji omogućavaju da se odrede tačne razmere uzdužnog četvorougla masonskog hrama i božanskog trougla koji ga krasi, jer $35\text{m} \times 0,618 = 21,63\text{m}$. Isto važi za staklene paralelograme čije mere su 3m sa 1,90m, a od kojih se sastoji piramida u Luvru: $3\text{m} \times 0,618 = 1,854\text{m}$. Veliku piramidu okružuju tri male piramide, visoke 5 metara, sa stranom od 8 metara u osnovi. I ove mere odgovaraju zlatnom broju: $8\text{m} \times 0,618 = 4,944\text{m}$. Površina tla na kome je piramida je 35m na kvadrat-1225 kvadratnih metara. Reč je o božanskom broju, a formula za dobijanje tog broja je $T = n(n+1)/2$. Radi se o pitagorejskom Tetraktisu koji omogućava spajanje božanskog i ljudskog.

Čitav sklop piramide je zbir ezoterijskih simbola zasnovanih na broju 6. Piralnida je sastavljena iz 684 trouglova koji se brojčano iskazuju kao $666+6+6+6$. Vidljivi deo piramide se sastoji od $324 \times 4 = 1296$ trouglova, 36 na kvadrat, ili $(6 \times 6) \times (6 \times 6)$. Broj 36 po kabalističkom tumačenju daje "božanski" broj 666, broj Zveri. Miteranova piramida je

prazna i simbolizuje grobnicu hrišćanske monarhije koja je ukinuta Francuskom (iluminatskom) revolucijom. Francuska rimokatolička monarhija trajala je 1296 godina, od preobraćanja i krštenja Klovisa 496 godine do uspostavljanja Prve republike 1792 godine, što je tačno 1296 godina (u masonskom popisu nazivlja, broj čoveka je 108, $1/12$ od 1296; 108 je i $1/20$ ere od 2160 godina). Ovde je jasno predstavljena utopija Novog doba (New Age). Kralja, božjeg pomazanika na zemlji, mora zameniti masonska republika, preteča Svetske vlade. Tako će hrišćanstvo, nastalo u eri Ribe, biti zamenjeno ekumenskom svetskom religijom u eri Vodolije. Tu ulogu će pripomoći Svetski savet crkava i vasseljski patrijarh koji je protiv izvornog učenja i kanona Pravoslavne crkve. Ispod ove staklene piramide održana je osnivačka skupština Svetske akademije kulture, na čijem čelu je bio nobelovac Eli Vizel, čija specijalnost su poslednjih godina bili zahtevi da se bombarduje Srbija. Umešto Sfinge u Gizi, ispred Miteranove piramide nalazi se olovni kip Luja XIV na konju. Reč je o alhemičarskom simbolu: Kralj Sunce, Apolon, oličenje Svetlosti, zatočenik je olova odnosno podzemne tmine. On čeka da u piramidi bude preobražen u zlato svetlosti.

Miteran je zaslužan i za dogradnju Pale Roajala, takozvanih "stubova Danijela Birena". Tamo je ranije bilo 140 stubova, a Biren im je dodao još 260, pa je njihov broj sada 400, što kad se podeli sa deset daje broj Iskušenja, a prema Pitagorinom Tetraktisu označava biće stavljeno u karantin - 260 stubova podeljeno je u 13 redova, tako da u svakom redu ima po 20 stubova. Od tih 260 dodatih stubova, 44 su puni stubovi koji u mitologiji Maja predstavljaju broj obilazaka Meseca oko Zemlje. Ta 44 stuba, poređana u tri niza, razdvajaju dve površine. U tim površinama nalazi se po 108 stubova, što označava broj čoveka (6 na kvadrat + 6 na kvadrat + 6 na kvadrat), a ostalih 216 ($6 \times 6 \times 6$) su $1/10$ stare ere. Svih 260 Birenovih stubova su obredni kalendar koji je bio u upotrebi kod Maja i služio je za određivanje povoljnih i nepovoljnih dana za vršenje žrtvenih obreda. Ispod ploče na kojoj su stubovi nalaze se tri potoka i jedan bunar koji predstavljaju biblijski Bezdan. Potoci simbolizuju mitsku reku Alfu, a 44 stuba simbolizuju i 44 sveće koje se pale na jevrejski praznik Hanuka i znače očišćenje u Hramu.

Miteranove građevine nazivaju se "fabrikama vetrova" s određenim razlogom. Vetrovi u kabalističkoj simbolici proizvode umne i duhovne preobražaje i utiču na psihi stanovništva. Vetar, simbol duha, blagosti, ali i ljutnje i svetske pomame (Pandorina kutija), je snaga kojom treba

ovladati. U kvartu Defans, gde se nalazi Ministarstvo odbrane, krov je izgrađen u obliku zodijaka, a pred vratima je znak Vodolije koji simbolizuje vazduh. Interesantno je da se tu događaju neobjašnjive atmosferske pojave, a čitavo zdanje sagrađeno je tako da liči na "hodnik za vetrove". Komplex je otvoren 14 jula 1989 godine, na dvestotu godišnjicu Francuske revolucije, tokom svečanog zasedanja grupe G7. Tom prilikom 7 predsednika i 15 posvećenika iz Saveta sastalo se na vrhu "Luka Bratstva". Sedeli su oko okruglog stola imitirajući vitezove Okruglog stola kralja Artura. To nije bilo slučajno, pošto su vitezovi kralja Artura tragali za Svetim Gralom, a u grozničavoj potrazi za Gralom su bila mnoga tajna društva. Smatra se da je Gral u posedu Templara. "Luk Bratstva" je sagrađen kao astronomski hram i njegovo otvaranje označava početak takozvanog Novog doba. Da bi jedna loža počela sa radom potrebno je prisustvo sedam članova, tačno koliko ih je bilo na krovu. I G7 je masonski simbol. "G" je kralj-slovo u masonskoj azbuci (Geometre, Gloire, Grandeur, God - Geometar, Slava, Veličina, Bog). Pre nego što je počeo sastanak na "Luku", sedmorica velikodostojnika su posetili piramidu ispred Luvra i prisustvovali smotri vojske na Jelisejskim poljima, što takođe ima magijsku simboliku (Sedam kraljeva iz Apokalipse). "Luk Bratstva" ima oblik oltara i predstavlja "naopaki Jerusalim". U Svetom pismu, "nebeski Jerusalim" silazi sa Neba da okonča vladavinu Zveri, dok sa ovog naopakog Jerusalima Zver kreće u juriš na Nebo kako bi preuzela vlast od Boga.

Sahrana Fransoa Miterana, koji je umro od raka, obavljena je šetnjom ulicama Pariza i zaustavljanjem pred značajnim masonskim građevinama u gradu, a kada se pogleda plan šetnje gradom vidi se da je u obliku zmije Vroboros. To je zmija savijena u krug i grize sopstveni rep, što na simboličan način označava povezanost života i smrti. U hrišćanskoj simbolici, zmija je personifikacija đavola, Vroboros je i Levijatan, odnosno Satana. Pariz nije slučajno "grad svetlosti". Na Trgu Bastilja, na stubu u sredistu, nalazi se pozlaćeni kip Lučonoše, alfe i omega masonskog pentagrama, pobunjenog andela, poznatog kao Lucifer, koji na čelu ima zvezdu, u desnoj ruci baklju, a u levoj raskinute lance. Sem na Miteranovoj sahrani, crnomagijski simbol Uroborosa mogao se videti i prilikom šetnji građana po Beogradu, u zimu 1997/98 godine, a ne zaboravite da je srednjevekovni Beograd bio napravljen u obliku pentagrama.

Još jedna značajna politička ličnost zapadne Evrope, mason Velikog Orijenta i malteški vitez, je bivši kancelar Nemačke, Helmut Kol.

Velika jevrejska loža B'nai B'rit odlikovala je Kola svojim najvećim odlikovanjem - Blutorden-dem Joseph-Orden, odnosno Ordenom Josifa. Ovo odlikovanje dodeljuje se za izvanredne zasluge onim Jevrejima koji su se zauzimali za dobro jevrejskog naroda na poseban i istaknut način. Taj orden je dobio u svoje vreme i Menahem Begin. Pitate se od kud taj orden Helmutu Kolu. Deda i baba nemačkog kancelara zvali su se Salomon i Sara Kon. Konovi su bili hazarski Jevreji koji su kao trgovci pod imenom Kon (Kohn) živeli u južnoj Poljskoj, odnosno Galiciji. Preko Praga su došli u Beč gde su živeli do smrti kao poznati i uvaženi bogati poslovni ljudi. Njihovi potomci su se preselili u Ludvigshafen gde se 1930 godine rodio Henoh Kon koji će kasnije postati Helmut Kol. Sem što je mason, nekada veliki prijatelj Miterana, blizak je prijatelj porodice Rotšild iz Londona i redovan je gost na svim skupovima bankara, bez obzira što više nije na političkoj funkciji.

Slični podaci su se pojavili i za Rusiju, 1995 godine, kada je izvesni Oleg Platonov izneo spisak sa imenima poznatih ruskih političara. Na njemu su imena Mihaila Gorbačova, poslednjeg predsednika SSSR-a, zatim tada aktuelnog predsednika Borisa Jeljcina, koji je malteški vitez. Na spisku su i tadašnji svetski prvak u šahu, Gari Kasparov, kao i šef ruske diplomatije Andrej Kozirev. Tadašnja ruska elita pripadala je uglavnom loži Vzaimodejstvije (Zajedničko delovanje). Među članovima su bili biši premijer Jegor Gajdar, bivši rainistar Pjotr Aven, ekonomista Leonid Abalkin, vlasnik banke "Nacionalni kredit" i firme "Olbi", Oleg Bojko, direktor "Avtomaza", Vladimir Kadanjnikov i direktor "Inkombanke", Vladimir Vinogradov. Brojni su masoni i u ruskom PEN centru kao i u Međunarodnom ruskom klubu. Članovi Rotari kluba, paramasonske organizacije, su pisac Anatolij Ananjev, zatira vlasnik velike medijske kompanije "Most", Vladimir Gusinjski, i vlasnik slične firme, "Germes", Oleg Volkov. Ruski kosmonaut Georgij Grečko član je masonskog kluba Magisterijum, a bivši prvi vice premijer, Genadij Burbulis, i bivši predsednik parlamentarnog komiteta za spoljnu politiku, Jevgenij Ambarcumov, članovi su masonske komisije Velika Evropa.

Novi ruski predsednik, Vladimir Putin, je po jednim mason, što se može zaključiti po dvorani u kojoj je polagao zakletvu predsednika i koja je prepuna masonskih simbola. Po drugima je templar, član preovlađujuće organizacije među oficirima bivšeg KGB-a. Iz ovoga se vidi da je uspon na vlast nemoguć bez pripadništva nekoj moćnoj organizaciji. U ovom slučaju i ja tipujem na Templare koji su sa vrha vlasti

skinuli Malteške vitezove (Putin protiv Jeljcina) u Rusiji. Putinov odlazak u Italiju, kako bi presekao vrpce na postavljenom spomeniku Puškinu, smešan je povod u odnosu na to da ruski predsednik nije običan dokon i besposlen čovek. Posle toga, Putin odlazi da se sretne sa papom Jovanom Pavlom II, a prethodno sa ser Endrju Bertijem, Velikim majstorom Malteških vitezova, jer ulazak u papin salon vodi kroz "malteško pretsoblje". Sigurno je Putin morao da im objasni svoj budući stav prema Malteškim vitezovima i katoličkoj opciji u Rusiji, kao što je jugoslovenski predsednik Vojislav Koštunica morao da prođe istim putem kako bi sa papom razgovarao o svom odnosu prema Malteškim vitezovima, njihovim željama, kao i željama Vrhovnog masonskog saveza Nemačke, njegovim aspiracijama prema Banatu, povratku "folksdojčera", delovanju Katoličke crkve u Crnoj Gori, ili ko zna sve o kojim temama koje mi ne mogu pasti na pamet ovog trenutka.

Koliko daleko raasoni planiraju i kako ostvaruju svoje planove neka podseti i let na Mesec američkih kosmonauta. Prvi kosmonaut koji je kročio na Mesec bio je Nil Armstrong, a za njim Edvin Oldrin (Auldrin, u originalu). Obojici ime počinje na "A", kako bi se stihu iz Jevandelja: "Ja sam Alfa i Omega, ja sam prvi i poslednji..." dao magijski značaj koji je važan za masone. Oldrin, mason trideset i trećeg stepena, je na Mesec poneo uglomer i šestar. Meni lično se u povezivanju "nebeskog sa zemaljskim" više sviđa stav oca Justina Popovića da "dvadeseti vek znači savez sa đavolom". Ta istina nas pritiska, bez obzira da li to ljudi vide ili se to krije od njihovih očiju.

U Srbiji, a kasnije i u Jugoslaviji, masoni su imali veliki uticaj na politički život. Čak bi se raoglo reći da su masoni bili preovlađujući članovi svih jugoslovenskih vlada od 1918 do 1941 godine. U toku rata, najvažniji masoni su otišli u inostranstvo, a oni koji su ostali su "uspavali rad" svojih loža. Skoro svi pučisti od 27 marta 1941 godine su bili masoni, a neki su radili i za britanski "Intelidžens servis". Veliki broj masona, nekoliko stotina, bili su uhapšeni posle kapitulacije Jugoslavije. Brzo su pušteni uz pomoć Nemaca masona, Franca Nojhauzena, opunoćenog ministra za privredu Srbije, koga je lično podržao Gering, takođe raason. Masoni su bili i Jozef Matl, major Abvera i Vajnman, major Gestapoa, a sve njih je pokrивao šef Abvera Kanaris.

U Hrvatskoj, uhapšeni masoni su odvedeni u Jasenovac, gde je postupak prema njima bio dosta blag. Nisu tučeni, ništa nisu radili, a ostavljen im je i novac. Većina je puštena iz logora aprila meseca 1942

godine. Iako su formalno bili zabranjeni, delovali su neometano jer je veliki broj visokih ustaških funkcionera pripadao masonima, a najpoznatiji su bili Slavko i Eugen Kvaternik. I među većnicima AVNOJ-a bilo je masona, što nije smetalo OZNI da posle rata strelja jedan broj masona zbog pripadnosti mreži engleske obaveštajne službe. Lože nisu obnovljene, ali su masoni bili pojedinačno kontaktirani, dok su masoni i rotarijanci iz Amerike vodili veliku kampanju, pedesetih godina, u korist Jugoslavije, odnosno braće u Jugoslaviji, što nije bilo teško jer američki masoni kontrolišu humanitarne organizacije "UNRA" i "CARE". Postepeno su masoni jačali svoj uticaj u tradicionalno svojim sredinama, na Beogradskom univerzitetu i u Srpskoj akademiji nauka. Neki su aktivno učestvovali u studentskim demonstracijama i protestima na Beogradskom univerzitetu 1968 godine, a sedamdesetih godina francuska masonerija, u prvom redu Veliki Orijent, na čijem čelu se tada nalazio kao Veliki Majstor Žak Miteran (brat Fransoa Miterana), podržavala je "mas pokret" u Hrvatskoj i brata masona Miku Tripala.

Novija istorija masonerije u Jugoslaviji vezana je za obnavljanje rada masonskih loža u Jugoslaviji, pa je 1990 godine obnovljena Velika loža Jugoslavije, na čijem čelu se kao Veliki Majstor našao Zoran Nenezić, a "svetlost" je dala, da se poslužimo masonskom terminologijom, Ujedinjena velika loža Nemačke. To je bilo izvesno iznenađenje ako se zna da je francuska masonerija tradicionalno podržavala jugoslovensku masoneriju i da je decenijama vodila žestoku borbu sa engleskom masonerijom oko uticaja u Jugoslaviji. U igri su uvek bili i italijanski masoni, zbog pretenzija Italije prema Dalmaciji, kao i lože iz Mađarske i Češke. Po čudnoj koincidenciji ove zemlje su i u razbijanju Jugoslavije i nametanju sankcija našoj zemlji bile najglasnije i najagilnije. Posebno zadovoljstvo su masoni ovih zemalja doživeli razbijanjem Bosne i Hercegovine, koja je poprište sučeljavanja raznih masonskih interesa, pa je to bila prilika da se ti interesi zadovolje, da svi nezadovoljnici dobiju svoje "geostrategijsko parče kolača" i da se situacija na ključnom prostoru Evrope, na Balkanu, okrene u korist najmoćnije zemlje Evrope i rešavanju njenih decenijskih frustracija zbog dva izgubljena svetska rata. Veliki Majstor Nenezić se nije dugo zadržao na svom mestu, postao je smetnja za određene apetite i igre, pa je uskoro smenjen, i onda je usledila klasična igra prevare i dezinformacija formiranjem četiri nove masonske lože koje rade neregularno, ali postoje. Za čije potrebe i u ime čega, ostaje pitanje. Evropu je iznenadio i uzdrmao podatak

koji je Nenezić javno izneo. a to je da su mnogi nemački nacisti našli utočište među masonima, a neki postali i Veliki majstori Ujedinjene velike lože Nemačke - Teodor Fogl (VM 1958-1959), Konrad Merkel (1960-1961), Rihard Miler-Berner (1961-1062), Hajnc Rigerberger (1966-1968) kao i Georg Fromholc, Veiiki majstor Velike zemaljske lože Nemačke (1973-1977).

Nije nepoznato da su devedesetih godina na razbijanju Jugoslavije iznutra delovali i neki masoni, u prvom redu tadašnji preraijer Ante Marković, kao i moćni šef tajnih službi Stane Dolanc. Ante Marković je kao genijalni potez uveo ekonomske reforme Džefrija Saksa, čija suština je pljačka nacionalnih ekonomija svih zemalja bivšeg komunističkog bloka koje treba "reformisati". Danas Ante Marković "savetuje" vladu Makedonije na poziv brata masona, američkog čoveka, Vasila Tupurkovskog. Stane Dolanc, veliki trgovac oružjem, imao je poslovne aranžmane sa Lorensom Iglbergerom, nekada ambasadorom SAD-a u Jugoslaviji. Naime, Iglberger je 1986 godine pomogao da se osnuje "LBS banka", njujorška filijala "Ljubljanske banke" koja je služila za pranje novca od prodaje oružja, a sarađivala je sa "BNL bankom" u Atlanti, koja je kreditirala nabavku opreme za proizvodnju bojnih otrova za Irak. Iglberger je bio direktor "LBS banke" u periodu od 1986 do 1989 godine, a 20% njenih poslova u Njujorku je išlo preko "BNL".

Ako pretpostavimo da su masoni imali aktivnog učešća u političkom životu Jugoslavije u svim njenim periodima u ovom veku, nema razloga da sumnjamo da je tako i sada. Još pre nekoliko godina na sred Knez Mihajlove ulice, ispred zgrade Srpske akademije nauka, postavljena je vema kopija nedovršene piramide sa poledine američkog dolara. Jedna "neformalna grupa", kao članica DOS-ove opozicione grupacije, koja se zove G17 plus, je tipična masonska tvorevina (značenje slova "G" za masone sam već objasnio). Ima i onih uticajnih političara DOS-a, na značajnim funkcijama u saveznoj i republičkoj vladi, koji su članovi masonskih loža u Nemačkoj i Švajcarskoj, odakle stiže snažna podrška promenama u Jugoslaviji koje sprovodi nova vlast od septembra 2000 godine. Već je opšte mesto ponavljanje da se širok opseg delovanja obavlja i kroz paramasonske organizacije, kao što su rotarijanci i mnoge kulturne institucije i fondacije iz sveta koje pružaju finansijsku, naučnu i drugu pomoć "zemljama u razvoju", gde spadamo i mi. Po njihovim rečima, mi smo u situaciji kada se pomoć ne odbija, a pogotovo što to pomaže "demokratske procese" u našoj zemlji i "slobodne

medije", pa kako sada reći da ta pomoć ima svoju cenu koja će morati da se plati jednog dana. Uostalom, razorno delovanje raznih komiteta za pomoć može se pratiti kroz raspad zemalja Istočne Evrope, gde je socijalizam, potpuno iscrpljen svojom ispraznošću, pao pred novim vizijama opšte sreće, pa nije teško uočiti u mađarskom parlamentu masonsku simboliku na svakom koraku, ili na primer u Poljskoj, spregu katoličanstva i masonerije.

Jedan od takvih konkretnih "doprinosa" je iz 1995 godine, kada je iz Vrhovnog masonskog Saveta Nemačke u Frankfurtu, posredstvom poverenika u Beču, u Vršac stigao nalog da se reaktivira rad masona prekinut 1940 godine odlukom Velike lože slobodnih zidara Jugoslavije. Za masone u Vršcu biće zadužena Privremena uprava masonske lože Aurora, a program delovanja je "rušenje neodržive diskriminacije starosedelaca Vojvodine, koji su zbog velike zastupljenosti dođoša u organima vlasti u podređenom položaju". Masoni iz Nemačke zahtevaju da se Kosovo i Metohija izjednače u svemu sa užom Srbijom i Crnom Gorom, a insistiraće da prestane mešanje Srbije u rad vojvođanskog parlamenta. Ovo mi nešto poznato zvuči, na kraju 2000-te. Nemački masoni pozivaju svoje sledbenike u Vršcu da pruže otpor "uspostavljanju punog nacionalnog i kulturnog integriteta srpskog naroda", da se odupru "hegemonistima iz Beograda" i da pokrenu starosedeoce u Vojvodini da "izraze svoje opravdano nezadovoljstvo prema ratnim zločincima (Srbima) koji nisu prihvatili ustavni i pravni poredak Hrvatske i koji su otuda pobjegli od tobožnjeg hrvatskog progona i "enocida". Šta je kruna ovog bezobraznog mešanja u unutrašnje stvari Jugoslavije vidi se iz ključnog dela teksta:

"... Naš strateški pravac delovanja jeste da se u Vojvodinu ponovo vrate proterani Nemci (folksdojčeri), da se tako sa njima ponovo vrati na ove prostore zdrav i civilizovan duh... Tako ćemo učiniti da Vojvodina opet bude bogata i da se potpuno samostalno razvija..."

Verovatno do otcepljenja, kako bi se priključila "Novom rimskom carstvu", bolesnoj utopiji Vatikana i kuće Habzburg, novoj Austro-ugarskoj koja će u podunavski region uključiti svoje bivše pokrajine. Da autonomaši Vojvodine ništa ne rade slučajno, vidi se i iz delovanja izvesne dr Edite Stojić, rođene Arnštajn, o kojoj su se početkom 1997 godine pojavili neki tekstovi u nemačkim i austrijskim novinama.

Delovanje dr Stojić se odvijalo preko Beograda, gde je ona direktor Centra za susedne zemlje i regionalnu saradnju. Naravno, "regionalna saradnja" se baš locirala u Vršcu, preko masonskih i rotarijanskih krugova, pa pravo u "Hemofarm", jednog od najvećih proizvođača lekova, ne samo u Jugoslaviji, već i u ovom delu Evrope. "Poslovne veze" su uspostavljene direktno iz Centra, ali i preko privatne firme ("Bizma") gospode Stojić. Da spomenem da je Stojićka bila udata za profesora Pravnog fakulteta u Sarajevu, Mustafu Imamovića, bliskog prijatelja Alije Izetbegovića, što naravno nema nikakve veze sa delovanjem u Beogradu, a prema Banatu. Zakuvanoj situaciji u ovom delu zemlje kumuju ne sarao određeni krugovi iz Nemačke, masonski i BND-ovski, već se sa njima nadmeću i rumunske masonske lože, pod zaštitom francuskog Velikog Orijenta. Kad rasparčaju Jugoslaviju i podele "evropski masonski kolač" krenuće dalje.

Cilj raasonskih snova je Rusija, gde poslednjih godina masoni i druga tajna društva doživljavaju neviđenu ekspanziju, počev od predsednika države (Jelcina kao malteškog viteza), preko ministara i poslovnih ljudi. Ruski narod će pred naletom ovih organizacija, kao i svih verskih sekti koje haraju zemaljom bez ograničenja, morati da se bori svim silama da sačuva svoje nacionalno biće i svoju nezavisnost, kako ne bi podlegao opštem naletu mondijalizma. To će biti i problem ove zemlje, jer se Novi svetski poredak, čijih se ponuda za novi i bolji život treba čuvati, već ušančio u mnogim busijama našeg života, i čeka pravi trenutak da izađe na otvoreno.

Društvo Mrtvačka glava

Ovo je važno društvo sa ogromnim uticajem u Americi. Njegova baza je Jejl univerzitet sa centrom u mauzoleju bez prozora koji je poznat kao "Grobница" i u kome se članovi okupljaju dva puta nedeljno tokom školske godine. Tačna istorija društva Mrtvačka glava nije poznata, ali se zna da je uvedena u SAD pre oko stošezdeset godina kao Loža 322 tajnog nemačkog društva koje je u Nemačkoj bilo poznato pod imenom Bratstvo smrti. Prerušeni iluminati, kažu poznavaoци.

Simbolizam njihovih ceremonija uvođenja članova u društvo, blizak je masonskim. U Americi počinju s radom 1832/33 godine, uz aktivno učešće generala Vilijema Hantingtona Rasela i Alfonsa Tafta, predstavnika slavnih porodica koje su odigrale važnu ulogu u istoriji Amerike. Društvo Mrtvačka glava je elitističko i rasističko, bazirano na novcu stečenom kroz ilegalnu trgovinu drogom. Društvo je 1856 godine zaštićeno kroz "Rasel trust" i posebnim zakonom države Konektikat osnivači su oslobođeni zakonske obaveze da popunjavaju godišnji izveštaje o poslovanju. Ceremonije inicijacije se i danas održavaju na ostrvu Dir, na reci Svetog Lorenca. Procedura izbora novih članova nije se izmenila od 1832 godine. Svake godine petnaest novih članova se bira, i to uvek sa završne godine studija. U proteklih stošezdeset godina oko dve i po hiljade diplomaca Jejla je inicirano u društvo. U svako doba je živo i aktivno između petsto i šesto članova, a otprilike jedna četvrtina se bavi unapređenjem interesa društva. Tajna društva su inače specijalnost Jejla. Postoje još dva tajna društva, Svitak i ključ i Vučja glava, koja su takođe osnovana sredinom prošlog veka. Da li su konkurencija društvu Mrtvačka glava teško je reći, pre će biti da su deo iste celine. Verovatno je da su članovi takozvanog istočnog liberalnog establišmenta, koji sebe smatra američkom elitom, članovi makar jednog od ova tri tajna društva.

Ostrvo Dir je vlasništvo "Rasel trusta" koji poseduje i većinu zemljišta na kome se nalazi univerzitet u Jejlu. Porodica Rasel stvorila je ogromno bogatstvo kroz trgovinu opijumom u devetnaestom veku, kroz sindikat trgovaca drogom poznat kao "Rasel i kompanija". Njihovi jedini rivali bili su iz Perkins sindikata, iz Bostona, koji su bračnim vezama bili povezani sa drugim porodicama britanskog aristokratskog porekla, iz perioda trgovine robljem. Rasel je kupio Perkinsove i postao jedna od centralnih

figura trgovine opijumom u Americi, u rangu sa porodicama "plave krvi" kao što su Kulidž i Delano (Komitet 300), koje su davale američke predsednike. Ove porodice su bile povezane sa isto takvim porodicama u Engleskoj, Kesvikovima, Džardin Mestisonora i drugima, koje su u poslu trgovine opijumom imale podršku britanske vlade lorda Palmerstona, koji je bio na čelu Velikog Orijenta. Pošto je izvor njihovog prihoda bio poznat u užem krugu učesnika, nije čudo da su za svoj sirabol izabrali gusarsku zastavu - mrtvačku glavu sa ukrštenim kostima. Ova veza traje i danas kroz porodice čija imena dobro poznajemo - Buš, Rokfeler, Hari-man, Vitni, Pejn, Vanderbilt, Bandi. Većina vuče poreklo od onih dvadeset, trideset porodica "puritanaca" koje su stigle iz Engleske u Ameriku između 1630 i 1660 godine. One se drže zajedno, učvršćujući se kroz bračne veze i ukрупnjivanje kapitala, ne dozvoljavajući da politička i ekonomska moć u Americi isklizne iz njihovih ruku. Jedna od takvih porodica, iz društva Mrtvačka glava, su danas Lordovi, vlasnici poznate njujorške advokatske firme "Lord, Dej i Lord". Drže samo velike klijente - "Njujork Tajms" i Rubin fondaciju, koji finansiraju Institut za studije politike u Vašingtonu. Vinston Lord (Trilateral, Bilderberg grupa) postao je predsedavajući Saveta za međunarodne odnose 1983 godine.

Porodični klan Bušovih već je decenijama zastupljen u Mrtvačkoj glavi. Preskot Buš je iniciran 1917 godine, a onda se oženio devojkom iz pnrodice finansijera, Vokerovih. Džordž Herbert Voker ralađi je takode bio iz Mrtvačke glave, Preskotov sin, Džordž Herbert Voker Buš je 1948 godine ušao u društvo, što će biti presudno u njegovom usponu do mesta šefa CIA i predsednika SAD-a. Poznato je da je Jejl i Mrtvačka glava omiljeno lovište novih kadrova za CIA i skoro je sigurno da je Buš od studentskih dana bio regrutovan za rad u Agenciji. Njegov otac, spomenuti Preskot, bio je poznat u Mrtvačkog glavi po jednom bizarnom događaju. U maju 1918 godine, Buš i pet drugih članova Mrtvačke glave, oskrnavili su grob indijanskog poglavice Džeronima u Fort Silu, Oklaho ma, i ukrali lobanju koju su doneli u svoj štab u Jejlu, gde su je koristili u ceremonijama i ritualima. Ovu priču potvrdili su zahtevi Indijanaca i Neda Andersona (poglavice Apača San Karlos) da se lobanja vrati, ali nije poznato da li je to učinjeno. Jedan članak iz 1989 godine, u "Njujorkeru", opisuje kako je jedan "Mrtvac" sedamdesetih godina lično video tridesetak ljudskih lobanja u "Grobnici". Ove bizarnosti navodim samo da bi se videlo kakav je mentalni sklop ljudi koji dolaze na vlast u Americi i presudno utiču na zbivanja u svetu. Kao ilustraciju, opisaću

vam deo ceremonije inicijacije. Kandidat leži go u mrtvačkom sanduku, a za "intimni deo" tela mu je vezana traka, i dok masturbira naglas prepričava detalje svojih seksualnih iskustava (ako ih je imao). Jasno je da se kasnijim učenama i strahom članovi drže čvrsto u stegama društva. Posle inicijacije, član dobija novo ime. Postao je "vitez", u tradiciji drugih tajnih društava. Stariji vitezovi u Mrtvačkoj glavi zovu se patrijarsi, a svi ostali, koji nisu članovi, su neznabošci, varvari i vandali.

"Mrtvac" su naročito bili aktivni u vreme Prvog svetskog rata i boljševičke revolucije u Rusiji. U upravnom odboru "Morgan Garanti Trasta", koji je finansirao boljševike, podržavao Staljinovu diktaturu i finansirao obe strane u dva svetska rata, sedelo je devet članova Mrtvačke glave, a među najpoznatijima bili su W. Averel Hariman, Hari P. Vitni, Najt Vuli i Persi Rokfeler. U firmai "Braun Braders" ("Hariman" od 1933 godine) u upravnom odboru sedelo je osam članova Mrtvačke glave, među njima W. A. Hariman, E. Roland Hariman, Najt Vuli i Preskot Buš. Očigledno je da su do Drugog svetskog rata bili vrlo aktivni u promovisanju koncepta eugenike (nauke o čistoti rase, tako drage njihovim uzorima u nacističkoj Nemačkoj), a tvorci su i Svetskog saveta crkava, udruženja verskih zajednica raznoraznih usmerenja osnovanih samo sa jednira ciljem: da se uništi hrišćanstvo, da se njena osnovna doktrina - ekumenizam, sprovede u korist Katoličke crkve uz propast pravoslavlja, što će biti pretekst stvaranja nove religije u novom milenijumu, religije bez Boga, na čijem će čelu biti Maitreja, ovaploceni Lucifer.

Danas se članovi Mrtvačke glave nalaze u svim važnim svetskim organizacijama, u prvom redu u Savetu za međunarodne odnose, kao i u bitnim industrijskim granama sa kraja milenijuma, u armiji, medijima, obaveštajnim organizacijama, farmaceutske industriji, trgovini drogom, obrazovanju, proizvodnji hrane, kontroli populacije. Dok završavam ovu knjigu, upravo je na predsedničkim izborima u Americi pobedio još jedan član Mrtvačke glave, Džordž Buš mlađi, unuk Preskota Buša, sin Džordža Buša Sr. Dinastija je uspostavljena, mračne sile su iza scene, nov američki kabinet Buša mlađeg je vojna vlada sastavljena od previše pensionisanih generala i ljudi iz vojnog kompleksa. Time SAD postaju žrtva "mekog" vojnog državnog udara, dok mnogi analitičari i novinari naivci unapred proriču kako Buš mlađi neće biti loš predsednik. Tome se raduju i u Rusiji, a niko se nije zapitao čiju lobanju će Buš ići da iskopava. Kad budu shvatili ko je zapravo na vlasti u Americi iza Buša mlađeg, po običaju će biti prekasno.

Malteški vitezovi

Na delovanje obnovljene masonerije u Jugoslaviji nadovezalo se i delovanje Malteških vitezova, jednog od najstarijih i najuticajnijih vojnoviteških redova Katoličke crkve, čije je delovanje značajno i danas, jer su jedni od ključnih nosilaca katoličkog prozelitizma širom sveta, a naročito protiv pravoslavlja. U jeku sankcija protiv Jugoslavije, mitropolit crnogorski, gospodin Amfilohije, objavio je na crkveni praznik Lucindan 30 oktobra 1993 godine, da se velika relikvija, ruka svetog Jovana Krstitelja, nalazi u posedu Srpske pravoslavne crkve. Ova vest izazvala je veliko uzbuđenje u mnogim krugovima, naročito onih vojno-religioznih redova, Templara i Malteških vitezova, čiji je svetac zaštitnik Jovan Krstitelj. Za one kojima nije poznata istorija Suverenog vojnog reda hospitalaca svetog Jovana Jerusalimskog, Rodosa i Malte (kako danas glasi puno ime reda), daću kratku hronologiju događaja od vremena koje je interesantno za našu priču - od osvajanja Malte od strane Napoleona.

10 juna 1798 godine Napoleon osvaja Maltu, što je za red bio veliki udarac, jer od dobijanja ostrva 1530 godine na poklon od Karla V, posle gubljenja Rodosa, Malteški vitezovi su odoleli mnogim opsadama. Ovoj nisu, pa se Veliki majstor Ferdinand fon Hompeš 17 juna 1798 godine odrekao titule Velikog magistra (majstora) i sa vitezovima, relikvijama i pokretnom imovinom uputio za Rusiju gde im je ponuđeno utočište. Ruski car Pavle I se samoprolašava za Velikog majstora (samo de facto, kako naglašava red) i ostaje to do 1801 godine, kada je na njega izvršen atentat. Malteški vitezovi su sa sobom doneli i jednu od svojih najvećih relikvija - ruku svetog Jovana Krstitelja koja se čuvala u Zimskom dvorcu u Sankt Petersburgu. Posle gubljenja podrške u Rusiji, red se povlači, ali relikvije ostaju u Rusiji. Aleksandar III ruku prenosi u dvorac "Gačino" i ona tu ostaje do Oktobarske revolucije 1917 godine. Carica majka, Marija, nosi ruku u rodnu Dansku, ali zalaganjem kijevskog mitropolita Antonija Hrapovickog ruka stiže u Beograd 1923 godine i poverava se na čuvanju jugoslovenskom kralju Aleksandru I Karađorđeviću. Tu ruka ostaje do 1941 godine, do napada Nemačke na Jugoslaviju. Kralj Petar II Karađorđević, pre napuštanja Jugoslavije, ostavlja relikviju starešini manastira Ostrog u Cmoj Gori, Marku Kalanju.

Ovde moram da napravim malu digresiju. Pored desne ruke svetog Jovana Krstitelja na Malti su čuvane još dve svetinje - ikona Svete Bogorodice koju je naslikao apostol Luka i stavroteka u kojoj se nalazi čestica Časnog krsta na kojem je bio razapet Isus Hristos. Karakteristično je da desnica Jovanova nema mali i domali prst. Jedan prst čuva se u Otomanskom muzeju u Istanbulu, a drugi je ugrađen u (veštačku) ruku svetog Jovana Krstitelja koja se čuva u Sijeni. Tu ruku doneo je u Srbiju prvi srpski arhiepiskop Sveti Sava. Na njoj su zabeležene sledeće reči:

"Pretečeva desnica Jovanova. Pomeni me Savu arhiepiskopa Srpskoga."

Ruka je neko vreme bila u manastim Žiča, a zatim u Pećkoj patrijaršiji, sve do pada srpske države kada ju je Jelena (supruga Lazara, sina Đurđa Brankovića) odnela u Moreju kod svog oca despota Tome Paleologa, rođenog brata Konstantina XI Dragaša, poslednjeg vizantijskog cara. Toma Paleolog je ovu ruku poklonio papi Piju II, koji ju je odneo u svoj rodni grad Sijenu. Ove relikvije je u Crnoj Gori otkrila tajna policija i 1951 godine ruka, ikona i čestica krsta završavaju u sefu UDBE u Titogradu, po naređenju Blaža Jovanovića. Pravo čudo je da ta informacija, verovatno zbog neznanja šefova tajne policije Crne Gore, nije stigla do Josipa Broza Tita, jer bi ih sigurno uzeo sebi, što bi njegovom ugledu u organizacijama u kojima je bio član donelo neslućene visine. Bilo kako bilo, 1968 godine tadašnji funkcioner Marko Orlandić vraća ruku i česticu krsta Crkvi, jer je to "njena imovina", a ikonu daje Cetinjskom muzeju, jer je to "umetnost" i zato "pripada narodu". Ruka je u Cetinjskom manastiru. Kako se ova vest pojavila u medijima, krenula je kampanja iz malteških krugova prema Jugoslaviji. Jedan krak krenuo je iz Amerike, gde su Malteški vitezovi izuzetno uticajni. Prvi cilj je bio gašenje Velike lože Jugoslavije, jer im nije odgovarao ni Zoran Nenezić kao Veliki majstor ni to što je "svetlost" za osnivanje masonske lože došla iz Nemačke. Posle gašenja sledilo bi osnivanje nove lože pod patronatom masona i Malteških vitezova iz Amerike, a ako se to prihvati poteći će milijarde dolara. Naravno, neki naivni su se upeicali na tu priču, ne znajući da obećane milijarde dolara nisu stigle ni u jednu zemlju kojoj su obećane. Tako su se u igri našla dva srpska pisca akademika, a jednom je obećana podrška u kandidovanju za Nobelovu nagradu za književnost. Za one koji ne znaju, za dobijanje Nobelove nagrade za književnost dovoljno je da budete makar prosečan pisac, ali obavezno

mason trideset i trećeg stepena, što je presudno. Zato mnogi genijalni pisci nisu dobili ovu nagradu, jer nisu ispunili ključni zahtev da budu "braća", a koga interesuje kvalitet pisanja neka se obrati književnim kritičarima a ne Nobelovom komitetu. Sem akademika, ponuda je otišla i nekim ljudima iz vrhova sudstva, policije i Demokratske stranke Zorana Đinđića koja je i pre toga imala podršku masona iz lože Alpina. Uostalom, izborni slogan Demokratske stranke na jednim od prethodnih izbora bio je "Pošteno". Na engleskom on glasi "on the square" i bukvalno znači "na kvadrat", matematički izraz za stepenovanje, ali među masonskom braćom znači "pošteno", pa ko razume poruku to bolje za njega.

Inicijativa iz Njujorka nije se tada ostvarila, ali je zato u decembru 1993 godine stigla zvanična delegacija Malteških vitezova koju su činili profesor Enriko de Santis, šef pravnog odeljenja reda, Stefan Erkole Vlahović i Antonio Sovinjano. Imali su na umu uspostavljanje međudržavne saradnje kakvu su obnovili sa Rusijom, ali tadašnji jugoslovenski predsednik Zoran Lilić nije ih primio. Primio ih je patrijarh Srpske pravoslavne crkve Pavle, 6 decembra 1993 godine, i odbio pomoć u novcu, otvaranju bolnica, univerziteta i sličnih mamaca koje Malteški vitezovi bacaju u prvom nastupu, jer bi posle toga sigurno usledio zahtev za otkupom ruke Jovana Krstitelja i ostalih relikvija. Ne uspevši u Beogradu, vitezovi su se uputili u Crnu Goru. Tu su primljeni vrlo srdačno. Priraili su ih tadašnji ministar inostranih poslova Cme Gore, Miodrag Lekić, ministar zdravlja Miomir Mugoša i potpredsednik crnogorske vlade Rade Perović. Malteški vitezovi su obećali Crnoj Gori pomoć u lekovima i ponudili saradnju na drugim poljima, ističući pritom da su pod jurisdikcijom Američke pravoslavne crkve, što je trebalo verovatno da omekša stav Srpske pravoslavne crkve, i tražeći da otvore kancelariju u Cmoj Gori gde bi delovali kao humanitarna organizacija.

Da ne bude zabune, Malteški vitezovi jesu ortodoksna katolička organizacija sa vrlo strogim praviliraa, ali su u novije vreme dosta spustili kriterijume za prijem, stvarajući tako i laicke delove reda kako bi omasovili organizaciju. Naime, od osnivanja pa do XVII veka jedina klasa vitezova bili su: Vitezovi pravde ili Zavetovani vitezovi. Sredinom XIX veka broj vitezova bio je toliko mali da je redu pretilo gasenje. Neke od najpoznatijih italijanskih plemićkih porodica ponudile su svoju pomod - prinčevi Kolona, Orsini, Barberini (sve pripadnici Crnog plemstva), ponudili su redu svoj uticaj, novac, ugled i obnovili ga. Proširili su ga na protestantske zemlje, organizujući ogranke, kao i na pravoslavne

zemlje koje su takođe bile u mogućnosti da formiraju svoje ogranke. U protestantskim zemljama malteški vitezovi organizovani su u okviru Velike oblasti Brandenburg Reda svetog Jovana u Nemačkoj, Švedskoj, Holandiji, Velikoj Britaniji, Švajcarskoj, Finskoj i Mađarskoj. U Nemačkoj, u Redu Johanitera, deluje preko tri hiljade vitezova koji široko sarađuju sa bolnicama, klinikama, medicinskim fakultetima i školama, a pružaju pomoć i drugim zemljama preko svoje organizacije "Johanniter Unfall Hilfe". Na čelu Johanitera bio je nekada kralj Pruske ili član kraljevske porodice, zatim nemački car (poslednji Viljem II), a posle toga su na čelo dolazili plemići iz porodice Hoencolern. U Švedskoj su takođe pod jurisdikcijom krune. u Holandiji takođe - na čelu je bio princ Henrik, kraljičin otac, a u Engleskoj vojvoda od Glostera.

Kralj Petar II Karađorđević bio je na čelu pravoslavnog ogranka reda Matieških vitezova od 1965 godine, pa do svoje smrti 1970 godine, kao Suvereni protektor i sedamdeset i treći Veliki magister Reda svetog Jovana Jerusalimskog. Posle smrti, njegov sin, princ Aleksandar II Karađorđević, odbio je da preuzme tu funkciju. O tome je sačinjen "Protokol" između tadašnjeg Velikog magistra reda, Fra Anđela di Mojana da Kolonja i princa Aleksandra. Razmenjena su odlikovanja - Veliki majstor je dobio Orden belog orla, a princ Aleksandar Veliku ogrlicu Ordena za zasluge. Prijatelj kralja Petra II, Tomas Šenon, baron Foran, vojvoda od Sen-Bara, i sam malteški vitez, opisuje svoje druženje sa princom Aleksandrom Karađorđevićem i njihovu zajedničku posetu Vatikanu, 1980 godine:

"Imali smo audijenciju kod pape koju je organizovao kardinal Marten, koji se starao o papskom domaćinstvu... Prisustvovali smo divnom zvaničnom ručku koji je, u Malteškoj palati, priredio princ i Veliki poglavar Suverenog malteškog reda. Prestolonaslednik je tada bio primljen u svojstvu šefa države. Kod pape ... poseta je trajala otprilike dvadeset pet minuta. To je bila uzvratna kurtoazna poseta, takoreći upoznavanje... Posle posete papi otišli smo na sastanak sa princom Suverenog malteškog reda..."

Kakve bi tek počasti imao Aleksandar Karađorđević da je ostao na čelu Pravoslavnog priorata Reda svetog Jovana Jerusalimskog. Možda bi se lako vratio i na presto Jugoslavije, što je sada teško, jer Jugoslavija njegovog dede Aleksandra I više ne postoji.

Susret Džordža Buša i Mihaila Gorbačova na brodu kod ostrva Malta (koje li simbolike)' označio je ukidanje Istočne Nemačke i povlačenje

Sovjeta iz čitave Istočne Evrope. Upravo su Gorbačov i Jeljcin, preko Malteških vitezova i u dogovoru s papom Jovanom Pavlom II i Ronaldom Reganom otvorili vrata raspada SSSR-a i prodiranju katolicizma u Rusiju i Ukrajinu, što su 1992 godine obelodanili tadašnji predsednik ruskog parlamenta Ruslan Hazbulatov i ukrajinski pisac Boris Olejnik. U tom smislu su poznate novine "Sovjetskaja Rasija" i "Pravda" pisale o tajnom Jeljcinovom predsedničkom ukazu broj 827, kojim se Rusija povezuje, posle dvestagodišnje pauze, sa Malteškim redom, jednim od glavnih oslonaca papstva i onim što se u Rusiji naziva "svetskom vladom" i "mondijalističkom diktaturom". List "Pravda" je objavila i fotografiju Jeljcina u odori viteza Malteškog reda i navodi da je primljen 16 novembra 1991 godine s titulom komandora. Prodor u pravoslavne zemlje tako je pnnovo otpočeo, sa novim entuzijazmom i novim igračima na sceni. Malteški vitezovi se nisu libili da finansiraju kupovinu oružja za Hrvatsku Franje Tuđmana, da skupljaju novcane priloge u Barskoj biskupiji i da ih šalju u Hrvatsku, da nabavljaju oružje za šiptarske separatiste na Kosovu posredstvom katoličkog sveštenika Ljuša Đerđija iz Uroševca, uz obilatu pomoć "Radio Vatikana". Našli su političku podršku među liberalima u Crnoj Gori, a sigurno stoje iza verske sekte ekskomuniciranog raspopa Miraša Dedejića čije delovanje je upereno protiv Srpske pravoslavne crkve. Još jedna organizacija koja je pod kontrolom pape je populistička organizacija Zajedništvo i oslobođenje (Comunione e liberazione), skraćeno poznata kao čieini, čije vodstvo je skriveno u Vatikanu, a koja se takođe bavi propagandom u korist Vatikana a protiv drugih zemalja, ovom slučaju Jugoslavije. Na godišnjem zboru u Riminiju. avgusta 1990 godine, čielini su spremno prepustili govornicu za javni nastup upravo spomenutom Ljuša Đerdiju koji je tom prilikom otvoreno zagovarao secesiju Kosova. Daklem, nije nepoznato šta malteški vitezovi žele u Jugoslaviji, bez obzira na povod zbog kog dolaze.

Nema sumnje da su Malteški vitezovi ključni učesnici velike igre moći unutar Novog svetskog poretka, glavni borci za stvaranje novog Svetog rimskog carstva na čelu sa Habzburzima i glavni nosioci ezoterije Novog svetskog poretka, u bliskim vezama sa Crnim plemstvom i ostalim tajnim društvima. Od svog osnivača, benediktinskog fratra, oca Žerara, do današnjeg Vetikog majstora, ser Endrju Bertija, poJitika je bila njihovo omiljeno polje aktivnosti. Zato su u laički deo reda uključivali poznate svetske političare, naročito iz SAD-a. Jedan od takvih je Aleksander Hejg, bivši državni sekretar i komandant NATO pakta, Ronald Regan kao

počasni član, dvojica bivših šefova CIA, Vilijem Kejsi (u periodu od 1981 do 1987 godine) i Džon Mekon (šef u vreme Kenedija). Ova veza sa CIA posebno je važna, jer još od osnivanja CIA. Malteški red sa njim održava tesnu obaveštajnu saradnju. Čak je 1948 godine Malteški red odlikovao izbeglog nacističkog generala Rajnharda Gelena koji je organizovao evropske aktivnosti CIA po uzoru na Abver i preveo veliki broj nacista koji su bili operativci CIA u periodu hladnog rata. Malteški vitez bio je i Džordž Roka, zamenik šefa kontraobaveštajnog sektora CIA. Iz obaveštajnih krugova u Malteškim vitezovima bio je i Aleksandar de Marenše, šef francuske obaveštajne službe SDECE, a član je i bivši francuski predsednik Valeri Žiskar d'Esten. Vitezovi su bili debelo umešani i u trgovini oružjem i drogom u aferi "Iran-kontra" koja se završila, ako se sećate, "kozmetičkim" kažnjavanjem pukovnika Olivera Norta. Njega je na suđenju branila advokatska firma Beneta Vilijemsa, malteškog viteza. U članstvu su i mnogi poznati industrijalci. Na kraju Drugog svetskog rata, industrijalac koji je pomogao da mnogi nacisti nađu sigurno utočište u Americi bio je J. Piter Grejs, jedno vreme na čelu američkih Malteških vitezova. U članstvu su i Li Ajaoka, nekadašnji direktor "Krajzlera", Spiros Kuras, Džejms Bakli, direktor radija "Slobodna Evropa", nekadašnji američki ambasador u Rimu, Džon Volt, kao i elita italijanske političke scene - Frančesko Kosisa, Đulio Andreoti, Amintore Fanfani, direktor "Fijata" Đovani Anjeli i mnogi drugi.

Američka spisateljica Beti Mils, u svojoj knjizi "Pukovnik Nort, Vilijem Kejsi i Malteški vitezovi", otkriva da su tridesetih godina ovog veka Malteški vitezovi pokušali državni udar u Americi. U centru zbivanja bio je malteški vitcz Džon J. Raskob, a udar je propao kada je general marinaca Smedli Batler odbio da uzme učešće u ovom planu. On je čak prijavio Raskoba, koji je bio jedan od trinaest osnivača reda Malteških vitezova u Americi, a u to vreme je bio direktor "Dženeral Motorsa", kompanije koju je kontrolisao J. P. Morgan. Održano je kongresno saslušanje o ovom slučaju, ali Raskob nije bio pozvan na njega. O tome se kasnije ništa nije pojavilo ni u štampi ni u knjigama. Nije čudno, jer su ugledni malteški vitezovi bili na čelu velikih medijskih kompanija. Među njima su Vilijem F. Bakli, naftaš i izdavač, član Mrtvačke glave, Saveta za međunarodne odnose i malteški vitez. Frenk Šekspir, predsednik televizijske kompanije "CBS", potpredsednik "RKO", američki ambasador u Vatikanu, malteški vitez, član Heritidž fondacije.

Snaga reda potiče iz veza sa najmoćnijim porodicama u Americi, iako svi nisu biii članovi reda, kao što su Delanovi, Forbsovi, Epltoni, Bejkoni, Bojlstonovi, Perkinsi, Raselovi, Kaningemi, Šoovi, Kulidži, Parkmani, Ranvelsi, Kabotovi, Kondmansi i drugi. Red je jak i u Engleskoj i Kanadi, U kanadskom Institutu za međunarodne odnose sedeo je ser Kenet Strong, koji je na kraju Drugog svetskog rata bio zaraenik šefa M16, i koji je bio ključni čovek u Kanadi kao zastupnik interesa engleske krune. Bio je u upravnom odboru "Banke Nove Škotske" kroz koju se pere novac od trgovine heroinom u Kanadi. Ako je Strong bio drugi, ko je bio prvi? Odgovor je ser Brajan Edvard Mauntin, ugledni član Reda svetog Jovana Jerusalimskog. U knjizi "Red svetog Jovana Jerusalimskog", objavljenoj 1986 godine, dr Džon Kolmen o redu piše sledeće:

"...Stoga to nije tajno društvo, osim tamo gde je njegova svrha bila pervertovana na unutrašnji krug kao što je Red podvezice, koji je prostituisana oligarhijska tvorevina britanske kraljevske porodice, koja se izruguje svemu onome za šta se Suvereni red svetog Jovana Jerusalimskog zataže. ... Kao primer, ateista lord Piter Karington, koji se pretvara da je anglikanski hrišćanin, ali koji je član Reda Ozirisa i drugih demonskih sekti, uključujući masoneriju, proizveden je u Viteza podvezice, u kapeli Svetog Đorđa u zamku Vinzor, od strane Njenog veličanstva, kraljice Elizabete II, pripadnika Crnog plemstva Gvelfa, koja je na čelu Anglikanske crkve, koju u potpunosti prezire."

Iza uzimanja novog imena reda u Britaniji i njegovog distanciranja od Vatikana, koje je formalno a ne suštinsko, stoji kraljica Viktorija koja je 1885 godine redu dala ime Protestantski najuzvišeniji red Jerusalima. U njega su tada ušli predstavnici svih plemićkih porodica koje su se obogatile trgovinom opijumom i koje su činile kičmu britanskog imperijalizma. Tako je ostalo do danas. Vitezovi Reda podvezice su centar ili unutrašnji krug vođa Komiteta 300, "elita elite" Suverenog reda svetog Jovana Jerusalimskog. Zato nije čudno što se trenutno ser Endrju Berti nalazi na čelu Malteških vitezova, u rangu kardinala i ličnog savetnika pape, koji je nazaobilazna instanca pre dolaska pred Jovana Pavla II. Iako je papa Vojtila nominalni šef Malteških vitezova, bio je jednom upozoren da sluša šta mu se kaže. Inače, on sa sobom nosi pastirsku štap sa iskrivljenim ili slomljenim krstom, koji sugerše iskrivljenu figuru Isusa. Ovo su izmislili satanisti u V veku i koriste ga crni magovi. Zabranjen je u Srednjem veku. U godini kad je ubijen papa Jovan

Pavle I, kada je na tron stupio papa Vojtila, Vatikan je izdao seriju poštanskih maraka na kojima su predstavljene piramida i Svevideće oko. I pored oporaene, Vojtila jeste bio izbor "crnih fratarar" iz tajnih krugova Novog svetskog poretka. Kardinal Frensis Perlman iz SAD-a, ispovednik malteških vitezova, pripadnik duge Ilinije Malteza, na traženje Bžežinskog i Kisindžera protežirao je izbor Vojtile za papu, pogotovo što su Vojtila i Zbignjev Bžežinski u srodstvu.

Sličan Malteškom redu je Suvereni konjički red Svetog Groba, nastao u vreme krstaških ratova. Red dodeljuje Orden Svetog Groba, koji je dobio i srpski patrijarh Pavle prilikom posete Jerusalimu 1994 godine. To je treci po starosti uvedeni orden hrišćanske crkve, ustanovljen posle sabora u Nikeji 1099 godine i nalazi se na popisu odlikovanja koja dodeljuje takozvana zapadna hrišćanska crkva ljudima zaslužnim za odbranu vere.

Ono što je evidentno na svetskoj sceni u poslednjih tridesetak godina je pomirenje Katoličke crkve i masonerije. Prošla su davno vremena kada je papa Klement V izopštio Templare iz Katoličke crkve, mnoge osudio na lomaču i zabranio red. Od tada, do XX veka, Katolička crkva je nekoliko puta bacala anateme na članove masonskih loža znajući da su masoni nastali iz Templara, koji su u ilegali preživeli progone, a još postoje i deluju i danas. Situacija se promenila u ovotn veku, zaslugom masona trideset i trećeg stepena, barona Iv Marsodona, koji je u Vrhovnom savetu Francuske imao titulu Blagotvornog viteza Svetog grada. Takođe je bio vitez Suverenog Malteškog reda. Intencija masonerije bila je asimilacija hrišćanstva. Za to je trebalo naći prijatelje i uticajne saradnike na hrišćanskoj strani. Marsodon je 1947 godine počeo pregovore sa kardinalom Ronkalijem, papskim nuncijem u Parizu i budućim papom Jovanom XXIII.

Postavlja se pitanje na kojoj osnovi i na kom zajedničkom sadržatelju se zasnivala ova saradnja. Odgovor je - na ekumenizmu. Katolička crkva nikada nije odustala od ideje da pravoslavnu crkvu stavi pod svoju jurisdikciju, a masoni su u tom ciljanom ishodištu Katoličke crkve videli olakšani put za sebe. Kada bude postojala samo jedna hrišćanska crkva u svetu, kako je papa Jovan rekao: "zbližavanje, zatim susret, i na kraju potpuno ujedinjenje", onda će biti lakše za masone da ostvare svoj kosmopolitski cilj, čak možda formalno ostavljajući papu na čelu takve "svetske religije".

Pod papom Pavlom VI dolazi do malog zatišja. Ekumenski pokret sveden je na mirnu koegzistenciju. Papa Jovan Pavle I bio je suviše

kratko na čelu Katoličke crkve da bi učinio bilo šta, ali je zato Vojtila, papa Jovan Pavle II, ekumenizam prihvatio oberučke, postavši njegov veliki zagovornik sa ambicijom da postane duhovni i svetovni "kralj sveta", novi Mesija, novi Spasitelj. Započeo je široku akciju koja je rezultirala susretom i "poljupcem mira" sa marokanskim kraljem Hasanom II 1985 godine u Kazablanki, a 1986 godine u riraskoj sinagogi poljubio se sa velikim rabinom Eli Toafom. Te iste godine, 27 oktobra, u italijanskom gradu Asiziju, organizovao je molitveni sabor raznih hrišćanskih i drugih denominacija. Ekumenski susret u Asiziju ponovio se 1993 godine, a iste godine započeo je teološki dijalog između pravoslavne i katoličke crkve na konferenciji u Balamandu (Liban), koji su svetogorski monasi ostro osudili u svom pismu upućenom Vaseljenskom patrijarhu. Svoj odnos prema masonima papa je potvrdio oktobra meseca 1983 godine, kada se u magazinu "Odi" pojavila fotografija na kojoj je papa, koji se držeći se za ruke sa drugim uglednicima, formirao "bratski lanac", što je čisti masonski ritual. Taj odnos prema masoneriji dobio je i formalnu potvrdu. U novo redigovanom II kanonskom kodeksu Rimokatoličke crkve iz 1987 godine, izostavljen je kanon broj 2335, koji je pod pretnjom isključenja iz crkve, zabranjivao rimokatolicima da budu članovi masonskih loža. Podsetiću da još nije zaboravljena afera iz 1979 godine kada je ubijen novinar Nino Pekoreli, bivši mason, koji je tvrdio da u Vatikanu postoji masonska loža, i lično optužio kardinale Vijoja, Kazarolija, Poletija, Bađa, nadbiskupa Marcinkusa i monsinjora de Bonisa da su članovi te masonske lože.

Ekumenizam kao interkonfesionalni paravan masonerije i Novog svetskog poretka se nije ograničio da deluje samo na planu odnosa između crkava. Veoma široko deluje i kroz kvazireligijski pokret "Nju ejdž" (New Age), koji u skladu sa demokratskim pluralizmom propagira da su sve vere jednake, pa tako pored velikih svetskih religija u sebe inkorporira i sve dalekoistočne i okultno-ezoterijske gmpacije koje sve zajedno samo što nisu stvorile novu religiju za novo doba Vodolije, koje je po njima već počelo. Po njima, pošto je era Ribe (hrišćanstva) završena, nastupa nova era, sa novom religijom koja će ujediniti svet. Pod čijom kontrolom, nije potrebno naglašavati.

Crno plemstvo i engleska kraljevska kuća

Vodeće jezgro svetske elite, pri samom vrhu piramide svetske vlasti, su porodice koje čine takozvano Crno plemstvo. Oni su bili paravan plana da se Viljem Oranski dovede na engleski presto, a svoje korene vode od Gvelfa, takođe poznatih kao Neri ili Crni Gvelfi, i danas Crno plemstvo. Oni su bili sila iza Normana koja je pokorili Englesku posle bitke kod Hestingsa, 1066 godine, sa Viljemom Osvajačem na čelu. Kasnije, sa bazom u Đenovi, Crno plemstvo je podržalo Roberta Brusa da dođe na presto Škotske, i ova genetska linija i tajno društvo su osigurali da Viljem Oranski postane kralj Engleske, Škotske i Irske. Kroz Viljema, Crno plemstvo je stvorilo "Englesku banku" i ozloglašenu "Istočnoindijsku kompaniju" koja je osvojila Aziju i Bliski Istok za britansku krunu. Ova elita "plave krvi" bila je stacionirana u Đenovi i Veneciji i dala je velike pomorce i osvajače. I Džon Kabot (pravo ime Đovani Kaboto) i Kristifor Kolumbo su živeli u Đenovi pre nego što su krenuli na svoja putovanja "otkrivajući" delove američkog kontinenta u razmaku od četiri godine. Jedna od važnih porodica Crnog plemstva je i porodica Đovanija Anjelija, vlasnika i direktora "Fijata", člana Bilderberg grupe i malteškog viteza. Porodica Anjeli je bila bliska i sa Musolinijem, koji je Đovanijevo dedu naimenovao za doživotnog senatora. Mnoge od ovih porodica svoje poreklo mogu da dokumentuju više od hiljadu godina u nazad, a najpoznatije porodice Crnog plemstva su iz vremena rata između Gvelfa i Gibelina u Italiji, u dvanaestom i trinaestom veku. Gvelfi su dobili ime po Velfu, nemačkom princu koji se borio za kontrolu nad Svetim rimskim carstvom, a Gibelini su dobili ime po imenu zamka koji je pripadao njegovim protivnicima, porodici Hoenštaufen. Gvelfi su podržavali papu, a Gibelini vladavinu porodice Hoenštaufen. Na kraju dugotrajnog sukoba pobedili su Gvelfi (Crno plemstvo). Posle pobeđe postali su izuzetno moćni, kontrolišući bankarstvo i trgovinu. Osnovali su značajne finansijske centre u Lombardiji, a njihovim delovanjem počinje razvoj Firence, Đenove, Venecije i Milana. Uticaj su proširili na sever Evrope, do Hamburga, Amsterdama i Londona.

Danas Crno plemstvo kontroliše bankarstvo, osiguranje, trgovinu i ključni finansijski centar u Evropi - Švajcarsku, gde se pere novac od svih velikih prljavih poslova u svetu, od droge, oružja i drugih ilegalnih aktivnosti, odlično sakrivenih iza licemerne fasade Švajcarske uspektabilnosti i neutralnosti. Pripadnici Crnog plemstva danas su po pravilu u članstvu Komiteta 300. Komitet 300, koji se provlači kroz ovu knjigu na više mesta i načina, je najviše tajno društvo koje čini vladajuća klasa u kojoj su kraljica Engleske, kraljica Holandije, kraljica Danske i druge kraljevske porodice Evrope. Ove porodice su odlučile, u trenutku smrti kraljice Viktorije, matrijarha venecijanskih Crnih Gvelfa, da članove svojih porodica "uvedu u biznis" sa nearistokrata, moćnim poslovnim ljudima u svetu (koje je engleska kraljica zvala prostacima), kako bi ostvarili svetsku kontrolu. Šefovi mnogih vlada zovu ovo svemoćno telo "Magovi". Staljin ih je zvao "sile mraka", a američki predsednik Ajzenhauer, koji se nikada nije izdigao iznad stepena "hofjuden" (dvorski Jevrejin, upotrebljava se u potcenjivačkom smislu "potrčko"), nazvao ih je, pogrešno ih procenjujući i potcenjujući, "vojno- industrijski kompleks".

Osiguravajuće kompanije su ključ biznisa Komiteta 300. Njihovi su giganti osiguranja "Asikuracioni Đenerali di Venis" i "Riunione Adriatika di Sikurta", čiji depoziti u zlatnim švajcarskim francima leže u "Banci za međunarodno poravnanje" u Bazelu. Clanovi upravnih odbora ovih giganta osiguranja su: porodica Đustinijani, Crno plemstvo Rima i Venefije, čije poreklo seže u šesti vek, do cara Justinijana; ser Džoslin Hambro, iz "Hambros Merčant banke"; Pjerpaolo Lucati, čije poreklo datira od stare, istoimene porodice Crnog plemstva Venecije i Umberto Ortolani, takođe iz stare, istoimene porodice Crnog plemstva. Druge važne porodice venecijanskog Crnog plemstva su: porodica Dorija, potomci čuvenog admirala, finansijeri španskih Habsburga; Eli de Rotšild iz francuske grane Rotšilda; baron Avgust fon Fink, drugi najbogatiji čovek Nemačke; Franko Orsini Bonakazi iz drevne porodice Crnog plemstva Orsinijevih, koja svoje poreklo vuče od drevnog rimskog senatora istog imena; porodica Alba, koja svoje poreklo vodi od slavnog vojvode od Albe; baron Pjer Lamber, rođak belgijskih Rotšilda; Etijen d'Avinjon, pripadnik francuskog Crnog plemstva, član Rimskog kluba i Komiteta 300, koji je dobio zadatak da uništi industriju čelika u svojoj zemlji; Zbignjev Bžežinski, član Komiteta 300, Saveta za međunarodne odnose i Rimskog kluba, pripadnik starog poljskog Crnog plemstva.

Britanske kompanije osiguranja, koje kontrolise kraljevska porodica, su "Igl Star", "Prudenšal ašurans kompani" i "Prudenšal inšurans kompani", koje kontrolišu najveće araeričke kompanije za osiguranje, uključujući "Olstejt inšurans". Od njih je najvažnija "Igl Star", koja je i paravan za delovanje kontraobaveštajne službe MI6, ali njen značaj ne proizilazi iz veličine već iz činjenice da su vlasnici engleska kraljevska porodica. Borba za vlast u samom vrhu ovih tajnih društava se neprekidno vodi, što potvrđuju žestoki lični napadi na princa Čarlsa, javno objavljivanje njegovih ličnih, ljubavnih izjava gospodi Parker preko telefona, obnarodovani skandali o ljubavnim aferama leđi Dijane. sada pokojne, kao i nedavno navodno samoubistvo Anjelijeveg sina. Iz dobro obaveštenih krugova već je procurela informacija da je Anjelijev sin drogiran i onda ubijen, što je njegovom ocu poslednja opomena. Pitanje je sarao zbog čega.

Pošto se mesto i uloga engleske kraljevske porodice ne može zao-
bići u ovoj knjizi, sada je pravi trenutak da o njima kažem nešto više. Jedan od najčuvenijih Jevreja, engleski lord Dizraeli Bikonsfild (živeo od 1804 do 1881 godine) rekao je jednom da "svetom ne upravljaju ličnosti koje stoje na čelu država i vlada, nego tajna društva". Ta tajna društva ne vladaju uvek neposredno, pomoću direktnih naređenja, nego obično "vaspitavaju" vodeće krugove društva tako da oni vode svoj narod u određenom pravcu, često misleći da time ispunjavaju dužnost prema otadžbini. Pripadnik sloja onih koji su pripremali tlo za nastanak novog poretka svakako je bio i Frensis Bejkon, baron od Verulama (živeo od 1561 do 1626 godine). Bio je sin Nikole Bejkona, lorda-čuvara pečata i jednog od glavnih savetnika kraljice Elizabete. Za vreme njenog naslednika, kralja Džemsa, Frensis Bejkon postaje član tajnog save-
ta, lord-čuvar Velikog Pečata i lord-kancelar. Bio je vrlo obrazovan, naučnik, jedan od osnivača eksperimentalnog metoda, proučavao je filozofiju i bio poznavalac jevrejske Kabale. Bio je tipičan predstavnik svog doba - s jedne strane veliki naučnik, a s druge, krajnje amoralan i egoističan čovek. Od njegovih brojnih dela svakako treba istaći nedovršeno delo "Nova Atlantida" ("New Atlantis"), u kome je postavio koncept idealne države koja u potpunosti odgovara idealnom modelu Novog svetskog poretka, kao i delo "Sermones fidelis" ("Govori vernog"). U ovom delu, objavljenom posle njegove smrti, Bejkon iznosi svoje teze o spoljnoj politici Engleske. U vreme kada je Engleska bila mala država, kada nije imala svojih kolonija i nije bilo izgleda da postane svetska imperija jer je bila u spoljnoj blokadi, Bejkon je vizionarski pisao

da Engleska mora da zadobije prevlast na morima i na taj način i u cjelom svetu.

"Narod koji caruje nad morima uvek može da se upusti u rat ili da ga izbegne prema svojoj želji, a pomoću oružja da čuva svoju teritoriju koja hrani njegove snage. Ranije ili kasnije, sva bogatstva će pripasti tom narodu, posebno bogatstvo Indije."

Bejkon piše da će takav narod tokom vremena carovati nad drugim državama i narodima. Engleska stalno mora imati na raspolaganju izgovore na osnovu kojih bi u svako doba mogla započeti rat sa drugim državama. Bejkon savetuje da se koriste sposobni ljudi, čak i u slučaju da njihov moral nije visok, jer uspevaju samo oni koji su bestidni i lično zainteresovani za uspeh svog poduhvata. Te ljude, spremne na intrige, treba podupirati, jer su korisniji od poštenih ljudi! Moglo bi se reći da je Britanija, sudeći po rezultatima, sledila Bejkonova uputstva. No Bejkon nije bio samo političar makijavelista, on je imao viziju jednog mnogo savršenijeg društva, države totalne kontrole i neporecive snage koja će vladati svetom. Njegovo nedovršeno delo "Nova Atlantida" govori o utopiji Novog svetskog poretka. Bejkon je bio rozenkrojcer i odličan poznavalac jevrejske Kabale, pa nije čudo što se u njegovom delu ostrvo (po Bejkonovom mišljenju ostrvo ima velika preimućstva kao najpodesnija teritorija za državu koja bi imala prevlast nad ostalim svetom) zove Benzalem. Iako je svoja dela pisao uglavnom na latinskom jeziku, Bejkon je izabrao jevrejsko ime koje u prevodu znači Sin mira. Na čelu Benzaiema je kralj sa parlamentom, ali ni kralj ni parlament nisu prava vlast na ostrvu. Vlast se nalazi u rukama tajnog društva koje takođe ima jevrejski naziv, Društvo Solomonovog hrama. Ovo društvo radi na osvajanju svetske vlasti pomoću sopstvene države koja mu služi kao sredstvo. Društvo se preko svojih agenata ubacuje u druge države da bi ih slabilo i rušilo iznutra, po mogućnosti bez rata. Rat je ponekad neugodno sredstvo i često puta izaziva reakciju koja osnažuje napadnutu državu, jer kod nekih naroda još su jaki osećaji časti, religije i rodoljublja. Da bi te "predrasude" bile uništene, agenti društva će u tim zemljama stvoriti odeljenja Hrama Solomona i krijući se iza humanitarnih ideja rušiti porodicu, religiju i rodoljublje. Ali jevrejski naziv ostrva i društva koje njime upravlja, samo delimično otkrivaju Bejkonovu ideologiju. U svom delu, na jednom mestu bez dvoumljenja piše

da se Benzalem stvara u cilju pripremanja svetskog carstva. Tu s divljenjem govori o narodu koji živi na ovom fantastičnom ostrvu, a taj narod su Jevreji. O njima piše kao o narodu koji su sačuvali u punoj čistoći, i preneli na Benzalem, predanja iz nestale Atlantide. Ovi Jevreji na Benzalemu se razlikuju od svojih sunarodnika u drugim državama. Na Benzalemu nisu nepomirljivi neprijatelji hrišćanstva, već Isusu priznaju velike vrline. Ali zato, piše Bejkon, ti Jevreji veruju da je

"Mojsije preko tajne Kabale propisao za Benzalem zakone koje oni sada čuvaju i da će u vreme kada dođe Mesija i sedne na svoj presto u Jerusalimu, kralj Benzalema sesti do njegovih nogu, dok će se drugi kraljevi držati na odstojanju."

Danas bi se moglo reći da je Engleska u velikoj meri ispunila plan Bejkona i postala Benzalem, a da je Bejkonov Hram Solomona istovetan sa Komitetom 300 koji čuva Englesku, a ruši ostale države, kada je to u njegovom interesu. Ovde se moramo malo pozabaviti istorijom engleskih dinastija, kako bi smo došli do centralne teme ovog poglavlja. Počecu od onog dela kada na engleski presto stupaju nemački prinčevi.

18 septembra 1714 godine, posle smrti kraljice Ane, na engleski presto dolazi Džordž I (Georg Ludvig), izborni princ Hanovera i rodak kraljice Ane. Džordž I je bio protestant i nije znao ni reč engleskog. Vladao je do 1727 godine. Za njegove vladavine (1717 godine), dr Džejms Anderson, sveštenik škotske crkve, napisao je čuvenu "Andersonovu knjigu konstitucije", osnovnu knjigu moderne masonerije. Te godine su se četiri londonske lože ujedinile u Ujedinjenu veliku ložu Engleske. Preskočićemo u devetnaesti vek, u vladavinu kraljice Viktorije, koja dolazi na vlast posle smrti ujaka, Viljema IV, 1837 godine. Vladala je do 1901 godine, pune šezdeset i tri godine. To je bila najduža i za Engleze najslavnija vladavina jednog monarha. Kada je došla na vlast, imala je osamnaest godina. Godine 1840 udala se za svog rođaka, nemačkog princa Alberta od Zaksen Koburg Gota. U braku sa Albertom imala je devetoro dece - pet kćeri i četiri sina. Za vreme njene vladavine Engleska je postala najveća kolonijalna sila na svetu i u to vreme se govorilo da "Sunce nikada ne zalazi nad britanskim carstvom". Viktorija je nizom političkih brakova Engleskoj obezbedila uticajne veze po Evropi, pa su je zvali "evropskom bakom". Svoju ćerku Viktoriju udala je za nemačkog vladara Fridriha III. Njihov sin Viljem II bio je poslednji

nemački car. Drugu ćerku, Alisu, udala je za Ludviga IV Hesenskog. Iz njihovog braka rođena je buduća žena ruskog cara Nikolaja II Romanova, kao i žena Ludviga od Batenberga, oca Alise od Batenberga. Treću ćerku, Helen, udala je za Kristijana od Šlezvig-Holštajna. Četvrta ćerka, Beatrisa, udala se za Henrija od Batenberga. Peta ćerka, Lujza, vojvotkinja od Argila, nikada se nije udavala. Svog sina, kasnijeg kralja Edvarda VTI, oženila je Aleksandrom Danskom, rođenom sestrom Viljema Danskog. Viljem Danski postao je Džordž I Grčki. Njegov sin, Andrej Grčki je u braku sa Alisom od Batenberga dobio sina Filipa, vojvodu od Edinburga i muža Elizabete II, današnje kraljice Velike Britanije. Iz ovoga se vidi da su Filip i Elizabeta rod!

Elizabeta II je došla na presto 1952, a 1960 godine je proglasila da će njeni naslednici nositi ime Mauntbaten-Vindzor. Naime, njen otac Džordž VI, koji je vladao Britanijom u periodu od 1937 do 1952 godine, promenio je ime porodice u Vindzor, po imenu kraljevske rezidencije u blizini Londona, kako bi se sakrilo u imenu nemačko poreklo vladarske kuće, što je postalo bitno pogotovo posle Drugog svetskog rata. Vladavina Elizabete II i nesređen privatni život njene dece koji karakterišu razvodi (što je neprimereno i skandalozno za jednu vladarsku kuću) princa Čarlsa, princeze Ane i princa Andreja, dali su obiman materijal za proučavanje ekscentričnosti ove porodice i otkrile su se mnoge njihove tajne. Princ Čarls i njegovo interesovanje za paranormalne fenomene će biti okosnica ovog malog istraživanja, što ne znači da se neću pozabaviti i ostalim članovima kraljevske porodice, rođacima i precima, jer o njihovim interesovanjima i "hobijima" na ovom planu ima mnogo verodostojnih podataka.

Prvi interesantan datum je 6 mart 1977 godine, a mesto zbivanja je aerodrom u Najrobiju (Kenija), gde je tog dana sleteo avion kojim je pilotirao čovek koji je sigurno zasluživao sve počasti namenjene članu kraljevske porodice, ali koje su ovog puta izostale na izričit zahtev gosta. Poseta je morala biti potpuna tajna, a naročito je bilo važno izbeći novinare i njihov ponekad nepodnošljiv interes za članove kraljevske porodice. Posle kraćeg zadržavanja avion je ponovo uzleteo i krenuo na severozapad. Cilj je bio provincijski centar Nakuru. Odatle su ovaj mladić i njegova mala pratnja džipovima krenuli u divlju i lepu savanu, u lepotu i mirnoću čistog zvezdanog neba pod kojim se mirno spava i sanja. Princ Čarls veruje u snove, u njihovu proročku dimenziju i uvek pored kreveta drži olovku i papir kako bi mogao da zapiše ono što

sanja. Princ veruje i u druge stvari. Veruje da ima spiritističke sposobnosti i da su koincidencije putokazi, a kada se pojavi neki od njih, on ga analizira da bi video kuda ga usmerava.

"...Moderna medicina mora u sebe inkorporirati psihičko, spiritualno i paranormalno..."

"Mnogo se može naučiti iz drevnih sistema proricanja kao sto su Ji đing, astrologija i visak...Sve religije su u krajnjoj konsekvenci jedna religija..."

Ovo su neke od izjava koje je u jednom periodu svog života javno iznosio, što je u javnosti često nailazilo na nerazumevanje. Bio je predmet podsmeha, a satiričari u štampi su dobili obilje ideja na temu kako se sprdati sa prestolonaslednikom. Zato je put u Keniju morao biti potpuna tajna. Vođa ovog "safarija" je vrio interesantna ličnost, ser Lorens van der Post, u to vreme vitalni čovek od sedamdeset i jedne godine. Ovaj mentor će odigrati značajnu ulogu u razvijanju određenih interesovanja princa Čarlsa. Izlet u Afriku je organizovao jer je ne samo bio rođen u Južnoj Africi, već je bio osnivač "Vildernes Faundejšn", organizacije koja je trebala da razvija kod mladih ljudi intuitivnu stranu njihove ličnosti, a najbolje mesto za to je bila Afrika. Ovu organizaciju su podržavali i vojvoda od Velingtona, Edmund de Rotšild, princ Čarls i mnogi drugi ugledni i uticajni ljudi. Van der Post, iako kod nas nije poznat, takođe je ugledna ličnost - pisac, istraživač, ratni heroj, psiholog amater, mistik, savetnik lorda Mauntbatena i prijatelj nekih od najuticajnijih i najvažnijih ljudi ovog veka. Mesto gde je doveo princa Čarlsa nije slučajno izabrano. Van der Post je bio veliki obožavalac i prijatelj Karla Gustava Junga, čije je učenje o kolektivnom nesvesnom usvojio u potpunosti i znatan uticaj ove teorije preneo i na Čarlsa. Dolazak u Keniju, na isto mesto gde je Jung boravio pedeset i dve godine pre toga (1925-te), imao je siraboličko značenje. U ovom delu Kenije Jung je proveo nekoliko meseci proučavajući pleme Elgoni i njihove mitove, magijske rituale i snove. Ovde je njegova hipoteza, da postoji spiritualna dimenzija ljudske egzistencije, dobila konačnu potvrdu. Ovo je duhovna atmosfera u kojoj se našao princ Čarls. Put u Afriku je imao duboko spiritualno značenje za van der Posta i to je bilo mesto na kome će Čarls doživeti spiritualnu transformaciju.

Po pisanju van der Posta, koje je on kasnije pokušao da demantuje, Čarls je imao duboko religiozno iskustvo u Keniji, što je postalo

tačka preokreta u njegovom životu. Princ je tada imao dvadeset i devet godina i ova etapa u njegovom duhovnom razvoju ga je neraskidivo povezala sa van der Postom i duhovnim nasleđem Junga. Od tog trenutka, Čarls se počeo živo zanimati za Jungove ideje o religiji i kolektivnom nesvesnom i njegove interpretacije snova, koincidencija i intuicije. Princ Čarls je odmah napisao pismo i posetio Vinifred Rašfort, jungovsku psihoanalitičarku koja se specijalizovala za tumačenje snova.

Knjiga dr Vinifred Rašfort "Nešto se događa" ostavila je dubok utisak na van der Posta. koji ju je pročitao 1981 godine. Doktorka Rašfort je tada imala devedeset i sedam godina i mada slabog zdravlja redovno je održavala seanse terapije snova, zasnovane na Jungovoj teoriji o kolektivnom nesvesnom. Van der Post je knjigu preporučio princu Čarlsu. To je teško delo, neatraktivno, osim za one koji se zanimaju za vezu između religije, psihologije i Junga. Princ je pokazao interes za ovu ezoterijsku temu i čim je pročitao knjigu, javio se piscu i posetio je. Bilo je to 1983 godine, a u njegovom društvu bila je i princeza Dijana. Razgovoru je prisustvovala i vodila beleške dr Dijana Bejts, ćerka doktorke Rašfort. Ovoj poseti prethodila je intenzivna prepiska između princa Čarlsa i doktorke Rašfort, a pod njenim uticajem Čarls je počeo da vodi "dnevnik snova". Držao je pored kreveta papir i olovku kako bi mogao da zapiše snove kojih se sećao, jer je posle toga pokušavao da odgonetne šta mu to kolektivno nesvesno pokušava da saopšti. Možda se nadao da će oživeti takozvani "veliki san" čime je Jung označio san koji je proročki. Dr Bejts je o razgovoru svoje majke i princa rekla da je bio prislan, kao da su se znali godinama. On je tražio da mu lično protumači pojedine delove knjige i razgovor je potrajao četrdeset i pet minuta. Detalji nisu poznati, a to je bio njihov prvi i poslednji susret, jer je četiri meseca kasnije dr Rašfort preminula.

Primeri koji slede govore da je preobražaj princa Čarlsa bio veliki i da je verovao u radikalni religijski koncept kolektivnog nesvesnog. Početkom decembra 1982 godine, princ Čarls je, vođen koincidencijom, počeo da govori o alternativnoj medicini na sastanku Britanskog lekarskog društva. Putokaz mu je bila Paracelzijusova knjiga na koju mu je pao pogled, a princ je primetio da poruke dolaze "iz mnogo dubljeg izvora nego što je svesna misao", što je, esencijalno, Jungov koncept. Drugo, 15 jula 1983 godine, otvorio je kontraverznu kliniku za alternativnu medicinu na opšti bes lekara, pritom izjavivši da govori "iz ono malo intuitivnog osećaja koji ima...", što je još jedan jungovski postulat da i

intuicija potiče iz kolektivnog nesvesnog. Tome u prilog govore i njegovi kontakti, prepiska i susret sa doktorkom Rašfort. Potom, 16 juna 1984 godine, izjavio je kako pokušava da postane svesniji "shvatajući da koincidencija može biti putokaz, a od nedavno, sećajući se i zapisujući snove". Sredinom 1985 godine, Čarls je u jednom intervjuu rekao sledeće:

"Mislim da mnogo toga što je Jung rekao ima smisla u mnogim oblastima, a posebno ono što je napisano u Bibliji i indijskoj religiji, i u islamu, i mnogim drugim... neosporno. Obrazac se razvija, mislim, koji svi mi pokušavamo da istražimo, da idemo istom stazom, da odgovorimo na ista pitanja, mi se približavamo različitim stazama, ali se, konačno, staze spajaju negde u beskraju, i to je važna stvar."

Vrlo opasne reči od budućeg vode Engleske crkve. Ali princ je samo izneo Jungov stav da su sve religije podjednake vrednosti. Čarls je izabrao van der Posta da bude kum na krštenju princa Vilijema. Činjenica da van der Post veruje da su sve religije, hrišćanstvo, islam, animizam ili bilo koja druga, komponente iste sile. Jasno je da je princ Čarls znao koja je van der Postova religiozna pozicija, ali i pored toga ga je izabrao da učestvuje u važnoj ceremoniji anglikanske crkve, kao što je krštenje budućeg vladara Engleske. Slična kontraverza je nastupila 1985 godine, prilikom Čarlsove posete Rimu, kada je izjavio da bi rado prisustvovao misi. Protestanti su se žestoko usprotivili, pa je poseta katoličkoj crkvi otkazana. Ko zna šta bi se desilo da je odlučio da prisustvuje molitvi u džamiji ili hindu hramu.

Jasno je da je princ Čarls pokazao više nego akademski interes za učenje Junga o kolektivnom nesvesnom. Bez sumnje, princ Čarls je sledbenik ovog učenja. To može imati opasne reperkusije onog trenutka kad postane vladar i prepusti kolektivnom nesvesnom da kroz intuiciju, snove i koincidencije kristališe njegove odluke. Ili možda ja grešim, možda će upravo tako postupati vladari "novog doba".

Nov, čudan događaj, iz koga se videlo da je princ Čarls poznavalac spiritizma, druge oblasti paranormalnog, zbio se prilikom njegove posete jednom sirotištu u jugozapadnom Londonu. Obavljajući ovu protokolarnu obavez, ozario se kada je video grupu ljudi koji su svi nosili bedž sa natpisom: "Lečenje je dar Duha". Iz razgovora sa njima se potvrdilo da je reč o spiritistima, a da Čarls čita i da je očaran knjigom Teda Frikeri, duhovnog iscelitelja, vrlo poznatog u Londonu. Ovaj čovek je

za sebe tvrdio da je živio u Svetoj zemlji u vreme Hrista, a da je kasnije bio obučavan na Nebu za svoju misiju lečenja ljudi, i poslat nazad na Zemlju (preko Totenhema) da započne svoju misiju lečenja. Frikerova knjiga "Bog je moj svedok" ima odeljak koji je vredan citiranja, kako bi se videlo kakvi ljudi su uticali na Čarlsa. Piše Friker:

"Svake noći kad bih legao u krevet okružili bi me duhovi koji su dolazili da razgovaraju sa mnom, ne samo doktori koji su me savetovali već i mnogi drugi koji su mi pomagali da resim. razne probleme koje su imali moji pacijenti. Jedne noći sam ih upitao: Zašto je Bog izabrao mene?"

Dva meseca kasnije, dok sam imao uobicajene noćne diskusije sa duhovima, iznenada su mi saopštili da će mi odgovoriti na pitanje.

Ležao sam mirno u krevetu iščekujući šta će se dogoditi. Ne dugo posle toga video sam ispred sebe veliki ekran, kao da sam gledao u veliki televizor. Prvo što sam video bio je, nije bilo dileme, lik Isusa kako hoda praćen velikom grupom ljudi. Dok sam ovo gledao, jedan glas mi je davao objašnjenja. Nastavio sam da gledam i pažnju mi je privukao dečak od dvanaest, trinaest godina, koji je koračao jedno pedeset metara iza grupe. Nosio je dugu odeću, na nogama je imao sandale, a na glavi malu crnu kapu.

Glas mi je rekao; Vidiš li onog dečaka?

Dečaka u dugoj odeći? - upitao sam.

- Takvu odeću su nosili Jevreji u to vreme, a taj dečak si ti! Toliko si voleo Isusa da si trazio od majke da te budi rano svakog jutra da bi mogao da ga pratiš celog dana. To je razlog zašto smo te izabrai da se vratiš i sprovodiš Njegovo delo, da lečiš bolesne.

Sada sam razumeo.

Kada god nekome govorim o svojim viđenjima, navru mi sećanja na kuću u Jerusalimu, kada sam bio dečak. Nikada nisam bio tamo i ne znam gde je ta kuća, ali u mom unutrašnjem oku jasno vidim usku ulicu i dvospratnu kuću.

Upitao sam: Kako je bilo moje ime?

- Anson, stigao je odgovor. To znaci Sin Nazareta. Sutra ćemo ti ime napisati preko portreta koji visi na zidu u tvojoj klinici.

Jedva sam dočekao sledeće jutro da odem do klinike, i kada sam stigao otišao sam pravo u moju sobu. Preko moje slike je neko napisao ime Anson, baš kao što su mi rekli."

Friker je lečio mnoge poznate ličnosti u svetu, između ostalih i nekadašnjeg kralja Saudijske Arabije, Fahda, kome izgleda nije smeta-

lo što mu je iscelitelj u prethodnom životu bio Jevrejin. Naravno, ko želi da veruje u ovakve priče, da je neko živeo u vreme Isusa i od njega dobio dar isceljenja, neka veruje. Zamislite vladara Benzalema kako čita ovakvu literaturu. Bejkon mora da se prevrće u grobu.

Princ Čarls u ovakve priče veruje, jer je od malih nogu bio pod uticajem svoje blago ekscentrične pra-tetke, princeze Meri Lujze, unuke kraljice Viktorije, potpuno obuzete okultizmom, koja je bila redovni pacijent Hari Edvardsa, još poznatijeg iscelitelja od Frikeri. Edwards je bio spiritistički medijum sposoban da padne u trans i kontaktira "drugu stranu". Verovao je da njegova moć isceljenja potiče od duhova dvojice mrtvih pionira medicine - Luja Pastera i lorda Listera. Sluđena princeza je posle jedne seanse kupila knjigu "Spiritističke priče za decu" Olive Barton, isceliteljke i Edwardsove asistentkinje. Ova morbidna knjiga govori o životu umrle dece na "drugoj strani" gde se ona igraju, idu u školu (!) i prave svakodnevne nestašluke. Pedesetih godina ovakav idiotizam bio je popularan, pa je ova knjiga došla u ruke princa Čarlsa, tada dečaka u dobu kada imaginacija nahranjena ovakvim pričama može imati uticaja na kasniji život čoveka. Naravno, kasnije se ispostavilo da "duh" koji je Bartonovoj pričao ove priče koristi Edvardsa kao medijuma, a Edwards je koristio jednog od svojih duhova po imenu Ruben (logično je da duh sa "druge strane" bude Jevrejin kad je u pitanju Isus i celokupno hrišćanstvo), koji mu je saopštio ovu tipično malograđansku bljuvotinu najnižeg nivoa.

Inače, stav Anglikanske crkve po ovom pitanju je čudan. Još 1937 godine preduzeta je sistematska istraga, pa su klerici čak sedeli na seansa sa medijumima. Njihov izveštaj je procureo u javnost i izbio je skandal, jer spiritizam nije bio a priori osuđen i odbačen, pošto je ostavljena mogućnost da se možda "ne komunicira samo sa zlim duhovima nižeg reda već da postoji mogućnost da se komunicira i sa dobrim duhovima". Nadbiskup Kenterberija, dr Kozmo Lang, bio je izričito protiv spiritizma i njegovog upražnjavanja. Četrdesetih i pedesetih godina, ljudi koji su se bavili spiritizmom bili su hapšeni i novčano kažnjavani. Do današnjeg dana ovaj kontraverzni predmet debate nije razrešen, ali nas interesuje kakvi su pogledi princa Čarlsa po ovom pitanju i kako će se to odraziti na njegovo ponašanje kad bude seo na britanski presto i time automatski postao i poglavar Anglikanske crkve. Čarls je za konsultanta po ovom pitanju izabrao dr Mervina Stokvuda, biskupa Sautvarka, koji je otvoreno podržava spiritizam, posećivao sve

kongrese spiritista i bio član Društva za psihička istraživanja. Citiraću neke od njegovih izjava:

"Ako ćete izbaciti sve pojave vezane za spiritizam iz Biblije, moraćete da izbacite jako mnogo. Iritira me kada ljudi celu ovu stvar odbacuju kao crnu magiju i nevaljalstvo".

Druga izjava po kojoj je postao poznat je:

"Hvala Bogu za medijume i iscelitelje. Jednog dana se fizičko telo raspada u prah i pepeo, a spiritualno ili eterično telo se oslobađa iz svog zatvora."

Ovaj duhovnik je hladnokrvo izjavio da princ ima pravo da istražuje svoje duhovne potrebe i znanja, a greška leži u onim duhovnicima koji odbijaju da prihvate da se psihička zbivanja nisu dešavala samo u biblijsko vreme, već se dešavaju i danas, i da je bolje prema tim pitanjima imati otvoren um, a ne zatvoren.

"Otvaranje uma" za psihička saznanja nije tipično samo za princa Čarlsa, već i za njegovu majku, kraljicu Elizabetu. Časopisi su 1976 godine objavili senzacionalnu vest da se kraljica Elizabeta i princeze Margareta i Aleksandra, leče kod čoveka koji nije registrovani lekar i koji koristi metode alternativne medicine u svora radu. Kao i većina senzacionalističkih vesti i ova je samo delimično tačna. Nije u pitanju muškarac već žena, a terapija jeste neobična. Osoba koju su posećivali zove se Kej Kirnan i vodi "Blouston kliniku" u Harli Hausu, u Londonu. Nudi nekoliko vrsta terapija, neke fizičke neke psihičke, a sama je medijum sposobna da padne u trans. Kraljica je došla da je poseti, jer je osećala neprekidne bolove u ramenu koje je iščašila cepajući drva na jednom od svojih imanja. Zaceljenje je išlo sporo. Gospođica Kirnan je ponudila terapiju na američkoj mašini "diapuls", koja emituje pulseve elektromagnetnih talasa visoke frekvencije kroz telo. Reklamira se da leči sve: stres, herpes, zatvor, modrice, artritis, čireve, bol u leđima, lošu cirkulaciju. Pristalice izražavaju veliko oduševljenje u vezi ovih terapija, dok klasična medicina pokazuje sav svoj akademski prezir. Zato američka mašina, i njoj slične, ostaju van medicinskog establišmenta i njima rukuje nemedicinsko osoblje.

Kraljica je na klinici bila dva puta. Oba tretmana su trajala po devedeset minuta, kada joj je rame tretirano između dve kondenzatorske

ploče. Ono što je trebalo da ostane tajna, ipak je procurelo u javnost. Gospođica Kirnan je u jednom članku priznala da princezu Margaretu poznaje dvadeset godina, a princezu Aleksandru, kojoj je lečila artritis, još duže. Njihove priče su doprle do kraljice koja se zainteresovala za terapiju. Ono što nije trebalo napisati u novinama je da gospođica Kirnan radi sa mašinom ne samo mehanički, već svoje misli usklađuje sa frekvencijom mašine i koristi je kao kanal za svoje spiritističke i duhovne snage.

Kraljica je imala i druge čudne saradnike koji su za sebe tvrdili da poseduju psihičke moći. Jedan od njih je bio izvesni Mr. Bruk koji je svojom metodom, koju je zvao "promena impulsa", lečio kraljičine trkačke konje. On je vrhove prstiju postavljao na greben konja i kroz prste "kanalisao impulse" u nervni sistem životinje. Tretman je služio za poboljšanje opšteg stanja, pogotovo što su životinje mnogo prijemčivije za magnetnu terapiju, pa su rezultati bolji nego kod ljudi. Tako dolazimo i do gospođe Lavender Daver, udovice bivšeg funkcionera Konzervativne stranke, koja je mnogo učinila za razvoj alternativne medicine u Engleskoj. Svojim novcem je osnovala Institut za komple-raentamu medicinu. Ovaj institut je imao jaku podršku princa Čarlsa i ostalih članova kraljevske porodice, a na Institutu se koristila altemativna tehnika poznata kao "radionika". I ona je lečila ljude i trkačke konje, preko dve stotine njih, jer je poznato da su kraljica i njena majka vlasnici najboljih ergela trkačkih konja u Engleskoj, pa im je ponuda da će konji biti uvek u vrhunskoj formi sigurno zvučala privlačno. Radioniku kao terapiju izmislio je početkom dvadesetog veka dr Albert Abrams, ugledni lekar i neurolog. U dijagnostici je koristio aparate kojima je iz kapi krvi ili uzorka kose merio neku vrstu životne sile i na osnovu njene snage određivao da li je pacijent zdrav ili ne. Naravno, zvanična medicina je odbacila ovaj metod kao budalaštinu. U Americi je radionika zabranjena i svi koji se njome bave odgovaraju na sudu. Ali zato u Engleskoj oni koji se njome bave nemaju problema. Gospođa Daver je objasnila da radionika deluje na univerzalno nesvesno i da je dovoljan visak koji drži nad uzorkom kose pacijenta i specifična pitanja, pa da otkrije o kakvoj je bolesti reč.

Princ Čarls pokazuje veliko interesovanje za rad Instituta, a uz njega su pokrovitelji iz kraljevske porodice i kruga bliskih prijatelja. Među njima su: Angus Ogilvi, muž princeze Aleksandre, sestre vojvode od Kenta, inače direktor "Engleske banke" i predsednik ogromnog

"LONRHO" konglomerata; major Džon Vils, čija žena Džin je kraljičina dama pratilja; dr Čarls Eliot, homeopat koji leči kraljicu; lord Oksi, kraljičin prijatelj sa konjskih trka; ser Entoni Oklend, stažni podsekretar u ministarstvu inostranih poslova i Komonvelta i šef Diplomatskog servisa koji odlučuje o postavljenjima za rad na dvoru; dr Aleks Forbs, prijatelj princa Čarlsa i najpoznatiji praktikant alternativne medicine u Britaniji. Administrator instituta, Entoni Beird, govori u kodiranim frazama o princu Čarlsu i njegovora angažovanju oko instituta. Interpretirane u jungovskom maniru, njegove reči dobijaju na značenju:

"Princ Čarls je bio dovoljno senzitivan da oseti da je došao pravi trenutak da se svetu skrene pažnja na komplementarnu medicinu. Njegov sopstveni instinkt mu je rekao da je pravi trenutak. Dokaz je u konsekvencama."

Konsekvence su brojna pisma koja su stizala, naročito iz Amerike.

"Zaključak iz njih je da nismo ni svesni koliki efekat su imali govori princa Čarlsa. Oni su odjeknuli čitavim zapadnim svetom. Ljudi sada osećaju da mogu slobodno da govore o ovim terapijama. Moda nije prava reč. Ljudi ponovo otkrivaju ono što su imati u prošlosti, želju da povrate kontrolu nad sopstvenim umom i telom. To je divan momenat, ne samo očigledan. On takođe govori o duhovnoj promeni u ljudima dve zetnlje."

Da nisu tako naivni i ekscentrični kao što izgleda, neka posluži podatak da je princ Filip član i omiljeni lik mnogih organizacija za zaštitu životne sredine, dok njegov sin, princ Čarls, poseduje milione jutara šuma u Velsu gde se drvo redovno seče, a takođe je jedan od najvećih vlasnika sirotinjskih kuća u predgrađima Londona gde su uslovi života, zagađenost vazduha i svi ostali uslovi ispod svih nivoa života u razvijenim zemljama.

Već sam rekao da se Komitet 300 velikim delom nalazi pod kontrolom britanskog monarha, kraljice Elizabete II, a da je kraljica Viktorija bila daleko od ekscentričnosti i skoro paranoična u vezi čuvanja tajne da je Džek Trbosek ostavljao masonske simbole na mestima zločina, koji su aludirali na vezu Komiteta 300 i "eksperimenata" kojeg je izvodio član kraljevske porodice, visoko rangirani mason škotskog rituala masonerije. Sve operacije engleske kraljice sprovodi i osigurava

MI6, pogotovo u bivšim kolonijama imperije, naročito u Kanadi koja je slično Švajcarskoj i važna zbog mnogih poslova Komiteta 300. U Kanadi se nalazi sedište "Trizek Holdings", konglomerat kompanija koje su navodno u vlasništvu porodice Bronfman. a zapravo su najvažnija imovina engleske kraljice u ovoj zemlji. Bronfmani su pod kontrolom MI6 još od Drugog svetskog rata, kada su ser Kenet Kejt i ser Kenet Strong stvorili "Trizek", a "hofjuden" Bronfmani su paravan za operacije MI6 i pranje novca od trgovine drogom, oružjem, ucenama i drugih prljavih poslova. Na svu tu prljavštinu, malo tipične engleske ekscentričnosti dode kao sjajno sredstvo za skretanje pažnje svetskih medija i bulevarske štampe sa stvarnih događanja.

Kultovi kao moćno oružje

Oksfordski rečnik definiše kult kao "sistem religioznog obožavanja izraženog kroz ceremonije; posvećenost ili poštovanje prema osobi ili stvari". Ovo je suviše neprecizna i široka definicija pojma kulta jer, kako duhovito primećuje Dejvid Ajk, po ovoj definiciji i bankarstvo je kult pošto su u njemu ljudi "posvećeni i poštuju stvar - novac". Nije slučajno da su manipulatori, a ne sastavljači rečnika, želeli da ovo značenje bude ovako neprecizno interpretirano. Zato je ispiranje mozga svetskoj javnosti po pitanju kultova išlo uvek u tom pravcu da su osnivači i vođe kultova opasni ludaci, koji izigravaju "mesiju" i zloupotrebljavaju svoje članove na razne načine. Tako se u svesti ljudi automatski stvara negativni predznak prema svemu što se etiketira kao kult i što kod običnih ljudi, kojima je ova manipulacija naturena, izaziva reakciju tipa: "To su ludaci, nešto mora da se preduzme".

Dva događaja su potnogra ovakvom tretiranju kulta - masakr u Džonstauni 1978 godine i Vako 1993 godine. U Džonstaunu, u Gvajani, "mesija" Džim Džons je zatražio od svojih članova da izvrše kolektivno samoubistvo, što je učinilo oko devet stotina članova, 18 novembra 1978 godine, ispivši sok sa cijanidom. Oni koji su odbili da popiju otrov su ubijeni. Jedan od glavnih finansijskih pomagača Džonstauna bio je dr Lorens Lejton srednji, koji je bio šef laboratorije hemijskog i biološkog rata američke armije u "Dagvej pruving graundu", država Juta. Njegova supruga je svoje porodično bogatstvo nasledila iz poslova koji su vođeni sa "I. G. Farben" kartelom. Njihov sin, Lorens Lejton mlađi, bio je član naoružane grupe sekte koja je likvidirala predstavnika Kongresa, Lea Rajana, koji je istraživao delovanje Hrama naroda u Džonstaunu. Rajan je bio i predlagač i koautor takozvanog Hjuza-Rajana amandmana, koji je obavezivao CIA da obaveštava Kongres o svojim tajnim operacijama. Kakva slučajnost da se Rajan, koji je predložio amandman za kontrolu tajnih operacija CIA, zatekne baš u Džonstaunu kad je započela pucnjava.

Interesantno je da su i Lejtonovi povezani sa CIA. Lorensova ćerka, Debora Lejton Bleki, bila je udata za Džordža Filipa Blekija, koji

je uplatio prvu ratu za zemljište u Džonstaunu za Džima Džonsa. Bleki je bio bivši agent CIA u Angoli i ranogi istraživači tvrde da je Džonstaun trebalo da bude kamp za obuku pobunjenika iz Angole. Kontakte sa CIA imali su i zvaničnici američke ambasade u Gvajani. Ričard Dvajer, visoki zvaničnik ambasade, po sopstvenom priznanju, bio je na imanju u toku istrage, a viđen je kako pretresa mrtve i uzima njihova dokumenta. Dvajer je inače bio i saradnik Zbignjeva Bžežinskog. Za Džima Džonsa postoje podaci da je bio u kontaktu sa CIA još šezdesetih godina, a pre Gvajane imao je "izviđanje terena" u Brazilu, gde je troškove njegovog puta i boravka pokrila američka ambasada. Objašnjavao je onima koji su se interesovali za razlog njegovog dolaska u Brazil da radi za obavestajnu službu američke mornarice. Čudna podudarnost je da je i Ron Habard, osnivač sajentologije, u mladosti radio za mornaričku obaveštajnu službu. Džima Džonsa je svuda pratio njegov nerazdvojni prijatelj, Den Mitrione, koji je radio kao instruktor CIA i stmčnjak za ispitivanje i tehnike torture zarobljenika. Članovi Hrama naroda su pružali aktivnu podršku predsedniku Gvajane, Forbsu Burnhamu, koji je otvoreno govorio o svojim vezama sa CIA. Džems T. Ričardson, profesor sociologije na univerzitetu Nevada, objavio je studiju o Hramu naroda, u kojoj je vrlo interesantan jedan deo:

"Zbog nebrige zvaničnika Amerike, koji nisu naredili autopsiju onih koji su umrli u Gvajani, nikada nećemo znati koliko ih je izvršilo samoubistvo, a koliko ih je bilo ubijeno, Dr Lesli Mutu, glavni medicinski istratitelj gvajanske vlade i prva medicinski kompetentna osoba koja je stigla u Džonstaun, rekao je reporterima; 'Ne verujem da je više od dve stotine osoba umrlo svojom voljom.' To je izjavio posto je pregledao izvestan broj tela i mesta njihove smrti. Ovo pitanje je detaljno mzađivano u seriji članaka Deirdre Grizvold koja postavlja pitanja o mogućoj umesanosti CIA u tragediju u Džonstaunu, Grizvoldova, koja optužuje američku vladu za namerno uništavanje dokaza zbog neizvršenih autopsija, ukazuje na njih iznenađujućih veza između Hrama naroda i CIA. Ona primećuje da su belci, vođe Dionstauna, možda bili agenti CIA, a da je Džonstaun bio pion u političkoj igri u koju su umešani Amerika, Kuba i Gvajana..."

Postoje dokazi da je Džonstaun bio eksperiment kontrole uma i deo projekta MK Ultra. Nađene su velike količine psihijatrijskih preparata,

dovoljnih za drogiranje dve stotine hiljada ljudi godišnje, a članovi kulta su nosili oznake za identifikaciju, slične onima koje ljudi nose u bolnici. U Džonstaunu je bila izgrađena odlično opremljena bolnica, dok je nastatak naselja bio u dosta jadnom stanju. Mešovina crnaca, žena i bivših osuđenika, članova Hrama naroda, oslikava prosečnu populaciju koja se birala za MK Ultra eksperimente. Crnci su vezivani kada bi stigli u Gvajanu, a u naselju su radili osamnaest časova dnevno. Majkl Mejers u svojoj knjizi "Da li je Džonstaun bio CIA medicinski eksperiment", istražuje upravo ovu dimenziju povezanosti Džonstauna, MK Ultra i ideologije nacističkog tipa. Zaključio je da je Džonstaun bio finalni eksperiment na terenu, u okviru programa MK Uitra i da je Džim Džons angažovan od strane CIA da ga sprovede. Mejers navodi da je eksperiment započet 1965 godine, kada su Džons i Hram naroda započeli delovanje u gradiću Ukija, u Kaliforniji:

"...Grupa se odmah infiltrirala u 'Mendosino' državnu bolnicu za mentalno zdravlje, koja će obezbeđivati ne samo TP* za njegove (Džonsove) medicinske eksperimente, već će biti poligon za obuku medicinskih tehničara potrebnih za krajnji eksperiment. U toku vrlo kratkog perioda svi zaposieni u bolnici bili su članovi Hrama naroda. Od medicinskih sestara do terapeuta, od lekara do čistačica, svaki radnik kompleksa zamenjen je članom Hrama. Kalifornija je zapravo dala 'Mendosino' bolnicu Džimu Džonsu."

Zvanično saopštenje o masakru bila je tipična mešovina očiglednih laži, kontradikcija i zataškavanja, koja se ponavlja svaki put kada se desi nešto strašno, sa neshvatljivom pretpostavkom da je celokupna svetska javnost glupa i da nema ljudi koji su u stanju da sami donose zaključke. Brojka kojom se baratalo je da u naselju živi hiljadu i sto ljudi, što je dobijeno na osnovu broja pasoša i evidencije prilikora dolaska u Gvajanu. Odmah posle tragedije objavljeno je da je broj poginulih četiri stotine, a posle toga devet stotina i trinaest ljudi. Skoro dve stotine ljudi se negde zagubilo. Ovo nije bez značaja, jer su odredi smrti, odnosno telesna garda Džima Džonsa, brojali između sto dvadeset i dve stotine ljudi. Dok je članstvo Hrama naroda bilo dominantno crnačko, garda je bila dominantno bela. Uprkos zvaničnog broja od

*TP - "test persons" (osobe za eksperimente), kako su ih i nacisti zvali.

devet stotina mrtvih, samo četiri stotine tela je pronađeno, pa je ostala spekulacija šta se desilo sa preostalih pet stotina. Prema tvrdnji vojnog istražitelja, koji je radio na identifikaciji mrtvih, stiglo je naređenje od zvaničnog predstavnika američke vlade, Roberta Pastora, da se prestane sa identifikacijom tela. Nekoliko dana posle ovog događaja, stiglo je neverovatno saopštenje - tela pet stotina žrtava su pronađena. Gde su bila? Ležala su ispod onih četiri stotine otkrivenih u prvom trenutku, pa nisu bila odmah vidljiva! Ni navodno ugljenisano telo Džima Džonsa nije pregledano po propisima, pa njegova smrt ostaje pod velikom sumnjom. Neki istraživači tvrde da se Džons izvukao, zajedno sa svojom bandom ubica, a dokaz za to su bili atentati i čudne smrti mnogih ljudi koji su loše govorili o kultu ili bili pretnja za njegov rad.

Vlada je negirala da je pronašla Džonsovu listu za likvidaciju neprijatelja, ali su mnogi sa "nepostojeće" liste umrli nasilnom smrću u roku od nekoliko meseci posle masakra u Džonstaunu. Na vrhu liste bio je Džordž Moskone, gradonačelnik San Franciska, koji je ubijen devet dana posle masakra u Džonstaunu. Hram naroda je uložio mnogo novca u izbornu kampanju Moskonea, a za uzvrat Džim Džons je postao načelnik odeljenja za stanovanje San Franciska. Mnogi članovi Hrama su takođe dobili posao u gradskoj administraciji, posebno u odeljenju za socijalnu pomoć, i to su koristili kao sredstvo da beskućnike i siromasne vrbuju za sektu. Sledeća na listi za likvidaciju bila je Dženi Mils, bivši član Hrama naroda, koja je po napuštanju kulta napisala knjigu "Mojih šest godina s Bogom", gde je iznela mnogo neprijatnih detalja o Džonsu i sekti. U leto 1979 godine, Dženi, njen muž i njihova ćerka nađeni su ubijeni u kući u Berkliju. Ubice nisu pronađene. Novinarka Ketii Hanter, koja je pisala o čudnoj smrti sedam članova sekte, dok je ova još bila u Kaliforniji, takođe je umrla pod nerazjašnjenim okolnostima. Tako se CIA i ko zna još ko, i ovog puta izvukla sa minimalnom štetom po svoje mračne operacije, nemilosrdno uklanjajući tragove svog protivustavnog delovanja u Americi i van nje. U sećanju ljudi, posle samo dvadeset godina, ostalo je nejasno sećanje na "neke ludake" i masovnu smrt nesrećnih, izmanipulisanih ljudi koji su bili žrtve smrtonosnog eksperimenta, a da to nisu ni slutili. To i jeste poenta, da vas masakriraju posle najmračnijih zloupotreba, a da javno mnjenje proguta priču o ludacima koji kvare ovaj lepi svet,

Mnogo elemenata masakra iz Džonstauna ponavlja se u slučaju Vako. Na dan 19 aprila 1993 godine, više od osamdeset muškaraca, žena

i dece spalila je žive araerička vlada, odnosno FBI i Biro za alkohol, duvan i vatreno oružje (BATF). Ovi nesrećnici bili su pripadnici sekte Grana Davidova, a opet je po zvaničnom saopštenju ovo bila grupa sluđenih sledbenika opasnog "mesije" Dejvida Koreša. Nema sumnje da je Koreš bio rasejan čovek, ali je upravo to što je fokus bio na njemu zamaglilo ključno pitanje: Zašto je toliko ljudi umrlo od ruku državnih agencija? Ono što pokušavaju da zataškaju je logika događaja koji su prethodili nesrećnom i krvavom raspletu, zapravo planiranom i vojnički sprovedenom masakru.

Prvi sukob zbio se u februaru, kada se četvoro operativaca BATF-a, obučenita u crno, približilo zgradi, i pošto nije bilo znaka prisustva u njoj, trojica su kroz prozor ušla u zgradu. Četvrti je ostao napolju, onda ubacio u kuću nekoliko ručnih bombi i otvorio vatru iz automatskog oružja. Trojica operativaca BATF-a bila su mrtva! Sve ovo tvrdila je Linda Tomson u svojoj tv emisiji. Da li je ovaj scenario istinit? Nije utvrđeno, ali je od tog događaja počela opsada koja je trajala pedest i jedan dan. Mediji su ovom događaju posvetili punu pažnju, izveštavajući dnevno o razvoju situacije. Propaganda je profilisana tako da je davidijance i Koreša prikazivala u svetlu koje je sugerisalo razrešenje. Dženet Rino, Klintonov državni javni tužilac, dala je saglasnost za akciju koja nije ostavila ni jednog preživelog. Njeno opravdanje za oružanu intervenciju bilo je da su deca u opasnosti i da je akcija preduzeta da se ona spasu. Utoliko je čudno da ni jedno dete nije spaseno, vec su sva stradala. Cela ideja o spasavanju dece ima koren u tvrdnji koja je korišćena u propagandi protiv davidijanaca, da su decu seksualno zloupotrebljavali. Dženet Rino je u kasnijoj istrazi o masakru priznala da nema ni jedan dokaz koji bi podupreo ovu priču, već je ona posrednog karaktera, odnosno dobijena od anonimnog doušnika. O tome da je protiv opkoljenih ljudi vođena prava ratna operacija u kontrolisanim medijima nije bilo ni reči. Imanje na kome su se nalazili Koreš i njegovi sledbenici noću je bilo osvetljeno reflektorima, kako niko ne bi mogao da pobjegne i kako ne bi mogli da spavaju. Infracrvenim kamerama snimana je zgrada pa se neprekidno znalo šta se dešava unutra i gde su koncentrisani opkoljeni ljudi. Tenkovi (!) su napali 19 aprila ujutru, u lest časova. Jedan tenk je dugo vremena vozio napred-nazad na-malom prostoru ispred zgrade, a Tomsonova tvrdi da je to bilo tačno iznad podruma u kome su se žene i deca nalazili svake noći, kako bi se sklonili od buke i svetla. Da li je tenk zatrpavao bunker, onemogućujući

zarobljenima da izađu? Drugi tenkovi su direktno krenuli na zgrade, rušeći ih svojom snagom. U tom trenutku se pojavila vatra koja se munjevito proširila celim kompleksom. Ko je zapalio vatru? Zvanična istraga tvrdi da su Koreš i njegovi sledbenici bili ti koji su se sami zapalili i žrtvovali. Ali kako objasniti podatak da je neko iz FBI, u trenutku kad je počeo napad, zvao bolnicu "Parklend" u Dalasu i tražio obaveštenje koliko bolnica ima kreveta na odeljenju za opekotine?

Mnoga pitanja su ostala bez odgovora, jer se zvanična istraga nije nji-raa bavila. Prvo pitanje je na nivou logike: Ako je Koreš bio tako opasan ludak, zašto nije organizovano njegovo hapšenje prilikom dolaska u grad radi kupovine ili dok je džogirao izvan imanja? Očigledno da je BATF prekoračio svoja ovlašćenja, namerno zamenjujući teze kako je Korešova sekta trgovala oružjem, tačnije kupovala i prodavala oružje, i da je to bio razlog za BATF da se umeša. To je smešno objašnjenje, jer je trgovina oružjem u Teksasu slobodna i hiljade firmi i pojedinaca se bavi ovim poslom. Malo svetla na ceo slučaj baca više puta pokušano, od strane Klintonove administracije, umanjeње ili ukidanje ustavnog prava građana SAD-a da slobodno kupuju i poseduju lično oružje. Klinton, koji se složio sa napadom na davidijance, javno je izjavio:

"Svedoci smo, nažalost, porasta ove vrste fanatizma širom sveta. Možda ćemo morati da mu se ponovo suprotstavimo."

Odavno pripadnici raznih "belih milicija" u Americi optužuju vladu SAD-a, konkretno Klintona, da je pokušao više puta da "razoruža narod", kako bi se olakšalo uvođenje diktature nacističkog tipa. Te sumnje su porasle posle događaja u Oklahoma Sitiju, Vakou i na drugim mestima. Pripadnici tih organizacija se opisuju kao arijevcі, rasisti i čak nacisti, što je netačno, jer ću o neonacističkim organizacijama u Americi reći nešto više na stranicama koje slede. S druge strane, kao odgovor, ništa manje vatren i isključiv, stižu optužbe da je američka vlada organizovala široku zaveru protiv naroda i ustava, nazivajući tu vladu "ZOG" ("Zionist Occupation Government") - "Cionistička okupaciona vlada", i organizujući FEMU.

Upravo su BATF i FBI, avgusta 1992 godine u Ajdahu, izvršili napad na jednu porodicu, pripadnike "milicije". To je čuveni slučaj porodice Rendija Vivera, koga su pokušali da ucene kako bi postao doušnik BATF-a, podmećući mu nezakonito posedovanje oružja. Kada je Viver

odbio saradnju, četiri stotine pripadnika BATF-FBI izvršilo je napad na Viverovu kuću. Tom prilikom je poginuo njegov četrnaestogodišnji sin, ženu su mu ubili na kućnom pragu iako je u naručju držala bebu, a potom su ubili čak i njihovog psa. Viver i njegov prijatelj, Kevin Haris, bili su ranjeni.

I da završimo sa masovnim samoubistvima u okviru kulta, prime-rom Reda solarnog hrama u Švajcarskoj. Prvo je 1994 godine svet bio šokiran kada su pronađena tela, a saopštenje je glasilo da je reč o samo-ubistvu sledbenika dvojice "mesijanskih" lidera. Sledećeg dana, to je izne-nada postalo masovno ubistvo od strane dvojice vođa i za njima je počela međunarodna potera u Švajcarskoj, Kanadi i drugim zemljama. Nešto kasnije, ispostavilo se da je jedan od vođa nađen mrtav među telima. Sada je to bilo masovno ubistvo od strane drugog vođe. Posle još neko-liko dana i on je nađen među mrtvima. U decembru 1995 godine, još šesnaest članova, ili navodnih članova, nađeni su ubijeni u Francuskoj. Ko je ubio njih? Niko ne zna ili ne želi da zna, a svetskoj javnosti se preko medija ponudila samo drastična priča bez ulaženja u stvarne razlo-ge za masovna ubistva. Važno je da je sve opet pokriveno pričora kako je reč o još jednom kultu ludaka. Usamljeni glas u moru površnosti je profesor Masimo Introvini iz Centra za studije novih religija u Torinu (Italija), koji je ustanovio da su postojale veze između Reda solarnog hrama i francuske obaveštajne službe, kao i masonske lože P2.

Naravno, postoje kultovi koji ne likvidiraju svoje članove, ali njiho-vi ciljevi i način delovanja nisu ništa manje sporni ili problematični. Hram Seta i Majkla Akvina sam spomenuo više puta. No, malo ljudi zna da je Akvino bio član Crkve Satane Antona Laveja, osnovane 1966 godine, a da su organizacije kao što su Hram Seta ili Red vukodlaka nastale iz nje. Sve ove organizacije zaštićene su Prvim amandmanom američkog ustava, bez obzira što zagovaraju potpuno rušenje svih posto-jećih moralnih obrazaca i pokazuju nezdravo oduševljenje nacizmom.

Mnoge zablude o satanizmu potiču iz naivnih, pogrešnih procena da je reč o istraživanju novih iskustava, inače popularno prikazanih u filmo-vima, pa su se mnogi ljudi nekritički u to upustili i na kraju platili čak i životom, a mnogi postali predmet opasne manipulacije iz koje se ne mo-gu lako iščupati. Sedamdesetih godina su mnogi holivudski glumci koke-tirali sa satanizmom. Neki su to shvatili kao zabavu, recimo pevač Semi Dejvis mlađi, koji je o tome kasnije javno govorio, i kada je shvatio opas-nost zaustavio se na vreme. Neki su ubijeni, kao što je to bila Šeron

Tejt, žrtva Mensonove porodice. Po svoj prilici, u satanističke krugove ju je uveo njen tadašnji suprug, filmski reditelj Roman Polanski, poznat po filmu o satanizmu "Rozmarina beba" i svojim vezama sa maloletnicama, zbog čega je osuđen u Americi, a koje su tako dragi "objekt" u satanskim ritualima.

Satanistički kultovi su opasni upravo zbog toga što promovišu ideologiju koja teži da uništi svaku moralnu granicu između dobra i zla, i stvori društvo u kome je sve dozvoljeno. Tu lažnu snagu superiornosti nad konvencijama daje im upravo verovanje u Satana ili Seta, ili neki treći entitet koji "pobeđuje Boga", isključivo hrišćanskog, što je posebno interesantno u svetlu rušenja hrišćanstva na početku takozvanog doba Vodo lije. Iako većina članova ovih kultova ne žele da se bave kriminalnim aktivnostima, na kraju bivaju u to uvučeni mimo svoje volje, jer se u okviru satanističkih kultova dešavaju stvari koje su nasilne, destruktivne i povezane sa zlim oblicima okultizma. One postoje kao deo šireg spektra kriminalnih aktivnosti, od kojih je satanska seksualna zloupotreba dece, eksploatacija i zloupotreba ljudi na razne načine, zatim svetske rareze trgovine drogorn i oružjem, prostitucija, pornografija i druge organizovane kriminalne radnje.

Ljudi se interesuju za satanizam i cmu magiju iz mnogih razloga, ali osnovni je želja za moći. Ljudi koji žele moć i dominaciju nad drugima (govorim o judeohrišćanskoj religiji), negiraju Boga i okreću se Satani, želeći da im on podari moć za koju veruju da je veća od Božje, upravo zbog toga što je Satana gospodar materijalnog sveta, dok Bog traži mnogo odricanja, samokontrolu nad strastima i nerealnim ambicijama, a kao nagradu pruža prilično nejasan i neopipljiv koncept spiritualnosti i blaženstva u duhovnom. Satanska racionalizacija je zato prijemčiva jednom krugu ljudi koji su spremni da u okviru popularnog koncepta "prodaje duše đavolu", u zamenu dobiju moć, bogatstvo, seksualna osvajanja ili bilo šta drugo što poželeva. Kako se ide ka višim oblicima upražnjavanja satanizma tako se ovi prosti motivi nadrastaju, što hrišćanska crkva dugo nije htela da uvaži, ulazeci u oblast gnosticizma kao višeg oblika negiranja Božje milosti i teško ostvarivog ideala opšte dobrote. Tako su se razvili ozbiljni sektaški pokreti u okviru hrišćanske religije, koji su negirali koncept dobrog Boga, kao što su katari, po čijem učenju Bog iz Starog zaveta je bio zapravo Satana, rival svemoćnom Bogu i tvorac materijalnog sveta.

Kroz vekove, forme i sadržaj satanističkih kultova su se menjali, uključujući u sebe kvazi paganske elemente, bezvredne parčiće, izmi-

šljene preteče i tobože moćna učenja nestalih, predhrišćanskih religija, kao i čitav spektar znanja iz alhemije, Kabale, astrologije i drugih paranaučnih i parareligioznih duhovnih proteza. Devetnaesti i dvadeseti vek su bili vreme prave eksplozije nastanka ezoterijskih i mističnih društava od kojih su mnoga u sebi imala elemente crnomagijskih i satanističkih verovanja i rituala. Jedna od nezaobilaznih ličnosti ovog miljea je Alistar Kroli, najzlokobniji crni mag dvadesetog veka, najveći zagovornik i glorifikator slobodne volje, čija je jedna fraza, nikla iz mladalačke pobune protiv fundamentalizma i licemerja doba i zemlje u kojoj se rodio, postala moto magičara dvadesetog veka, a takođe i omiljena fraza onih koji ga nisu razumeli dajući joj značenje koje ona ne nosi. Vrhunac njegovog magijskog delovanja bilo je u okviru O.T.O.-a, nemačkog ezoterijskog društva koje je imalo ogranak i u Engleskoj i čije učenje sadrži upražnjavanje seksualne magije, u šta se Kroli upustio bez ograničenja sa prostitutkama, decom, životinjama, muškim sledbenicima, svojim brojnim ženama i ljubavnicama, što rau je donelo apsolutnu negativnu etiketu i, uz drogu, uništilo mu život. Kroljev sledbenik u Americi bio je dr Džon Parsons, inače naučnik, koji se našao na čelu Agape lože O.T.O.-a, Parsons je takođe bio pristalica životne filozofije bez ograničenja. Njemu se 1945 godine pridružio još jedan poštovalac Kroljevog učenja, Lafajet Ronald Habard, kasniji osnivač sajentologije. Parsons i Habard, strasno zainteresovani za magiju, pokušali su da izvedu seksualno-magijski ritual inkarniranja demonskog duha u detetu, poznat kao Babalon, kome će Parsons biti otac, a Habard svedok, što je Kroli s prezrenjem odbacio kao budalaštinu. Habard i Parsons su se razišli, a Habard je kasnije pričao kako se zapravo infiltrirao u O.T.O. kao agent obaveštajne službe moraarice, što verovatno jeste bila istina. Habardov sin, Ron de Volf, u intervjuu "Penthausu", 1983 godine, tvrdio je suprotno, da je njegov otac bio vatreni pristalica magije i bio ubeden da je naslednik Alistara Krolija, pa je čak uzeo sebi i Kroljevo magijsko ime Zver 666.

Šezdesete godine su bile godine procvata cme magije i satanizma. Hipi kultura se deklarirala ne samo kao "mir, ljubav i moć cveća" već je prigrllila mnoge oblike misticizma i magijskog mišljenja. "Porodica" Čarlsa Mensona bila je upravo taj privlačni i destruktivni primer kulta okupljenog oko droge koji je vodio harizmatski vođa autoritarnog tipa. Svoje sledbenike ubedio je da je u isto vreme i Isus i Satana, sto je bila glavna ideja grupe koja se zvala Proces crkva konačnog suda, koja

se dosta raširila Kalifornijom šezdesetih godina i koja je, po verovanju eksperata, dosta uticala na Mensona. Proces crkva nastala je iz jedne ranije grupe, Kompulsivna analiza, koju su u Engleskoj 1964 godine formirali Robert i Meri En DeGrimston, inače bivši članovi Sajentološke crkve. Proces crkva je vrbovala bogate mlade ljude koji su imali status u svetu finansija, biznisa, vlade i estrade. Jedno vreme procesovci su svoju komunu preselili u Meksiko, ali su posle 1967 godine ponovo u velikira gradovima Amerike (Njujorku, San Francisku), gde su mogli da se prepoznaju po dugim crnim ogrtačima. Njihovo učenje bilo je gnostičko verovanje da su Hrist i Satana odbacili svoje neprijateljstvo i da će uskoro ujediniti snage kako bi čovečanstvo doveli do kraja, kada će Hrist suditi čovečanstvu, a Satana izvršiti presudu. Grupa je izdavala časopise pune slika smrti, nacističke simbolike i zaklinjanja od strane članova satanista da se čitaoci "oslobode ograda u sebi" i upuste u silovanja, ubistva i destrukciju. Proces crkva je zvanično zabranjena 1974 godine, ali su iz nje nikle filijale koje deluju u tajnosti.

Walpurgisnacht (Valpurgijska noć, 30 april) je važan dan u kalendaru svakog sataniste. Taj dan je 1966 godine označen kao "prva godina", Anno Satanas modernog satanizma. Te noći je bivši cirkuzant i ukrotitelj lavova, muzičar i radnik u zabavnom parku, Anton Šandor LaVeJ (živeo od 1930 do 1997 godine) proglasio sebe visokim sveštenikom Američke crkve Satane. LaVejeva "crkva" imala je sedište u njegovoj kući (ofarbanoj u crno) u San Francisku, u kojoj je LaVeJ obavljao satanska venčanja, krštenja, sahrane i vršio satanističke obrede na horizontalnom oltaru, "živom oltaru" u vidu gole žene koja je simbolizovala "zadovoljstva mesa". Ovakve i slične informacije u medijima obavljale su jednu od ključnih funkcija za Crkvu Sataninu, jer su garantovale medijsku pažnju. Drugo, i sigurno važnije, činile su da ceo poduhvat izgleda šokantno ali bezopasno, i trede, služile su da sakriju, od onih koji nisu videli dalje, zamku ozbiljne poruke LaVeje - povlađivanje sopstvenim željama. LaVeJ se pojavljuje kao nastavljajući stavova Alistera Krolija i propagira da je slobodna volja jedini zakon kojim pojedinac treba da se rukovodi. Mediji su LaVeju, koga su videli kao bezopasnog prevaranta i proizvodom tipične subkulture Kalifornije, pružili ono što je želeo. U crnoj magiji, snaga mita, rituala ili organizacije ne leži u njenoj autentičnosti, već u njenoj sposobnosti da privuče pažnju učesnika i publike. LaVejeva filozofija satanizma i crne magije, sumirana u definiciju, glasi:

"Staza crne magije se koristi za pošteno zadovoljenje ega - pohlepa, ponos, požuda, bes, bilo koji od sedam smrtnih grijehova."

Iako je LaVeJ na jednom nivou predstavljao izazov konvencionalnom hrišćanstvu srednje klase u Americi, ni svoju crkvu, ni sebe, nije smatrao specifično antihrišćanskom. Za njega, hrišćanstvo je jednostavno bilo irelevantno. Nije zadovoljavalo osnovne ljudske emotivne potrebe, negiralo je čovekovu telesnu prirodu i svoje sledbenike držalo u poziciji zavisnosti od Boga koji je "malo brinuo zbog patnji sa kojima se srećemo". LaVeja nije interesovalo duhovno iskupljenje. Interesovala ga je magija kao moć, a bogatstvo je bilo oblik moći. Ovaj odnos prema novcu, koji je usmeravao u krajnje utilitarne pravce, dovešće ga u sukob sa članovima koji su u crnoj magiji videli nešto drugo. Jedan od takvih članova, tačnije sveštenika Crkve Satanine, bio je Majkl Akvino. Član LaVejove crkve postao je 1969 godine i imao je biografiju kojom je LaVeJ bio zadivljen. U to vreme bio je poručnik američke armije, specijalista za obaveštajni i psihološki rat. Doktorirao je političke nauke na univerzitetu Kalifornija u Santa Barbari, bio padobranac, pripadnik specijalnih jedinica, ekspert za psihološke operacije i strateški obavestajni rad. Učestvovao je u specijalnom psihološkom ratu u Vijetnamu kao oficir 82-ge padobranske divizije. Odlikovan je više puta, a 1973 godinu prelazi u rezervu i u činu potpukovnika postaje komandant 306-og bataljona za psihološke operacije u Fort Mekarturu u Kaliforniji. Akvino je brzo napredovao u LaVejovoj organizaciji, postavši sveštenik i urednik crkvenog časopisa "Rascepljeni papak" (što je, figurativno, simbol đavola). Već od 1972 godine LaVeJ nije održavao javne ceremonije u svojoj kući, već se bavio osnivanjem i aktivnostima grupa i filijala crkve u drugim gradovima, koje je zvao "groto". Želeo je da stvori mrežu satanskih grupa širom Amerike i razradio je hijerarhijsku strukturu crkve kroz koju se napredovalo u zavisnosti od poznavanja crnomagijskih veština. Ali za tu mrežu mu je trebao novac. Godišnja članarina od deset dolara i između petnaest i dvadeset i pet hiljada sledbenika, kada je Crkva Satanina bila na vrhuncu popularnosti, nije bila dovoljna. Zato je početkom 1975 godine u crkvenom časopisu objavio da su svi viši stepeni inicijacije dostupni onima koji ponude donacije u novcu, nekretninama i vrednim umetničkim predmetima. Akvino je bio uzdrman:

"Ako je postojao jedan ujedinjujući faktor koji nas je privukao satanizmu, onda je to bio stav crkve prema licemerju. Zato kada smo

čuli za ovu odluku, naša reakcija bila je da je Anton LaVej izdao svoju crkvu, izdao sve na čemu je radio toliko godina."

U junu 1975 godine usledilo je masovno napuštanje ključnih ljudi iz Crkve Satanine, na čelu sa Akvinom koji je bio sveštenik četvrtog stepena, i njihov prelazak u novoosnovanu organizaciju Hram Seta. U noći 21 juna 1975 godine, Akvino je izveo ritualnu magijsku ceremoniju prizivanja Princa tame. Satana se ovaj put otkrio kao egipatski bog Set, koji je naložio osnivanje nove crkve u njegovo ime, izbrisao sve reference na hrišćanskog davola i označio Akvina kao naslednika Alistera Krolija i kao Magusa, sveštenika petog stepena novog eona Seta. Struktura Hrama Seta bila je slična organizaciji La Vejove crkve, sem što se "grotoi" sada zovu "piloni". Ali namere nove organizacije su mnogo ozbiljnije nego u prethodnom obliku, iako je suštinski stav isti: čovek je Bog, ili potencijalni Bog. Sadašnji visoki sveštenik Hrama Seta, Don Veb, je to izrazio na sledeći način:

"Misija Hrama Seta je da ponovo uspostavi tradiciju samooboženja."

Prvi visoki sveštenik Hrama Seta, Akvino, bio je formulator principa Hrama i njegova je podela manifestovanog univerzuma na tri nivoa realnosti, što je jedan od osnovnih postulata rada Hrama. U svakodnevnom svetu, takozvanom "prirodnom redu", posmatramo odnos uzrokovane posledice i na njemu je baziran naučni metod i tehnologija. Na drugom nivou, formulisanom uglavno kroz Platona (kome se Akvino veoma divi) je filozofska misao. Ona je karakterisana procesom dedukcije i indukcije - snaga razuma koja podupire posmatrane činjenice. Iza ova, na dubljem nivou, je svet magijske realnosti. Postoje spiritualne i psihičke dimenzije ljudskih stanja, kaže Akvino, i one prevazilaze zemaljske nivoe egzistencije. Tamo gde se Akvino razlikuje od hrišćana, mistika i pagana je njegovo verovanje da psihička dimenzija razdvaja ljudsku vrstu od ostatka Prirode. Po njemu, mistici i okultisti su zadovoljni da podvedu svoju ličnu posebnost toku kosmičke svesti i da se suštinski predaju višoj sili. Hrišćani su pritisnuti osećanjem krivice i hipokrizije i nalaze se u poziciji prihvatanja "otrcanih moralnih standarda" u pokušaju da zadovolje Boga. Za Akvina, satanizam je jedinstven, jer zagovara ponašanje koje je pitanje samoopredeljenja.

Na prvo čitanje Hram Seta izgleda kao benigna magijska organizacija posvećena istraživanju potencijala individue kao svojevrsna organi-

zacija za samopomoć. Ona je svakako višc od toga, jer propagirajući deifikaciju čoveka (svog člana) prilazi vrlo blizu mitologiji spiritualnog iluminatizma, doktrine izabranih, koju je Akvino povezaao sa mističnim aspektima nacizma. Tu njegovu povezanost sa ezoterijom nacizma sam već pomenuo, pa ću samo ponoviti da je Akvino privučen pretpostavkom da su nacisti bili u stanju da ispolje izuzetnu psihičku snagu "koja je bila pogrešno usmerena", ali je, po Akvinu, vredna divljenja. Po njemu, konačni cilj je "razvoj i konačna sposobnost da sebe učinite konstantom, a sve ostalo varijabilom, podvrgnuto Njegovoj volji". To je napredovanje ka mestu na kome "vreme postaje vaš sluga, a ne gospodar. To će vam omogućiti da pobedite smrt." Sada je jasno da je ključ Akvinove filozofije kako prevariti smrt. Postoje dva puta: jedan je genetski inženjering koji podrazumeva manipulaciju životne sile u biću. Akvino veruje da je psiha nezavisna od tela, niti je u njemu zatvorena, i da je um maga u stanju da dosegne "beskrajnost svog svesnog postojanja". Za majstora setijanaca, prostor svesti bukvalno nema granica. Cilj je sataniste da "proviri kroz zavesu tame i smrti, a ostane vezan za zemaljsko". Težnja da se prevaziđe fizička smrtnost (i verovanje da se to dostiglo na neki način), vodi u preziranje etičkih i svih drugih normi, vladavinu nad telom (uglavnom tudim), razaranjem i uništavanjem živog, kao "dokazom da su granice zemaljske egzistencije raskinute". Bukvalno shvađeni postulati satanske filozofije pokazuju se u svom ogoljenom vidu kao zločin.

Ono što satanisti ne shvataju, pa čak ni dr Akvino, je da Satana ne želi od svojih sledbenika nikakvu filozofiju, nikakvo približavanje Apsolutu, već samo ono što je njemu potrebno u poslednjih nekoliko hiljada godina - smrt, krv, razaranje, teror i strah nevinih žrtava čijom se energijom hrani. Intelektualiziranje satanizma je nemoguće, jer je njegova suština upravo u tome da teroriše jedno ljudsko biće, a ne da odgaja "partnere". No, iz ovog idejnog galimatijasa nikle su mnoge opasne organizacije koje su, na raznim nivoima, racionalizovale satanističku praksu i teoriju, koja je pokrivala njihovu potrebu za destruktivnim ispoljavanjem.

U maju 1991 godine, policija u Istočnom Grinviču, Rod Ajlend, primila je prijavu stanara jedne zgrade koji su se žalili da ih iz stana u prizemlju terorišu pripadnici satanističkog kulta. Posle istrage, uhapšeni su izvesni Džozef Krišone i Džozef Almeida, dvadesetogodišnjaci, koji su se hvalili da su kao satanisti ubili i žrtvovali veliki broj životinja.

Oni koji su ih prijavili su tvrdili da su im Krišone i Almeida pretili, a da je Krišone tvrdio da je demon i da je imao seksualne odnose sa leševima. Policija je u stanu pronašla kolekciju životinjskih kostiju, knjige o satanizmu i okultizmu, pribor za satanske rituale i posudu punu krvi od ubijene mačke, kako se kasnije ispostavilo. Uhapšena su i dva mladića koji su prijavili sataniste, jer se ispostavilo da su i oni učestvovali u ritualima. Među nađenim ritualnim predmetima bio je i medaljon od belog emajla u obliku obrnutog pentagrama, što je znak za člana prvog stepena Hrama Seta, koji je pripadao Krišoneu, kao i primerci časopisa "Svitak" koji je izdavao Akvino, a tu je bila i njegova knjiga "Crna magija u teoriji i praksi". Sva četvorica su optuženi za nezakonito ubijanje životinja i sknavljenje grobova. Ali Džozef Krišone nije dočekao suđenje. Nekoliko meseci posle hapšenja nađen je mrtav. Zvanično tumačenje je bilo samoubistvo zbog prekomerne doze droge. Ostala trojica su osuđeni na uslovne kazne. Još jedna opskurna mala grupa koja se naslanjala na Hram Seta devedesetih godina, bila je Crkva Gavrana. Njihov rad se bazirao na gruboj verziji nekromansije (komunikacije sa mrtvima). Kult je imao dva rituala koje su upražnjavali članovi: Ritual crnog trna-smrti i Pakleni ritual živih mrtvaca, zbrkanu mešavinu seksa, smrti, neprijateljstva, fantazija o osveti nad drugima i degradaciju žena koje su učestvovala u ritualima. Cilj rituala bio je da se probudi duh nedavno preminule osobe i natera da uništi neprijatelja. Rituali su se obavljali noću na groblju, uključivali su seks i zazivanje Lucifera da pomogne u ritualu.

Interesantno je da satanski rituali po pravilu uključuju sadomazohistički seks kao neophodan deo rituala. Čak i uglađeniji članovi Hrama Seta su više puta raspravljali o filozofiji markiza de Sada, pa je Akvino na obaveznoj listi literature za svoje članove stavio i film "Priča o O". Po Akvinu, to nije priča o sadomazohizmu već govori o "stepenu uzajamne predaje koju ljubav podrazumeva". Ovaj status potčinjene žene, zapravo objekta satanskog i seksualnog rituala, svoju krajnost ima u Hramu Elite, koji je 1986 godine osnovala Lin Nelson, koju je Akvino isključio iz Hrama Seta. Njena "crkva" je škola seksa i članice Elite svoju seksualnu magiju upotrebljavaju na "slabim, seksa gladnim životinjama" od kojih spremno uzimaju novac i skupe poklone.

Jedna od grupa pod uticajem satanizma bila je i TOPY, Hram vidovite mladeži. Osnovan u Americi 1981 godine od strane muzičara sa umetničkim imenom Dženezis P. Oridž, sa ispostavama u Velikoj Britaniji, Holandiji, Nemačkoj i Švedskoj. TOPY se bavi samoosloba-

đanjem kroz ritualnu seksualnu magiju i kroz samopovređivanje zarezivanjem kože, kako bi se oslobodila energija koja bi, inače, mogla da izazove ludilo ili nasilje. TOPY je manje organizovan kult, a više labava organizacija istomišljenika, uglavnom mladih, neoženjenih belaca. "Odbijamo kontrolu na bilo kom nivou da se pojavi", piše u njihovom manifestu. Organizacija želi da "šokira, zgadi ili zabrine porodice članova i drugih građana". Tako je 1992 godine Skotland Jard pogrešno razumeo jedan promotivni film P. Oridža zamenivši ga za autentične snimke satanističkog rituala u kome se vidi silovanje, zlostreba dece, sadomazohističko vezivanje i abortus, a sve to začinjeno satanističkom simbolikom. Tek kasnije, posle velike buke u britanskim novinama, ustanovljeno je da je glumica u videu Oridžova supruga Pola i da je njihovo ponašanje, kao i hiljade kaseta koje cirkulisu svetom, u skladu sa "programom" TOPF-ja.

Nikolas Šrek i njegova partnerka Zina LaVej, ćerka Antona LaVeja, osnivaju 1984 godine grupu po imenu Red vukodlaka. Njihov moto je da "oslobode zver u čoveku" i promovišu viziju natčoveka i roba, eksplicitno objašnjenu odnosom grabljivca i žrtve ekstrapoliranog u svetu ljudske interakcije, gde nema mesto koje mu pripada. Zina je javno krštena, od strane svoga oca, po satanističkom ritualu, kada je imala tri godine. Vrlo ozbiljno shvata svoje korene, vidi sebe kao rođenog satanistu, "magijsko dete" začeto "demonском energijom" za koju je njen otac bio samo oruđe. Sa Šrekom je radila u Crkvi Sataninoj, koja je za uzvrat distribuirala literaturu Reda vukodlaka. Zina se otvoreno razišla s ocem na Valpurgijsku noć (Walpurgisnacht) 30 aprila 1990 godine, objavivši zvanično i ritualno da raskida sa Crkvom Sataninom i Antonom LaVejom lično. Po Zininom viđenju, LaVej je bio cinični šarlatan, koji je bio dobar samo da je začne, a njena majka Dijana je prava, prirodna carobnica, koja je istinska snaga iza Crkve Satanine. Ispod ove "satanske sapunske opere" leži ozbiljno organizovan kult. Zina, koju zovu "Firerkom" satanističkog poretka, odbacila je "istočni i negativni judeohrišćanski lik" Crkve Satanine u korist "zapadnoevropske magijske tradicije" (u ovom kontekstu tevtonske mitologije). Red vukodlaka veruje u svetu, oslobadajuću, snagu straha:

"Strah je ključ prosvetljenja i jedino njegovim prihvatanjem um se može potpuno osloboditi. Strah. Strava. Užas. Sve su ovo magijska pomagala za iniciranog u procesu zadobijanja prevlasti nad dušom."

Red vukodlaka je za svoj simbol usvojio lik vuka Fenrisa iz nordijske mitologije. Vezan od strane bogova, Fenris će se osloboditi u vreme Ragnaroka - vreme pada bogova, najavljeno mržnjora, incestom, ubistvom i ratom. Tada će ovaj vuk raskinuti lance i proždrti svet. Fenris je slika apokalipse, idealno odgovara Redu vukodlaka, koji za sebe tvrdi da predstavlja svete destruktivne sile:

"Od pada Atlantide do uzdizanja Trećeg Rajha, i dalje, pratili smo i uzrokovali svaku katastrofu i nesreću koja je blagoslovila čovečanstvo."

Ova varvarska mitologija, kako piše Linda Blad, osnov je cilja Reda vukodlaka da "stvari međunarodnu mrežu sa ciljem stvaranja novog satanskog svetskog poretka". 8. avgusta 1988. godine Red vukodlaka je sponzorisao javnu ritualnu proslavu koja je uključivala video dramatizaciju ubistva Šeron Tejt, a za to vreme su Zina i njen otac Anton (još su bili u prijateljskim odnosima) sa pozomice čitali naglas odlomke iz satanske biblije. Ovaj satanski šou odvijao se u znaku datuma - 8. 8. '88, koji je usko povezan sa značenjem broja osam za neonaciste koji ga na sebi tetoviraju, jer osmo slovo engleske abecede je "H", pa je 88=HH, skraćenica od "Hajl Hitler". Tako se novi satanski svetski poredak bez magije pretvara u novi nacistički svetski poredak.

Još 1989. godine u izveštaju policije iz San Antonija, Teksas, piše da su tinejdžeri satanisti prešli na "veću stvar" - obrijali su glavu i postali neonacisti. Ovim momcima je satanizam postao dosadan, žrtvovanje životinja više ih nije uzbuđivalo, sada su interesantniji neonacizam i beli suprematizam, priče o pročišćenju arijevske rase i rasizam prerađeni u crnciraa i Jevrejima. Članovi najznačajnije takve grupe, Arijevsko bratstvo, otvoreno nose nacističke i satanske simbole kao što je tetoviran broj 666 ili kukasti krst upisan u pentagram. Organizacije Bela arijevska mladež (White Aryan Youth-WAY) i Beli arijevske otpor (White Aryan Resistance-WAR) održavaju bliske veze sa već spomenutom organizacijom TOPY.

U Nemačkoj, interesovanje za okultno i satanizam je u ogromnom porastu. Sada pokojni, Fridrih Vilhelm Hak, luteranski pastor, stručnjak za kultove, procenio je da 1988. godine deset hiljada Nemaca pripada aktivnim satanistima. U zvaničnom istraživanju sprovedenom u min-henskim srednjim školama, zabeleženo je da je četiri odsto učenika priznalo da je učestvovalo na najmanje jednoj satanskoj crnoj misi.

Poznato je da je i Anton LaVej bio skupljač "uspomena" iz Trećeg Rajha, a da su bivši članovi njegove crkve. Majkl Grumboski i DŽon Amend, osnovali grupe, hibridne kombinacije satanizma i neonacizma. Grumboski je osnivač Reda crnog ovna, a Amend osnivač Hrama male majke. Grumboski je pritom visoki član Hrama Seta. Dok je trajao, njegov red je bio mešavina satanizma, okultizma i arijevske rasne superiornosti. Amendova grupa održavala je bliske veze sa desničarskom, paganskom grupom iz Kanade, po imenu Kanadski pokret Odinista, ko ji je kombinovao divljenje prema nordijskim bogovima i antisemitizam. Amend se takode trudio da uspostavi kontakt sa neonacističkom grupom Nacionalna partija renesanse, čiji je voda, Džejms Madol, bio zainteresovan za Crkvu Sataninu.

Neki istoričari popularne literalure špekulišu da se Hitler i njegov krug možda bavio satanizmom u bukvalnom sraislju obožavanja davola, te da su tajno služili crne mise, ali za to nema konkretnih dokaza. Razlog za uspostavljanje afiniteta između nacista i modernih satanista je u ideologiji. Kao i nacisti, satanisti teže da se izdignu iznad dobra i zla i maštaju da osvoje kosmičku moć bogova. Satanisti se dive Hitleru kao moćnom crnom magu koji je kontrolom volje došao do moći kojora je manipulisao celom nacijom i izazvao svetski rat. Otud i fascinacija Majkla Akvina nacizmom, jer je nemačka superdržava, kojom se upravljalo po principima crne magije, ustala protiv sveta.

Moram da spomenem još jednu organizaciju inspirisanu nacizmom. Zove se Abraksas fondacija, a ime je dobila po demonskom tvorcu materijalnog sveta koga su obožavali gnostici na početku hrišćanske ere. Basilides, egipatski gnostik iz drugog veka nove ere je poučavao da je ovaj svet zlo mesto gde je duša poslata da bude kažnjena, a oko Abraksasa, koga je izjednačio sa jevrejskim Jehovom iz Starog zaveta, stvorio je kult koji je potrajao do srednjeg veka, kada je bilo više jeretičkih sekta koje su ga obožavale (iz njegovog imena izvedena je slavna magijska reč Abracadabra). U našem dobu, Karl Jung je veličao Abraksasa kao pravog Boga koga je potisnulo hrišćanstvo i u kome nije bilo sukoba između dobra i zla, svetla i tame, istine i laži. U jesen 1989 godine, novinar Lamar Graham upoznao je "vampira" iz Krvave osovine (Axis Sanguinaries), filijale Abraksas fondacije, po imenu Majkl Dženkins, ako mu je to bilo pravo ime. Dženkins i njegovi prijatelji su se bavili "krvavim okultizmom", jer piju krv na svojim seansama, ne da bi produžili život, već uticaj, što je "važnije od toga da li ćete živeti godinu

dana duže". Trenutno je na čelu Abraksas fondacije, sada sa sedištem u Denveru (Kolorado), muzičar Bojd Rajs, poznat i po umetničkom imenu Non. Rajs opisuje Abraksas fondaciju kao "socijalno darvinistički istraživački sentar". Tridesetog decembra 1986 godine, Rajs je bio gost Toma Mecgera i Toma Padžeta iz Belog arijeuskog otpora u njihovoj tv emisiji. Suština ideologije Belog arijeuskog otpora je vrsta nacizma "radničke klase" poznate kao Treća pozicija ili Treći put, koja odbacuje i komunizam i kapitalizam i predstavlja prave naciste kao radikalne socijal-revolucionare koje je izdao Hitler. Heroji Treće pozicije su braća Štraser, Gregor i Oto, koji su organizovali nacistički pokret među seljacima i radnicima u Bavarskoj, kao i Emst Rem, vođa SA. Rajs opisuje svoju rok muziku kao želju da utiče na "mozak", kao iskustvo za slušaoca koje je "drugačije". Njegov tipičan koncert se sastoji od odlomaka Vagnerove muzike presečene ubačenim glasovima Hitlera i Mensona, praćenih Rajsovih stihovima koje urla publici: "Da li želite totalni rat? Vi želite totalni rat!" Kakva umetnost.

Na nesto "nižem duhovnom planu" je Grupa Luciferovog svetla, čija Crkva Luciferovog svetla je satanističko tajno bratstvo sa sedištem u Tampi, Florida. Prema njihovoj literaturi, "arijevska rasa potiče od anđela koji su došli sa neba... Arijevska deca su istinska deca Satane i Gospodari sveta po tom pravu". Luciferova grupa nudi kurseve iz satanske teologije ali "ne vraća uplate ako razočarate Njegovo veličanstvo Satanu".

Keri Bolton, koji se nalazi na popisu članstva Hrama Seta iz 1992 godine, kao član drugog stepena, osnovao je na Novom Zelandu satanističku grupu Red levoruke staze. Usko je povezan sa Nacionalističkom radničkom partijom koja nastupa sa beličke suprematističke pozicije. Red nudi dopisne kurseve iz satanizma za trideset dolara, bez mogućnosti vraćanja. I u ovom slučaju ispada da Satana voli novac i da mu ne pada na pamet da ga vrati. Ako završite kurs i Collegium Satanas bude zadovoljan, potpisujete zavet vernosti Satani i dobijate sertifikat zaređenja u satansko sveštenstvo, "sjajno odštampan crnim slovima na crvenoj podlozi, pogodno za uramljivanje".

Trebale bi mi strane i strane da opišem količinu časopisa i satanskih brošura koje se više nego ikad bave nacizmom, germanskom mitologijom, "naučnim" radovima koji negiraju nacističke zločine, gasne komore, Holokaust, sve to zamuljano u pravu šizofrenu zbrku anđela, demona, kvazi istorije, arheologije, veštičarstva, lečenja na daljinu (i

blizinu) i svog ostalog intelektualnog đubreta Nju Ejdzha (New Age). Sve to vrši snažan mentalni pritisak na ljude koji nemaju kritički odnos prema ovoj materiji i koji ulaze u neku od brojnih organizacija koje se ovim bave. Jednom kad uđu, verovali u učenje ili tražeći sebe, teško c'c se odupreti svojevrsnoj indoktrinaciji koja je tako dobro bila proverena u nemačkim okultnim društvima s početka dvadesetog veka, što je dovelo do formiranja Trećeg Rajha. Ideja da se to ponovi je očigledna. Ako mislite da taj napor nije opasan, grdno se varate. Primer za opasne je Akvinov saradnik u obožavanju germanskih ideala, dr Stiven Edred Flauers, trenutno na funkciji visokog sveštenika Hrama Seta i čelnog čoveka Reda trapezoida. Red trapezoida nikao je iz Crkve Satanine. Svoje ime izvukao je iz LaVejevog stava da napetost, neprijateljstvo i strah mogu biti inspirisani gledanjem u neharmonične uglove i biti uzrok negativnog ponašanja. Predstavljajući novoosnovani red, Flauers je citirao Hajnriha Hajnea i njegovo viđenje drevnih nemačkih ratnika koji su se digli u "ludačkom besu" da sruše gotske hrišćanske katedrale. Red trapezoida je kao svoj drugi simbol usvojio Fenris vuka, kao što je to učinio Red vukodlaka. I Akvino je sa svoje strane eksplicitno definisao germansku religiju kao srodnika satanizmu:

"Germanska tradicija je takođe deo nasleđa Princa tame, i stoga ima posebno mesto unutar Hrama Seta, koji prihvata sve manifestacije Sila mraka u svetu. Nije zato čudno što Hram sebe od nedavno reklamira u neopaganskim publikacijama kao Hram Seta i Votana."

Na čelu ovih organizacija nisu obični ludaci, niti obični ljubitelji nacizraa, već ljudi koje Džim Šuce sjajno defmiše:

"U relacijama dvadesetog veka, on ili ona, će biti potpuno ludi. A to neće znati. Misliće da su naišli na neku veliku tajnu... Na kraju, učenje bi trebalo da omogući iniciranima da ukrste i pomemju elemente ludila i normalnosti, stvarnosti i halucinacija, usmerene od strane smirene i samokontrolirajuće volje."

Otkrovenje Jovanovo je posljednja knjiga u Bibliji, knjiga kojom se Biblija završava i koja nadahnuto govori proročkim jezikom o kraju sveta, budućnosti čovečanstva i hrišćanske crkve, u razdoblju od smrti Isusove do njegovog drugog dolaska. Kako se bližio kraj drugog milenijuma, tako se hrišćanski fundamentalizam, posebno u Americi, sve više bavio Apokalipsom i Antihristom, kreirajući atmosferu kroz medije da je neminovni, skori kraj sveta tu. Ono što je Jovan Bogoslov opisao kao budućnost čovečanstva, na silu se smešta u zadnje godine dvadesetog veka, pa ispada da je Jovan Bogoslov jedinstven prorok koji je knjigu pisao za baš ovo pokolenje, a ne za neka koja su već prošla ili za neka koja će se tek roditi. To je malo verovatno. Poznato je sa koliko bezobzirnosti razni tumači istražuju Nostradamusa i njegove katrene, stavljajući ih u funkciju dnevne politike danas u svetu, iako je sam Nostradamus u pismu svom sinu Sezaru napisao da se otprilike jedna trećina njegovih katrena odnosi na blisku budućnost od nekoliko godina od vremena u kome je živio, trećina katrena na budućnost dvadeset do trideset godina od vremena u kome je živio, a preostala trećina na neku daleku budućnost koju ni sam nije mogao da vremenski locira. Nije u pismu napisao koja trećina katrena se odnosi na tu daleku budućnost, ali za to su se pobrinuli raznorazni stručnjaci i tumači, trpajući sve moguće i nemoguće varijante u ovaj vek.

Pitanje Otkrovenja nije tako naivno kao što izgleda, niti je komercijalizacija u ovom trenutku ekspanzije Nju Ejdža (New Age) slučajna i dotiče se baš propasti hrišćanstva. Jasno je da je na planu duhovno rušenje i porobljavanja čoveka, kako bi postao obezdušeni biološki robot, što je ideal robovlasničkog Novog svetskog poretka. Rušenje hrišćanstva jedan je od osnovnih ciljeva. Zato se s jedne strane promovisu druge religije kao bolje i pogodnije od hrišćanstva, a s druge strane se hrišćanstvo direktno napada kroz afirmaciju satanizma u raznim oblicima, kao prirodnog neprijatelja hrišćanstva. Na ruku im ide i rastanje u samom telu hrišćanstva. Neke protestantske sekte, kao što je Anglikanska crkva, odstupile su od crkvenih kanona, počeli su da se

modernizuju u poteri za vernicima, počeli su da zareduju žene, venčavaju homoseksualce, vrše zajedničku crkvenu službu sa pripadnicima drugih religija i učestvuju u radu Svetskog saveta crkava, labavog konglomerata raznih verskih zajednica i religijskih usmerenja, ujedinjenih konceptom ekumenizma. Ekumenizam koji agresivno promovise papa Jovan Pavle II, a u tome mu zdušno pomaže Vaseljenski patrijarh Vartolomej, ima za cilj stvaranje Novog kanonskog poretka. Tako Novi svetski poredak ima svoj pandan u hrišćanstvu - ekumenizam. Nije zato čudan nalet hrišćanskog fundamentalizma u jednoj važnoj dimenziji, a to je da nam predstoji Apokalipsa. Po fundamentalistima, svet je na kraju svog života, a kao predznak tog kraja pojaviće se Antihrist koji će nad ljudima sprovesti neviden teror i strahovladu, kako bi se u završnom obračunu, bitci kod Armagedona, sudarile snage dobra i zla. Zlo će konačno biti poraženo, a tada će se u svom punom sjaju po drugi put pojaviti Isus i spustiti se sa neba, mrtvi će ustati iz grobova i uspostaviće se novo carstvo božje, a odabrani će živeti u večnoj milosti.

Učenje o bliskom dolasku Hrista, kao zemaljskog cara koji će osnovati hiljadugodišnje zemaljsko svetsko carstvo sa usrećenim čovečanstvom, je kanonski osuđeno kao sektaško učenje hilijazma. Čini se da je pravoslavno hrišćanstvo (ono koje se nije utopilo u zapadni ekumenski pokret) ostalo poslednja prepreka pred naletom onih koji svesno ruše hrišćanstvo i onih koji u tome učestvuju kao izmanipulisani i nesvesni saucesnici. Za obične čitaoce najinteresantnije je bilo da saznaju ko će biti Zver koju označava broj 666, kako to piše u trinaestom poglavlju, stih osamnaest iz Otkrovenja:

"Ovdje je mudrost. Ko ima um neka izračuna broj zvijeri: jer je broj čovjekov i broj njezin šest stotina i šezdeset i šest."

U vreme hladnog rata, Antihrist se poistovećivao sa Sovjetskim Savezom - "carstvom zla", kako ga je ocrnio američki predsednik Ronald Regan. Ono što ni Regan ni ostali tumači nisu uočili, a to su mogli da su pažljivo čitali Otkrovenje, je da će Antihrist biti čovek, a ne država, organizacija, pokret ili predmet. Neki tumači u Jugoslaviji (gde je štampa prepuna kvazi biblijskih tekstova i tumačenja na temu Antihrista, Zveri i ostalih srodnih tema) otkrili su da je papa zapravo Antihrist, dokazujući to natezanjem neke titule koju papa nikad nije nosio, kako bi se ona numerološki uklopila u broj 666. Opet je u pitanju

nepoznavanje Otkrovenja. Papa je duhovnik, svešteno lice, i u Bibliji je identifikovan kao lažni prorok, pa ne može u isto vreme biti i Anti-hrist, koji je svetovno lice koje će zavladati svetom.

Gde je onda zabuna u tumačenju broja 666? Zabune nema. Upotreba broja 666 je složenije pitanje i ne služi samo da označi čoveka. Služi da sakrije čoveka na koga se odnosi taj broj, a masovna upotreba broja 666 služi da obeleži i označi njegovo carstvo - materijalni svet koji će mu pasti pred noge kada se bude pojavio. Najšira moguća upotreba broja 666 ima i magijsko dejstvo na čoveka, pripremajući njegovu podsvest za dolazak Zveri i svodeći čovekov praktični život, u svakodnevnoj komunikaciji, na što češću upotrebu ovog broja. Sledbenici crnomagijskih kultova i tajnih društava, kojima je Lucifer bog kome se klanjaju, vrlo perfidno i temeljito uvode biblijske elemente u svakodnevni život ljudi, sa jasnim crnomagijskim kontekstom predaje čoveka u ruke Zveri. Neki ozbiljni tumači Otkrovenja tvrdili su da je Jovan Bogoslov brojem 666 označio konkretnog čoveka, Džošu ben Džezua, koji je osnovao duhovnu akademiju u Džundišapuru, u Iranu. Kao pripadnik nestorijanske jeresi, imao je cilj da hrišćanstvo zameni obožavanjem Behemota, demona zla, koji je zapravo Sorat, zli demon sunčevog kulta. Dvoroga zver iz Apokalipse je Ahriman, demon materijalnog sveta, često danas poistovećivan sa Amerikom, što naravno nema veze sa Jovanom Bogoslovom, ali ima sa onima koji žele da Amerika bude Ahrimanova zemlja, kako bi crpeli njegovu zlu, demonsku snagu. Sada je malo jasnije zašto treba srušiti hrišćanskog Boga. Nije zato čudo što se broj 666 pojavio u najširoj upotrebi u bankarskom sistemu. Prve tri cifre novog međunarodnog sistema monetarne kartice su 666. Šifra "Svetske banke" je 666. Kartica australijske "Nacionalne banke" nosi broj 666. Banke u Roridi koriste broj 666. Čekovi u bankama u Bombaju nose broj 666. Na lozovima izraelske lutrije utisnut je broj 666. Lične karte Evropske zajednice, koje će se uvesti u sve zeralje Evropske zajednice, imaju fino izatkanu mrežu linija, arabesku sastavljenu od šestica.

Stari Haldejci su imali numerološki sistem baziran na šestici, koji su neki kompjuterski stručnjaci primenili kako bi identifikovali matricu broja 666 u širokoj, ali skrivenoj upotrebi. Sistem je prost, u njemu prvo slovo alfabeta ima numeričku vrednost 6, a svako sledeće numeričku vrednost uvećanu za broj 6. Na primeru engleskog alfabeta slovo "A" ima numeričku vrednost broja 6, "B" je 12, "C" je 18, "D" je 24, i tako dalje. Ovaj princip primenjen na neke reči iz engleskog jezika dao

je neočekivane rezultate. Kreditna kartica VISA primer je kompleksne upotrebe broja 6, izvučene čak iz tri civilizacije. "VI" je rimsko 6, "S" je Stigma iz grčkog alfabeta čija numerička vrednost je 6, "A" je iz vavilonskog alfabeta i ima vrednost 6, što sabrano znači VISA=666.

Kada sam na početku ovog poglavlja napisao da je kraj drugog milenijuma vreme pojačanih aktivnosti onih krugova koji bi hteli da se ostvari Apokalipsa, onda to nije bilo slučajno. Godina najjače aktivnosti bila je 1998 godina, što će reći 3×666 . Ovo je prvi put u proteklih dve hiljade godina hrišćanske ere da se numerički ostvarila ova kombinacija. Zašto se u toku 2000-te godine održalo toliko crnomagijskih manifestacija? Vrlo prosto, $2000:3=666,666$. I ovo se numerički uklopilo po prvi put u ovoj eri. Zašto se 31 Decembra 2000-te čekao novi milenijum? Vrlo prosto, na ovaj dan se kod katolika slavi Silvestrovo, a ime je dobio po uspomeni na papu Silvestra, koji je po legendi potpisao ugovor sa Satanom 999 godine (obrnute tri šestice), i koji je Silvestru obećao papski presto, a Silvester Satani obećao zauzvat sve ljudske duše! Ko hoće nek misli da je ovo izmišljotina, ali ugovor sa Satanom se čuva u Vatikanu. Ono što nije slučajnost je da se međunarodni kompjuterski centar u Briselu zove "Zver", da ga koriste za pripremu novog identifikacionog sistema građana koji ima, kakve li slučajnosti, osamnaest cifara ($6+6+6$). Podzemni grad od trideset kvadratnih kilometara ispod Brisela popularno se zove "Kripta", a ulaz u njega je iz crkve Svete krvi Isusove. Isti takav podzemni kompjuterski centar se nalazi i u Americi, u Vazduhoplovnoj akademiji u Čejen planinama (Kolorado Springs), a treći je u Australiji i zove se "Satelitski kontrolni centar", a nalazi se u Alis Springsu. Kad smo već kod kompjutera, ova sprava ima numeričku vrednost 666:

C	=	18
O	=	90
M	=	78
P	=	96
U	=	126
T	=	120
E	=	30
R	=	108

ukupno 666

Kod pojmova koji se sastoje od dve reči, ne zaboravite da u sopstvenom traženju numeričkih vrednosti imena za prazan prostor između dve reči umanjite zbir za 192, jer je tolika numerička vrednost praznog prostora između reči u kompjuteru. Tako ćete ustanoviti da "Banka fe-dealne rezerve" u Americi ("Federal Reserve") ima vrednost 666 i da ime grada Njujork (New York) daje 666, a u njemu je sedište Ujedi-njenih nacija. Po istom principu, Sjedinjene Američke Države (US Of America) imaju numeričku vrednost 666, jer su centar sila zla koje će koristiti Antihrist. Broj 666 se može naći i u numeričkoj vrednosti imena mnogih ljudi, što ne znači da su automatski glavni Antihrist, već da su dušu prodali Đavolu i da su spremni da služe Antihristu, nje-govom poslaniku na zemlji. To jasno kaže Jovan Bogoslov u svojoj Prvoj poslanici, 2,18:

"Djeco! pošljednje je vrijeme, i kao sto čuste da će doći Antihrist i sad mnogi antihristi postaše..."

Jedan od takvih likova je Kisindžer, što jasno proizilazi iz njegovog prezimena:

K	=	66
I	=	54
S	=	114
S	=	114
I	=	54
N	=	84
G	=	42
E	=	30
R	=	108

ukupno 666

Prvi ratni brod kojim je Anvar el Sadat, tadašnji egipatski predsed-nik, uplovio u Suecki kanal na dan njegovog ponovnog otvaranja, na pramcu je imao vojnu oznaku 666. Frekvencija na kojoj je emitovana prva radio emisija u Sjedinjenim Američkim Državama bila je 666 megaherca. Televizija je takođe u Otkrovenju, njen zadatak je:

"I bi joj dano da daje duh ikoni zvijerinoj, da progovori ikona zvijerina..."

U časopisu koji izdaje EZ (Evropska zajednica) može se pročitati:

"EZ prihvata tumačenja biblijskih knjiga Jezekilja, Danila i Otkrovenje."

Šta ima Evropska zajednica da prihvata biblijska proročanstva, i to baš ovih proroka, a ne nekih drugih? Da li EZ postaje biblijsko društvo ili hoće da poruči nešto drugo? Za Otkrovenje je jasno, i za Danila, najvećeg proroka Starog zaveta je isto jasno. On je prorokovao i tumačio snove Navukodonosoru, a posebno jedan san o razvoju carstava i njihovoj propasti. Jezekilj je u svojoj knjizi govorio o susretu sa Bogom, koji ga je dva puta pohodio, dao uputstva i zakone za izrailjski narod i došao strašno da ga kazni što se nije pridržavao datih zakona. Ko je taj Bog zapravo, Jezekilj nije znao, ali možda mudrijaši iz Evropske zajednice znaju. Ne pada im na pamet da citiraju starozavetnog proroka Isaiju čiji se pojedini stihovi odnose na njih, kao recimo 13,12:

"Kako pade s neba, zvijezdo danice, kćeri zorina? Kako se obori na zemlju koji si gazio narode?"

Lucifer ili Lučonoša je sjajna zvezda "koja je pala", koju je Bog oborio s neba kada se ovaj pobunio protiv njega. Koncept Novog svetskog poretka je koncept iluminata i svetskog poretka sa Antihristom na čelu. Vladar sveta više neće biti Isus Hristos, već čovek Zver 666. Na zemlji će se ostvariti raj bez Boga i biće to raj čoveka.

Novi svetski poredak kao novi utopizam počiva na pretpostavkama puritanizma XVII veka koji su doneli prvi useljenici u Ameriku. On propoveda superiornost belaca anglosaksonskog porekla i protestantskih verskih uverenja, a predstavlja svojevrsni anahronizam u današnjem dobu. Ovaj ideološki koncept, naivan i licemeran u isto vreme, sprovodi se krajnjom upornošću, čak i oružjem, i predstavlja oblik novog fanatizma i zaslepljenosti. Oni koji se ne priklone konceptu biće "disciplinovani" oružjem, kao što je to slučaj sa Republikom Srpskom i Srbijom. Sve to se odvija po scenariju iz Apokalipse i "nepostojeće" knjige (Kuminata) i "falsifikata" iz Protokola Sionskih mudraca (Iluminata). Pritom se Biblija koristi kao oblik zamajavanja, jer rušenjem Boga (u čoveku) rusi se i čovek.

Bezazleni Čitalac Apokalipse može da se zapita zašto slepo slede Apokalipsu kada će na kraju biti poraženi, jer tamo jasno piše da će na

kraju pobediti Isus. U tome je suština svake pobune. Pali anđeli veruju da će jednom pobediti, misle da je taj trenutak došao, da će konačno sile mraka, ojačane zlom posejanim u ljudima, preovladati i uništiti Boga. Zato se scenario prividno odvija po matrici iz Apokalipse, do odlučne bitke, ključnog sukoba na Armagedonu, kada će pokušati da "prevare" proročanstvo o konačnom ishodu. Naravno da to nije moguće, ali sve vrste zaslepljenosti se odlikuju suženjem svesti i odsustvom racionalnog mišljenja. Iz tog mraka u mozgovima (i na žalost dušama) mnogi protagonisti Novog satanskog poretka u ovoj fazi rade na utiranju puta i stvaranju uslova za pojavu Antihrista. Kako će se on zvati manje je bitno, njegove karakteristike su date u Otkrovenju i na drugim mestima u Bibliji.

Pažljivi čitaoci Biblije znaju da je Isus došao iz plemena Davidova, iz Jude, čiji je simbol lav. Antihrist će doći iz plemena Dan. Za njega Jakov kaže da će biti "zmija" koja će iz potaje ujedati. Dan je bio sin sluškinje, nezakonito dete, pa će zato iz njegovog plemena doći "bezakonik" koji će se dići protiv Boga. Simbol plemena Dan je bazilisk, za koga kaže Isaija u 14,29:

"...jer će iz korijena zmijinjea niknuti zmija vasilinska, i plod će mu biti zmaj ognjeni krilati."

U Otkrovenju piše i da "zlo dolazi sa severa", što je jasna poruka, jer pleme Dan pripada takozvanim severnim plemenima. Sada su stvari malo jasnije. Ono što mnoga tajna magijska društva znaju je da se "bezakonik" mora pojaviti iz srodstva sa Isusom, mora ga srušiti potomak njegove krvne loze i mora biti izdan, po drugi put, od onoga koji je nikao iz njegovog krila. Ovde dolazimo na klizav teren. Ko to može da bude iz Isusove krvne loze kad je iz jevanđelja jasno da se Isus nije ženio, pa samim tim nije ni mogao da ima potomke, odnosno krvnu lozu. Već od XIX veka mnogi biblisti su neporecivi autoritet Biblije doveli u pitanje otkrivanjem mnogih nelogičnosti, nedoslednosti i pogrešnih podataka koji su zamagljivali pravu prirodu jevanđelja. Jako tesko je istraživati istorijskog Isusa ne zadirući u božanskog Isusa i ne dolazeći u sukob sa kanonskim stavom Crkve, da je biblijska istina jedna i nepromenljiva. Ja ću se životom istorijskog Isusa pozabaviti ukratko; ne da bih rušio dogmu Crkve već da bih pokazao na kojoj ravni se, u potaji, vodi borba da se upravo sruši Isus.

Četiri jevanđelja i Dela apostolska mogu se čitati na dva načina. Mogu se čitati i shvatiti bukvalno i uz određen napor i predznanja može se u njima otkriti druga ravan saznanja, ravan inicijacije i esenskog učenja koje jevanđelja pokazuje u sasvim drugom svetlu. Zadržaću se na ovom pešer nivou, skrivenom nivou značenja jevanđelja. Ova značenja dopunila su otkrića svitaka sa Mrtvog mora i zapisa iz Nag Hamadija, čiji sadržaj je uslovno gnostički, ali daje sustinu učenja sekte esena koja su velikim delom inkorporirana u jevanđelja kao učenje Isusa Hristosa. Jasna je suprotnost između objekta vere koji mora biti natprirodan i istorijske istine. No, razotkrivanje nekih istorijskih činjenica ne može ugroziti veru u čoveku, jer ona funkcioniše na metafizičkom planu ne dodirujući svet činjenica. Jedna od osnovnih činjenica iz života Jevreja prvog veka nove ere jeste obaveza Jevreja, koji se pridržavaju verskih pravila, da moraju biti oženjeni. Neoženjeni punoletni muškarac jednostavno nije imao status u zajednici, a još manje je mogao biti lider ili rabin. Postoji izuzetak, kao recimo askete u esenskim manastirima koji su bili neoženjeni, kao što je bio slučaj sa Jovanom Krstiteljem. Isusa njegovi sledbenici oslovljavaju sa "ucitelju", što podrazumeva da je bio oženjen, jer neoženjeni rabin, učitelj, jednostavno je bio nezamisliv. Drugi važan detalj je Isusovo poreklo. Neosporno je da je "naslednik loze Davidove", po muškoj liniji direktni potomak kralja Davida, loze i dinastije koja se nije prekidala od Davida do Isusa, pa je zato kao legitimni kralj Jevreja i nosio titulu Mesije. Zamisiite sad prestolonaslednika Davidovog prestola koji je odlučio da se ne ženi, da nema muškog naslednika, da prekine ložu Davidovu i na taj način direktno odbaci vekovna iščekivanja izraelskog naroda da stekne slobodu i da njime vlada potomak Davidov, što je jedina prihvatljiva varijanta pred očima Boga i naroda. To bi bio bogohulni čin, izdaja sopstvenog naroda i vere, a Isusu ni jednog trenutka to nije padalo na pamet.

Isusov celibat je pogrešno tumačen, vekovima posle njegove smrti, kako bi se saobrazio sa potrebama nove hrišćanske crkve. Živeći u esenskoj zajednici, Isus se pridržavao vrlo strogih pravila, a jedno od njih je bilo višegodišnje povlačenje iz svetovnog života u usamljenički život manastira. Celibat jeste bio ideal svakog esena, najviši oblik života, a brak i seks se nisu smatrali svetim, ali je nosilac Davidove loze morao da žrtvuje svoju čistotu upravo zbog dinastičkih obaveza. U svetovni život se vraćao svake šeste godine, samo na mesec dana, u toku decembra meseca, a nekada i ranije, u zavisnosti od kalendara koji su

eseni precizno vodili zbog svojih proročanstava o kraju sveta. Tada je živeo sa svojom ženom Marijom Magdalenom i cilj tog zajedničkog života je bio da se začne naslednik koji je morao da se rodi u septembru sledeće godine, kao i svi Davidovi naslednici, i time potvrdi legitimitet svog prava. Ako bi se kojim slučajem rodila devojčica, onda bi sledeći izlazak iz manastira usledio već posle tri godine, ako bi se rodio dečak, onda se poštovalo ustaljeno pravilo od šest godina do sledećeg izlaska iz manastira.

Isus se rodio u martu mesecu 7 godine pre nove ere, a ova "greška" u rođenju dugo je bila predmet rasprava i sukoba u okvim esenske zajednice, jer su njeni ortodoksni članovi smatrali da je ovom greškom u vremenu rođenja izgubio pravo na presto, pa da bi njegov brat Jakov trebalo da se nađe na mestu prestolonaslednika, što je nosilo u strogoj hijerarhiji esena određene obaveze, ali i prava. Da ne širim priču, to se nije desilo, Isus je bio ne samo svetovni vladar Jevreja, već je u jednom trenutku uzeo i sveštenučku titulu i tako po prvi put u esenskoj zajednici spojio ono što je strogo bilo razdvojeno vekovima. Obaveza vođa ovih loza, Davidove dinastičke i Cadokove sveštenučke, bila je da imaju naslednike, kako bi se jednog dana ostvario ključni, dugo željeni događaj, razlog nadanja naroda da Izrael ima ponovo svoju državu i vladara.

Prvo dete Isusa i Marije Magdalene bila je ćerka, rođena u septembru 33 godine. U junu 37 godine rodio se sin Isus Just. Krajem marta 44 godine rodio se drugi sin. U martu mesecu 48 godine Isus se ženi po drugi put, Lidijom, ženskim biskupom iz Tijatire. U martu 51 godine rodila im se ćerka. U septembru 53 godine, Pavle, verni sledbenik, ženi se najstarijom Isusovom ćerkom Tamarom-Fivom. Tako postavši njegovim zetom, a iz plemena Venijamina, Pavle je započeo krvnu lozu koja preko Five započinje sa Isusom, a završava sa srpskim Nemanjićima, kao što muška linija ide do francuske vladarske kuće Merovinga. Onima kojima se čini neverovatnom ova moja tvrdnja o poreklu Srba, odnosno Nemanjića, neka u crkvi Svetih arhangelâ pogledaju freske. Na jednom stubu naslikana je loza Nemanjića, na drugom loza Jesejeva (Jesej - "čovjek", otac Davidov). Jesej je pomenut u rodoslovu Isusa Hrista u jevandeljima po Mateji i Luki. Isus je "šibljika iz stabla Jesejeva". Ali to će biti predmet neke druge knjige.

Ovo sam sve naveo da bih došao do tačke u kojoj vam moram nešto reći i o tajnom društvu poznatom kao Sionski priorat. Neću pisati

o onom što možete pročitati u knjizi "Sveta krv i Sveti Gral". Reći ću samo da su Merovinzi, iako pobijeni i istrebljeni od Karolinga, očuvali krvnu lozu Isusa preko jedne bočne porodične grane Anžujaca, a ovi je produžili preko još jedne moćne krvne loze, preko Habzburga, do današnjih dana. Aktivni podržavalac je bila Katolička crkva, čija je vekovna tvorevina, Sveto rimsko carstvo, zapravo bilo jezgro onoga čemu su težili potomci krvne loze Isusa i Sionski priorat - stvaranju teokratske države u Evropi, ujedinjenih zemalja Evrope, preobraženog Svetog rimskog carstva sa Habzburgima na čelu, uz pomoć radikalno reformisane crkve koja bi služila ovom cilju.

U devetnaestom veku Sionski priorat odbacuje Katoličku crkvu kao krajnje konzervativnu, učmalu, prevaziđenu instituciju i nastavlja sam da radi na planu ujedinjene Evrope. Prvi veliki udarac Habzburška monarhija doživljava 1914 godine u Sarajevu, kada srpski nacionalista Gavrilo Princip puca u omraženog predstavnika Habzburške monarhije, nadvojvodu Ferdinanda. Ni Sionski prioratni Habzbuzi nisu uočili simboličnu i strašnu poruku Neba, da sa svojim planovima stanu. Atentator se zvao Gavrilo - Gabrijel, koji nije samo Božji glasnik već i andeo rata! Habzbuzi su krenuli u rat protiv Srba, "druge grane sa istog stabla" i izgubili i rat i carstvo. Ponovo se nisu urazumili ni Habsburzi ni Sionski priorat, gurajući opciju koja je "otpadnička". Napravili su ujedinjenu Evropu, EZ, bazirajući je na monetarnom i ekonomskom planu, dakle magijskom, a ne duhovnom, što je jedino i bilo moguće ako se zna ko je kapitalom i magijskim moćima stajao iza plana. Džon Tod, bivši iluminat, član Vrhovnog saveta trinaestorice, kaže o nezavršenoj piramidi na poleđini novčanice od jednog dolara:

"Vrh ove piramide, ugaoni kamen, predstavlja porodica Rotšild, Rotšild Tribunal. Njih smatraju božanstvom u ljudskom obliku! Njihovu reč iluminati, dakle prosvetljeni, smatraju golim zakonom... Oko u vrhu piramide je oko Lucifera. On je taj duh-predvodnik, on je ta unutrašnja instanca rukovođenja! Veruje se da je porodica Rotšild lično u vezi sa đavolom i da sa njim razgovara. Ja sam lično bio u vili Rotšildovih i ja sam to doživio i ja znam da je to tačno!"

Ako su Rotšildi "ugaoni kamen" Luciferove piramide, onda je vrh, špic tog kamena Antihrist. On ne može biti iz porodice Rotšild, jer se oni bave prljavim i nečasnim poslom, lihvaranjem, ved mora biti iz

kuće Habzburg, iz "krvne loze", i mora biti "otpadnik". Habzburzi su dali veliki doprinos formiranju ujedinjene Evrope, a ta ujedinjena Evropa aktivno radi na stvaranju nove Habzburške monarhije, zajednice podunavskih zemalja, od bivših zemalja koje su bile u sastavu nekadašnje monarhije. Cela stvar dobija na jasnoći ako se zna da je Oto fon Habzburg, koji je na čelu "dinastije", bio jedno vreme i Veliki majstor Sionskog priorata, do 1992 godine. Sionski priorat, kao što sam rekao, teži stvaranju Ujedinjenih država Evrope, koje treba da budu protivteža Sjedinjenim Državama i tampon prema Rusiji. Isti cilj ima i Pan-Evropa Ota fon Habzburga koja, kao i "Krajzau krug" Helmuta Jakoba fon Moltkea, za simbol ima keltski krst (krst u krugu). Keltska crkva, dok je postojala, bila je nazarenska, sa jakim primesama judaizma u učenjima i ritualima. Sećate se da sam na početku ovog poglavlja napisao da EZ prihvata proročanstva Danila, starozavetnog proroka. To čine iz jednog prostog razloga, jer misle da se stihovi Danilovi (2,44) odnose na njih:

"A u vrijeme tih careva Bog će nebeski podignuti carstvo koje se do vijeka ne će rasuti, i to se carstvo ne će ostaviti drugom narodu; ono će satrti i ukinuti sva ta carstva, a samo će stajati do vijeka."

Ono što su zaboravili crnomagičari Evropske unije je da će im "carstvo" trajati do početka Armagedona, kada će Novo rimsko carstvo biti uništeno kao đavolska tvorevina, pre dolaska Mesije. Da sebe vide kao Novo rimsko carstvo potvrđuju reči Anri Spaka, bivšeg generalnog sekretara NATO pakta, koji je u dokumentarnoj tv emisiji "BBC"-a o stvaranju Evropske unije doslovce rekao:

"Osećali smo se kao Rimljani tog dana... Mi smo svesno, još jednom, stvorili Rimsko carstvo."

Poodmakle godine života sprečavaju Ota fon Habzburga da dovrši delo stvaranja Habzburške monarhije u novom obliku. Aktivno je radio na prvoj fazi, razbijanju istočnoevropskih država na sastavne delove, koji su nekada bili regioni unutar Habzburške monarhije. Tako su opet spremne za ujedinjenje Češka, Slovačka, Mađarska, Austrija, Slovenija, Hrvatska... Smeta samo Srbija i Srbi, ali i za njih su spremljene "gorke pilule" i ostaje samo da ih piju u određenim intervalima. Za terapiju će se pobrinuti Otov sin, naslednik dinastije, Karl fon Habzburg (član Komiteta 300). Oženjen je ćerkom barona Hansa Hajnriha fon Tisena i

Bornemise (član Komiteta 300). Interesantno je da su svoje prvo dete krstili u katedrali u Zagrebu, a ceremoniju je obavio lično hrvatski kardinal Kuharić. Da li je razlog dinastički, da se time potvrdi pripadnost Hrvatske novoj Habzburškoj monarhiji, ili su razlozi dublji - krštenje kao odavanje pošte "najvećem sinu hrvatskog naroda, Josipu Brozu Titu?" Ono što je krajnje uznemiravajuće je to što je ovaj Habzburg (u originalu Karl von Habsburg) obeležen brojem 666! Da li je konačno Novi svetski poredak dobio svog vođu? Ispunjava mnoge preduslove: iz kraljevske je loze, član je najvažnije organizacije na svetu koja okuplja, integriše i usmerava aktivnosti mnogih drugih tajnih organizacija. Otprilike je u godinama kada može da stupi na politicku scenu, ima (porodičnu) obavezu da obnovi Habzburšku monarhiju, jer su tokovi vraćanja istorije na stanje pre 1914 godine uzeli maha u Evropi. Ostaje da se vidi da li su mu ambicije svetske. Nadam se da nisu.

Verovatno se pitate otkud mi ideja da je Tito, vođa radničkog pokreta i partizanskog rata, toliko važan Habzburzima da bi mu odali poštu. Odavno je poznato da je Titova biografija lažna. Neosetno se u ovoj knjizi pojavilo nekoliko lažnih biografija - Klintonova, Hitlerova i sada Titova. Čudi me samo da toliko dugo istina o njegovom životu ostaje podsvesni tabu u ovoj zemlji, da postoji još uvek mnogo ljudi u Jugoslaviji koji misle da je on značajna figura naše istorije, ličnost koja je stvorila modernu Jugoslaviju, a posebno su neverovatna mišljenja kako se u njegovo vreme bolje živelo. To kako se živelo i ono što se desilo posle njegove smrti sada se razjasnilo. Došlo je vreme da platimo ceh dobrog života koji nam je on omogućio. Samo zbog kontrole uma, na kojoj je držao ovaj narod trideset i pet godina, treba da bude obrisana sva vremena iz istorije srpskog naroda kome se desio, po Božjoj kazni ili po kazni onih kojima je stvarno pripadao, što ostaje da se vidi. Mnogi istoričari su se bavili njegovim životom i nesporno je da nije rođen u Kumrovcu 25 maja 1892 godine, kao i da nije umro 4 maja 1980 godine. Rupe i laži iz njegove biografije su dugo ostale neistražene obzirora da je to moglo biti nezdravo u samoupravnoj diktaturi u kojoj smo živeli. Razni datumi s kojima se operisalo su bili plod rada KOS-a kako bi se stvar maksimalno zamutila i sakrila prava istina.

Pravi biser kontrole uma su bili Titov životopis namenjen učenicima osnovnih škola i upinjanja zvaničnih biografa da popune rupe u njegovoj revolucionarnoj biografiji. Generacije i generacije dece (naravno i ja) učile su o siromašnora detinjstvu u Kumrovcu, čuvanju krava, bravar-

skom zanatu, teškom revolucionarnom radu, ustanku protiv Nemaca u Drugom svetskom ratu, bitci na Sutjesci i psu Tigru koji mu je spasao Život, i nebrojenim drugira detaljima lažne biografije, majstorski sastavljene za one kojima je um već ispran i koji veruju u ono što čitaju. Lik koga znamo kao Tita, rođen je u Beču, 16 juna 1892 godine u osam časova i četrdeset i osam minuta (u horoskopu Blizanac, podznak Lav). Po krštenici pronađenoj u osmoj bečkoj opštini Alferc, kao majka upisana je Marija, a otac je nepoznat (strana 606, redni broj u knjizi rođenja 195). Njegov astrolog u Jugoslaviji, danas profesor univerziteta, morao je jako da se čuva kako ne bi saopštio ono što je video u horoskopu. Vratimo se datumu rođenja koji je sigurno 16 juni, a jedna od potvrda je što se u novoj Jugoslaviji Titov rođendan slavi kao "Dan Armije". Tobože, to je dan važnog vojnog sporazuma između Srbije i Cme Gore. Samo da podsetim, Dan Armije u Titovoj Jugoslaviji bio je dan osnivanja Prve proleterske brigade. Samo niko nije smeo glasno da podseti da je Prva proleterska bila osnovana na Staljinov rođendan. Otac je nepoznat iz vrlo prostog razloga - bio je poznat, ali nije smelo da se upiše njegovo ime u inače pedantnu administraciju Habzburške monarhije, pogotovo što je Marija radila kao sobarica na dvoru Habzburga. U arhivama Kominterne, tačnije NKVD, čiji je značajni operativac bio, kasnije rezident u Spaniji u toku građanskog rata, svojeručno je napisao u biografiji da mu je pravo ime Josif (a ne Josip kako se prozvaao kada je postao Hrvat), a ime oca Franc, a ne Franjo kako je pisalo u zvaničnoj biografiji posle rata. Ni ime Josif nije pravo, odnosno to je pravoslavna verzija njegovog imena Jozef. I sa prezimenom je bilo problema. U dokumentima rejonskog revolucionarnog komiteta Omske oblasti, prilikom venčanja 1920 godine sa Pelagijom Denisovnom Belousovom, upisao je svoje ime kao Josif Francovič Brozovič. Inače, ovo je bilo drugo venčanje sa istom osobom - prvi put su se venčali 1918 godine u pravoslavnoj crkvi u Omsku, koji je tada bio pod vlašću belogardijaca generala Aleksandra Kolčaka, sa tada četrnaestogodišnjom Pelagijom. Kada su došli crvenoarmejci, morali su ponovo da se venčaju, jer nova vlast nije priznavala crkvene brakove. To je početak korišćenja lažnih imena i lažnih biografija čiju je upotrebu doveo do savršenstva. Tako je bio Fridrih Fridrihovič Valter, pa Georgijević, onda Hauzer, Rudi, Bradop, Pepo, Ivica, Jozef Gomaher, Oto, Timo, Jaromir Havliček, Ivan Tomenek, Džon Karlson, Slavko Babić, Spiridon Mekas, Karl Zajner, Ivan Kostanjšek, Ivan Kisić, Petar, Novak, Zagorac, Isakovič,

Viktor, Viktorov, Titus... Čak ni Vladimir Dedijer, zvanični dvorski biograf, nije znao njegovo pravo ime, a da ne pričamo da je povrh svih kon-spirativnih i revolucionarnih imena i nadimaka Tito Dedijeru ispričao neverovatnu priču o svom navodnom pretku iz šesnaestog veka, Ambroziju, po kome je uzeo nadimak. Zamislite "zagorskog Dudeka" koji zna svoje pretke četiri veka unazad, ali zato njega niko nije znao kada je došao u Kumrovec posle rata. Sve to Dedijeru i drugiraa nije bilo čudno.

Nemojte misliti da takozvani Tito nije znao svoje poreklo. Još u toku rata ponovo je uspostavio kontakte sa svojim pravim krugom, sa ljudima iz tajnih organizacija kojima je pripadao poreklom i za koje je odradio ogroraan posao. U diplomatskom istorijskom arhivu Italije postoji dokument o poseti maršala Tita bazilici Svetog Petra u Vatikanu. 9 avgusta 1944 godine. U to vreme se sreo sa Čerčilom u Napulju, ali je na jedan dan skoknuo do Vatikana. Sa kim se sreo i o čemu se razgovaralo nije poznato, jer su arhivi Vatikana dostupni istraživačima zaključno sa 1939 godinom. Sigurno je da je Čerčil znao ko je takozvani Broz, a o Vatikanu da ne govorim. Sa sigurnošću možemo reći da je bio iluminat visokog ranga, pripadao je loži u samom Vatikanu, bio je član Kupole i bio je u Savetu tridesetetrojice. Koncept trećeg sveta (nesvrstanih) u jeku hladnog rata i bipolarnog sveta na ivici nuklearnog rata, bio je njegovo dostignuće i njegov zadatak. Lider trećeg sveta koji ide tobože svojim putem, a zapravo je oblik globalizacije Novog svetskog poretka koji je zaživeo i pokazao da je prijateljska globalizacija moguća i poželjna. Svoje iluminatske dužnosti ispunjavao je bez greške. Ratne reparacije iz Drugog svetskog rata, koje je Nemačka trebala da isplati Jugoslaviji, oprostio je svom bratu masonu Viliju Brantu, po masonskom principu da dugove braći treba opraštati. Tako smo umesto reparacija uzeli kredit u vrednosti jedne desetine reparacija, ili čak manji. I u trenutku smrti ostao je čovek vredan divljenja, kao i Fransoa Miteran. Titova sahrana je prava paganska apoteoza, a najmoćniji ljudi sveta i krunisane glave došli su da se poklone jednom od svojih. I dan navodne smrti, 4 maj, izabran je u skladu sa masonskom tradicijom. Taj datum je jedan od zvaničnih masonskih praznika, "dan socijalnog staranja", kada su masoni milosrdni prema svima kojima je pomoć potrebna.

Tito je umro još 16 februara 1980 godine (6+6+6). U sledećih osamnaest godina (6+6+6) vršen je strahovit pritisak u celom svetu, srušen je komunizam i Berlinski zid, razbijen je Varšavski pakt i Sovjetski Savez. Razbijena je i Jugoslavija, jer sve je trebalo da se završi

Dosije Omega

još 1992 godine, što je sedam hiljada i petsto godina od "stvaranja sveta", kada je trebalo da nastupi nova era, era Lucifera. Kada je taj datum prošao, jedini pogodni je bio 1998 godina (3 x 666), no ni tada svet nije osvojen, niti je nastupio Novi svetski poredak.

Tito nije sahranjen u Beogradu. Sahrnjen je među svojim rođacima u Beču, na groblju Habzburga kojima je pripadao, možda pored svog oca, imperatora Franca Jozefa, čiji je vanbračni sin bio. To potvrđuje i zlatna ploča sa imenom koja je postavljena u Vatikanu, u Zavodu Svetog Jeronima, gde je pored imena upisana i njegova titula, "von Habsburg und Loraine". Postoji još jedan dokaz njegovog carskog porekla. Posle smrti, Katolička crkva je ustanovila nov praznik, praznik "Svetog Josipa radnika", i stavila ga, sasvim slučajno, u 1 maj. To je dan iluminata koji je kasnije podvaljen radnicima kao međunarodni praznik rada. Zato nije čudno što je Karl fon Habzburg, krštenjem sina u Zagrebu, odao poštu svom preminulom rođaku, na čiju "tvorevinu" polaže dinastičko pravo, jer mu je rođak to ostavio u nasleđe.

Nedavno se u bečkim novinama, u naizgled bezazlenom članku, pojavila rasprava i fantastični scenario o tome šta bi bilo sa Jugoslavijom i Evropom da Tito nije vladao Jugoslavijom. Navodno, treći svetski rat, atomski, izbio bi odmah posle drugog, da nije bilo Tita. No, to je manje važno. Ono što je važnije to je da novine Tita zovu "crvenim Habzburgom". Nikada nisam čuo da je Tito imao ovaj nadimak ili atribut. Cilj novog nadimka je da počne pripremu javnog mnjenja za otkrivanje njegovog pravog identiteta.

Svet budućnosti

Kakva će biti naša budućnost moglo je da se vidi na zatvaranju Olimpijade u Barseloni 1994 godine. Ideja zatvaranja bila je tipično masonska, sa simboličnim predstavljanjem stvaranja sveta iz haosa. Na stadionu su vulkani (pakao) bljuvali vatru, demoni su skakali i jurcali unaokolo "praveći red iz haosa", pojavila se grupa koja je nosila brod kome treba "navigator", a kao vrhunac ceremonije, u pravoj apoteози satanizma, ogromni, zeleni zmaj (Satana iz Biblije) se uzdigao iznad prisutnih i posmatrao svet nad kojim gospodari. Ovoj predstavi su najviše aplaudirali oni koji su shvatili njenu simboliku, na čelu sa bivšim fašistom Huanom Antonijem Samaranom. Božjim providenjem, jugoslovenska reprezentacija nije učestvovala na zatvaranju.

Takozvani slobodni, demokratski svet, već je okovan, samo još ne čuje zveket ropskih lanaca. To što pripadnici Delta jedinica (kao recimo Timoti Mekvej) nose ugrađen mikročip, samo je početak žigosanja ljudi od strane Zveri, kao što piše u Apokalipsi. Suština je u drugom delu stiha, koji govori da neće modi da kupuje ni prodaje niko ko nema "žig". U slobodnom svetu ovaj princip je sproveden uvođenjem kreditne kartice. Gotov novac, kojim može bez ograničenja da se plaća, traže još izvesno vreme, a zatim će biti potpuno povučen "kako bi se olakšalo plaćanje", jer će kupac imati na ruci utisnut hologram od osamnaest cifara kojim će ga identifikovati kompjuter, ali ne samo zbog stanja na bankovnom računu. Šta ako kompjuter ima uputstvo da određenom građaninu odbije bilo kakvu uslugu, između ostalog kupovinu hrane i drugih neophodnih potreština zbog toga što je dotični građanin "nepodoban"? Mislite da je ovo moja fantazija? Amerika je već uvela ovaj sistem za primaocе državne socijalne pomoći kroz sistem elektronske kartice EBT (Elektronik benefit transfer). U Velikoj Britaniji, kompanija "Eim UK", specijalizovana za automatsku identifikaciju, napravila je model lica koje na čelu ima utisnut bar-kod, a koristi ga u reklamne svrhe (za sada). Znak Zveri u Apokalipsi je zapravo mikročip koji, reguliše identifikaciju. Označavanje osuđenih kriminalaca posebnom narukvicom, što se sada isprobava u Americi, a cilj je da signal

iz narukvice onemogućava kriminalcu da pobjegne i sakrije se, prvi je korak ka utiskivanju žiga na kožu ili implantiranje mikročipa pod kožu, sa istom namenom. Uostalom, engleska kraljica Elizabeta je dala da se njenim kućnim ljubimcima, slatkim malim psima, ugradi mikročip kako bi se lako pronašli ako se izgube ili ih neko ukrade.

Primena čipa može biti mnogo opasnija. Elektronskom stimulacijom ugrađenog mikročipa mogu se aktivirati lučenja nekih žlezda, i obratno, mogu se zaustaviti određeni fiziološki procesi u telu, što može imati pogubne posledice po zdravlje. Po istom principu, mikročip ugrađen ženama može biti kontrolor ovulacije, odnosno sredstvo za zaustavljanje stope rasta populacije, omiljene teme satanista Novog svetskog poretka. Kompjuteri, preko ugrađenih mikročipova, mogu izazvati poremećaje u velikom broju ljudi u istom trenutku, bilo da su posredi halucinacije, strah, agresivnost ili bilo koja druga vrsta ponašanja u određenom trenutku. Pre par godina pojavila se čudna informacija, da su britanski premijer Bler i ministar inostranih poslova Kuk prošli kroz program sofisticirane tehnologije kontrole uma, šifrovano ime "Pandora", u organizaciji firme "ARPA" ("Advanced Riserč Prođžekts Ejđžensi"). Famosni HAARP je zamišljen kao metereolosko oruđe, a onda se ispostavilo da može da emituje elektromagnetne talase na frekvencijama koje su opasne po ljude. O zloupotrebi elektromagnetnih pulsirajućih talasa određene frekvencije, bez ustezanja je govorio Zbignjev Bžežinski. Njegova želja je stvaranje kontrolisanog društva, potčinjavanje ljudi do nivoa gubljenja odlika samostalnog bića sa ličnim integritetom.

Indijanci iz plemena Hopi u Americi imaju u svom predanju proročanstvo da niko neće moći da kupuje ili prodaje bez znaka medveda. Kada ovaj znak postane vidljiv, kaže proročanstvo, treći veliki rat će doći. Ako zamislite kako izgleda znak koji medved ostavlja na kori drveta kada oštri svoje kandže, postoji zastrašujuća sličnost sa šemom bar-koda na svakom proizvodu.

Novi svetski poredak frontalno gura čovečanstvo u ropstvo, kroz kontrole hrane, energije, kredita, finansija i ličnih sloboda, kako bi se ostvarila sustina Novog svetskog poretka, da poremeti i destabilizuje ljudsko društvo, pritom konstantno puneći uši čovečanstvu kako je to za njegovo dobro, kako je to "civilizacija", dok one koji im se suprotstavljaju žigošu da su ekscentrici i bolesnici koji žive u svetu svojih fiks ideja o navodnom neljudskom poretku i globalnom nacizmu koji je pred vratima. Svi koji žele da glasno kažu da se sa nečim ne slažu,

izvrgnuti su ruglu kroz mehanizme medijske manipulacije i sistem kriterijuma koji ih predstavlja kao subverzivne i destruktivne osobe. Tako patriotizam i nacionalizam postaju arhaična i negativna svojstva karaktera, a odricanje od svega što je lično i posebno postaje obrazac nove filozofije življenja, gde je Evropa postala merilo svih stvari i cilj svih napora "zaostalih" zemalja. Novi kriterijumi etičkih vrednosti pretvorili su ove principe u šuplje ljušture, a reči kao što su "ljubav" i "saosećanje" su reči kojih se treba stideti. Kao lideri su nam se nametnuli ambiciozni egoisti, čiji su životni horizonti omeđeni težnjom ka bezobzirnoj dominaciji, a nelečeni kompleksi inferiornosti su opasan reagens kojim su spremni da zapale vatru osvetoljubivosti prema svemu što je drugačije ili iznad njihovih diktata, ispunjavajući tako zadatak zbog kog im je i data moć. Čak i oni koji nisu vernici, oni koji su po prvi put pročitali Bibliju, ili samo Otkrovenje, prepoznaju korene današnjeg zla u svetu, koje nije ljudsko već iskonsko pra-zlo, nastalo verovatno kad i pra-dobro. Pored svih priča racionalista, kako je ovo doba nauke i neviđenih tehničkih dostignuća, većini ljudi je u dubini duše jasno da je ljudsko biće slaba tvorevina, podložna "kvarenju" i nemoćna pred zlom, koje se pojavilo da proguta svet u kome se činilo da život može biti lep. Ono što je najstrašnije, zlo nad ljudima vrše drugi ljudi, ili bar bića koja samo liče na ljude, a unutrašnjost im je neka druga, promenjena. Tako je Zlo okrenulo čoveka na čoveka i preko leđa slabih i nemoćnih želi da pobedi Onog koji je izvor nase nade da se možemo spasiti. Ne treba biti vernik pa verovati u spase-nje. Nada u spas duše jeste dar Tvorca, jer je ne bismo inače ni osećali. Ta nada će biti iskra buduće pobede nad besprimernim cinizmom tvoraca Novog svetskog poretka, izrečenog u knjizi "Vrli novi svet" Oldosa Hakslija, kroz usta Velikog Inkvizitora:

"Na kraju će oni (ljudi) položiti svoju slobodu pred naše noge i reći nam: učini od nas svoje robove, ali nas nahrani."

Dodatak I

Delimična lista politički i društveno prominentnih ličnosti, umešanih u kriminalne aktivnosti američke vlade, koji učestvuju u širenju ideologije Novog svetskog poretka kroz masovnu kontrolu uma; imena korumpiranih članova policije i "legalnih kriminalaca" koji rade za tajne službe; imena pevača i grupa kantri muzike umešanih u kriminalne aktivnosti:

- bivši američki predsednik Džordž Buš, osnivač organizacije političkih ličnosti Novog svetskog poretka, koji sebe zovu Konzorcijum ili Komšiluk;
- bivši američki predsednik Ronald Regan;
- bivši američki predsednik Džerald Ford;
- bivši američki predsednik Bil Klinton;
- kralj Saudijske Arabije Fahd;
- bivši meksički predsednik de la Madrid;
- bivši meksički predsednik Salinas Gortari;
- bivši kanadski premijer Pjer Trido;
- bivši državni sekretar Madlen Olbrajt;
- bivši šef CIA Bil Kejsi;
- sadašnji podpredsednik Amerike Dik Čejni;
- saudijski ambasador u Americi, princ Bandar Bin Sultan;
- bivši američki državni tužilac Dik Tornborou;
- bivši američki diplomata Filip Habib;
- američki senator Robert C. Bird;
- američki kongresmen Džim Trafikant;
- američki senator Džon Danfort (i njegov brat blizanac);
- američki kongresmen Gaj Vanderjagt;
- američki potpukovnik Majkl Akvino, osnivač Hrama Seta;

Dodatak I

- izdavač "Hastlera" Lari Flint;
- advokat Bob Benet i kralj droge Bil Benet;
- glavni "pornograf" mafije Majkl Dante, alias Majkl Viti;

"Potrošni" materijal, kako cinično zovu one članove koji su poslužili kao etapne instance:

- Bejbi Dok Divalije (Haiti)
- general Manuel Norijega (Panama)
- Saddam Husein (Irak)

Operativci visokog nivoa:

- bivši guverner Mičigena Džordž Romni;
- bivši guverner Tenesija Lamar Aleksander;
- predsednik SAD-a Džordž Buš, mlađi, pranje novca, kontrola uma u bezbolu;
- bivši američki ambasador u Francuskoj Džoe Rodžers;
- predsednik "Bezbol asocijacije Amerike" Pit Juberot, kontrola uma;
- Tomi Lasorda, "LA Dodžersi", mafija, kontrola uma;
- Nolan Rajan, bezbol igrač, pranje novca preko Buša mlađeg;
- Bokskar Vili, pevač, CIA operativac;
- Merl Hagard, pevač kantri muzike, "Lejk Sasta" - centar traume bli-ske smrti;
- Ričard Fulton, bivši gradonačelnik Nešvila, Tenesi;
- Fejt Tomas, bivši šerif Nešvila, Tenesi;
- Džimi Svagart, tv propovednik;
- Džim Bejker, tv propovednik;
- Aleks Hjuston, operativac CIA, bivši "hendler" Ketii O'Brajen, Gudlet-svil, Tenesi;
- Erl O'Brajen, operativac CIA, pedofil, otac Ketii O'Brajen;

Dosije Omega

- Vejn Koks, okultni serijalni ubica, veza CIA, Čatam, Lujzijana;
- Hoze Busto, kralj kokaina, "Kontinental šiping". San Huan, Portoriko;
- Henk Kokran, CIA kralj droge, Hendersonvil, Tenesi;
- Don Barns, oblasna policija Frederik, Merilend;
- Muni Lin, "hendler" pevačice Lorete Lin, kontrola uma, Hariken Hils, Tenesi;
- Ernest Rej Lin, "hendler" Lorete Lin, Hariken Hils, Tenesi;
- Ken Rili, menadžer Lorete Lin, neonacista, operativac CIA, Galatin, Tenesi;
- Sju Karper, CIA koordinator, Čatanuga, Tenesi;
- Bob Tanis, operativac CIA, mafija, pedofil, pornografija, Vest Oliv, Mičigen;
- Džek Grin, kantri pevač, operativac CIA, belo roblje, kokain, Gudletsvil, Tenesi;
- Džimi Voker, porno fotograf, Okifenoki, Džordžija;
- Forest (Dag) Daglas i Čarls (Marf) Marfl, plaćene ubice, veza Džek Grin/Henk Kokran;
- Henri Ejđ, promoter kantri muzike, CIA koordinator, distribucija kokaina, Vaterlo, Indijana;
- Džon Govorčuk, zataškavanje, šef policije Vintersprings, Florida;
- Džim Stivens, pedofil, pornografija, kokain, Okala, Florida;
- Von Hestbek, Danac, porno/kokain distribucija, Majarai, Horida;
- Velton Lang, menadžer Konvej Tviti, pornografija, kokain, belo roblje, Hendersonvil, Tenesi;
- Dajen Martin, CIA veza droga, Kinioki, Havaji;
- Džef Merit, CIA veza droga, Virdžin ostrva;
- Džim Drejk i sin, kokain/porno distribucija, Majami, Florida;
- Dejvid Rorik alias Dejv Roe, pedofil, pornografija, satanista, distribucija kokaina, belo roblje, Frenklin, Tenesi;
- Den Smit, kokain, Nju Martinsvil, Zapadna Virdžinija;
- Majk Mekvin, pranje novca, Majami, Florida;
- Marša Hil, kokain pilot za NCL, Silver Spring, Merilend;
- Bred Dej, transport kokaina, Albukerki, Novi Meksiko;

Dodatak I

- Lojd Meki, transport kokaina, Albukerki, Novi Meksiko;
- Leri Vilt, laboratorija kokaina, Hendersonvil, Tenesi;
- Džimi Stur, zabavljač, pornografija, belo ropstvo, kokain, Florida, Njujork;
- Ričard i Beri Rajt, kokain, Njujork, Njujork;
- dr Mark Donel, zataškavanje, dobavljač droge, Medison, Tenesi;
- Henri Stami, kokain, Nešvil, Tenesi;
- Leri i Rudi Gatlin ("Gatlin braders"), pevači kantri muzike, kokain, Nešvil, Tenesi;
- Čarli Dik, belo roblje, muž/vlasnik Petsi Klajn;
- Džon L. Saliven, kokain, Majami, Florida;
- Redži Meklaflin ("Mekfaden Talent Agencija"), operativac CIA, belo roblje, kokain, Maunt Džolijet, Tenesi;
- Brent Magor, CIA operativac, belo roblje, kokain, Voren, Ohajo;
- Džeri i Arlen Peti, pevači, kokain, Kejp Koral, Florida;
- Lori Morgan, pevač, belo roblje, kokain, Gudletsvil, Tenesi;
- Ingibert Hamperdink, belo roblje, kokain, Kalifornija;
- Irbi Mandrel, otac/menadžer/kontrolor Barbare, Lujze i Irlene, belo roblje, CIA tajne operacije;
- Bokskar Vili, pevač, pedofil, kokain, CIA tajne operacije, Dalas, Teksas;
- Tomi Overstrit, belo roblje, kokain, CIA operativac, Nešvil, Tenesi;
- Džudi Šektor, advokat specijalizovan za zataškavanje, CIA, Grinbrajer, Tenesi;
- Ivan Rouz, belo roblje, pornografija, CIA operativac, Spartansburg, Pensilvanija;
- Bil Plemons, CIA koordinator, Papijon, Nebraska;
- Hal Medous, direktor CIA centar bliske smrti, Svis Vila, Lampe, Misuri;
- Bili Roj Mur, Gospodnja kapela, uvoz kokaina, belo roblje, Brentvud, Tenesi;
- Gospodnja kapela, uvoz kokaina, belo roblje, Hendersonvil, Tenesi;
- Džordž Mofet ("Verajeti Atrakšns"), CIA koordinator, Zensvil, Ohajo;

Dosije Omega

- Džim Mejnard, CIA tajne operacije, uvoz kokaina, Belize;
- Huel Vilson ("Farmerska banka"), pranje novca, Vajthaus, Tenesi;
- Rej i Redžina Mejers, pedofili, kokain, Kukvil, Tenesi;
- Čarli Prajd, CIA tajne operacije, belo roblje, pornografija, kokain, Dalas, Teksas;
- Čarli Braun, obaveštajna služba vazduhoplovstva, kokain, ubistva, Grinbrajer, Tenesi;
- Teri Gej i Ken Gej, provalnici, ubistva za ob.s.vazduhoplovstva, Ridž-top, Tenesi;
- Džim Mičel, droga, CIA operativac, Orea, Havaji;
- Sparki Anderson, bezbol menadžer, belo roblje, pedofil;
- Henk Levin, okultni programer-vojska, vodi dečije zabavište, Hendersonvil, Tenesi;
- Meri Koks Farmer, okultizam, belo roblje, majka serijalnog ubice Vejna Koksa, Čatam, Lujzijana;
- Bobi i Vanda Viton, pedofili, kokain, belo roblje-mormonski i masonski nivo, Hendersonvil, Tenesi;
- Kent Vestberi, kompozitor, belo roblje, kanibalizam-okultni nivo, kokain, Kotontaun, Tenesi;
- Doris i Fran Rajt, kokain, Vašington, DC;
- Šervud Hit, belo roblje, Gudletsvil, Tenesi;
- Kent Vestberi, belo roblje, okultizam, Kotontaun, Tenesi;
- Di Klark, meksički braon heroin, kokain;
- Džeri i Badi Metkalf ("Metkalf osiguranje"), kokain;
- Pat Korn, belo roblje, kokain, Hendersonvil, Tenesi;
- Dejvid Hil, belo roblje, kokain, Godletsvil, Tenesi;
- Dvejn Bazil, belo roblje, kokain, Marion, Ohajo;
- Džordž, Džons, kokain, Nešvil, Tenesi;
- Merl Kilgor, zabavljač/menadžer, visoki sveštenik, kokain, belo roblje, kanibalizam;
- Stiv Kilgor, kokain, okultizam, Medison, Tenesi;
- Leo Tejlor, belo roblje, kokain, Nešvil, Tenesi;
- Roni Profet, pevač, trgovac robljem u okviru projekta Monarh, kokain,

Dodatak I

- okultizara, Nešvil, Tenesi;
- Džeri Li Luis, belo roblje, droga, Memfis, Tenesi;
- Badi Rodžers, "Ujka Bad", kokain, Frenklin, Tenesi;
- Dik Flad, belo roblje, pornografija, Odom, Džordžija;
- Džin Haski, pedofil, kokain, Ovensboro, Kentaki;
- Džin Jang, pedofil, belo roblje, kokain, Mejersvil, Merilend;
- Boni Nelson, kokain;
- Denis Vajt, pornografija;

U razne programe "vlade u senci" uključeni su i sledeći pevači i muzičke grupe:

- "Alabama", "Oukridž bojs", "Džads", "Bandana", "Rajt braders", "Atlanta", "For gajs", "Drifters";
- Vili Nelson, Ris Kristoferson, Glen Kembel, Meril Ozmond, Vejlon Dženings, Lin Anderson, Džeri Barlou, Šeli Vest, Čarli Voker, Bobi Viton, Peni Dehejven, Badi Kilen, Dejvid Alen Koe, Doti Vest, Henk Snou, Bili Voker, Žil Rivs, Džim Vest, Roni Stounmen, Dejv Roland i Sugar, Bak Trent, Marti Martel, Vern Gosdin, Helen Komelijus, Rej Pilou, Džini Pruet, Mel Tilis, Narvel Felts, Roj Druski, Džim Veb, Dejv de Bolt.

Bibliografija

- "Trance-formation of America", by Cathy O'Brien
- "The Immaculate Deception", by Russel S. Bowen (America West)
- "First draft: Overview of investigation of the Group 1983-1992" by David E. Rosenbaum
- "Who's who of the Elite", by Robert Gaylon Ross, Sr. (New York, 1995)
- "Dirty Little Secrets of the Vietnam War", by James F. Dunnigan & Albert A. Nofi (St.Martin's Press, 1999)
- "Conspirators' Hierarchy: The Story of the Committee of 300" by dr John Coleman (America West Publishers, 1992)
- "Banditska Rusija", by Andrej Konstantinov (Moskva, 1997)
- "And the Truth Shall Set You Free", by David Icke (Bridge of Love, 1995)
- "Between Two Ages: Americas Role in the Technotronic Era", by Zbigniew Brzezinski (Viking Press, 1970)
- "Inside the Company: CIA Diary", by Philip Agee (1975)
- "Gideon's Spies - The Secret History of the Mossad", by Gordon Thomas (St.Martin's Press, 1999)
- "George Bush, The Unauthorised Biography", by Griffin Webster Tarpley & Anton Chaitkin (Executive Intelligence Review, 1992)
- "From the Shadows", by Robert M.Gates (Simon&Schuster, 1996)
- "Spider's Web", by Alan Friedman (Faber & Faber, 1993)
- "Spies without Cloaks", by Amy Knight (Princeton University Press, 1996)
- "Abu Nidal: A Gun for Hire", by Patrick Seale (Random House, 1992)
- "A Spy for All Seasons: My Life in the CIA", by Duane R.Clarridge (Scribner, 1997)
- "The Kennedys in Hollywood", by Lawrence J. Quirk (Taylor Publishing, 1996)

Bibliografija

- "The Walking Dead", by John Parker (Simon & Schuster, 1995)
- "The New World Order", by Ralph Epperson (Publius Press, 1991)
- "Sleeping with the President", by Gennifer Flowers (Anonymous Press, 1998)
- "Je suis un Ferayin", by Mahmoud Issa & Huquette Chuchet-Cheruzel (Editions Stock, 1976)
- "Geheim gesellshafte und ihre macht in 20. jahrhundert", by Jan van Helsing (Ewertverlag, 1993)
- "Operation James Bond", by Christopher Creighton (Simon & Schuster, 1996)
- "The Spear of Destiny", by Trevor Ravenscroft (Samuel Weiser, 1973)
- "The History of Magic in the Modern Age", by Nevill Drury (Constable, 2000)
- "A Rumor About the Jews", by Stephen Eric Bronner (St.Martin's Press, 2000)
- "The Prince and the Paranormal", by John Dale (A Star Book, 1986)
- "To End a War", by Richard Holbrook (Random House, 1998)
- "The New Satanists", by Linda Blood (Warner Books, 1994)
- "The Messianic Legacy" by M. Baigent, R. Leigh, H. Lincoln (Jonathan Cape, 1986)
- "The Mark of the Beast", by T. Ravenscroft & T. Wallace-Murphy (Narodna knjiga, 1999)
- "The Signature of God", by Grant R. Jeffrey (Word Publishing, 1998)
- "The Lost World of Agharti", by Alec MacLellan (Souvenir Press, 1982)
- "The Millennium Book of Prophecy", by John Hogue (Harper San Francisco 1994)
- "The Historical Jesus", by John Dominic Crossan (Harper San Francisco, 1991)
- "King David", by Jonathan Kirsch (Ballantine Books, 2000)
- "The Dead See Scrolls", by M. Wise, M. Abegg Jr., E. Cook (Harper San Francisco, 1996)
- "A New World Order Intelligence Update" (Toronto, 1999)
- "Jesus the Man", by Barbara Thiering (Corgi Books, 1992)

Dosije Omega

- "Priče evanđelista", by Zenon Kosidowski (Svjetlost, 1990)
- "Ugovor s đavlom", by Vladimir Bayer (Zora, 1969)
- "Tajanstveni svet masona", by Mihailo Popovski (privatno izdanje)
- "Zavera u Vatikanu", by Džon Kornvel (Gradina 1992)
- "Masoni u Jugoslaviji 1764-1980", by Zoran Nenezić (Narodna knjiga, 1984)
- "Od vitezova hospitalaca Sv. Jovana Jerusalimskog do Malteških vitezova", by Bertran Galimar Ravinji (Mono, Manjana pres, 1999)

Članci:

- "Deep Black -The CIA's Secret Drug Wars", by David G. Guyatt ("Nexus", 1997)
- "Govenmments against the People - Crimes against Humanity", by Susan Bryce 1997
- "Murder in the First Degree", by Nick Guarino ("The Wall Street Underground" 1996)
- "The Clinton Chronicles", by "Citizens Video Press", 1994
- "Nostradamus", kompleti časopisa 1990-2000 (izdanje Pavle Matić)
- "Tito nije Broz", by Pero Simid (feljton "Večernje novosti", 1992)
- "Ortakluk mafije i (neo)fašizma", by Aleksandar Antonić (feljton "Večernje novosti")
- "Masoni bude autonomaše" by Momčilo Kovačević, članak "Politika Ekspres", 18.12.1995.
- "Doktorkine tajne veze", by Ivan Babić, članak "Politika Ekspres", 27.2.1997.
- "Feljton o Malteškim vitezovima", by Milena Marjanović, "Politika Ekspres", septembar 1994
- "Malteški vitezovi pod Lovćenom", by Radomir Vukčević, "Duga", 5.2.1994.
- "O gresima i zaslugama", by Dragomir Acović, "Intervju", 31.8.1990.
- "Tito se pred smrt ispovedio papi", by Duška Jovanid, "Duga", 23.1.1995.